

Giới thiệu Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào

Thể loại: ngôn tình, sủng, H, nữ diễn viên x kiến trúc sư HE

Thêm một câu chuyện tình yêu thanh mai trúc mã giữa học muội và học trưởng, mà là nữ theo đuổi nam từ lúc còn học cấp ba khi đó cô là thiên kim gia đình danh giả còn anh nổi tiếng lạnh lùng.

Trong mỗi người đều có tuổi thanh xuân đáng nhớ cũng có những mối tình học trò khắc cốt ghi tâm,

【Cũng như trong lòng mỗi một cô gái đều từng có một thiếu niên như vậy. Áo trắng phiêu lãng, ánh mắt lương bạc. 】

*

Mười sáu tuổi.

Cô là em gái nổi tiếng Nhất Trung, An Thành.

Khoa chương ương ngành, tên xấu rõ ràng.

Tất cả mọi người gọi cô là Chân Chân, chỉ có anh, lãnh đạm không thú vị, gọi cô cả tên lẫn họ là “Chân Minh Châu.”

“Chân Minh Châu, mau dừng trò chơi nhảm chán này của em lại.”

“Được.” Cô ngửa đầu nhìn thiếu niên lạnh lùng mắt phượng không gọn sóng, cười không tìm không phôi, “Chỉ cần anh làm bạn trai của em”

“..... Không có khả năng.”

Sau đó cô biết, trên đời này không có gì là không có khả năng, chỉ cần dụng tâm, tất cả đều có khả năng.

*

Anh là thiếu niên phiêu lãng cô coi trọng từ ánh mắt đầu tiên, là người cô dâng toàn bộ nhiệt tình và dũng cảm. Cô là Chân Minh Châu, anh là Trình Nghiên Ninh, rồi có một ngày cô là hòn ngọc quý trên tay anh.

*

Vào một ngày, Chân Minh Châu hai mươi tuổi.

Trong phòng bao nhà hàng xa hoa.

Bạn học trung học hội họp.

Ba năm Hà Đông, ba năm Hà Tây. Đám bạn học nữ đã từng hèn nhất ít lời nay mặc váy ngắn đi tất chân, trang điểm xinh đẹp, tự tin phấn khởi.

Bọn họ ở trước mặt cô, nói chuyện quá khứ và hiện tại.

Có người thấy cô im lặng liền bật cười.

Thiên kim năm đó kiêu ngạo ương ngành giờ sa sút tha hương, áo thun quần jean, thậm, không nở nhìn thẳng.

Có người cười hỏi: “Bây giờ cậu làm ở đâu?”

Chân Minh Châu khẽ cười nhưng chưa mở miệng, bóng người thon dài đẩy đám người ra, mỉm cười giơ tay lên: “Lỡ mạng hấp tấp, di động cũng quên mang.”

Phòng bao im lặng vài giây, có người do dự gọi: “Học trưởng?”

Trắng sáng năm đó không dính bụi trần ở Nhất Trung, bây giờ dung mạo rõ ràng, cuối cùng chìm đầu vào cống rãnh thói.

*

Đêm dài.

Hồ hấp nóng bỏng phun phía sau gáy.

Người đàn ông thờ gấp hỏi: “Sao ban ngày không nói cho cô ta? Hai người cùng trường, em còn là học tỷ?” Giọng nói khàn khàn mê hoặc người.

Chân Minh Châu hơi nghiêng đầu, khẽ cười đứt quãng: “Anh vừa xuất hiện, cô ta đã ghen ghét em tới chết rồi, làm người nên để chỗ trống.”

“Lúc trước..... Tại sao không cho chính mình lối thoát?” Anh bỗng nảy sinh ác độc.

Chân Minh Châu cắn môi, gương mặt nóng bỏng vùi vào gối.

Cảm ơn hoàn cảnh khiến cô được ăn cả ngã về không, nếu không, đâu ra hôm nay?

*

Chân Minh Châu: Cô không có không màng tất cả để từng yêu người.

Trình Nghiên Ninh: Cô là mặt trời nhỏ của anh, là ánh sáng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Tháng 8, năm 2010.

Vân Kinh, trời hanh vật khô, trong không khí không có cơn gió nào.

Chân Minh Châu kéo hành lý ra sảnh lớn sân bay, ngược mắt nhìn trái phải, một tay đút vào túi quần, đi đến khu hút thuốc bên ngoài

Bên ngoài, hút thuốc khu không nhiều người lắm.

Cô tiện tay đẩy hành lý vào một góc tường, cúi lấy một điều thuốc ra, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, cả người có tỉnh thần hơn một chút. Đường dài mệt nhọc cộng thêm ngủ không đủ, trên máy bay cô luôn ngủ gật, thật sự rất mệt.

Lúc này điện thoại vang lên.

Cô lấy ra nhìn một cái, bất máy, ngáp gọi: “Tần Lộ.”

“Làm sao?” Kia đầu truyền giọng trong trẻo của con gái.

“Cửa số 3.” Chân Minh Châu đáp một tiếng, ánh mắt liếc đến cửa kính cách hai bước, cả người đột nhiên có chút thất thần, quay đầu nhìn người đàn ông đang hút thuốc bên cạnh: “Anh này, cho tôi mượn bật lửa một chút.”

Người đàn ông liếc nhìn cô một cái, ánh mắt hơi phức tạp, không từ chối.

Cô gái trước mắt tuổi không lớn, mặc áo thun cior chữ V màu đen và quần jean, tóc tai có chút loạn, nhìn sắc mặt có chút lạnh lùng, lại không làm người chán ghét. Cô có một đôi mắt to như mắt mèo, con ngươi đen nhánh, thật xinh đẹp.

Chân Minh Châu lấy bật lửa, ngón tay xinh đẹp thon dài kẹp điều thuốc, ánh mắt lại nhìn về phía cửa kính lần nữa, giống như một cái chớp mắt vừa rồi, là ảo giác của cô.

Tay cầm hành lý chạy đến.

Hai bóng người bước ra.

Một nam một nữ.

Thanh niên đi bên trái, cách cô không xa, áo sơ mi trắng và quần tối màu, cả người cao gầy, gương mặt trắng nõn tuấn tú, cảnh đẹp ý vui.

Cô gái sóng vai đi cùng anh, nghiêng đầu nói chuyện, tươi cười dịu dàng.

Hai ngón tay Chân Minh Châu tay kẹp thuốc lá, kéo hành lý.

Có lẽ là ánh mắt của cô quá trực tiếp, hoặc có lẽ là hành động của cô làm ra chút tiếng động, nên thoe bản năng hai người đang nói chuyện quay lại nhìn cô.

Lần này, Chân Minh Châu thấy rõ gương mặt của chàng trai, mặt mày như họa, trong sáng sâu sắc.

Bước chân Trình Nghiên Ninh dừng lại, Triệu Yên Nhiên đi bên cạnh anh phát hiện, nhìn theo tầm mắt anh, do dự cười hỏi: “Người quen à?”

Một tiếng nhỏ này làm không khí thay đổi.

Trình Nghiên Ninh thu hồi tầm mắt, sắc mặt bình tĩnh: “Không phải, đi thôi.”

“A.” Triệu Yên Nhiên vội vàng đuổi theo bước chân của anh, đi hai bước theo bản năng quah đầu lại nhìn, cô gái trong tầm mắt đem mẫu thuốc lá dụi xuống gạt tàn.

Cô ta cười nói: “Đáng tiếc lớn lên đẹp như vậy.”

Hút thuốc, không là cô gái tốt lành gì.

Cô ta ma xui quỷ khiến thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vừa nhấc mắt, phát hiện Trình Nghiên Ninh giống như không nghe cô ta nói chuyện, cũng không hề có ý nói tiếp.

Giống như mình có chút nhàm chán, Triệu Yên Nhiên thu hồi suy nghĩ.

Chân Minh Châu dụi tàn thuốc, đợi hai phút.

Tần Lộ đến đón cô, vào nội thành.

Xe đi từ đường cao tốc, Tần Lộ ngược mắt nhìn gương chiếu hậu, bất đắc dĩ cười nói: “Sao ra ngoài đi chơi mà giống như ném nửa cái mạng, héo thành như vậy?”

“Quá nóng.” Chân Minh Châu nâng mắt lên, thất thần.

Tần Lộ bĩu môi, phụ họa nói: “Còn không phải sao, vừa đi cảm giác như phải lột da, còn nóng một thời gian nữa.”

“Đáng buồn chính là, huấn luyện quân sự vẫn chưa kết thúc.” Chân Minh Châu cười khẽ.

“Hả.” Tần Lộ kêu rên một tiếng.

Hai người là bạn bốn năm, không lâu sau, một năm trước, vì ngồi cùng bàn, quan hệ không tồi. Tần Lộ đi lối tắt thi vài đại học điện ảnh Hoa Hạ, Chân Minh Châu trúng tuyển vài đại học ngoại ngữ chuyên nghiệp Vân Kinh.

Trước mắt hai người đều cầm thư thông báo trúng tuyển, thời gian khai giảng không xa lắm.

Tần Lộ nhắc mãi mở điều hòa trong xe.

Gió lạnh dần tới. ....

Chân Minh Châu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trời màu xanh trắng, ánh mặt trời bị ngăn cách bên ngoài, là một ngày rất bình thường ở Vân Kinh.

Cô mơ màng sắp ngủ, mơ lại năm 2006.

Ở An thành.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tôi chính là coi trọng anh ta

Tháng 9, năm 2006.

Từng tranh gió nhẹ, ánh nắng sáng quắc.

Khu dạy học ba tầng, Chân Minh Châu ăn kẹo que, một chân lắc lư, một tay bám trên hàng rào, chán nản nhìn xuống.

Cây cối xanh mướt, còn thành một vòng, giống mây đen che lấp mặt trời.

“Cạch.” Cô cắn nát kẹo, đôi mắt nhú lại.

Răng có chút đau.....

“Chân Chân, nhìn cái gì vậy?” Bên cạnh hai nam sinh đứng trước mặt cô.

“Cút đi, đang muốn một mình, tức chết được.” Chân Minh Châu cũng không quay đầu lại, nhú mồm nhai kẹo, nửa người ngã vào lan can, tư thế đầy nguy hiểm.

Một nam một nữ đi từ sau cây cổ thụ ra đứng dưới ánh mắt trời, rất chói mắt.

Cô gái dáng người mảnh khảnh mặc váy đồng phục, tóc buộc đuôi ngựa sau đầu, gương mặt thanh tú đang nói chuyện, đầy ý cười.

Cô là đại biểu nữ sinh văn hóa, ôm sách bài tập, đi đến bên cạnh nam sinh, giống như chim nhỏ nép vào người.

“Chị gái cô thật sự rất đẹp.” Bên cạnh, bỗng nhiên xuất hiện giọng nam.

“Đừng mơ mộng, người ta chứng mất cậu đó.” Chân Minh Châu cười nhạt một tiếng, vẫn không quay đầu lại.

Toàn bộ ánh mắt của cô dừng trên người nam sinh trên tầng.

Nam sinh mặc áo đồng phục ngắn tay, quần jeans tối màu, người cao 1m8 đồ lên, cao gầy, gương mặt tuấn tú như vẽ, sắc mặt nhàn nhạt, nhìn trong mắt không chứa nổi nửa hạt cát.

“Cậu ta là ai?” Chân Minh Châu bĩu môi, không để ý hỏi.

“Cậu không biết à, Trình Nghiênn Ninh 12-1, có ảnh chụp trung với trường đó!”

“Ai xem máy thứ đó.”

“Cũng đúng, ha ha. Minh đi, Diêm Vương sống lại đây ——”

Nam sinh cất giọng xoay người, đáng tiếc, đã không còn kịp rồi. Một tiếng hét kinh thiên động địa vang khắp trường: “Sao lại nằm bò trên lan can, xuống cho mình!”

“Ngày.”

“Con mẹ nó, lại tới!”

“Đi đi đi đi một chút thôi!”

Bên cạnh tiếng mắng nổi lên bốn phía, mấy nam sinh dẫm dẫm tàn thuốc sau đó trốn vào phòng học, có người mắng Chân Minh Châu: “Tôi nói tổ tông này, đúng là không khác lắm.”

Chân Minh Châu hơi hơi một bĩu môi, cười với người đàn ông cầm loa, mồm phân khiêu khích.

“Chân Minh Châu! Tàn Viễn! Từ Mộng Trạch! Lý Thành Công! Nói bốn người đi, cút xuống đây!” Người đàn ông vẻ mặt xám xịt hết, giọng kinh người.

Người có tuổi cao nhất đã hơn bốn mươi, một đường từ cấp 2 đến cấp 3, việc xấu loang lổ làm người giận sôi, giáo viên chủ nhiệm đối với chuyện họ làm ra thuộc lòng bàn tay.

Tiếng kêu này, kinh động vườn trường.

*

Trình Nghiênn Ninh và Chân Minh Hinh từ phobgf giáo viên xuống.

Bách Thụ Biên, Diêm Chính đen mặt lớn tiếng răn dạy: “Ai cho hút thuốc ngoài hành lang? A! Một đám nhãi con mới lớn, người nhà đưa đến để hút thuốc à? Chân Minh Châu, trò đã hút bao lâu!”

Chân Minh Châu nhấc tay: “Bảo cáo chủ nhiệm Diêm, trò không hút thuốc, ba người bọn họ hút.” Cô gái mười sáu tuổi, mặt mày mỉm cười, dáng hoàng tử ý, đáng vẻ dầu không ăn muối.

“Trời ạ, Chân Chân bịa chuyện rồi!”

“Trời ạ, không mang theo như vậy, lương tâm cậu không đau sao!”

“Mày cút đi con ranh chết tiết này!”

Bên cạnh, ba bạn học tức giận chửi ầm lên.

"Dừng lại!" Diêm Chính giận sôi máu, một tay cầm loa, nhắc một chân lên đập vào chân Tần Viễn gần nhất. Sau đó một người nhảy lên, hô to, “Chủ nhiệm Diêm, cục giáo dục quy định không thể phạt vào thể xác học sinh! Đừng phạm quy!”

Diêm Chính nổi giận đùng đùng mà nhìn anh ta.

Đám nhãi ranh này, đánh không được mắng không được, ý vào cái đầu tốt muốn làm gì thì làm, thật sự cho rằng ông không có cách sao. Diêm Chính liếc mắt nhìn ba người đang nhin cười, quát chói tai: “Đi, lấy chổi, tan học quét sân thể dục cho tôi!”

“Xi cái luật cũ rích nhai đi nhai lại ——”

“Không hài lòng phải không?” Diêm Chính nhìn Chân Minh Châu không chút để ý, “Còn có em Tách ba người bọn họ ra, trước khu dạy học này, quét sạch cho tôi!”

Người bị nhắc tới nào đó không chút để ý.

Không xem ai ra gì!

Diêm Chính cầm lấy loa để sát vào, hô to: “Chân —— Minh —— Châu!”

Chân Minh Châu a một tiếng che tai lại nhấc cánh tay lên, chặn đường đi của nam sinh: “Học trưởng, có thể làm quen chút được không?”

Cô gái mặc áo màu trắng ngắn tay ngang đầu, váy ngắn màu xanh, tiếng nói ngọt sớt, mặt mày kiều ngao.

Chân Minh Châu?

Chủ nhiệm Diêm cầm loa kêu như vậy, cả trường ai không quen biết cô?

Trong lòng Trình Nghiên Ninh cười lạnh, mặt không biểu tình vòng qua cô. Bên cạnh anh, Chân Minh Hinh sắc mặt khiếp sợ thở phào một hơi, đi theo.

“Hừ, học bá đúng là không coi ai ra gì.”

“Chân Chân người ra không để ý cậu đó ——”

“Ha ha ha ha ha!”

Bên cạnh vang lên tiếng cười ồn ào, Chân Minh Châu đang đứng thẳng chạy lên giật loa trên tay Diêm Chính, hướng tới bóng dáng của anh kêu: “Trình Nghiên Ninh, từ hôm nay bốn cô nương theo đuổi anh, chờ xem!”

“Phốc!”

“Mẹ nó!”

“Chân Minh Châu!”

“Chủ nhiệm chủ nhiệm, kiểm chế! Kiểm chế! Đừng tức giận, tôi chết mất!” Sau đó hai giọng nam vang lên, Tần Viễn kéo lấy Diêm Chính đang tức giận, tức muốn học máu kêu, “Con nhóc chết tiết kia, còn không trả loa cho chủ nhiệm! Chán sống rồi sao! Lăn lại đây!”

Bọn họ thật loạn, trước giờ chưa động thổ trên đầu Diêm Vương.

Mắt Chân Minh Châu thấy nam sinh đi không xa dừng lại, nhếch khóe môi, xoay người đến trước mặt Diêm Chính tiếp tục xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, chủ nhiệm em nhất thời xúc động! Không có lần sau, không có lần sau! Bây giờ em đi quét rác, bảo đảm quét sạch, không có một vỏ hạt dưa.”

Diêm Chính giật lấy loa, giận sôi máu, nửa ngày, một chân đá vào chân Tần Viễn: “Đều cút cho tôi!”

Tần Viễn kéo Chân Minh Châu, bốn người xoay người chạy lên lầu.

*

Khu dạy học, tầng hai chỗ rẽ.

Chân Minh Châu thoát khỏi tay Tần Viễn: “Anh hùng cứu mỹ nhân, phản ứng rất nhanh đó.”

“Phốc.”

“Ha ha.”

Từ Mộng Trạch và Lý Thành Công trước sau phun cười: “Không biết xấu hổ, con gái nhà ai lại tự rát vàng lên mặt mình chứ, ha ha.”

“Cậu cút đi, tôi không đẹp?!” Chân Minh Châu một người một chân, nổi giận đùng đùng.

Tần Viễn giờ tay sờ chán cô, bật cười: “Đẹp, trong tất cả mọi người cậu rất đẹp, tôi nói cậu là cô gái đẹp nhất, vừa rồi cậu động kinh à, lấy loa kêu loạn cái gì vậy?”

“Ai kêu loạn?” Chân Minh Châu hừ một tiếng, xoay người lên lầu, “Minh chính là coi trọng anh ta, không theo đuổi được mình không phải là Chân Minh Châu!”

“Phốc, muốn gọi là Già Minh Châu sao?”

“Cậu câm miệng lại, Lý —— Thất —— Bại ——”

Hai người lấy tên nhau trêu đùa đi lên tầng, sắc mặt Từ Mộng Trạch hơi giật mình nhìn Tần Viễn:

“Cậu ấy sẽ nghiêm túc sao?”

“Sao có thể chứ?” Tần Viễn hừ cười một tiếng, một bước hai bậc, lên cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trình Nghiên Ninh chính là con át chủ bài

12-1.

Trình Nghiên Ninh và Chân Minh Hình đi vào lớp học, chào đón là tiếng cười vang.

“Thông báo thành linh xảy ra, ha ha.”

“Lớp trưởng tốt nhất cũng phải có chút phản ứng chứ.”

“Cô gái nhỏ rất cay.”

“Tôi nhìn chủ nhiệm Diêm tức giận quá mức, buồn cười chết được.”

Lớp chuẩn bị tốt nghiệp nên việc học có chút nặng nề, học sinh cũng có chút cảm giác gấp gáp, khó được nói đùa. Nhưng An Thành là một trong những tình cờ trường trung học tốt, lớp 12A1 đều là những mầm non trọng điểm của trường đại học, bởi vì tiền đồ bằng phẳng, nên không khí trong lớp có chút hòa hợp.

Đặc biệt, chuyện hôm nay có dính dáng đến lớp trưởng đại nhân.

Trình Nghiên Ninh là át chủ bài.

Từ ngày bắt đầu bước vào, anh luôn ngồi ở hạng nhất các kỳ thi lớn nhỏ không có ngoại lệ, các môn phát triển cân đối, mang về vô số giải thưởng cho trường, lại thêm gương mặt như trăng sáng, là một trong những nam thần học bá xứng đáng. Nữ sinh trong trường thích anh cả đồng, anh là loại nam sinh đi vệ sinh cũng có nữ sinh đến đưa thư tình.

Nhưng mà, lớn mặt như Chân Minh Châu, trước nay chưa từng có.

12A1 ở tầng 1, trò hài bên ngoài bọn họ ngó ra cửa sổ là thấy, đương nhiên không bỏ qua cơ hội trêu chọc lớp trưởng.

Trong phòng học hai chục đôi mắt đang nhìn chăm chăm, sắc mặt Trình Nghiên Ninh nhàn nhạt tuyên bố một câu: “Giờ thể dục giáo viên không ở đây, là tiết tự học.”

“A!”

“Mới khai giảng mấy ngày mà!”

“Không chịu nổi.”

Tiếng bắt đầu vang lên trong phòng học, lập tức không ai có tâm trạng trêu ghẹo anh.

Trình Nghiên Ninh về tới trên chỗ ngồi, mở mắt ra lấy sách.

Dáng anh rất cao, giáo viên không muốn để anh thiết thời ngồi sau, sau khi hỏi ý kiến của anh, xếp ở giữa bên phải cạnh cửa sổ.

Sau khi Chân Minh Hình ngồi xuống, theo bản năng quay đầu nhìn anh một cái.

Chàng trai giống như không bị ảnh hưởng bởi trò khôi hài vừa rồi, cặp mí đen, mặt không biểu tình, giống như bình thường, ngón tay thon dài cầm bút đáng vẻ rất tập trung.

“Lo lắng sao?” Bên cạnh, bỗng nhiên vang lên một giọng nữ

Chân Minh Hình quay đầu lại nhìn một cái, cười hỏi: “Cái gì?”

Tổng An Như ngồi cùng bàn bấu môi nhìn Trình Nghiên Ninh, nhỏ giọng nói: “Đừng cho là mình không biết cậu thích lớp trưởng, yên tâm đi, kiểu người như em gái kia sao hợp với cậu ấy.”

“Không hiểu cậu đang nói cái gì.” Chân Minh Hình cúi đầu đọc sách.

Tổng An Như: “.....”

Đúng là mặt, cô ta cúi đầu tiếp tục làm bài.

Rất nhanh trong phòng học yên tĩnh lại, chỉ có tiếng lật sách vang lên, tiếng viết chữ sột soạt, thỉnh thoảng có mấy câu nhỏ giọng thảo luận.

“Cộc —— cộc ——”

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn theo tiếng động, nhìn đến ngồi cửa sổ bên phải, cô gái cầm chổi cười.

Trình Nghiên Ninh: “.....”

Anh nghe được tiếng xung quanh cười vang.

Anh không trả lời, lại cúi đầu.

*

Ngoài cửa sổ.

Nụ cười chói lọi của Chân Minh Châu dừng lại trong chớp mắt, rất nhanh khôi phục lại, đứng ở kia, nghiêng đầu đánh giá trên dưới Trình Nghiên Ninh.

Nam sinh đang làm đề toán khí thế lạnh nhạt xa cách, rất dễ làm người ta liên tưởng đến trăng sáng trong đêm thu, anh sinh ra có dáng người tốt, mặt mày như vẽ, mũi cao môi mỏng. Giờ phút này hai môi mỏng khẽ mím lại, thành một đường, mắt anh có chút xéch, làm người có cảm giác nhạy bén, làm cô nghĩ đến một câu nói xưa: “Nhìn mà không thể chạm vào.”

Chân Minh Châu suy nghĩ rất miên man, đột nhiên một bàn tay rơi trên vai.

“Ai ya!” Cô không kiên nhẫn quay đầu lại, đối diện với gương mặt tức giận của người đàn ông. Sau đó trong nháy mắt, cô cười trừ một cái, “Lớp 10, thật trùng hợp nha.”

“Em ở đây làm gì?” Người đàn ông mặt lớn đã biết còn cố hỏi.

Đó là chủ nhiệm lớp 10-7, Mã Bình Xuyên, dáng vao mặt tròn, dạy chính trị, hàng ngày rất ít cười nói, ở trường cũng nổi tiếng. Ông ôm một chồng bài thi xuất hiện, đám người trong phòng học nhìn thấy gương mặt tươi cười của Chân Minh Châu, cười vang một tầng.

Chân Minh Châu gờ chổi trong tay lên: “Chủ nhiệm Diêm phạt em quét rác.”

Đã sai còn nói đồng dạng như vậy.

Mã Bình Xuyên không muốn mất thể diện trước học sinh lớp khác, lạnh mặt trừng cô một cái: “Quét cái gì? Không nghe thấy tiếng chuông vào học sao!”

“Vậy chủ nhiệm Diêm.....”

Mã Bình Xuyên nhũn chặt lông mày, ngược mắt nhìn xa xa, ra lệnh: “Chạy mấy vòng sân thể dục kia cho tôi!”

Chân Minh Châu a một tiếng, cầm chổi chạy.

Cô nổi tiếng là học sinh nữ có vấn đề trong trường, nhưng mà thuộc về loại cổ tình phạm sai không ngừng, không sai không là học sinh, điều kiện gia đình tốt, trình độ nhìn qua cũng không đứng cuối lớp, giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Mã Bình Xuyên nhìn bóng dáng cô, nghĩ đến vừa rồi giọng cô làm kinh động vườn trường làm phòng giáo viên cười nghiêng ngả, giận sôi máu.

*

Lớp 10-7.

Tần Viễn và mấy người cầm chổi đến, hô lớn: “Báo cáo ——”

“Lăn vào đây.” Mã Bình Xuyên vừa dứt lời, học sinh phát ra tiếng nhin cười, đám học sinh không hẹn mà gấp quay đầu nhìn ra cửa.

Bốn người Tần Viễn vào cửa.

Mã Bình Xuyên lạnh mặt liếc mắt một cái: “Xuống phía sau đứng cho tôi.”

Phạt đứng là bình thường, Tần Viễn chớp mắt, bĩu môi cười, cuối cùng một loạt giọng chổi lên, cả lợ phát phơ đứng. Bên cạnh anh, theo thứ tự là về mặt không sao cả của Chân Minh Châu, Từ Mộng Trạch đeo kính sắc mặt bình thản, cùng với, Lý Thành Công đáng người mập mạp về mặt vui vẻ.

Mã Bình Xuyên thấy dạy dỗ họ một lúc, lại thấy chuông vào đã vang lên lâu rồi, không kiềm chế được mở sổ thành tích trong tay ra, nghiêm giọng nói: “Tiết này không học bài mới, tôi nói một chút về thành tích kiểm tra, chú ý nghe.”

Cả lớp học lập tức lặng như tờ.

Điểm thành tích, cao hơn lớp bình thường một chút. Trong đó có bốn lớp, vừa vào nên bốn lớp học ngang nhau, mỗi lớp năm mươi người, tất cả là hai trăm người. Quan trọng là lớp khác, mười bốn lớp thì có năm lớp bình thường, mỗi lớp năm mươi người, toàn khối năm trăm người.

Đương nhiên, đây không tính là xếp lớp.

Mã Bình Xuyên tìm tờ danh sách cuối cùng, trầm giọng đọc: “Lưu Mỹ Lệ, thứ tự trong lớp 69, thứ tự khối 101.”

“Phốc, ha ha.” Giọng ông vừa dứt, trong phòng học vang lên tiếng cười nhẹ.

“Cười cái gì!” Mã Bình Xuyên đập danh sách thành tích bộp một tiếng, nổi giận, “Có cái gì buồn cười! Lớp toàn người thứ nhất đếm lên rất vinh dự phải không! Lý Thành Công, em lên bục giảng đứng cho tôi!”

“Người thứ nhất từ dưới đếm lên không phải em!”

“Nói em em còn cãi, đi lên!”

Ánh mắt Mã Bình Xuyên âm trầm nhìn chăm chú, Lý Thành Công bĩu môi đi lên bục giảng.

Chân Minh Châu vẩy chổi nhìn anh, nhìn mặt than của Mã Bình Xuyên bỏ chổi xuống, bày ra dáng vẻ nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sao không có hai người nữa?

Mã Bình Xuyên cầm danh sách thành tích gõ lên đầu Lý Thành Công hai cái, lực rất lớn làm người trong phòng yên lặng trở lại.

Ông tiếp tục đọc thứ tự.

“Vương húc, thứ tự lớp 66, thứ tự khối 827.”

.....

“Tần Viễn, thứ tự lớp 51, thứ tự khối 678.” Đọc đến đây, ông hưng hăng trừng mắt nhìn Tần Viễn một cái, có chút sợ không hạn đủ hạn.

Ở lớp này mấy học sinh có gia thế, cha của Chân Minh Châu làm bác sĩ, nhà Từ Mộng Trạch làm xây dựng, tổ tông Lý Thành Công kinh doanh thực phẩm món tráng miệng, chỉ có mình Tần Viễn, cha là người có ảnh hưởng rất lớn trong thành phố vì vậy, anh ở nhóm người này có chút uy tín, lại hư như vậy.

“Tổng Trương Trương, xếp lớp thứ 30, xếp khối thứ 439.” Nghĩ một lúc ánh mắt nhìn xuống chỗ ngồi, lại cất giọng, “Tổng Trương Trương hôm nay không tới sao?”

“Rời rồi, tiết đầu còn ở đây.” Không biết ai nói theo một câu, Mã Bình Xuyên nhũn mày nghe được tiếng từ cửa phòng học, “Bảo cáo.”

“Vào đi.” Ông liếc mắt nhìn người tới, giọng không vui, “Xuống phía sau đứng đi.”

Tổng Trương Trương cười cười, cũng đi đến phía sau, đẩy Từ Mộng Trạch ra, đứng gần Chân Minh Châu.

Chân Minh Châu nhẹ giọng hỏi: “Sóng Lớn cậu làm gì vậy?”

Tổng Trương Trương lớn hơn Chân Minh Châu một tuổi, dáng người phát triển rất tốt, trước sau rõ ràng, vì ngực rất lớn, cũng không biết tại sao có biệt hiệu là Sóng Lớn, hàng ngày cô ấy không cho người khác gọi, nhưng mà Chân Minh Châu là ngoại lệ, ai bảo người ta quan hệ tốt đâu.

Tổng Trương Trương cũng nhẹ giọng: “Đi cả đến, rất mạnh.”

“Chân Minh Châu, Tổng Trương Trương, ai cha các em đứng nói chuyện với nhau!” Trên bục giảng Mã Bình Xuyên lại mắng một tiếng, ngăn hai người đang nói nhỏ với nhau.

Tổng Trương Trương thờ dài đứng bên cạnh Từ Mộng Trạch.

Mã Bình Xuyên bắt mắt thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi mắt đọc thứ tự.

“Từ Mộng Trạch, xếp lớp thứ 13, xếp khối thứ 333.”

“Trương Lôi, xếp lớp thứ 12, xếp khối thứ 325.”

“An Oánh, xếp lớp thứ 11, xếp khối thứ 317.”

“.....”

“Vương Viện, xếp lớp thứ 7, xếp khối thứ 61.”

“Mẹ nói, không có mình sao!” Thất thần nghe xong nửa ngày, Chân Minh Châu đột nhiên phát hiện không có cô, ngạc nhiên chửi bậy một câu.

Bên cạnh, Tần Viễn lạnh lạnh nói: “Cũng không có Hai Mập, sao không có hai người nhi.”

Hai Mập là biệt danh của Lý Thành Công.

Giờ phút này, ánh mắt Chân Minh Châu đối diện với ánh mắt khiếp sợ của Lý Thành Công trên bục giảng, rồi sau đó, hai người cùng nhau nhìn về phía người còn lại chưa được đọc tên—— Nhạc Linh San.

Mã Bình Xuyên đọc đến cuối cùng, mắt ông nhìn Chân Minh Châu, đầy ẩn ý, chậm giọng nói: “Chân Minh Châu, xếp lớp thứ 3, xếp khối thứ 157.”

“Minh đó.”

“Phốc, ha ha ha!”

“Chân Minh Châu lên hai trăm bậc.”

Sau sóng gió Chân Minh Châu vượt hai trăm bậc, nghe thấy Mã Bình Xuyên lại đầy ẩn ý nói: “Lý Thành Công, xếp lớp thứ 2, xếp khối thứ 97.”

“Phút!” Trên bục giảng Lý Thành Công nháy mắt bật cười.

Phía dưới một đám người nhìn anh, đáng vẻ muốn cười nhưng phải nhịn.

Mã Bình Xuyên đóng danh sách thành tích lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Nhạc Linh San, lộ ra nụ cười đầu tiên: “Nhạc Linh San, xếp lớp thứ nhất, xếp khối thứ 57.”

“Oa!”

“57 đó.”

“Chân nhân bất lộ tướng.”

Cả phòng học vang lên tiếng bàn tán, ánh mắt mọi người dừng trên bóng lưng thẳng tắp của Nhạc Linh San, bao gồm đám người Chân Minh Châu.

Nhạc Linh San là học sinh xếp lớp, trên núi tới, bởi vì tên từ 《Tiểu Ngao Giang Hồ》 mà con người rất tốt, nên rất dễ thân. Chân Minh Châu lớn như vậy, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy người mặc quần áo vá, đặc biệt người này còn màn khuôn mặt không hiền lành gì.

Nói về thi cử cô rất ít gian lận, nhưng lần này đi lên cùng Lý Thành Công, Lý Thành Công người này có chút thật thà, nói không là không, còn thích sao, lúc thu anh ngồi trước Nhạc Linh San. Còn nói với anh: Cô gái kia trời tôi như vậy còn ngồi ở sân thể dục đọc sách, tinh thần chịu khổ rất tốt, nhất định học tập cực kỳ tốt.

Bài thi Lý Thành Công nghiêm túc chép đáp án của Nhạc Linh San, đồng thời, những đáp án không đầu ném cho Chân Minh Châu.

Sao bọn họ biết được, cô gái này học tốt như vậy!

Sớm biết chép một nửa là được, cũng không đến mức trở thành tiêu điểm của lớp.

Tuy Chân Minh Châu không tìm không phổi nhưng cũng luống cuống, cô thu hồi tầm mắt, giờ tay lên sờ mũi, có chút không biết làm gì.

Tần Viễn rũ mắt thấy đáng vẻ này của cô, không nhịn được cười nói: “Thứ 3 đó, mời khách đi.”

“Ăn phân không?”

Tần Viễn vui vẻ, nhướn mày hỏi: “Cậu mời sao?”

Chân Minh Châu: “.....”

Não cô bản lĩnh quá lớn, nghe vậy cả người đều không ổn, chậm rì rì ngẩng đầu nhìn anh, nhân tiện giờ chân đá một cái: “Ghê chết được.”

Tần Viễn ăn một đá, nghe thấy trên bục giảng Mã Bình Xuyên hắng giọng, giọng điệu đứng đắn nói: “Lúc này có hai bạn học thành tích vượt qua dự kiến, thật không tồi.” Ông nhìn chăm chăm Chân Minh Châu, lại nói, “Các em có thể đạt được thành tích này, bản thân là chủ nhiệm lớp tôi cũng vui. Tuy nhiên có giáo viên nghi ngờ hai em gian lận, nhưng tôi cảm thấy, ít nhất tin tưởng hai em một lần. Lần sau tiếp tục cố gắng, tranh thủ giữ gìn.”

Chân Minh Châu + Lý Thành Công: “.....”

Chuông tan học vang lên, Mã Bình Xuyên đi trước, trong phòng học phát ra tiếng cười to.

“Chân Chân và Hai Mập đúng là trâu đó.”

“Bản thân là chủ nhiệm tôi rất vui, ha ha ha ha ha!”

“Lần sau tiếp tục cố gắng, tranh thủ giữ gìn!”

Chân Minh Châu cầm hai quyển sách trên bàn ném về phía nam sinh đang cười, đặt mõng ngồi vào vị trí, quay đầu hỏi Tổng Tương Tương bên cạnh: “Ông Mã này giọng điệu kỳ quái thế là có ý gì?!”

Tổng Tương Tương ghé vào bàn, vô lực nói: “Biến tướng kích lệ bá!” Cô ấy nói xong bĩu môi nhìn Chân Minh Châu, Lý Thành Công đến trước mặt Nhạc Linh San cười trả lời.

Chân Minh Châu thu hồi tầm mắt, rất bất mãn: “Rõ ràng là kịch bản của chúng ta, tâm cơ đúng là sâu thật.”

*

Bản thứ hất.

Lý Thành Công chống mõng, một tay chống trên bàn, dáng người anh hơi béo, cánh tay để trên bàn có vẽ nhỏ, chọc Nhạc Linh San đang ngồi nghiêm túc.

Lý Thành Công không phát hiện chính cô gái không khỏe, híp mắt, dùng giọng hiền lành thân thiết nhất nói: “Cảm ơn cậu nha.”

Hơi thở suýt chút nữa phả vào mặt, sắc mặt Nhạc Linh San xấu hổ: “Không cần khách khí.”

Tháng 9 ở An Thành còn rất nóng, cô mặc đồng phục còn mới tinh, cổ áo đồng phục màu xanh nước biển trên cổ cô, cùng khuôn mặt nhỏ, lộ ra khí chất ngai ngùng, Lý Thành Công đột nhiên phát hiện, học sinh xếp lớp này nhìn rất thuận mắt.

Anh mỉm môi, nuốt nước miếng cười hắc hắc: “Nhà tôi làm món tráng miệng, rất nhiều cửa hàng lâu năm, được Từ Hi thái hậu khen đó, ngày mai mình mang cho cậu một hộp được không?”

“Không. .... Không cần.”

“Ăn rất ngon.”

“Cảm ơn, thật sự không cần.” Nhạc Linh San rất nhanh muốn khóc.

Lý Thành Công thờ dài tiếc nuốt nói, muốn chạy nhưng có chút không muốn đi, tìm lời hỏi một chút: “Sao ba mẹ cậu lại đặt tên cho cậu như vậy?”

Nhạc Linh San ngược mắt nhìn anh một cái, cẩn thận nói: “Cha mình thích xem 《 Tiểu Ngao Giang Hồ 》.”

“Mình đoán đúng mà!” Lý Thành Công còn muốn nói gì, bên ngoài vang lên tiếng chuông, anh tiếc nuốt trở về chỗ của mình.

Nhạc Linh San bỗng đứng thờ phào nhẹ nhõm, mở sách giáo khoa ra.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cậu đừng nên gây họa cho Tổ quốc

Buổi sáng tiết cuối cùng là tiết Lịch Sử.

Giáo viên dạy sử là Cao Kỳ đã qua năm mươi, dáng người cao gầy, cao như cái sào vậy. Tóc của thầy có chút thưa thớt, hàng ngày rất ít nói, vì đi dạy học không bao giờ mang sách theo, tay chấp sau lưng, mặt luôn không biểu tình ngắt cảm giảng bài, chỉ có lúc cực ồn ào thầy mới dừng lại một chút, dùng đôi mắt sâu nhìn chăm chăm người bắt đầu, cho đến khi lớp học im đến mức. Ở thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Ngắm, có học sinh nam gọi thầy là “Xác ướp.”

Chân Minh Châu mỗi lần nghe tiếng thầy giảng bài đều gật gù gập gù sắp ngủ, một tay cô mở sách giáo khoa ra, một tay chống cằm, đang ngủ gật cảm giác bàn rung lên, tiếng nói chuyện oang oang bao phủ trường học, cô xoa cái trán ngẩng lên vừa thấy, Tàn Viễn hỏi cô: “Giữa trưa ăn cái gì?”

Cô không đáp lại, quay đầu tìm người.

Nhập học không lâu, chủ nhiệm còn chưa xếp chỗ ngồi cho họ, bọn họ vào lớp học tùy tiện ngồi, vốn dĩ mấy người ngồi cạnh nhau, mà thanh danh bốn người học thật sự rất vang dội, không mấy ngày đã bị Mã Bình Xuyên ép tách ra, cô ở tổ thứ 3, Lý Thành Công ở tổ 4, Tàn Viễn và Từ Mộng Trạch đáng người cao, ở đường nhỏ đi xuống giữa tổ 2 và tổ 3.

Tổng Trương Trương sau khi khai giảng mới tham gia cùng.

Chân Minh Châu thấy ý cười của Tàn Viễn, thu hồi ánh mắt, cầm điện thoại xem tin nhắn của Tổng Trương Trương. Cô không chú ý đến việc ăn cơm, rất tùy tiện. Tổng Trương Trương một tay ôm bụng, dùng giọng sống không bằng chết nói: “Mình không ăn, về ký túc xá ngủ một giấc, các cậu đi đi.”

An Thành có một bộ phận học sinh ở ngoài, có nhiều nguyên nhân ở ngoài, Tổng Trương Trương và Chân Minh Châu cũng tùy, lười về nhà sẽ ở ký túc xá.

Chân Minh Châu hiểu nỗi khổ của đau bụng đến ngày, cất điện thoại nói: “Tỷ nữa mình mang cơm về cho cậu.”

“Canh hầm, xương sườn đậu nành, ăn sáng không cần củ cải.”

“Được.” Chân Minh Châu đàn muốn trả lời một tiếng, thấy Tàn Viễn lại tới, “Hai Mập nói muốn đến Xuyên Du nhà cậu ấy, cậu ấy mời, cảm ơn Nhạc Linh San đã giúp.”

“Ha.” Chân Minh Châu hồi phục, “Cậu ấy hỏi qua ý kiến người ta chưa?”

Nhạc Linh San cô gái kia nghiêm túc cần cù, hoen nứa khác với con gái chơi bời, thuộc về học sinh ngoan nghiêm túc học, không cùng một con đường với bọn họ.

Tàn Viễn: “Ai biết được, tan học sẽ biết, dù sao là cậu ấy mời.”

“Vậy tan học nói.”

Cô cất điện thoại, theo bản năng nhìn thoáng qua Nhạc Linh San.

Từ góc của cô có thể nhìn thấy đáng vẻ của cô gái kia, cô ấy không còn mặc áo sơ mi may vá nữa, thay đồng phục mới tinh, váy xanh sẫm màu, sau lưng trắng một mảnh, tóc đuôi ngựa dính trên mặt, theo ánh sáng, nhìn qua thiếu dinh dưỡng, không tốt lành gì.

Chân Minh Châu nhin xúc động muốn đi gỡ đuôi ngựa của cô gái kia xuống, thu hồi tầm mắt lại, lại nằm bò lên bàn.

Đột nhiên, nhớ tới Trình Nghiên Ninh.

Trong đầu Chân Minh Châu hiện lên một câu, cô đá ghế học sinh nam ngồi trước, nhỏ giọng hỏi: “Dư Minh An, cậu có danh sách học tập trường ta đúng không?”

Dư Minh An cũng là đệ tử tốt, rất có duyên với cô, đã cùng lớp ba năm, rất tốt tính, nghe thấy cô nói chuyện hơi nghiêng đầu, trả lời “Cậu từ từ.” Sau đó, cậu cúi đầu nhìn trong ngăn kéo nửa ngày, lấy tệp giấy ra đưa cho cô.

“Trời ạ.” Chân Minh Châu nghiêng đầu, tặng anh gương mặt tươi cười.

Ngồi cùng bàn Dư Minh An là Sừ Hiểu Tuệ, là lớp học phó học tập, nhủu mày nhìn coi một cái, nhắc nhở: “Đang học đừng nói chuyện.”

Chân Minh Châu sừng sốt: “Cậu quản mình à——”

Giáo viên dạy lịch sửa đều mặc kệ, lớp có người nói chuyện, ăn vụng cũng có, người này có tình nhắm vào cô? Trước đây Chân Minh Châu cũng mặc kệ, nhưng mấy ngày hôm trước biết người này có ý với Tần Viễn, cô có chút khó chịu.

Sừ Hiểu Tuệ bị ghen đến sắc mặt không vui, cuối cùng không nói gì nữa.

Chân Minh Châu hừ cười mở danh sách hội học sinh của trường ra.

Bên cạnh, Tổng Trương Trương cắn môi trắng bệch thò qua nhìn một cái, quả nhiên thấy gương mặt tuần tú của nam sinh, mừng rỡ hỏi: “Ha, muốn thei đuôi thật sai, đây chính là Trình Nghiên Ninh.”

“Trình Nghiên Ninh làm sao?”

“Không phải mình nói quá, chắc cậu không với tới.”

Lời này Chân Minh Châu nghe xong liền không vui, nhảu mày đẹp lại, trừng mắt: “Mẹ nó có thể đùng hạ ý chí phe mình nâng tầm kẻ địch được không!”

Tổng Trương Trương nói câu thăm thía: “Nữ sinh thích anh ấy phải xếp từ ngoài cổng trường đến đây, gầy có béo có cao có thấp không có sao? Không nghe nói anh ấy tốt với ai. Huống hồ người ta năm nay 12 rồi, cậu đừng gây tai họa cho tổ quốc, quay đầu là bờ.”

Chân Minh Châu nhắc chân trực tiếp đá sang.

Tổng Trương Trương bật cười, chịu bụng đau nói: “Thật ra nói, cùng Tần Viễn cũng tốt.”

Chân Minh Châu buồn bực liếc cô ấy một cái: “Liên quan gì đến cậu ấy, chúng mình là anh em bằng sắt, đừng nói bậy, làm cậu ấy xấu hổ.”

Tổng Trương Trương cười cười, không nói chuyện.

Chân Minh Châu không tìm không phổi, nhưng cô không mù.

Gia thế kia của Tần Viễn, vẻ ngoài, nữ sinh theo đuôi cậu hàng đống, không thiếu so với Trình Nghiên Ninh. Tuổi dậy thì, nữ sinh rất dễ bị nam sinh cao gầy mang theo chút hư hỏng làm rung động, hôm qu còn thấy một chị lớp 11 cầm hoa đứng ở cửa lớp nói muốn tìm Tần Viễn.

Nhưng Tần Viễn chỉ chơi với Chân Minh Châu, bị nắng về mặt còn dung túng, cả lớp có ai không biết?

Nhưng mà, tầng giấy này Tần Viễn không đâm thủng, những người khác đương nhiên không thể làm chủ thay cậu ấy, nên Tổng Trương Trương nói chút liên thôi, vẫn không nhiều lời.

Chân Minh Châu cất danh sách vào ngăn bàn mình, đột nhiên hỏi: “Sóng Lớn cậu nói gì chưa?”

Tổng Trương Trương a một tiếng, nghiêng đầu nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, nghĩ nghĩ, khề ừ một tiếng: “Cứ cho là đã nói rồi đi.”

“Cái gì mà cứ cho là đã nói rồi?”

“Quan hệ không rõ, tốt nghiệp.”

“Sau đó thì?”

“Không có sau đó.” Tổng Trương Trương nằm lên bàn, giọng lại chứa phiền muộn hiếm thấy, “Sau đó mình chưa gặp lại anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cô gái nhỏ xinh đẹp vừa chào hỏi với cậu đầu

Thái độ này của Tổng Trương Trương ngược lại gọi lên tò mò cho Chân Minh Châu, cô tạm thời vớt Trình Nghiên Ninh ra sau đầu, quần lấy cô ấy nghe chuyện xura.

Nam sinh kia là Phan Dịch.

Phan Dịch học cùng tiểu học với Tổng Trương Trương, từ nhỏ không học vẫn không nghề nghiệp. Lúc lớp 6, Tổng Trương Trương còn rất ngây thơ, buổi chiều tan học phát hiện mình bị chảy máu, đơ ra không dám động đậy, một mình nằm bò lên bàn khóc.

Một hôm thấy Phan Dịch về nhà lấy đồ, trước khi về lấy đồng phục của mình để lên bàn cô, nói một câu rất thẳng thắn: “Hình như cậu tới kinh nguyệt, về nhà tìm mẹ cậu đi, khóc cái gì.”

Tổng Trương Trương xấu hổ không thôi, chờ trời tối, khoác áo đồng phục của anh về nhà.

Một lúc sau, cô theo bản năng chú ý Phan Dịch.

Phan Dịch cao nhất lớp, nhỏ tuổi đã nẩy nỏ, mặt mày rất tuấn tú, bên cạnh mắt có một nốt ruồi. Nốt ruồi khó coi, nhưng mà trên mặt anh, không có gì nổi bật, còn thêm một loại lực hút, làm Tổng Trương Trương ngây thơ điên đảo thần hồn.

Điểm nàu rất nhanh bị Phan Dịch phát hiện, mỗi lần tan học, anh đi ngang qua vị trí của cô, cúi đầu hỏi một câu: “Cô đi học nhìn tôi làm gì?”

“Sau đó cậu nhân tiện thổ lộ?” Chân Minh Châu chớp chớp mắt, đột nhiên lại cười, “Lớp 6, ha, các người trưởng thành sớm thật.”

Tổng Trương Trương trừng mắt liếc cô một cái, lại không thể không thừa nhận, cô đúng là trưởng thành sớm. Lớp 6 bộ ngực đã phát triển, chạy bộ đều đầu, ánh mắt nam sinh nữ sinh đều dừng trên người cô, mới đầu cô xấu hổ, đi đường đều cúi đầu.

Thu hồi suy nghĩ, Tổng Trương Trương lắc đầu: “Không có, sao mình lại không biết xấu hổ như vậy chứ. Sau đó mình không dám nhìn mặt anh ấy. Nhưng mà tan học vẫn cố tình về muộn, trong phòng học còn hai người chúng mình, mình viết bài, anh ấy ngồi ở xa, trời tối một trước một sau về nhà.”

“Không có gì sao?”

“Đều là việc nhỏ như lông gà vô tội, rất nhanh đã tốt nghiệp.” Tổng Trương Trương cười nói.

Chân Minh Châu a một tiếng, giống như suy nghĩ gì: “Lại nói tiếp lúc đi cả đến, đi cả của mình đến, Tần Viễn cũng cho mình mượn quần áo đó.”

“Nên mới nói cậu ngốc.” Tổng Trương Trương âm thầm nghĩ.

*

Chuông tan học vang lên, giáo viên dạy sử ra ngoài trước.

Thầy cũng không dạy quá giờ, không kéo một giây nào, chẳng sợ đề mục nào chưa nói xong, cũng lập tức nói một câu: “Mục này tiết sau chúng ta nói tiếp.” Cũng bởi vậy, thầy luôn được lòng người.

Chân Minh Châu vẫn luôn cảm thấy ánh mắt của thầy làm người lo sợ.

Bạn học tập năm ba đi ra ngoài.

Chân Minh Châu vừa nhắc mắt, lấy Lý Thành Công đi đến trước bưng giảng chỗ Nhạc Linh San, về mặt ý cười nói: “Bạn Nhạc, giữa trưa mời cậu ăn cơm.”

Nhạc Linh San a một tiếng, đỏ mặt nói: “Không. .... Không cần.”

“Không được, lần này mình thi đứng được thứ hai, không mời cậu mình á này.”

Khi anh đang nói chuyện thấy Từ Mộng Trạch và Tần Viễn, vội vàng giải thích: “Cậu yên tâm, không phải một mình mình mời cậu, có cả hội Tần Viễn nữa.”

Anh nói còn chưa dứt lời, mặt Nhạc Linh San đỏ hết lên, vội đến mức xua tay: “Thật sự không cần, mình mang theo cơm, mình về ký túc xá ăn.”

“Con gái người ta không muốn thì thôi đi.” Tần Viễn không có kiên nhẫn với chuyện nhỏ như vậy, ngược mắt thuận miệng nói một câu, đi đến trước mặt Chân Minh Châu, hừ cười: “Lúc học cậu và Tống Tương Tương nói thăm gì vậy.”

Bí mật của con gái không thể nói lung tung. Điều cần chú ý này Chân Minh Châu vẫn phải có, nên trực tiếp nói một câu: “Quản nhiều như vậy, cậu cũng không phải là mẹ mình.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều sững sốt.

Chân Minh Châu chưa từng thấy mẹ mình, hàng ngày cũng không thích người khác nhắc đến mẹ mình, sắc mặt thay đổi kỳ lạ, Tần Viễn vươn tay đánh lên đầu cô, mắng: “Mình nói cậu đúng là không có chút lương tâm nào, sáng ai cứu cậu từ tay Diêm Vương.”

Chân Minh Châu bĩu môi, nhìn anh lộ ra nụ cười lấy lòng

Mặt bên trái kia có một lúm đồng tiền, cười lộ lên lộ ra sự không đối xứng, đáng yêu lại non mềm, đặc biệt lúc cười như vậy, trông mắt sáng lấp lánh, đôi môi lộ ra chút tùy hứng, làm lòng người thay đổi, đồng ý dùn tưng, chiều chuộng cô.

Tức khắc tâm tình Tần Viễn nhẹ hẳn, tai nghe thấy Lý Thành Công còn khuyên bảo Nhạc Linh San, quay đầu nói với nữ sinh một câu: “Nếu cậu không đồng ý với cậu ấy, tên nhóc này bám cậu một học kỳ.”

Nhạc Linh San nhìn qua: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Anh Viễn thật bất công

Tại cửa hàng Xuyên Du.

Năm người ngồi cái bàn tròn lớn sát cửa sổ.

Lý Thành Công cười với Nhạc Linh San nói: “Cậu đừng nhìn cửa hàng này không lớn, hương vị rất ngon, lẩu siêu cay siêu ngon ăn rồi đảm bảo nghiện ——” anh nói ba siêu liên tiếp, giọng nói đột nhiên dừng lại, xoa gáy cười, “Chuyện này, cậu có thể ăn cay không?”

Nhạc Linh San nhỏ giọng: “Mình không kén ăn.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nhạc Linh San hơi hơi mím môi.

Không khí đột nhiên yên tĩnh, Lý Thành Công lúc này mới phát hiện cả bàn đầy người mỗi mình anh nói chuyện, Từ Mộng Trạch cúi đầu chơi điện thoại, sắc mặt Tần Viễn có chút xấu, nhai kẹo cao su, nhìn chăm chăm Chân Minh Châu đang dựa vào ghế, Chân Minh Châu thì, ánh mắt nhìn qua cửa kính cửa sổ, nhìn thẳng ra ngoài.

Lý Thành Công theo bản năng nhìn theo, bật cười một tiếng, lại nói với Nhạc Linh San: “Thấy ba nam sinh bên đường đối diện không, cao nhất ở giữa đó chính là Trình học bá danh tiếng lừng lẫy, à không, học thần.” Thành tích học tập đáng sợ như vậy, không thể dùng học bá để hình dung.

Giọng điệu Lý Thành Công chế nhạo, Nhạc Linh San cũng biết rõ trò đùa giữa trưa, không nói tiếp, nhưng Tần Viễn đối diện, bộp một tiếng đập bát lửa trong tay lên bàn, nhướng mày, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Không nói câu nào thì ghen chết sao?”

Lý Thành Công giật mình một chút: “Anh Viễn anh sao vậy?”

“..... Đói bụng.” Tần Viễn liếc mắt nhìn Chân Minh Châu một cái, môi mím dừng lại, phun ra hai chữ.

Lý Thành Công lập tức quay đầu kêu: “Chủ quán, sao đồ ăn chúng tôi còn chưa mang lên vậy!”

Trước cổng trường không thiếu chỗ ăn cơm, cửa hàng Xuyên Du tuy không lớn nhưng vị không tồi, mở cửa ở trường nhiều năm, rất có uy tín, là tiêu chuẩn của học sinh xa hoa, chút cơm này, bàn rất khó ngồi, một tiếng cửa anh gọi qua, đũa gõ chủ quán choảng văng đáp một tiếng: “Đến ngay đến ngay.”

“Nhanh lên ——”

Lời của Lý Thành Công mới ra miệng, nghe thấy cộp một tiếng, Tần Viễn đẩy ghế dựa ra, đi ra ngoài.

Anh lập tức nhìn về phía Từ Mộng Trạch, vẻ mặt mơ màng.

Từ Mộng Trạch nói: “Ngu ngốc.”

Lý Thành Công: “.....”

*

Chân Minh Châu căn bản không chú ý tới tiếng động bên cạnh.

Ánh mắt cô luôn dừng ngoài cửa sổ.

Vừa rồi khoảng cách nói chuyện rất gần, cô ngửi được mùi hương nhàn nhạt mát lạnh trên người Trình Nghiên Ninh, yên tĩnh cảm nhận, cảm thấy hình như là bạc hà. Đừng nói, bạc hà rất hợp với khí chất của anh, lạnh lùng mà sạch sẽ, làm nhiều người nghiện.

Ba người bọn họ đi muộn hơn đám cô mấy phút, đi ở đường đối diện.

Vừa ra cổng trường là hai bên đường cây Hợp Hoan, cũng không biết trồng bao nhiêu năm, dù cũng không cao lắm, cô ngẫu nhiên nhàm chán nhảy lên, có thể hái được lá cây. Giờ phút này Trình Nghiên Ninh đi dưới bóng cây, ánh sáng mùa thu tươi đẹp chiếu xuống qua các kẽ lá, chiếu lên gương mặt anh một chút, giống như tạo cho anh một lớp mặt nạ ánh vàng, cảm dục, nhật nhõo, không thể xâm phạm.

Cô rất có hứng thú nhìn, cửa sổ bên cạnh độ nhiên có người đi qua.

Tần Viễn?

Chân Minh Châu theo bản năng mà nhìn về phía cửa.

Lúc Tần Viễn đi vào, thấy cô đang nhìn anh liền cười, rá nhanh đến gần, giờ tay đặt đồ đánh xách trên bàn.

Một chai nước cam lạnh, vỏ nhựa cũng hơi lạnh.

Cô nhe răng cười, xoay người cầm ống hút vào uống. Cô thích nhất là nước cam, không chua như chanh bưởi, không ngọt như dâu, so với trà sữa mát lạnh, không có cả phê đắng và vị trà lạ, tóm lại, cô thích nhất.

Cô uống rất lâu, mấy người Trình Nghiên Ninh đã đi xa.

Lý Thành Công nhìn cửa sổ bên cạnh, trong đầu có gì đó lướt qua trong giây lát, anh tự nhủ mình, cảm nhận được khí nóng bốc hơi mù mịt.

Năm người bốn món một canh, rất nhanh đã lên.

Tần Viễn động đũa trước, anh tùy ý đem thịt và cá hầm ớt đặt lên ngoài nhặt mấy cây rau thơm ra, đáng vẻ rất quen thuộc.

Thủ lĩnh đám hư nhất lớp học, hàng ngày ở sau lớp chỉ đá cửa hút thuốc và ngủ, Nhạc Linh San thật ra có chút sợ anh, giờ phút này thấy anh như vậy, tưởng anh thích ăn rau thơm, liền ngoan ngoãn chờ, chờ anh nhặt xong.

Lý Thành Công thấy đáng vẻ nặng nề của cô thì cười, mở miệng nói: “Chân Chân đánh rắm nhiều nhất, không ăn được rau thơm.”

“Này, Lý Thất Bại cậu nói ai vậy.”

“Nói cậu đó, không phục sao?” Cột nhà.

Chân Minh Châu tức giận nhìn anh một cái, đang muốn nổi giận, Tần Viễn bên cạnh nhặt xong đột nhiên lên tiếng: “Được rồi, ăn xong thì ra ngoài đánh.”

Giọng anh nhàn nhạt, không lộ cảm xúc.

Nhạc Linh San theo bản năng nhìn anh một cái, lại nhìn Lý Thành Công và Chân Minh Châu.

Bên cạnh, Từ Mộng Trạch tháo kính ra, mở đũa thông thả ung dung, cười nhạo nói: “Ăn cơm đi, anh Viễn nói đùa.”

“..... À.” Mặt Nhạc Linh San đỏ lên, mở đũa theo.

Một bữa cơm ăn một lời khó nói hết.

Cô là học sinh ngoan, hiểu được trong nhóm này lấy Tần Viễn làm trung tâm, nhưng mà, không nghe nói trên bàn tính tình Tần Viễn xấu như vậy. Anh giúp Chân Minh Châu mua đồ, nhặt rau thơm, lúc ăn cơm không nói nhiều lắm, tâm trạng thanh thản, vừa nhìn ra biết xuất thân tốt. Từ Mộng Trạch bên phải Tần Viễn cũng không khác lắm, ăn rất ít cơm, ít hơn cả cô. Lý Thành Công và Chân Minh Châu vẫn luôn khắc khẩu, lúc bắt đầu lần thứ tư, Tần Viễn ngẩng đầu liếc mắt một cái: “Hẹ nó Hai Mập cậu không thể im sao?”

“Anh Viễn anh đúng là quá bất công——”

“Bạn Nhạc không ăn cơm.” Tần Viễn nói một câu đánh gãy anh đang thiết thòi.

Lý Thành Công a một tiếng, nhìn bát nhỏ của Nhạc Linh San, quay đầu trực tiếp kêu: “Chủ quán, cho bốn bát cơm.” Kêu xong, anh quay đầu lại nhìn Chân Minh Châu, “Không muốn cho cậu.”

Chân Minh Châu hừ một tiếng: “Tự đi mà ăn.” Hai người mấy cân mấy lạng rõ ràng, Từ Mộng Trạch đã ăn xong, anh gọi bốn bát, trong đó có hai bát cho mình.

Lý Thành Công còn tưởng cô sắc, ngược mắt đối diện với đôi mắt đen láy của Tần Viễn, im tiếng.

Trường trung học của tỉnh, không khí trong trường học rất nòng, không có chỗ lý tưởng lắm, biểu hiện trên người là trốn học đi chơi và hút thuốc, lá gan đều là luyện ra cùng Tần Viễn. Con người anh Viễn đối với Chân Minh Châu rất tốt, trong lén lút có nhiều không kiên nhẫn.

Anh vẫn đừng nên ép.

Đầu Lý Thành Công thông suốt, vui đầu ăn cơm.

Chân Minh Châu thấy anh yên tĩnh như đà điểu, đặc ý nói mấy câu.

“Tĩnh tĩnh.” Tần Viễn giơ tay đánh vào đầu cô một cái, thuận tay mang chén mình chưa ăn xẻ một phần ba sang cho cô, cười nói, “Ăn đi, đừng làm loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Làm phiền một chút

0..,

Mấy người cơm nước xong, một lúc sau thì rời khỏi.

Mới khai giảng không lâu, đã áp dụng thời gian học và nghỉ, hầu như toàn học. Nhạc Linh San lúc trưa trở về trường, còn lại nhóm bốn người Chân Minh Châu.

Tần Viễn kẹp điều thuốc trong tay, hỏi Chân Minh Châu: “Muốn đi đâu chơi không?”

Nghỉ trưa căn bản không tồn tại đối với bọn họ, hơn hai tiếng nghỉ trưa đều không về nhà, hầu như đều đi quanh trường học, nghe bida, đi qua mấy chỗ trượt băng.

Tròng mắt Chân Minh Châu xoay chuyển, ngửa đầu nói: “Mình còn chưa lấy xe.....” Cô nói đến đây đột nhiên nhớ ra, a một tiếng lại nói, “Suýt nữa quên mang cơm cho Sóng Lớn.”

Tần Viễn: “Mang gì?”

“Cậu ấy muốn ăn canh hầm, được rồi không nói nữa, mình đi mang cơm cho cậu ấy, sau đấy trở về ký túc xá.” Nói một câu cuối cùng sau đó chạy đi, giọng nói vang bên tai bọn họ, cùng vấy đồng phục màu xanh của cô, lác quạ lác lại.

Từ Mộng Trạch thu hồi tầm mắt, cười nhạt hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Làm mấy ván đi.” Tần Viễn lời ít ý nhiều, ngậm điều thuốc vào miệng, hơi hơi cúi đầu, tùy tiện ném bật lửa của mình đi.

Ba người đánh bi a cùng nhau, Lý Thành Công và Từ Mộng Trạch hơi hơi lạc hậu, có người nhỏ giọng hỏi trước: “Tiểu Mộng, hôm nay anh Viễn không

vui sao.”

“Mộng con mẹ cậu.” Từ Mộng Trạch cũng ngậm thuốc, thuận miệng mắng lại một câu, “Mắt to thế này, nhìn không hiểu sao?”

“..... Hiểu cái gì?”

“Thôi, nói chuyện với cậu xỉ nhục trí thông minh của tôi.” Từ Mộng Trạch nhà làm xây dựng, nhưng không theo kịp nhà giàu mới nổi, cha mẹ chú bác đều làm công tác văn hóa, thành tích của anh trong nhóm cũng coi như tốt nhất, khuôn mặt trắng nõn, cao gầy thanh nhã, không nói câu nào nhìn rất giống học sinh ngoan.

Lý Thành Công bị khinh bỉ một phen, không phục mà nói: “Lần này ông đây xếp thứ 2 trong lớp!”

“Khụ! Ha ha ha ha ha ——”

Từ Mộng Trạch bị sắc thuốc, sắc đến mức cười thành ngốc.

“Cười con mẹ cậu, ông đây đúng là thứ hai.”

“Ông đây chính là mẹ cậu!”

“Mẹ kiếp!”

Mắt thầys hai người làm loạn lên, Tần Viễn đi trước đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu ánh mắt nhìn người ngốc nhìn hai người họ, cười nhạo hỏi: “Con mẹ nó đây đưa xong chưa?”

*

Chân Minh Châu chạy bộ đến phòng.

Học sinh ở ngoài chỉ có một nồi hầm canh, để lúc sốt, bây giờ đang nóng, đến lúc ăn cơm cả người đều chảy mồ hôi.

May mà, ngoài ra cô vẫn còn.

Chân Minh Châu nghĩ vậy đến cửa hàng, cả người cô cao một mét sáu ba, dáng người nhỏ, rất nhanh chen vào cửa sổ nói: “Thêm một xương sườn đậu nành, không lấy củ cải.” Đến đây ăn phần lớn là học sinh trung học, dù sao cũng chưa xếp hàng, tiếng hét của cô dẫn đến nhiều ánh mắt chỉ trích, ngược lại, chủ quán thu tiền cô, để cô ở bên cạnh chờ.

Chân Minh Châu rời khỏi hàng, thở ra một hơi.

“Chân Minh Châu.”

“Sáng lấy loa nói cái gì vậy.”

“Theo đuổi đến tận đây?”

Mấy âm thanh bàn tán lọt vào tai, Chân Minh Châu sững sốt, ngược mắt thấy ba người ngồi ở bàn nhỏ.

Bàn ăn bốn ghế đơn giản, đúng lúc thừa một ghế.

Cô sững sốt, trực tiếp bước qua, ngồi xuống chỗ bên cạnh tay Trình Nghiên Ninh.

Trình Nghiên Ninh đang uống canh, hơi cúi đầu, mắt nhìn thẳng, động tác không dừng lại, giống như căn bản không nhìn thấy người ngồi xuống bên cạnh.

Nhưng Tiết Phi và Mạnh Khang ngồi đối diện có chút sững sốt, người trước trực tiếp bật cười, chào hỏi: “Em gái, thật trùng hợp.”

Chân Minh Châu cười với anh, má lúm đồng tiền nhỏ nhọt nhạt, vẻ mặt non mềm đáng yêu. Cô mới mười sáu, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp mang theo chút trẻ con, có một loại cảm giác ngây ngô phấn chấn, thật xinh đẹp, cùng với đôi mắt to tròn chuyển động kia của cô, càng hiện rõ vẻ tràn đầy sức sống.

Cô gái như vậy, dù cả người đầy vấn đề, cũng làm người ta không ghét nổi.

*

Chân Minh Châu hơi hơi ngẩng đầu đánh giá Trình Nghiên Ninh.

Mùi thức ăn bốn phía, nhưng cô đến gần, vẫn có thể ngửi thấy mùi hương bạc hà mát lạnh trên người nam sinh, hương vị nhàn nhạt, chui vào chóp mũi, làm cô theo bản năng cười một chút, không nhịn được hỏi: “Học trưởng sao anh không nói câu nào, sao không lễ phép như vậy——” kéo dài âm thanh cuối, lộ ra giọng cô gái oán trách, giống như mèo nhỏ đang làm nũng.

Mấy học sinh đứng bên cạnh không nhịn được bật cười.

Rốt cuộc ai không lễ phép đây, đúng là đủ rồi.

Một cửa hàng nhỏ, vì một cô gái xinh đẹp đi vào mà náo nhiệt hẳn lên, ánh mắt Trình Nghiên Ninh vẫn anh canh như cũ không chú ý đến Chân Minh Châu, cực kỳ lạnh nhạt.

Chân Minh Châu cũng không giận, cẩn thận nhìn khuôn mặt của anh.

Đôi mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt hơi xếch lên, hiện rõ ý thanh lãnh xa cách, rất đẹp. Gương mặt anh giống người Hoa trước đây, đáng vẻ thâm thúy rõ ràng hơn, mũi rất cao, môi lại mỏng, thấy đều là đáng vẻ lạnh như băng, không cần người quan tâm.

Ánh mắt cô xuống chút nữa.

Từ cằm đến xương quai xanh tinh xảo, yết hầu hơi nhô lên, vì nuốt nên động, nhất thời cô nhìn sững sốt.

Cũng đúng lúc này, Trình Nghiên Ninh cầm khăn giấy lau miệng, quay đầu.

Giọng hồ hững vang lên: “Làm phiền làm một chút.”

Đây là câu đầu tiên cô nói với anh, năm chữ, giọng giống như người, nhạt nhẽo không thú vị, lộ ra sự lạnh lẽo căm dục, xa cách, khách khí. Ánh mắt Chân Minh Châu dừng trên yết hầu anh, lại tỏa ra một tia gọi cảm như vậy.

Cô nhìn đôi mắt phượng thanh lãnh của anh, cảm giác được, tim đập nhanh một nhịp.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, sau đó bỏ chạy.....

Bàn tay Chân Minh Châu thả bên người đột nhiên theo bản năng nắm chặt váy, dùng giọng tươi cười ngọt ngào, hài hước hỏi: “Nếu tôi không cho thì sao?”

“Két ——”

Trình Nghiên Ninh đẩy bàn ra, nghiêng người, chân dài bước ra.

“Phụt ——”

Cửa hàng nhỏ phát ra trận cười nhẹ.

Chân Minh Châu nhìn ra người ra khỏi cửa hàng, nghe thấy chủ quán lớn giọng: “Xương sườn đậu nành, không củ cải, lại đây lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Giáo viên nói tri thức làm thay đổi vận mệnh

()..,

Trong ký túc xá có 6 tầng, không có thang máy. Chân Minh Châu ở 509, lúc cô xách cặp hộp coem chạy đến tầng năm, đã quá một chút.

Cửa ký túc xá khóa trong, cô gõ hai tiếng gọi: “Vương Viện?”

Phòng 509 có 6 nữ sinh. Trong đó Nhiều Lệ và Trần Anh là lớp 10-8, còn lại là cùng lớp cô, có Tống Tương Tương, Nhạc Linh San và Vương Viện. Tống Tương Tương và cô ngu ru tầm ngu ru, mấ tầm mấ, Nhạc Linh San hàng ngày ít nói, hầu như lúc nào cũng dậy sớm một mình, cũng không thu hút. Vương Viện là bí thư đoàn lớp 10-8 bọn họ, tính tình hòa đồng thành tích cũng tốt, tiếng cửa vang lên.

“Kéo kẹt ——”

Một tiếng vang nhỏ, Vương Viện mở cửa ra.

“Minh đây. ” Chân Minh Châu cười với cô ấy một tiếng, đi vài ký túc xá.

Ký túc xá rất yên tĩnh, Vương Viện chắc là chưa ngủ, trên bàn còn vỏ mấy bài thi, Tổng Tương Tương và Nhạc Linh San đều đang ngủ, Trần Ang lớp 10-8 không ở đây, Nhiều Lệ ngồi nghe nhạc trên giường

Chân Minh Châu nhìn Nhiều Lệ một cái.

Nhiều Lệ là cô gái có thành tích không tồi, dáng người nhỏ xinh, khuôn mặt lớn bằng bàn tay yếu đuối đáng yêu, rất nhiều nam sinh thích cô. Cuối tuần, Từ Mộng Trạch tặng cô ấy điện thoại sửa màu đỏ sửa, hai người trước mắt đang là bạn.

Nhưng mà, Từ Mộng Trạch từ cấp hai đã theo đuổi nữ sinh, đuổi lại không sao thân được, trước đây anh có năm đến sáu người bạn gái lâu nhất chưa qua hai tháng. Lý Thành Công dùng mấy chữ hình dung anh: “Đê tiện đê tiện.”

Đối với việc này, Chân Minh Châu cũng rất buồn bực.

Nói anh háo sắc, cô chưa bao giờ thấy Từ Mộng Trạch thân mật với nữ sinh nào, ôm một cái cũng không có, hứng thú với anh như món quà nhỏ đưa đến hàng ngày, nhưng không có trả lời. Sau đó cô nghĩ, cô cảm thấy có lẽ là anh chán.

Đến nỗi những người bạn gái của anh, phần lớn giống như Nhiều Lệ, bất hòa với cô.

Tùy ý nghĩ lại, Chân Minh Châu đem hộp cơm đặt lên bàn cho Tổng Tương Tương, nhỏ giọng hỏi: “Sóng Lớn, ăn cơm”

Tổng Tương Tương xoay người, vẻ mặt khốn đốn: “Mấy giờ rồi?”

“1 giờ rưỡi rồi.”

“A.” Tổng Tương Tương ngồi dậy từ trên giường, cầm tóc về mặt bực bội nói, “Đau chết mắt, cậu nói xem tại sao con gái lại có cái di cá này?” Đây là vấn đề không thể giải thích, cô ấy cũng không muốn Chân Minh Châu trả lời, đứng dậy xuống giường.

Ga giường trong ký túc xá đều là màu xanh nhạt, mỗi người một bộ, một bộ chỉ có 1m2, ngủ vừa vặn. Mở tủ sách và ngăn kéo tủ quần áo ra, lấy đồ vật hàng ngày xuống, Tổng Tương Tương xuống dưới, cúi đầu xỏ giày nghe thấy tiếng giống như suy nghĩ của Chân Minh Châu: “Cậu nói xem học sinh lớp 12 có phải hầu hết đều ở trọ trong trường hay không?”

Tổng Tương Tương ừ một tiếng: “Theo lý luận là như vậy.”

Lớp 12 việc học rất quan trọng tự học buổi tối đều kéo dài thêm hơn nửa tiếng, dần gần 10 giờ mới tan học, vì thế để suy xét an toàn cho việc học tập, học sinh sẽ chọn trọ ở trường, cuối tuần về nghỉ một chút nhân tiện lấy thêm đồ và quần áo.

Mùi xương sườn đập vào mũi, Tổng Tương Tương lấy thìa múc canh, nghiêng đầu liếc mắt một cái, chần chờ hỏi: “Cậu không phải thật sự muốn vậy chứ?”

Chân Minh Châu cười nhạt: “Theo đuổi Trình Nghiên Ninh sao?”

“Ừ.”

“À, mình chuẩn bị trọ ở trường.”

“Hự ——”

Tổng Tương Tương khó khăn nuốt một ngụm canh xuống, hỏi cô: “Trọ ở trường? Cậu không nhầm chứ, điều kiện như thế cậu cũng ở?”

Lời vừa ra khỏi miệng, ký túc xá bỗng dưng yên tĩnh.

Vương Viện đang tính toán liền dừng bút, Nhiều Lệ đang xuống giường cũng dừng một chút, Nhạc Linh San đang ngủ trưa cũng bị đánh thức, nghe những lời này mở to mắt, ngốc nghếch đảo một câu: “Ký túc xá cũng tốt mà.”

Nhiều Lệ đặt điện thoại lên bàn, cười nhạt nói: “Ký túc xá cả phòng vệ sinh cũng không có, rửa tay cũng không thể, tốt ở chỗ nào?”

Nhạc Linh San ngồi trên giường nhìn xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tốt hơn nhà mình nhiều. Mình chỉ có thể chạy ra ngoài đi Wc, Wc là đá và gỗ tùy tiện đặt vài, lúc trời mưa dột xuống, đi vào phải cầm theo ô mới được.”

Nhiều Lệ bị dáng vẻ nghiêm túc của cô ấy làm cho sững sốt, phát ra tiếng cười không rõ.

Lúc này Vương Viện đang làm bài ngắt đầu, nhẹ thanh nói: “Điều kiện kém mà cậu có thể học tốt như vậy, đúng là không dễ dàng”

Nhạc Linh San im một giây: “Cô giáo nói tri thức có thể thay đổi vận mệnh.”

Người trong ký túc xá không kịp phòng ngừa đón ngay một bát canh gà, sững sốt hai giây, Tổng Tương Tương quay đầu nói: “Ha, bạn Nhạc đáng yêu như vật mẹ cậu có biết không?”

“A?”

“Ha ha ha ——”

Tổng Trương Trương đang cười thì tiếng điện thoại di động đáng gây, Nhiều Lệ cầm điện thoại sửa chữa trên bàn, thuận miệng gọi: “Alo, Từ Mộng Trạch.”

Những lời này của cô thành công làm Tổng Trương Trương im miệng, hơn nữa ra hiệu mắt cho Chân Minh Châu.

“A, vậy không được rồi, chiều mình phải đi học.”

“..... Alo?”

Sau hai tiếng tút, Nhiều Lệ lấy điện thoại bên tai ra, tự nhủ nói thầm một câu “Sao lại cắt đứt quan hệ,” lại ra ban công gọi điện thoại.

Cô ấy kéo cửa ban công ra, Tổng Trương Trương lập tức cười, bĩu môi nói: “Từ Mộng Trạch cúp điện thoại rồi, chắc, không thương hoa tiếc ngọc chút nào.”

Chân Minh Châu không kịp nói chuyện, điện thoại mình cũng vang lên.

Cô tùy tay nhận, hỏi: “Sao vậy?”

Tần Viễn ở bên kia nói: “Không phải nói xe cậu hỏng sao? Buổi chiều mang cậu chơi, muốn không?”

“Trốn học sao?”

“Sinh học địa lý cũng không có ý nghĩa gì.”

Chân Minh Châu xì một tiếng: “Có ý cũng không thấy cậu nghiêm túc nghe bao giờ.”

“Mẹ nó.” Tần Viễn cười nắc nẻ trong điện thoại một tiếng, giọng lộ ra sung sướng nhẹ nhàng, “Đến không, chúng ta ở Thế Kỷ Mới.”

Chân Minh Châu ngược mắt nhìn Tổng Trương Trương: “Chiều ở Thế Kỷ Mới, đi không?”

Tổng Trương Trương chơi Kính Vũ Đoàn, là cô gái nghiện game không hơn không kém, giờ phút này một tay cầm thìa nhìn qua, lại lắc đầu: “Máu chảy thành sông, mình ở ký túc xá ngủ.”

Chân Minh Châu nghe vậy cũng không mời cô ấy nữa, trả lời điện thoại: “Được rồi, một lúc nữa mình tới.”

Cô treo điện thoại, Nhiều Lệ vừa lúc từ ban công trở về.

Cửa lý túc xá vang lên tiếng kéo kẹt, cô ấy cầm điện thoại nhìn qua, đúng lúc thấy Trần Anh vào cửa, nghĩ một lúc liền mở miệng hỏi: “Trần Anh chiều cậu có đi học không?”

Trần Anh khá cai, là nữ sinh tóc ngắn gọn gàng, nghe được lời này ngốc một chút, gật đầu, lại hỏi lại: “Cậu không đi sao? Tiết đầu chính là tiết của Diệt Tuyệt Lý.”

Giáo viên lớp 10-7 và lớp 10-8 hầu như giống nhau, Diệt Tuyệt Lý tên thật là Lý Hiểu Diễm, giáo viên dạy toán, có lẽ là đến thời mẫn kinh, tính tình rất kém, cực kỳ nghiêm khắc, học sinh truyền một cái tên như vậy. Tiết đó Chân Minh Châu cũng không dám quấy, không phải là sợ, đơn giản là giáo viên này rất thích phiền, là người lười chọc.

Trần Anh thốt ra lời này, mấy người trong ký túc xá theo bản năng nhìn qua.

Nhiều Lệ cũng rất lo lắng, nhưng hiếm khi Từ Mộng Trạch hẹn cô một lần, giọng còn lạnh như vậy, lúc anh cúp điện thoại, làm cô cảm thấy có chút lo sợ không yên. Trong đầu hiện ra gương mặt tuấn tú lạnh nhạt của nam sinh, lòng Nhiều Lệ trầm xuống, có chút ngượng ngùng cười nói: “Ừ, Từ Mộng Trạch muốn đi chơi game, chiều không đi học, tỷ nữa xin lớp trưởng nghỉ dùm mình.”

Giọng của cô ấy rất lạ, Trần Anh lại mặt lộ vẻ khó xử: “Có phải không ổn lắm hay không?”

“Không sao, sao có thể xui như vậy được.....”

Nhiều Lệ đồng dài một lúc, mặt Chân Minh Châu lười nghe hết, Tổng Trương Trương đối diện cũng nhún vai, tỏ vẻ mình không sao cả.

Kiểu nữ sinh như Nhiều Lệ hay nghĩ nhiều, nói một lời trong đầu còn nghĩ đến ba lời khác, đã bắt hòa, lại tưởng thành bạn gái Từ Mộng Trạch thì giống như bọn cô, nhưng nếu là Từ Mộng Trạch muốn mang cô ta đi chơi, vậy cô cũng không có ý kiến gì.

Nghĩ như vậy, Chân Minh Châu kéo ngăn tủ ta, chuẩn bị thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đầu thai cũng là một môn kỹ thuật sống

Trong trường cũng không ép học sinh mặc đồng phục, hàng ngày cũng không ép học sinh mặc cứng nhắc một bộ, nhưng thứ hai đặc biệt giáo viên sẽ kiểm tra chặt một chút, hôm nay vừa vận là thứ hai, buổi sáng ra cửa cô mặc vào, để tránh phiền thì chiều đi net đương nhiên phải thay.

May mà, tủ quần áo ở ký túc xá cũng có mấy bộ.

Đều là nữ sinh, cô tùy ý cởi áo đồng phục gắn tay ra, cầm một bộ đầm chiffon mặc vào, nghe thấy Nhiều Lệ ở phía sau hour: “Chân Chân cậu đến tiệm net à?”

Chân Minh Châu khom lưng cúi vẩy đồng phục, không ngẩng đầu lên tiếng.

Từ nhỏ điều kiện sinh hoạt của cô tốt, cả người da thịt mềm mại trắng nõn, giờ phút này thay váy bông công chúa có chút trong sáng đáng yêu, cả người như đóa hoa vô cùng yêu kiều. Ánh mắt Tống Tương Tương dừng ở vòng eo một cánh tay có thể ôm hết của coi, nhất thời xì một tiếng, nhẹ giọng nói: “Không biết mất ai mùi, nói An Oánh là hoa khôi của lớp.”

Tính cô ấy thẳng thắn lời nói không kiêng kỵ, giờ phút đột nhiên nhắc đến người có tiếng trong lớp học, Vương Viện đang làm bài thi ngược mắt nhìn Chân Minh Châu một cái, cười nói: “Cô ấy ở cấp hai tiếng thơm đã vang xa.”

Chân Minh Châu đương nhiên biết An Oánh, nhưng lúc này tùy tiện thay váy lại nghĩ đến chút chuyện sốt ruột, cho nên cô cũng không nói tiếp, tìm lại mấy bộ đồ trong tủ quần áo một chút, muốn tìm một bộ để thay cho tâm trạng tốt hơn.

Đáng tiếc không như mong muốn.

Người mẹ kế trong nhà rất thích làm cầu kỳ, vấn đề quần áo hai người đã giành co không ít lần, đáng tiếc cô thua nhiều hơn thắng, sau đó cũng lười làm loạn, sau đó người ta mua cái gì, có đôi khi một mặc đối phó với cha già ATM.

Mấy bộ trong tủ này đều là bà chọn, thể hiện rõ phong cách của Chân Minh Hình.

Nói đến Chân Minh Hình tuy không phải chị ruột cô, Chân Minh Hình lớn hơn cô một tuổi, cô ta được lợi là gả vào lúc đàn mang thai. Nhưng cha cũng không tự nhiên đối tốt với con gái lớn hơn con gái ruột, chuyện này rất làm người bức bối.

Nhất thời Chân Minh Châu ngơ ngời, mấy người nói chuyện bên cạnh cũng không nghe thấy.

Nhiều Lệ gọi cô hai tiếng sau đó có chút xấu hổ, tăng giọng lên: “Chân Chân, cậu nghĩ cái gì vậy?”

Chân Minh Châu đóng tủ quần áo: “Hà?”

Tốt xấu gì cũng được đáp lại, sắc mặt Nhiều Lệ hòa hoãn một ít, cười nói: “Mình chưa từng đi chơi game bao giờ, chúng ta cùng nhau đi, muốn thay quần áo sao?”

“Có lúc sẽ kiểm tra thân phận.”

“A?”

“Không nghiêm trọng như cậu tưởng, không mặc đồng phục là đến được.”

Đã có cách ứng phó, trước khi đi sẽ lấy chứng minh thân phận của người khác để qua, Chân Minh Châu tùy ý giải thích hai câu, Nhiều Lệ a một tiếng, bắt đầu tìm quần áo thay. Nhưng điều kiện gia đình cô không so được với Chân Minh Châu, cúi đầu tìm một chút không có váy, mà chọn áo tay ngắn quần lửng kiểu cao bồi, hơn nữa với một đôi giày vải, nhìn có vẻ hoạt bát.

Nhưng mà, tính toán đó của cô Chân Minh Châu không để trong lòng, thay quần áo, trong lòng có bao ý nghĩ ngo ngoe, rục rịch.

*

Qua hai giờ một chút, hai người cùng nhau ra ký túc xá.

Mấy người Tàn Viễn không ở đây, Chân Minh Châu nói rất ít. Nhưng khoảng cách từ ký túc xá đến quán net cũng khá lâu, lần đầu tiên Nhiều Lệ trốn học, chưa ra khỏi trường đã có chút khẩn trương, cô ấy theo khẩn trương nhìn xung quanh, trùng hợp ngược mắt nhìn thấy Trình Nghiên Ninh, vội vàng quay đầu nói: “A, Trình Nghiên Ninh kia.”

Chân Minh Châu ngược mắt nhìn qua, vẫy vẫy tay cười gọi: “Trình Nghiên Ninh, học trưởng, ở đây!”

Lớp 12-1 ở hành lân, Trình Nghiên Ninh nghe thấy giọng nói này mí mắt cũng không nâng lên một chút, nhưng thật ra giáo viên chủ nhiệm lớp giáo viên Phùng, quay đầu nhìn qua.

Trong tầm mắt, nữ sinh mặc váy lụa trắng chiffon thanh xuân dạt dài, chân nhảy tay vẫy, gương mặt tinh xảo cười lóng lánh, giống như sáng lên. Trong trường trung học, hàng ngày có rất ít nữ xinh mặc váy, váy của Chân Minh Châu kiểu dáng không tính là khoa trương, ngắn tay, đến đầu gối, bó eo, làn váy hơi xoã tung, quần áo kiểu thực nữ, lại hiện ra vẻ tùy tiện.

Giáo viên Phùng còn trẻ, tính tình dịu dàng dễ gần, vừa xoay đầu thấy cô bất lực, rất nhanh thu hồi ánh mắt, dịu dàng nói: “Tỷ nữa nói với thầy Mã một chút, giáo huấn con bé một chút.”

“Không cần.”

“A?”

Trình Nghiên Ninh cười nhạt: “Không phải chuyện gì lớn, em không để ý là được.”

Học sinh ngoan được nhiên lễ phép trước mặt giáo viên, ở xa, Chân Minh Châu đang bước đi bỗng nhiên xoay người lại, đúng lúc thấy anh đang cười. Thị lực của cô rất tốt, có xa hơn chút nữa cũng thấy rõ gương mặt tuấn tú của anh. Lúc anh cười lên mặt mày giãn ra, khóe môi cũng nhếch lên một đường cong, cả người tản ra khí mát mẻ, phong đồn nhưng hơi rụt rè.

Đưa lưng về phía Chân Minh Châu, giáo viên Phùng gật đầu, lại có chút bất đắc dĩ mà nói: “Vây được rồi, con bé như vậy trường học cũng không có cách nào khác, cảnh cái rắn dạy cũng khó vó tác dụng, em đừng quan tâm, yên tâm học tập.”

“Vâng.”

Giáo viên Phùng suy nghĩ một chút, lại nói: “Lớp 12, không gì quan trọng bằng thành tích, trong trường em làm thủ khoa của khoa tự nhiên là rất rõ ràng, nhưng em đừng để áp lực quá lớn, học tập và cuộc sống hàng ngày có gì khó khăn cứ nói, hiểu sao?”

Lời này của cô vô cùng uyển chuyển, sợ học sinh tự ái. Nhưng để đứng thứ nhất của toàn tỉnh, đây là ý của những người cấp trên, không nói lại không được, nên nói xong đánh giá biểu cảm của Trình Nghiên Ninh sau đó thờ dài.

Đầu thai đúng là một môn kỹ thuật sống. Một người không học vấn không nghề nghiệp mà rảnh rỗi, một người lại dùng sức học để xây dựng tương lai, sao có thể không làm cho người ta đau lòng?

Cảm xúc này của cô thể hiện rất rõ ràng, Trình Nghiên Ninh đương nhiên cũng hiểu, gật gật đầu, anh đáp lại một chữ: “Vâng.”

Cô giáo Phùng nói chút rồi thôi, cười nói: “Vào đi.”

Trình Nghiên Ninh xoay người vào phòng học.

Cô giáo Phùng nhìn cửa sổ một cái, ánh mắt đột nhiên dừng trên người Chân Minh Hình, nghĩ nghĩ, lại gọi: “Chân Minh Hình, ra đây một chút.”

Chân Minh Hình và Chân Minh Châu là chị em việc này người trong trường đều biết, các giáo viên cũng đem hai người ra so sánh đối lập như trời với đất, cô Phùng thấy Chân Minh Hình yên tĩnh mạnh mẽ, dịu giọng nói: “Chuyện của em gái em đáng lẽ cô không nên quản. Nhưng mà hôm nay em ấy làm cho cả trường không ổn. Ý của coi là em nên khuyên bảo em ấy, để em ấy tập trung học tập.”

“.....” Chân Minh Hình yên lặng vài giây, mím môi nói: “Em biết rồi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ở đâu gặp người như vậy

Tiệm net Thế Kỷ Mới.

Hai người sau khi trốn ra ngoài, Chân Minh Châu cầm xon chuột gọi Tần Viễn: “Trời ạ, cậu làm gì vậy, không ngừng đâm mình, muốn chết phải không?”

Tần Viễn yên vị ngồi bên cạnh cô, cười ha ha một tiếng, xoa tóc cô nói: “Khó thấy cậu mặc thực nữ như vậy, đừng nói tục.” Dứt lời, anh lại nhìn váy của cô.

Từ lúc bọn họ chơi với nhau, anh chưa thấy cô mặc váy bao giờ, nhưng cô gái này thuộc dạng xinh đẹp không thích, không giống Nhiều Lê, đã bắt đầu có ý thức chăm sóc cho vẻ ngoài của mình một chút. Trước mắt cô mặc váy trắng mềm mại như vậy, vẫn giương nanh múa vuốt nói tục, không chú ý hình tượng chút nào.

Nhưng mà, cô không quan tâm đến hình tượng anh cũng thích, sở dĩ có điểm khác biệt, là bởi vì đột nhiên anh phát hiện, cô gái này đã bắt đầu phát dục, trên ngực đã có động cong duyên dáng. Nói anh không phải dạng nam sinh háo sắc, đám gia đình giáo dục ở kia, anh vẫn trước sau như một không nhắc nổi chút hứng thú, nhưng trước mắt cô gái này có điểm biến hóa lại làm anh chú ý.

“Cậu quản mình à——” Chân Minh Châu hoàn toàn không phát hiện ý nghĩ trong lòng Tần Viễn, ném một câu thien ra ngoài miệng, cô kéo tay áo Tần Viễn nhìn Lý Thành Công, ghét bỏ nói: “Mình đi! Cao tốc trong thành cậu chạy mấy trăm lần rồi, không phiền chứ!”

Lý Thành Công xoay người lại, học theo cô nói: “Cậu quản mình à——”

“Mẹ kiếp muốn chết à!”

“Đến đánh mình đến đánh mình đi!” Lý Thành Công chơi đến rất sung sức, trên màn hình chạy như gấu trúc bay về phương Bắc, giống như được thần giúp, vèo cái đến trung tâm.

“A ~” Chân Minh Châu cười lạnh một tiếng, ngồi thẳng người.

Lý Thành Công còn ở đó kêu: “Chân Chân, cùng đội cùng chạy đi.”

“Bà đây không chạy cùng cậu.” Chân Minh Châu không cho anh nói gì cả, quay trở lại giao diện nói giảm dân, ở trên bàn cầm kẹo que ăn.

Tần Viễn uống một ngụm nước, hỏi cô: “Không chơi sao?”

“Ừ, đợi lát nữa chơi.”

Tần Viễn tùy tay một giao diện lên, quay đầu hỏi: “Ông Từ, cậu kênh nào?”

“Kênh ba.” Từ Mộng Trạch mười ngón tung bay không ngừng đầu lên, “Đủ người rồi, cậu mời tôi vào phòng, bên này lập tức xong.”

“Được.” Tần Viễn thuận miệng, nghiêng đầu thấy Nhiều Lê đang bật QQ lên nói chuyện phiếm, lúc này tập trung gõ bàn phím, vẻ mặt rất khó chịu.

Tần Viễn cười nhạo một tiếng, thu mất lại.

Chân Minh Châu dựa vào sofa ăn xong một cái kẹo que, chán chết, lại uống nửa bình nước, nghe thấy Nhiều Lê mở miệng hỏi cô: “Chân Chân, không gian QQ lớn thế nào vậy?”

Chân Minh Châu ngược mắt nhìn lại, theo tiếng: “Mở cả thế giới.”

Nhiều Lê: “.....” Ngồi một hồi lâu, hình như cô phát hiện, trên cơ bản chơi phí rất nhiều tiền, nhất thời mất hứng.

Cô không hỏi lại, Chân Minh Châu cũng không nhiều lời, đứng dậy đi toilet.

*

Toilet ở tầng hai, cách chỗ bọn họ không xa, rất nhanh cô nghe thấy tiếng trẻ con bên ngoài, mơ màng nghe thấy chuyện của mấy đứa trẻ hư hỏng, làm người mặt đỏ tim đập mạnh. Nhưng Chân Minh Châu là ai chứ, những việc này chẳng sợ chưa từng trải qua ở đó xem náo nhiệt, nên bước chân cô dừng lại, về mặt không sao cả ngênh ngang đi vào trong.

Phòng vệ sinh ở đây không lớn, ánh đèn tối tăm, bồn rửa tay bên ngoài có chút thấp bé chật chội, tầm mắt cô nhìn qua, đập vào mắt chính là nam sinh ngồi thẳng người, ngày tháng chín, anh ta mặc áo ngắn tay màu đen và quần jeans, móng nở chân dài, vai rộng eo thon, liếc mắt một cái, dáng người rất tuyệt, còn có chút gọi cảm điên cuồng.

Điểm gọi cảm này chủ yếu đến từ eo của anh ta.

Bám lấy vòng eo anh là một đôi chân ngắn và giày sắp rơi xuống, năm ngón chân sơn màu đỏ tươi, giờ phút này, chủ nhân của đôi chân đang vặn vẹo ở một góc bồn rửa tay, người vặn thành còn mèo, cánh tay ôm cổ của người đàn ông, cả người nhún ra phát ra tiếng rên rỉ.

Chân Minh Châu ở trong lòng rửa thậm một tiếng: “..... Mẹ nó!”

Cô cho rằng da mặt mình rất dày, không nghĩ tới trên đời này có người có thể làm thay đổi tam quan của cô, làm cô cảm thấy sáng mình ở trường học

giống như trẻ con mọi nhà vậy

Trong lúc nhất thời, vào cũng không được, đi cũng không được.

Chân Minh Châu đứng đó một lúc lâu, nữ sinh ot bồn rửa tay kia đang hôn môi với ánh mắt của cô không so cả, nhưng thật ra nam sinh kia, qua vài giây, tùy tay đẩy nữ sinh ra, không quan tâm quần áo mình lộn xộn, cứ như vậy đứng thẳng quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Chân Minh Châu lại chửi thầm một tiếng.

Nam sinh này lớn lên rất đẹp trai, đây là loại mạng theo chút phóng đảng và dã tính, tóc ngắn húi cua chạm mắt anh, gương mặt sắc bén, làm người nhìn ra ở đuôi có chút mê người, vừa hư hỏng vừa quyến rũ.

“A ~” thấy cô nhìn, nam sinh chéch môi, rồi đi.

Chân Minh Châu: “.....”

Cô đang chửi thầm hoa khôi tước này, nữ sinh trên bồn rửa tay cũng nhảy xuống, lỗ mũi hướng lên trời mà hừ một tiếng rồi đi.

Chân Minh Châu lại một lần: “.....”

*

Sô pha bị đẩy vang lên một tiếng động.

Tần Viễn quay đầu cười: “Đi toilet lâu như vậy, Hai Mập ồn ào muốn đi vớt cậu ra đấy.”

“Cút!” Chân Minh Châu mắng về phía Lý Thành Công, ngồi vào vị trí bật cười, “Vận khí tốt, bên ngoài toilet nhìn thấy một màn.....” Hai chữ “Đồng cung” phía sau chưa ra ngoài, cô nghe thấy tiếng hét tê tâm phế liệt, “Aaaaaa ——”

“Gọi hồn à!” Không chút để ý đáp lại tiếng hét truyền đến.

“Trò chơi của mình, tự động tắt máy!”

“Khởi động lại một chút!”

"Không mở được——”

“Không biết đổi máy à?”

“Đổi đổi cái gì, con mẹ nó còn có câu nào khác hay không. Ông đây đang chơi game đó khoảng nghe thấy sao, hàng ngày các người dùng tiền ăn phân à ——”

“Ăn con mẹ cậu!” Trước đó một giọng nam đến gần, Chân Minh Châu chỉ nghe thấy a một tiếng, cả hội loạn thành một đoàn.

Tần Viễn vừa kéo cô đứng lên, quay đầu lại nhìn thấy nam sinh vừa chửi bậy kia, nhấc chân đá vào bụng người kia làm anh ta ngã về phía Nhiều Lệ, Nhiều Lệ a một tiếng nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng màu.

“Đây là đang ép người, sao?” Nam sinh bị đánh nhếch môi, cười lạnh hỏi.

Trong lúc nhất thời, đám người ở đây giống như người câm.

Ở đâu gặp qua một đám như vậy?

Đám người Tần Viễn cũng coi như mở rộng tầm mắt, phục hồi tinh thần nhưng đâu còn chút hứng thú nào, rất yên lặng tính tiền đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chủ nhiệm văn của em không hay

“Người bị đánh kia là ai vậy, đúng là trâu bò.” Ngoài cửa, Lý Thành Công cảm thán một tiếng, hưng phấn hỏi Tần Viễn, “Anh Viễn vừa rồi anh thấy hai

chân của anh ta không, mẹ nó đúng là đẹp thật, vừa thấy đã biết là luyện ra.”

Tần Viễn: “..... Ha ha.”

Anh mặc kệ Hai Mập, quay đầu hỏi Chân Minh Châu: “Không bị dọa chứ?”

Chân Minh Châu còn đang suy nghĩ nam sinh bị đánh kia, nói với Tần Viễn một câu không liên quan: “Vừa rồi mình đi toilet, anh bị cô gái kia quấn lấy trước bồn rửa tay đồa, trường hợp rất mãnh liệt.”

Tần Viễn: “..... Cho nên?”

Anh nhìn dáng vẻ đang suy nghĩ gì đó của Chân Minh Châu, trong lúc nhất thời không biết sao tại lại đó, quay đầu khụ một tiếng, áp xuống suy nghĩ miên man trong lòng.

Đi bên cạnh đám người bọn họ, Nhiều Lệ oqn ức khóc đến mức mắt đỏ hết lên, chậm rãi đi phía sau. Lúc nam sinh kia đánh người, căn bản không ảnh hưởng đến Chân Minh Châu, Tần Viễn lại nghiêng người chắn cho cô ấy trước, còn che hết tất cả. Trái lại bạn trai của mình, căn bản không để mình trong lòng.

Từ Mộng Trạch một hồi lâu mới phát hiện Nhiều Lệ quá lạc hậu, quay đầu nói: “Đi nhanh chút.”

Mất thấy những người khác định quay đầu lại, Nhiều Lệ cắn môi đi đến bên cạnh Từ Mộng Trạch, nhỏ giọng nói: “Mình thấy trong lòng cậu không có mình.”

Từ Mộng Trạch ngó ra một chút: “Cậu làm sao vậy?”

Nhiều Lệ lập tức tức giận: “Mình làm sao vậy ư? Cậu gọi mình đến chơi, đến rồi cũng không dạy mình chơi, vừa rồi lúc đánh nhau nam sinh kia ngã về phía mình, cậu cũng mặc kệ!”

Từ Mộng Trạch không hiểu được: “Vậy cũng là cậu tự nguyện tới mà? Không phải mình có hỏi cậu muốn đi nhảy không? Cậu nói hoa cả mắt không muốn chơi. À, dùng QQ còn muốn mình dạy sao? Lại nói đó là tình huống đột nhiên xảy ra, ta có thể nghĩ đến sao?”

“Vậy xong việc cậu không nói câu nào sao.”

“Không phải cậu không có chuyện gì sao?”

“.....” Nhiều Lệ tức giận đến nghẹn, nước mắt trong mắt muốn rơi xuống, đột nhiên nghe thấy tiếng hét tức giận, “Mấy em đứng lại cho tôi!”

Cô vừa quay đầu lại, nước mắt lập tức bị dọa quay trở về.

Diêm Chính đạp trên một chiếc xe đạp cũ kỹ, không biết được mới đầu muốn đi đâu, giờ phút này dừng ở bên đường đối diện bọn họ, trên mặt mây đen dày đặc bốn phía, rõ ràng mà viết bốn cái chữ to “Buồn cười!”

“..... Mẹ nó!”

“Oan gia ngõ hẹp, con mẹ nó.”

“Anh Viễn.....”

Tần Viễn quay đầu nhìn Lý Thành Công một cái, nhún nhún cười nhìn anh.

*

Trường học, tầng một.

Diêm Chính chấp tay sau lưng khoan thai đi qua đi lại, cuối cùng, đột ngột dừng trước mặt Nhiều Lệ, trầm giọng hỏi: “Họ tên, tuổi, lớp.”

Nhiều Lệ trong lòng hồi hận, giọng nức nở: “Chủ nhiệm Diêm——”

“Trả lời vấn đề.”

“Lớp 10-8, Nhiều Lệ.”

“Đi làm gì?”

“Em em em.....” Nhiều Lệ không có chút kinh nghiệm nào trong chuyện này, mắt nhìn một hỏi một đáp như phạm nhân bị tra hỏi, giọng nói lập tức nức nở, “Chủ nhiệm em biết sai rồi, lần sau không dám nữa.”

“Còn có lần sau?!” Diêm Chính xanh mặt trừng mắt liếc cô ấy một cái, ánh mắt lại nhìn một vòng đám người Tần Viễn, nhìn thấy dáng vẻ họ đều là lộn

sống không sợ nước sôi, lập tức tức đến điên đầu, lại răn dạy Nhiều Lệ, “Ai bảo em đang êm đẹp lại đi theo họ học hư? Em có điều kiện như người ta không? Cha mẹ em có đảm bảo cho em sau khi học xong cấp ba có thể sung sướng không? Tôi thấy em lớn lên rất hiền lành, học cái xấu làm gì, há? Viết bản kiểm điểm tám trăm chữ cho tôi mai mang lên nộp, nếu có lần sau gọi cha mẹ lên đây!”

“Chủ nhiệm!”

“Nghe thấy không?”

Nhiều Lệ vừa khóc vừa kéo: “Biết rồi ạ.”

“Trở về học đi.”

Diêm Chính dứt khoát lưu loát giải quyết cô, mới đưa ánh mắt dừng trên người mấy người khác.

Chân Minh Châu ngửa đầu nhìn anh, cười đến vẻ mặt sáng lạn: “Chủ nhiệm văn em không tốt, hay là trực tiếp gọi phụ huynh đến đi?”

“Phụt!” Mặt khác ba người đồng thời bật cười, không sợ chết mở miệng yêu cầu theo, “Chủ nhiệm văn chúng em cũng không tốt, cũng trực tiếp gọi phụ huynh đi.”

“.....” Diêm Chính tức giận đến nói không ra lời.

Tình huống nhà mấy vị tổ tông này ông hiểu rõ. Hai người nhà họ Tần kia không bao giờ tới, bí thư nhỏ không để cá chạch trong mắt. Ba nhà khác cũng khỏi phải nói, lời nói đã rõ, chiều hư con, trường học chịu trách nhiệm, dạy dỗ thật tốt.

Nhìn một cái, mấy vấn đề kia cũng liên quan đến trường học

Diêm Chính nghiêm mặt: “Đều viết bản kiểm điểm tám trăm từ cho tôi, mai đọc trước toàn trường.”

“A?”

“A cái gì mà a?” Ông quát chối tai một tiếng, xụ mặt lại nói, “Đừng cho là tôi không biết tính toán trong đầu các em. Không sợ phải không?”

Trước mặt ông bốn người cúi đầu cười.

Trời cao cho bọn họ một ông thầy tốt, nhưng không phải không sợ sao?

Diêm Chính cũng thật sự tức giận đến mức muốn ngắt đi, hơn nửa ngày, đổi lời nói thâm thía, thương lượng nói: “Đến đây đến đây, các em quậy phá tôi không quản. Quậy một chút, không được mang học sinh khác ra ngoài học hư! Không phải mỗi người các người đều có người thầy tốt như vậy sao!”

Giọng nói rơi xuống, ông trừng mắt nhìn Chân Minh Châu hỏi: “Nghe có hiểu không?”

Chân Minh Châu cao giọng đáp: “Bảo cáo chủ nhiệm, biết rồi ——”

Diêm Chính đối với cô trắng đen không rõ, đôi mắt lóe sáng, thở dài, lười lãng phí nước bọt, bàn tay vung để bọn họ đi.

*

Lớp 12-1.

Trong lớp học yên tĩnh bật ra tiếng cười.

Buổi chiều hai tiết của họ đều là tiết tự học, giáo viên vào một lúc rồi đi, bọn cũng là học sinh tự giác, trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Diêm Chính lớn giọng dạy dỗ người, nhưng không giống buổi sáng, động tĩnh trước sau vẫn bị bọn họ nghe rõ, đương nhiên còn có người nghĩ đến thông báo kia của Chân Minh Châu, vừa làm bài vừa cười nhẹ nói: “Cô gái kia đúng là thú vị.”

Còn không phải sao?

Tươi tắn, linh động, dáng hoàng, giọng lạnh lạnh như tiếng chim sơn ca.

Lớp 12 việc học nặng nề, cuộc sống hàng ngày của bọn họ tẻ nhạt như nhau, thỉnh thoảng nháy ra chút chuyện như vậy, đúng là làm người buồn cười. Sau một lúc, lại có người nhỏ giọng nói “Nghe nói lúc ăn trưa có náo nhiệt mới, cô bé xinh đẹp này không lẽ phép với lớp trưởng của chúng ta chút nào.”

“Ha, sao lại thế, nói nói, nói nói.”

Rất nhanh, một màn ở quán nhỏ bán cơm trở thành đề tài nổi bật, bị vài người thêm mắm thêm muối, làm nhiều người bật cười, thấp giọng nói lấy ánh mắt trêu đùa nhìn Trình Nghiên Ninh, thật đáng tiếc, gương mặt của lớp trưởng vẫn lạnh lùng, thậm chí nói đùa còn bị ánh mắt ngoài tai.

Hàng phía trước, Chân Minh Hình đang viết bài, thu hồi tầm mắt.

Tổng An Như bên cạnh nhìn cô ta một cái, nghĩ đến chuyện sáng nay sắc mặt cô không vui, sáng suốt không có mớ miệng, chỉ khẽ cười trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chắc là tính cách học thần không tốt như bạn học Nhạc

Tiết tự học buổi tối.

Chân Minh Châu cắn nắp bút, vẻ mặt đau khổ áp ủ cảm tình viết kiểm điểm.

Vỡ xé mấy tờ giấy, một dòng chữ cô còn chưa viết được, cô ngồi nghiêng hàng bị động tĩnh trước mắt hấp dẫn.

Không hiểu khi nào Lý Thành Công đổi vị trí ngồi sau Nhạc Linh San, giờ phút này nằm bò nửa người lên bàn, đề tiện làm nũng: “Bạn học Nhạc giúp mình một chút đi.”

Nhạc Linh San ngồi thẳng người, hơi nghiêng người, nhỏ giọng nói: “Mình thật sự không biết viết kiểm điểm, không giúp được cậu.”

“Thành tích môn ngữ văn của cậu tốt như vậy, văn nhất định không tồi!”

Nhạc Linh San khóc không ra nước mắt: “Nhưng mình thật sự chưa từng viết kiểm điểm bao giờ, không lừa cậu đâu.”

“Mẹ nó Lý Thất Bại cậu đúng là không biết xấu hổ!” Chân Minh Châu ngồi ở tổ một bàn thứ ba, cách vị trí tổ hai bàn thứ nhất của Lý Thành Công không xa, nghe cuộc nói chuyện của hai người không sót một chữ, Tổng Tương Tương trừng mắt không tưởng tượng được mà phun trào.

Tiết tự học buổi tối Tổng Tương Tương có đến, vẫn ngồi vào vị trí, hữu khí vô lực mà nói: “Muốn nói về mặt mũi không đuổi kịp em gái.”

Chân Minh Châu người này trời sinh đồng tình nhỏ yếu, mắt nhìn thấy người ta nhẹ nhàng từ chối, cầm quyển sách trong tay, dùng sách chọc Sứ Hiếu Tuệ trước mặt Tổng Tương Tương, bất mãn nói: “Này, lớp phó, bạn học bên phải cậu đang quấy rối nữ sinh đó, mặc kệ sao?”

Sứ Hiếu Tuệ: “.....”

Cô ta quản được sao?

Sứ Hiếu Tuệ ngồi im như tảng, bất động.

Chân Minh Châu âm thầm mà chửi một tiếng, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Lý Thành Công.

Cô đọc khẩu hình: “Không —— có —— mặt —— mũi”

Lý Thành Công cũng đọc khẩu hình: “Cậu —— muốn —— quản —— à ”

Chân Minh Châu suýt nữa cầm sách trong tay ném qua, may mà Lý Thành Công nhanh chóng giơ tay lên đầu làm động tác ngừng chiến, để tránh khỏi đại chiến trong lớp học. Ngay sau đó, Lý Thành Công không đề cập tới chuyện kiểm điểm, đổi thành khiếm tốn hỏi bài.

Cô gái Nhạc Linh San này chất phác chăm chỉ, còn rất thành thật, sau khi anh thay đổi cách quấy rầy, nghiêm túc nói về bài tập giúp anh.

Chân Minh Châu ngờ ngác mà một lúc, giống như suy nghĩ gì đó hỏi Tổng Tương Tương: “Này, cậu nói xem nếu mình cũng lấy bài đi hỏi Trình Nghiên Ninh thì sao?”

“Phụt,” Tổng Tương Tương bật cười một tiếng, ôm bụng không chút khách khí chọc thủng chân tướng, “Chắc là học thần tính tình không tốt như bạn học Nhạc.”

Chân Minh Châu nghĩ đến mặt lạnh của nam sinh lúc ăn cơm trưa, cảm thấy cô có rất nhiều cách.

Vậy làm sao bây giờ?

Nếu không, ép buộc?

Nhưng mà bây giờ cô đã ép lắm rồi. Cô suy nghĩ miên man, đột nhiên nghĩ đến một màn kia, thấp giọng hỏi Tống Tương Tương: “Này, hỏi cậu chuyện này. Phan Dịch kia, không phải cậu nói đuôi mắt anh có nốt ruồi sao? Ở đâu?”

“..... Cái gì?” Tống Tương Tương có chút ngốc.

“Nốt ruồi đó, ở đâu?”

Tống Tương Tương như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn theo bản năng nâng tay phải lên, chỉ lên đuôi mắt mình: “Ồ này, làm sao vậy?”

Chân Minh Châu à một tiếng, nằm lên bàn: “Không sao cả, tùy tiện hỏi hỏi.”

Cô cẩn thận nhớ lại một chút, cảm thấy người đẹp trai đánh nhau kia cũng có nốt ruồi như vậy, không khác với vị trí Tống Tương Tương chỉ.

Nhưng, trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Cô cẩn thận nghĩ, cảm thấy anh chàng đẹp trai kia lớn lên rất đẹp, nhưng cuộc sống quá kém, quá cặn bã

Đừng nói tránh để Tống Tương Tương phiền não.

*

“Reng reng reng. ....”

Tiếng chuông báo giờ tự học buổi tối đã kết thúc, trong phòng học truyền đến một mảnh tiếng hoan hô.

Tần Viễn từ bàn sau tổ hai tiến lên cùng cô, dừng ở bàn bên cạnh Tống Tương Tương, hướng Chân Minh Châu ngồi bên trong cười nói: “Về trước đây.”

“Tạm biệt.” Chân Minh Châu vẫy vẫy tay, cũng không ngẩng đầu lên.

Tần Viễn nhìn thấy cô nghiêm túc viết gì đó trên vở, bước chân dừng lại, thò lại gần hỏi: “Viết cái gì vậy? Nghiêm túc thế.”

Chân Minh Châu lấy tay che giấy, ngửa đầu cười tủm tỉm: “Kiểm điểm đó, cậu không viết sao?”

“Để ông Từ làm”

“Mẹ nó, sao anh Viễn không nói sớm!” Lý Thành Công nhảy tới chỗ của Tần Viễn khi nào không biết, quay đầu về hướng Từ Mộng Trạch, ở xa gọi, “Tiểu Mộng, viết kiểm điểm nhiều một chút nha! Nội dung số lượng từ tùy tiện, mình rất dễ nói chuyện.”

Từ Mộng Trạch đeo cặp sách đi trên đường nhỏ, nghe vậy không nói câu nào, thuận tay cầm lấy quyển sách trên bàn.

Lý Thành Công lập tức nhảy lên ghế: “Tiểu Mộng cậu nặng bên này nhẹ bên kia!”

Từ Mộng Trạch thu tay, đẩy đẩy mắt kính, về mặt mình chính là nặng bên này nhẹ bên kia đó thì sao, trực tiếp đi theo mấy nam sinh đang cười nói ra khỏi cửa.

Mất nhìn anh tuyệt tình ra phòng học, Lý Thành Công lập tức quay đầu, thăm thương nhìn Tần Viễn lên án: “Anh Viễn cậu ấy bắt nạt em”

Tần Viễn vỗ vỗ bả vai anh: “Không sao, sáng mai anh cho cậu.”

Lý Thành Công trừng lớn mắt: “Thật sao?”

“Cậu cảm thấy có khả năng sao? Anh bạn trẻ.” Tần Viễn thờ dài dừng một chút, nghiêm trang dạy dỗ, “Hai Mập cậu đi xuống như vậy không được, cậu tốt xấu cũng đứng thứ hai cả lớp, Chân Chân đứng thứ ba cả lớp còn tự mình viết, cậu nhất định có thể, anh Viễn tin cậu.”

Lý Thành Công: “.....”

Anh oan ức nhìn Tần Viễn ra khỏi cửa, về mặt thăm cừ đại hận nhìn Chân Minh Châu, nhìn về phía Dư Minh An đang dọn đồ trước mặt cô, đối gương mặt tươi cười nói: “Bạn họ Dư giúp tôi chút đi.”

Dư Minh An sững sốt, còn chưa kịp nói gì, nghe thấy tiếng mắng của Chân Minh Châu phía sau: “Lý Thất Bại cậu cút xéo cho tôi, sai khiến ai vậy?”

Lý Thành Công không dám tin mà nhìn Chân Minh Châu một cái: “Mẹ nó, Chân Chân có gian tình à.”

Một quyển sách của Chân Minh Châu ném qua, bị Lý Thành Công một phen lấy được, cô sững sốt, nhảy lên bàn khoa tay múa chân quyền cước với anh, dáng vẻ giương nanh múa vuốt như con tôm hùm lớn. Vì thế, không thể đánh lúc bắt đầu tiết học có thể đánh lúc tan.

Hai người đánh nhau ba ngày một trận đã thành thói quen, cũng không ai quản, tất cả đều tự động tránh ca.

Cuối cùng, chuyện kết thúc khi tài xế nhà Lý Thành Công đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Em gái, làm tốt lắm

Trong phòng học rất cuộc yên tĩnh, Tổng Trương Trương hữu khí vô lực mà ôm hai quyển sách nằm lên bàn, hỏi Chân Minh Châu: “Muốn mình ở lại với cậu một chút hay không?”

Nhóm bọn họ ngẫu nhiên ở lại trường, không ngoài ý muốn tan học đều có tài xế tới đón, Chân Minh Châu có chút đặc biệt, bởi vì mẹ kế của cô có con gái là Chân Minh Hinh học 12, nên tan học muộn hơn họ nửa tiếng, mà chị ta là 12 nên không được về trước, Chân Minh Châu đến chờ chị ta.

Chân Minh Châu tùy ý mà ném hai quyển sách vào cặp, đứng lên nói: “Không cần, chúng ta cùng đi, mình chờ dưới tầng.”

“Thật không cần?”

“Ai ya không sao.” Chân Minh Châu đẩy cô ấy ra khỏi phòng học, chẳng để ý nói, “Không phải cậu đến sao, nhanh về nghỉ ngơi đi.”

“Vây được rồi.” Tổng Trương Trương đau bụng kinh, cũng không kiên trì.

Chờ hai người xuống dưới tầng, Chân Minh Châu nhìn cô ấy rời đi, vừa quay đầu Dư Minh An đuổi kịp hoảng sợ, sờ tóc nói: “Đột nhiên chạy xuống dọa chết người rồi.”

Dư Minh An là học sinh ở trọ tại trường, vừa khóa cửa xuống dưới, lúc này vẫn đang cầm chìa khóa phòng học trên tay, anh mặc áo đồng phục ngắn tay sạch sẽ và quần dài, dưới ánh đèn đường thấy gương mặt anh hơi ửng đỏ lên, thanh tú đoan chính, cười lộ ra răng nanh: “Vừa rồi cảm ơn nha.”

Chân Minh Châu sửng sốt, xua xua tay nói: “Ai không có việc gì đâu, không cần cảm ơn. Con người Lý Thành Công là như vậy, dễ tiện, không cần để ý đến cậu ấy.”

Tuy miệng mắng chửi người ta dễ tiện, nhưng lúc nói trong mắt cô vẫn đầy ý cười, gương mặt lộ ra má lúm đồng tiền nhỏ, cùng đôi mắt lấp lánh tròn xoe, càng thêm đáng yêu, giống như một con mèo ngoan.

Dư Minh An nhẹ mím môi một chút, hỏi: “Cậu chờ chị cậu sao, muốn mình cùng cậu không?”

“A?” Chân Minh Châu đơ một chút, cười xua tay, “Không cần.”

Dư Minh An à một tiếng, nghĩ nghĩ, lại nói: “Cậu viết kiểm điểm ổn không? Muốn mình viết hộ không? Bài mình làm xong rồi.”

Chân Minh Châu xi một tiếng cười: “Lần đầu tiên thấy người muốn chủ động viết kiểm điểm hộ. Chuyện vừa rồi nhỏ như hạt vừng, cậu không cần để trong lòng.”

Dư Minh An có chút tiếc nuối nhìn cô một cái, ngượng ngùng nói: “Mình đi đây.”

“Ngủ ngon.” Chân Minh Châu vẫy vẫy tay, cười nói.

Dư Minh An gật gật đầu: “Ngày mai gặp.”

Anh vừa dứt lời, đã thấy Chân Minh Châu chạy xa cô đi về hướng lớp 12-1, đuôi ngựa ở phía sau vung vung, mang chút cảm giác nhảy nhót.

Là bởi vì Trình Nghiên Ninh?

Đột nhiên nghĩ đến chuyện này làm trong lòng anh cũng có chút bất đắc dĩ, thu hồi ánh mắt, Dư Minh An thở dài đi về hướng ký túc xá.

*

Chuông tan học lại vang lên lần nữa.

Đại bộ phận học sinh lớp 12 đều ở trọ tại trường, lớp 12-1 cũng không ngoại lệ, tiếng chuông tuy vang lên, nhưng lớp 12-1 tan yên lặng hơn lớp 12-2 nhiều, phải về nhà và thu dọn đồ dùng, rất nhiều học sinh vẫn cắm đầu vào đại dương trí thức.

Chân Minh Châu cách cửa sổ nhìn thoáng qua, phát hiện Trình Nghiên Ninh không ngồi ở chỗ của mình.

Người đâu?

Mây đẹp của cô lập tức nhấn lại, cả khuôn mặt đều dán lên cửa sổ, rất nhanh phát hiện, Trình Nghiên Ninh nghiêng người ngồi trước bàn của Chân Minh Hinh, một tay chỉ vào trang sách, một tay lấy bút, hơi hơi cúi đầu tiện tay giúp chị ta giăng đề.

“Mẹ nó.” Một màn này làm cô nháy mắt đứng thẳng người.

Chân Minh Hinh có ý gì?

Cô đeo cặp sách trên vai ở ngoài bước hai bước phân tích, sau một lúc lâu, vẫn cảm thấy rồi như cuộn chỉ như cũ, mình còn bị tức giận suýt chút nữa bốc khói.

Tranh đấu thật nhiều năm, cô đã sớm hiểu mình và mẹ kế không cùng chung một đẳng cấp, trước mắt càng lúc càng lớn, lại thường xuyên biết được, Chân Minh Hinh được mẹ cô ta dạy cho hoàn toàn, ít nhất, cha già ATM đem cô ta thành kiêu ngạo của mình.

“Hô ——”

Chân Minh Châu thờ dãi một hơi, đi đến cửa phòng học.

Ban đầu cô lớn lên xinh đẹp, thêm khí chất và khuôn mặt đẹp hơn không ít, hơn nữa còn mặc váy lụa trắng mềm, cứ như vậy chú ý không ít học sinh.

Nhưng mà, trong đó không bao gồm Trình Nghiên Ninh.

Học thần lúc đang học tập dáng vẻ rất nghiêm túc, hơn nữa Chân Minh Hinh thành tích rất tốt, đề cô ta không hiểu, đương nhiên rất phức tạp khó hiểu, còn có chút khó giải. Chuông tan học đã vang, cô ta đã chú ý đến Chân Minh Châu, lại hoàn mỹ mà diễn như mình không thấy.

Không khó trong lớp học có chút biến hóa kỳ diệu.

Mấy chục người ánh mắt như có như không nhìn chăm chú, Chân Minh Châu đột nhiên cắn môi dưới toát ra điệu cười tùy ý, ngay sau đó, cô đi vào ba bước trực tiếp khoác vai nam sinh, hai tay trắng mịn vòng lên cổ anh, bắt đầu từ vai, chuyển lên mặt cười hi hi hoi: “Tôi chờ hơn nửa tiếng rồi, học trưởng muốn giảng đề ngày mai giảng không được sao?”

Chừng vài giây, không khí trong phòng học trở nên quý dị.

Chân Minh Hinh ngây ra như phỗng.

Mặt khác mấy chục người cũng ngây ra như phỗng.

Trình Nghiên Ninh đầu tiên hoàn hồn, mùi hương thơm ngọt của cô gái ập vào mũi. Mềm mại ấm áp da thịt kề sát anh, lông mi cô dài đen cong vút, con ngươi sạch sẽ xán lạn, chiếc mũi nhỏ xinh, thậm chí đôi môi mịn hàm răng trắng tinh vì sát nên nhìn rất rõ, tạo ra cảm giác ở đây chỉ có hai người.

“Buông tay.” Trình Nghiên Ninh không nhúc nhích, lạnh lùng nói.

Chân Minh Châu nhìn chăm chăm anh gần trong gang tấc. Thật sự quá gần, lần đầu tiên cô gần với nam sinh như vậy, thậm chí cô nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của mình trong đôi mắt anh, hai tay vòng trên cổ anh cũng nóng lên, hô hấp của cô liền rối loạn, gương mặt cũng bắt đầu đỏ ửng, lại không chịu yếu thế. Chân Minh Châu ním môi, đột nhiên đi về phía trước một bước, chụt một tiếng, hôn một cái lên má Trình Nghiên Ninh.

Trình Nghiên Ninh: “.....”

Mặt khác mọi người: “.....”

Lần này, yên tĩnh hơn so với trường hợp vừa rồi.

Trong đầu Chân Minh Châu trong chớp mắt trống rỗng, chớp mắt ở đây một cái, Trình Nghiên Ninh đột nhiên hất tay cô ra, đứng lên, lạnh mặt trực tiếp xoay người ra khỏi phòng học.

Anh vừa đi, người trong phòng học giống như được mở chốt vang lên một trận cười ro, ngay sau đó, tiếng huýt sáo chế nhạo, bao phủ Chân Minh Châu.

Chân Minh Châu choáng váng mà ra phòng học, lúc Tiết Phi và Khang Kiến Bình đi ngang qua cô, trực tiếp giơ lên một ngón tay cái, trong lòng khen: “Em gái, làm tốt lắm!”

Trong phòng học, Tống An Như đang thu dọn sách vở cũng cười ra tiếng, nhìn sắc mặt nhấn nhay của Chân Minh Hinh một cái, ám chỉ nói: “Mình cảm thấy em gái cậu và học trưởng rất đẹp đôi, một người lạnh như băng, một người nóng như lửa, trời sinh bổ sung cho nhau đó.”

Chân Minh Hình nhìn cô ta một cái, ôm cặp sách ra khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Người cháu coi trọng mà

Tại cổng trường.

Chân Minh Châu và Chân Minh Hình trước sau lên xe, cùng nhau ngồi phía sau.

Tài xế Lý Khôn đã qua bốn mươi, nhìn hai người qua gương chiếu hậu một cái, thở phào nhẹ nhõm, vững vàng lái chiếc Audi màu đen rời đi.

Xe chạy được một nửa đường, Chân Minh Hình dẫn đầu đáng vờ sự yên tĩnh, nhỏ giọng nói: “Hôm nay chủ nhiệm lớp chị tìm chị, bảo em thu liễm lại một chút, không được quấy rầy Trình Nghiên Ninh.”

Chân Minh Châu: “.....” Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dáng vẻ không nghe thấy.

Chân Minh Hình nhẫn nại tiếp tục nói: “Chị đang nói chuyện với em đó.”

“Ồ.” Chân Minh Châu lúc này xoay đầu lại, dùng biểu tình không chút để ý nhìn cô ta, gật gật đầu nói, “Không quấy rầy chứ gì, nghe thấy rồi.”

“..... Em đồng ý?” Chân Minh Hình sùng sốt, vẻ mặt không tin đáng.

Chân Minh Châu cười rộ lên: “Ai nghe thấy tôi nói đồng ý vậy?” Lại chuyển đề tài, cô lại nói, “Nhưng mà, chị nghe lời giáo viên nói làm gì, Trình Nghiên Ninh là bạn trai chị à?”

“Chân Minh Châu!”

“Tức giận như vậy?” Chân Minh Châu chắc chắn hai tiếng, cười đến ác ý, lại nói, “Không phải bạn trai sao? Vậy..... Chị thích anh ấy!”

“Em đừng nói bậy!” Chân Minh Hình ngạc nhiên không ít, thậm chí cô ta theo bản năng nhìn tài xế phía trước, thấy dáng vẻ tài xế ngoảnh mặt làm ngo, mạnh giọng nói, “Em không nghe thì thôi, đừng lấy chị ra nói.”

Đúng là cô thích Trình Nghiên Ninh. Nam sinh ưu tú như vậy có cô gái nào không thích chứ? Nhưng cô đã không có can đảm thừa nhận, cũng không có can đảm thổ lộ tấm lòng. Quan trọng là cô ta sợ mình lộ ra chút yêu sớm, mẹ sẽ nổi trận lôi đình.

Đương nhiên, còn có một chuyện quan trọng, gia cảnh nhà Trình Nghiên Ninh bần hàn.

Chuyện trong nhà Trình Nghiên Ninh gần như không ai biết. Lúc cô đi tìm cô giáo, vô ý nghe thấy các thầy cô trong tổ nói chuyện mới biết được. Anh có một người cha đã mất tích và một người mẹ đang ở tù, tình huống này, đúng là còn tệ hơn cả cô nhi. Mẹ cô, sao có thể cho phép ở bên người như vậy?

Trước mặt bọn họ còn ở trường, gia cảnh chênh lệch không đủ để hình thành quan hệ, nhưng một khi tiến vào xã hội, năng lực của Trình Nghiên Ninh rất lớn, cũng sẽ vất vả để có một cuộc sống không tồi. Ngược lại cô, có gia đình chống lưng, về ngoài tốt, thành tích tốt, nếu có thể đạt trình độ cao hơn nữa, tước lại rất sáng lạng.

Cô ta không phải Chân Minh Châu, ngốc nghếch, không tim không phổi.....

Chân Minh Hình suy nghĩ miên man, cảm xúc tức giận dần được áp xuống, cô ta liếc mắt nhìn Chân Minh Châu một cái, trong lòng thậm chí còn có một tia đồng tình. Em gái cùng cha khác mẹ nayd của mình, trước mắt nhìn như rất bình thường, nhưng nói thật ra, nó có thể duy trì hình tượng bây được bao lâu? Tính cách này, có một ngày sẽ đầu rơi máu chảy không chừng.

“Chú Lý, lại chậm một chút.” Giọng của Chân Minh Châu vang lên đánh gãy suy nghĩ của cô ta.

“Được.” Làm tài xế đã lâu cũng quen với cảnh này hai chị em rất ít nói chuyện với nhau, không nói thì thôi nói thì phải thắng thua cho bằng được, sau khi ngắn gọn lên tiếng, làm theo phận sự mà giảm tốc độ. Cứ tưởng, cô chủ hai có hứng thú nói chuyện phiếm, hai giây sau liền vui vẻ phớt lờ hỏi ông, “Chú Lý, chú xem nam sinh đẹp xe phía trước có đẹp trai hay không?”

Lý Khôn: “.....”

Tình huống nhà này có chút phức tạp, chủ nhà là Chân Văn hơn bốn mươi tuổi, là nhà có chút địa vị trong lĩnh vực kinh doanh ở An Thành, mở một phòng khám tư nhân. Con gái ông, là cô chủ Minh Châu sinh ra được một tháng, người vợ bệnh qua đời. Sau lại, ông cưới một người vợ kế là Dương Lam, lúc Dương Lam đến mang theo một cô bé lớn hơn cô chủ Minh Châu một tuổi, đó là cô chủ Minh Hinh.

Từ đây ông làm tài xế hàng ngày cho hai cô chủ, ngày đầu tiên đi làm bởi vì họ Chân Minh Hinh một câu cô chủ làm Chân Minh Châu nổi trận lôi đình, bắt đầu từ ngày đó, ông nhận thức rõ dần hai cô chủ này.

Chân Minh Châu giống như con hồ giấy, miệng cộp gan thỏ, nhìn như gương nanh múa vuốt không học vấn không nghề nghiệp, thật ra trong đầu lại rất đơn giản, Chân Minh Hinh tương phản với cô, bề ngoài nhu nhược trong lòng mạnh mẽ, nhìn qua không có gì đặc biệt, thật ra trong bụng có kim. Nếu nói về độ gần xa, thật ra liếc mắt một cái ông vẫn thích cô chủ Minh Châu hơn.

Lý Khôn thu hồi suy nghĩ, cách kính chắn gió, phối hợp nhìn phía bên tay phải.

Đúng lúc là đèn đỏ ngoài ngã tư, chỗ của ông có thể nhìn thấy nam sinh kia. Đó là một nam sinh cao gầy, mặc áo khoác đồng phục trên người, bởi vì không kéo khóa, nên xanh trắng đan xen bên eo, phía dưới là đôi chân thon dài thẳng tắp. Khuôn mặt có chút mơ hồ, nhưng chỉ nhìn đáng người, đã biết là rất đẹp.

Nghĩ đến đó là người trong miệng cô chủ Minh Hinh, Lý Khôn có chút dở khóc dở cười mà thu hồi ánh mắt, cười nói: “Ừm, nhìn qua thật không tồi.”

Chân Minh Châu hừ cười một tiếng: "Người cháu coi trọng mà."

Sau khi cô nói xong, đèn xanh sáng lên, Lý Khôn lại chuyển tâm lái xe.

*

Chân Minh Châu nhìn ra cửa sổ như cũ.

Người trên đường không tính là nhiều, Trình Nghiên Ninh đạp xe thật sự rất mê người, chẳng sợ rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ rõ cảnh tượng này. Nam sinh thu hồi chân đang chống trên đất, đám người thừa thớt, ánh đèn lập lờ, cách đó không xa một sân khấu đang có biểu diễn, ánh đèn đường thành phố và ánh đèn sân khấu không giống nhau, tất cả, đều hòa lại với nhau, trở thành nền, khắc ghi hình ảnh áo đồng phục của anh bị thổi bay, trở thành hình ảnh trong tim mãi yên lặng.

Nhưng mà, trước mắt Chân Minh Châu không có tâm hồn nghệ sĩ đến vậy, cô chỉ cảm thấy anh rất tuấn tú, cực kỳ đẹp trai, đẹp đến mức làm người không rời mắt được. Cô cách cửa sổ vẫn nhìn, xe đã lái cách xa, mới cảm thấy buồn bực.

Vừa rồi nên chào hỏi một chút!

Lúc chủ Lý lái xe đi qua anh, cô nên mở cửa xe xuống gọi anh thật to vẫy tay với anh, như vậy, ấn tượng của cô anh nhất định khắc sâu!

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trình Nghiên Ninh sẽ không thích chị chứ?

Buổi tối, hơn 10 giờ.

Hai chị em nhà họ Chân cuối cùng cũng về đến nhà.

Biệt thự chỉ có một tầng, Chân Văn cũng mới trở về từ bữa tiệc, trên người mang theo chút hơi rượu, đang được vợ kế là Dương Lam hộ thay giày ở cửa. Tiếng mở cửa làm ông ta nhìn lại, thấy hai chị em trước sau đi vào cửa đứng thẳng người, mở miệng nói: “Đã trở lại?”

“Cha.”

“Ừ ____.”

Hai chị em trước sau chào hỏi, người trước là Chân Minh Hinh, người sau là Chân Minh Châu.

Chân Văn sớm đã quen với dáng vẻ không đang hoàng của Chân Minh Châu, không nghe thấy cô gọi cha vẫn không tức giận, tính tình nhẫn nại hỏi: “Có đói bụng không? Làm xong bài tập chưa? Nếu không thì trong phòng bếp có đồ ăn tối, lúc làm bài ăn một chút.”

“Bài tập lúc tự học con đã làm xong rồi, con cũng không đói bụng, tắm một chút rồi đi ngủ.” Chân Minh Hinh ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh ông ta, cười

nói.

Cô ta ở bên trái, Dương Lam ở bên phải, Chân Văn ở giữa. Trên mặt tràn đầy vui vẻ nhìn hai mẹ con nhà kia, họ dựa vào người đàn ông tuy có chút mùi rượu, lại vì cả người cao lớn, khí chất vững vàng thành thực mà càng thêm mười phần mị lực.

Đàn ông trung niên thành đạt, có vợ hiền, con ngoan, ba người nhìn sao, cũng là một nhà hòa thuận vui vẻ. Bức tranh này Chân Minh Châu nhìn từ nhỏ đến lớn, sớm đã miễn dịch, cô khom lưng thay giày, mặt không biểu tình nói: “Tôi cũng không ăn, lên lầu ngủ.”

Dương Lam nghe vậy liền lời hay ý đẹp nói: “Vậy di pha cho con cốc sữa bò nha?”

“Không cần, tôi không uống.”

“Không uống sao?” Dương Lam thở dài, nhìn sắc mặt cô, nghĩ lại nói, “Không uống sao mà lớn được không vui sao, thành tích thi không tốt à?”

Những lời này thành công làm Chân Minh Châu dừng bước, trả lời bà ta: “Đúng vậy, làm sao?”

Dương Lam cười lấy lòng một chút: “Thời gian vẫn chưa muộn. Chị làm bài tập xong rồi, nếu không để nó giúp con một chút?”

“Không ——” Lời phía sau còn chưa ra, ánh mắt Chân Minh Châu quét thấy sắc mặt Chân Văn và Chân Minh Hinh trầm xuống, thay đổi ý định, cười nói, “Được thôi, đúng lúc có mấy bài không hiểu chưa làm được, chỉ cần chị không chê phiền là được.”

Lời cô vừa nói ra, làm mấy người hơi sững sốt, Dương Lam và Chân Minh Hinh đều theo bản năng nhìn Chân Văn một cái.

Chân Minh Hinh là con gái ruột của Chân Văn, chuyện này ba người bọn họ đều rõ, nhưng Chân Văn lo lắng Chân Minh Châu khó có thể tiếp thu, nên nhiều năm như vậy vẫn chưa đề lộ chuyện bọn họ ra ngoài, nhưng mà được cái này mất cái khác, Chân Minh Châu vì mẹ kế và người chị này rất bất mãn, thích nhất là đối nghịch với Dương Lam.

Yên tĩnh hai giây, Chân Văn cười nói: “Hiếm khi con thích học. Vậy để Minh Hinh vất vả một chút, dạy cho nó.” Đàn ông không hiểu nhiều về tâm tư của phụ nữ, làm chủ một nhà, ông rất vui khi thấy hai chị em giúp đỡ nhau. Nhìn Chân Minh Hinh và Chân Minh Châu cùng nhau lên tầng, Chân Văn thu hồi ánh mắt, ôm lấy Dương Lam nói, “Tình của con bé, làm em vất vả rồi.”

Dương Lam cười với ông ta, tâm trạng đột nhiên cảm thấy áp lực.

Bà và Chân Văn đều là người An Thành, sau kho học xong đều đến Vân Kinh phát triển. Nhưng ai có thể tưởng được, năm thứ ba hai người đến Vân Kinh, Chân Văn được con gái nhà giàu Tô Toàn coi trọng, Tô Toàn li lợm theo đuổi ông, tìm mọi cách làm khó dễ bà.

Bà tuổi trẻ nông nổi, tức giận chia ta, phát hiện mình có thai thì trở về, lại khiếp sợ nghe được tin hai người kết hôn. Tin hai người kết hôn làm bà tổn thương, lại rời khỏi Vân Kinh lần nữa, trở lại An Thành, sau đó khó khăn sinh con.

Thời gian trôi qua, gần hai mươi năm qua đi. Năm đó Tô Toàn làm bà thống khổ áp lực, bây giờ Chân Minh Châu lại giống người đó cả về ngoài lẫn tính cách đến bảy tám phần, sao bà có thể thích được?

Nhưng cố tình, Chân Văn không hiểu bà. Năm đó ở Vân Kinh, ông luôn chán ghét Tô Toàn, tránh như tránh tà. Sau khi bà đi hai người lấy tốc độ sét đánh mà kết hôn, sau đó bà nghĩ lại có lẽ là do ông bị nhà họ Tô ép. Nhưng trên thực tế, sau khi Tô Toàn vì kết hôn với ông muốn đến An Thành mà bị đuổi khỏi nhà họ Tô, mà mình, năm đó tái giá điều kiện nhà họ Chân là: Không được tiết lộ thân phận của Chân Minh Hinh cho người thứ tư biết.

Mấy năm nay, việc xấu của Chân Minh Châu loang lổ nhưng vẫn được ông tìm cách dung túng, càng làm bà cảm thấy, bà người sống này, ngược lại kém hơn người chết kia.

*

Lầu hai, phòng sách.

Chân Minh Châu ném cặp sách lên bàn, cà lơ phát phờ tìm bài thi. Vặn nay không tồi, bài học thêm tiếng Anh kẹp trong sách, cô tiện thể mang về.

Bài thi thang điểm 100, “80” đỏ tươi làm Chân Minh Hinh hưng hăng sừng sốt.

Thành tích từ nhỏ của Chân Minh Châu một lời khó nói hết. Cụ thể bây giờ, điểm khảo sát thật sự còn không dám nhìn, thành tích lúc nào cũng từ dưới đếm lên. Đương nhiên, nếu so với cô ta, bài thi của Chân Minh Châu thậm chí không nhìn.

Chân Minh Hinh cầm lấy bài thi xem một chút, hỏi: “Giảng chỗ nào?”

Chân Minh Châu ngồi xuống ghế dựa, nhìn chằm chằm, giọng thân nhiên nói: “Đều không hiểu, giảng lại từ đầu đi.”

“..... Đều không hiểu?” Chân Minh Hinh nhú mày, nhấn nài nói, “Thành tích của em cũng không tệ lắm, tám mươi điểm”

“Sai.” Chân Minh Châu đương nhiên nói.

Chân Minh Hình yên lặng nhìn vào đôi mắt cô, tự lấy ghế ngồi xuống, cầm giấy bút, bắt đầu từ câu đầu tiên của đề giảng: “Câu thứ nhất chủ yếu là câu bị động, take, place là từ bị động, so, far chứng minh là câu bị động thì hiện tại hoàn thành. ....”

Chờ cô ta nói xong, Chân Minh Châu về mặt mờ mịt: “Câu bị động là gì?”

“Là một loại câu trong tiếng Anh, ý chỉ ngữ là vái bị tác động. Nói như vậy, chỉ cần có động từ bất quy tắc. Bị. ....”

“Từ từ, động từ bất quy tắc là gì?”

Chân Minh Hình hít sâu một hơi: “Chân Minh Châu!”

“Mẹ chị một hai muốn chị phụ đạo cho tôi, không phải tôi cầu chị đến. Vừa rồi dưới tầng không phải chị đồng ý sao? Sao, một câu trong đề chưa giảng xong đã muốn bỏ à?” Chân Minh Châu hừ nhẹ một tiếng, lớn tiếng ồn ào hỏi.

Chân Minh Hình yên lặng vài giây, mím môi nói: “Là một loại động từ, không giống trong từ điển, đều là động từ bất quy tắc.”

“À.”

Chân Minh Hình lạnh mặt: “Đề tiếp theo.”

“Trình Nghiên Ninh sẽ không thích chị chứ?” Chân Minh Châu nhìn chăm chăm mặt cô ta, đột nhiên hỏi.

Câu hỏi không kịp đề phòng này làm Chân Minh Hình hoảng sợ, sắc mặt cô ta thay đổi, chợt thấp giọng cảnh cáo: “Em đừng nói lung tung về chị.”

Chân Minh Châu sờ sờ khóe môi, đột nhiên cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Học trưởng đáng vẻ anh lúc cười lên rất đẹp

Hôm sau, lúc sáng sớm.

Trong An thành, trong phòng phát thanh.

Đầu tiên là kiểm điểm Nhiều Lệ mắt đang đỏ hoe, sau khi cắn môi liếc mắt nhìn Từ Mộng Trạch một cái, nắm chặt hai tờ giấy trong tay, không nói một lời mà ra cửa. Phía sau cô, Từ Mộng Trạch, Lý Thành Công, Tần Viễn theo thứ tự đọc bản kiểm điểm xong, đứng ở một bên chờ Chân Minh Châu.

Chân Minh Châu cầm tờ giấy, mắt mờ màng, ngập một cái thất lớn.

Đáng vẻ cô gái lười biếng, Tần Viễn nhin không được nhếch môi lên mồm chút, nghe thấy Lý Thành Công hỏi: “Chân Chân à, tối hôm qua cậu làm gì vậy?”

Chân Minh Châu không chút khách khí cho anh một chân, bắt đầu đọc kiểm điểm.

Hôm qua cô để Chân Minh Hình giảng hết bài tập cho cô đến tận đêm, đáng tiếc, phương pháp này tổn thương địch một nghìn thì hại tám trăm, hơn nữa cô ngủ vẫn luôn mơ thấy ác mộng, trước mắt cả người đều hồ đồ, cả tinh thần đọc cũng không có “Tôn kính các vị lãnh đạo, thầy cô giáo, các bạn học sinh, chào buổi sáng mọi người. A —— ừ! Tôi là 12-1, à, không, 10-7 Chân Minh Châu Thực xin lỗi, đọc thời gian sáng sớm như vậy, quấy rầy mọi người. Chuyện là chiều ngày hôm qua .....” Cô blablabla kể lại chuyện ngày hôm qua một lần, chọc ba người Tần Viễn cười không ngừng.

Ở chỗ của giáo viên, Diêm Chính đang nghe thấy cô nói về thói đời thì đi ra đập cửa, còn chưa tới đến cửa phòng phát thanh, nghe thấy tiếng sửa của cô giọng điệu “Vô cùng đau đớn nghiêm túc sám hối”, hít sâu một hơi sau trịnh trọng nói: “Cuối cùng, tôi muốn mượn cơ hội đặc biệt này, nói với học trưởng Trình Nghiên Ninh lớp 12-1. ....”

“Chân Minh Châu!”

“Học trưởng anh cười lên rất đẹp!”

Diêm Chính tức muốn học máu tiếng quát chói tai và tiếng sột rột của Chân Minh Châu qua mic truyền khắp cả trường, sau đó, trong phòng phát thanh loạn thành một đoàn.

“A a a, chủ nhiệm Diễm em sai rồi!”

“Chủ nhiệm bớt giận, Chân Chân cậu ấy chưa tỉnh ngủ!”

“Đúng vậy đúng vậy, chưa tỉnh ngủ, a ——”

“Đau đau đau đau đau ——”

Toàn bộ giáo viên và học sinh lảnh nghe thấy tiếng rống của Diễm Chính, vài phút sau, Chân Minh Châu người đầu sỏ gây tội đang ngoan ngoãn đứng ở phòng giáo viên, tiếp thu toàn bộ lửa giận và nước miếng của Diễm Chính để rửa tội.

*

Lúc này đây, hàng ngày dạy bảo một tiếng đồng hồ.

Một tiếng trôi qua, Diễm chủ nhiệm nói đến miệng lưỡi khô khốc, giọng nói vừa chuyển, cứng nhắc hỏi: “Nghe thấy không?”

“A?” Chân Minh Châu mơ màng nhìn ông, trên đầu một dấu chấm hỏi.

Diễm Chính: “.....” Hoá ra này nửa ngày là đàn gảy tai trâu?

Một tay ông đỡ eo mình, một tay khác vung lên như đuổi bọ: “Đi đi đi đi, đừng để tôi thấy mặt em.”

Chân Minh Châu: “A?”

Cô hồi phục lại tinh thần liền cười, nhanh chóng chạy ra hai bước, tay đang mở cửa quay lại nói một câu rất quan tâm, “Chủ nhiệm thầy giữ gìn cơ thể, đừng quên ăn sáng.”

“Cút!”

*

Tiết cuối cùng buổi sáng là tiết tiếng Anh.

Giáo viên dạy tiếng anh tầm hơn ba mươi tuổi, tóc xoan óng lớn, mặt tròn, dáng người trước sau rất đầy đặn, còn có một điểm rất rõ ràng: Trọng nam khinh nữ. Việc trọng nam khinh nữ thể hiện ở: 1, lúc đi học rất muốn nhìn học sinh xinh đẹp trả lời bài, trả lời không tốt một chút, liền dùng đủ cách đủ chuyện để châm chọc, khai giảng nửa tháng mắng hai học sinh lớp 10-5 chiến tích huy hoàng phát khóc, trong đó, bao gồm hoa khôi lớp 10-7—— An Oánh. 2, cô giảng xong lúc chuông tan học chưa vang lên, rất thích nói chuyện phiếm cùng mấy học sinh nam không đứng đắn, hơn nữa thường xuyên gây họa, mà lại vẻ rất hòa đồng bình dị gần gũi dịu dàng, làm người nghe vỡ mắt kính. Xét hai điểm trên, có bạn đặt cho cô giáo đó biệt danh: “Xà mỹ nữ.”

Trước mất chuông vào học đã vang lên, mỹ nữ xà còn chưa tới, Lý Thành Công li lợm la liếm yêu cầu đổi chỗ với bạn học nữ ngồi cạnh Nhạc Linh San, ghé vào chỗ của Tống Tương Tương gọi: “Tương Tương ——” giọng điệu thay đổi bất ngờ làm người giận sôi!

Tống Tương Tương thờ dài, một câu nói toạc ra: “Muốn đổi chỗ à?”

Trên mặt Lý Thành Công lập tức tràn đầy tươi cười, gật đầu như giả vờ: “Ừ ừ ừ, đổi một lần thôi. Yên tâm, có mình ở đây, không ai dám bắt nạt cậu.”

Nếu lớp 10-7 có hai nữ sinh không sợ xà mỹ nữ, chỉ có Chân Minh Châu và Tống Tương Tương. Nhưng mà, xà mỹ nữ cũng hiểu các cô và đám người Tần Viễn quan hệ tốt, nên chưa bao giờ chủ động gây khó dễ. Trước mất thời, quan hệ vẫn rất tốt.

Buổi sáng Chân Minh vẫn buồn ngủ, Tống Tương Tương cũng không hai lời, tiện tay cầm sách tiếng Anh của mình, xuống tổ bốn người.

Lý Thành Công được như ý nguyện ngồi xuống, chuông vào học lập tức vang lên.

“Đứng dậy!”

“Chào cô giáo——”

Cuối cùng lớp không còn tiếng chào nào, nghe thấy tiếng ngạc nhiên của nữ sinh: “Trời ạ, Lý Thất Bại tình huống này của cậu là sao?”

Chân Minh Châu buồn ngủ đến trời đất u ám, kêu xong rồi mới phát hiện lớp học yên tĩnh đến có chút là thường, vừa ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt dụ dăng kia.

Xà mỹ nữ Lưu Hồng cười khanh khách nhìn cô: “Chân Minh Châu, em có ý kiến gì với cô?”

Chân Minh Châu không thích nhìn mưa thuận gió hòa, thật ra gió thu cuốn hết lá vàng, nhưng sáng nay nghe Diễm Chính niệm kinh một tiếng, tạm thời không muốn gặp mặt ông. Nên cô hiện ra tươi cười trên mặt, ngoan ngoãn nói: “Xin lỗi cô, em không nghe thấy tiếng chuông vào lớp.”

Đáp án này làm những người ôi lòng xem kịch vui thất vọng, bàn năm tỏ hai, An Oánh ngồi thẳng lưng cúi đầu, che đi khóe môi cười lạnh.

Bên cạnh xô ta, Đặng Song Song cùng cảm giác với cô ta nói thầm: “Bắt nạt kẻ yếu.” Nhưng mà, giọng của cô ấy nhỏ như muỗi, xà mỵ nữ tiếng Anh Lưu Hồng đương nhiên không nghe thấy, cô đang suy đoán ý nghĩ của Đặng Song Song, lại không thấy Chân Minh Châu, bảo với cả lớp: “Đều ngồi đi.”

“Cảm ơn cô.” Chịu đựng kiểm duyệt bọn học sinh rất nhanh ngồi xuống.

Đặng Song Song viết lên giấy một câu, không chút tiếng động đẩy vào tay An Oánh.

An Oánh cúi đầu vừa thấy: “Không phải vì cậu ta với Tần Viễn nên mới được vậy chứ?”

Tần Viễn và người lớn tuổi nhất trong lớp, dáng cao người đẹp, gia thế tốt, trời sinh ra mặc gì cũng hấp dẫn ánh mắt của nữ sinh. Đã có một người như vậy, trong vòng năm ngày, mỗi ngày ở trường học mấy tiếng, vây quanh Chân Minh Châu.

An Oánh nắm chặt bút, không viết gì lên giấy.

Lửa ghen trong lòng sắp thiêu cháy cô ta rồi, cô ta theo bản năng quay đầu lại nhìn về bàn cuối cùng, thấy Tần Viễn dựa vào tường, gương mặt góc cạnh rõ ràng đẹp trai tuần tú, môi mỏng anh toát lên một độ cong, ánh mắt kia rõ ràng dừng ở một hướng.

Hướng đó, cô ta cực kỳ quan thuộc.

Chỗ của Chân Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trình mẫu mực bị cảnh sát mang đi rồi

Tổ một bàn thứ ba.

Chân Minh Châu sau khi ngồi xuống tức giận chọc Lý Thành Công: “Cậu làm gì vậy, chỗ đang êm đẹp, đưa đến cửa cho người ta dè bẹp à?”

“Cậu cút đi, không tước xòe đuôi.”

Chân Minh Châu ở dưới gầm bàn dẫm lên chân anh một phát.

Lý Thành Công dẫm ngược lại, hai người khoa tay múa chân một phen, không lâu khiến giáo viên tiếng Anh chú ý, cô nhú mày nhìn qua một cái, giọng lại rất ôn hòa: “Lý Thành Công, đôi chỗ còn không yên phận như vậy?”

Lý Thành Công đối chỗ lập tức yên phận, cười với cô một nụ cười lấy lòng như cười với mẹ mình, không nói chuyện nữa.

Chân Minh Châu ghé tòm anh một phen, xoay đầu tiếp tục ngủ.

Loại học sinh như bọn họ, đi học có thể ngoan ngoãn ngủ giáo viên vui mừng niệm a di đà phạt đi, nên Lưu Hồng cũng không có gọi cô, làm như không thấy, lưu luyến đi trên lối nhỏ kia, hành động này làm mấy nhóm học sinh thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Đại đa số người lớp 10-7 đều cảm thấy, nếu học sinh có thể bỏ phiếu quyền lợi của giáo viên, Lưu Hồng là người đầu tiên cuốn gói cút đi. Cái gọi là ghét giáo viên mà ghét luôn cả môn học, đến ghét cả ngành học, lý do chính là vì cô.

*

Lúc sắp tan học, kỷ luật trong phòng càng rời rạc.

Lý Thành Công ngồi thẳng người nhìn nửa ngày, mới vừa giờ tay ngáp một cái, đột nhiên thấy trong túi áo đồng phục của cô rơi ra món đồ.

Anh tập trung nhìn, phát hiện là một đồng giấy vệ sinh.

Nhiều giấy vệ sinh như vậy, còn là nữ sinh, trong mắt học sinh cấp ba, hẳn cảm không khác gì băng vệ sinh. Nên Lý Thành Công hơi suy nghĩ một chút, nhỏ giọng mở miệng gọi: “Bạn Nhạc, Nhạc Linh San, em gái——”

Bị gọi mấy tiếng như gọi hồn, Nhạc Linh San quay đầu lại, ánh mắt nghi ngờ bất đắc dĩ, đọc khẩu hình: “Đừng gọi.”

Lý Thành Công chỉ giấy vệ sinh trên đất: “Đồ cậu làm roi.”

“.....” Nhạc Linh San ngây ra một chút, theo bản năng cúi đầu xuống, ánh mắt dừng trên giấy vệ sinh trên lối nhỏ, khuôn mặt cô đỏ lên, không dám nhìn ai, nhanh chóng, cúi người lấy cuộn giấy vệ sinh kia.

“Nhạc Linh San em làm gì vậy!” Giọng nữ nghiêm khắc đột nhiên vang lên, Lưu Hồng đứng ở lối nhỏ bên kia, nhìn cô nói, “Em cảm thấy đứng thứ nhất cả lớp có khó không?”

Thành tích lần này của Nhạc Linh San giáo viên trong phòng nói rất say sưa, nhưng thành tích tiếng Anh là kém nhất, chỉ có 79 điểm, ở lớp 10-7 cũng chỉ bình thường thôi, cũng không xinh đẹp.

Lưu Hồng tích một đồng hồ, mắt thấy cô đỏ mặt đứng lên không nói lời nào, càng thêm chắc chắn là cô nhặt giấy nhỏ, cô hừ một tiếng, đem bài thi đặt lên bàn học sinh bên cạnh bộp một tiếng, khoanh tay lại, hùng hổ dọa người hỏi: “Trên tay em là gì?”

“..... Không có gì.” Nhạc Linh San theo bản năng nắm chặt lòng bàn tay.

Lưu Hồng nhú mày, cười lạnh: “Không có gì? Giờ lên xem.”

Chuyện đột nhiên phát triển đến nước này, lớp học sớm đã lặng ngắt như tờ. Hai chục đôi mắt nhìn, Nhạc Linh San cắn môi, vai gầy đột nhiên run lên, rõ ràng đang nén cảm xúc. Cô không nhấc tay, ngược lại cúi đầu thấp hơn.

“Nhạc Linh San!”

“Làm gì vậy!” Một tiếng hét vang lên át giọng của Lưu Hồng, Lý Thành Công bùm một tiếng đứng lên, gân cổ nói, “Không phải khăn giấy trong túi người ta rơi thôi sao? Em nhắc bạn nhặt thì có vấn đề gì? Đến mức này sao! Úc hiếp người như vậy!”

Lưu Hồng đương nhiên không đoán được anh sẽ ra mặt, sừng sốt một chút càng tức giận hơn: “Cô hỏi Nhạc Linh San không hỏi em, ngồi xuống!”

“Cậu ấy sắp khóc rồi không thấy sao!” Lý Thành Công bình thường tươi cười hơn hở, con như là người không có lực úy hiếp nhất, trắng nõn cao gầy đeo kính như Từ Mộng Trạch nhìn còn đáng sợ hơn, nhưng có lẽ là hàng ngày anh cười tủm tỉm không biết giận, hai tiếng hét ngược lại làm mọi người hoảng sợ.

Trong phòng học lặng ngắt như tờ, không khí giăng cô chạm nhau là bùng nổ ngay, chuông tan học đột nhiên vang lên.

“Tan học.” Lưu Hồng lấy bài thi tiếng Anh trên bàn, lạnh giọng cứng đờ hô một câu, không quay đầu lại bước nhanh đi.

“Phụt, ha ha ha!”

“Mặt xà mỵ nữ giận đến xanh mét rồi!”

“Hai Mập cũng có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân đó——”

“Có thể con mẹ cậu!” Lý Thành Công giống như chạm dây thần kinh, cầm quyển sách trong tay ném về phía nam sinh đang ồn ào, về mặt tức giận.

Nam sinh bị ném vào sừng sốt, lập tức không nói chuyện nữa.

*

Lý Thành Công hít sâu một hơi, xoay người, giống như giận dữ đặt mông ngồi xuống.

Bên cạnh anh, mắt Chân Minh Châu thấy Nhạc Linh San dọn đồ xong ra khỏi cửa, giờ tay xoa thái dương, đẩy Lý Thành Công: “Làm sao, gặp phải chuyện gì.”

“Mẹ nó ông đây đang tức giận cậu còn đẩy mình!”

“Mẹ nó bà đây đẩy cậu thì sao!”

Chân Minh Châu không sợ chút nào, đẩy anh một cái tay giờ lên xoa đầu, đen tóc đen của anh biến thành ổ gà.

Một cái ổ gà trên đầu Lý Thành Công: “.....”

Nhưng không gỡ được, tóc không gỡ được! Nháy mắt khôi phục bảy phần sức lực muốn cho Chân Minh Châu thấy chút lợi hại của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng giọng nam khiếp sợ ngoài cửa: “Trời ạ! Nghe nói Trình mẫu mực bị cảnh sát đưa đi.”

Cả trường công nhận mẫu mực, chỉ có Trình Nghiên Ninh.

Tin tức này làm phòng học sôi nổi lên, Chân Minh Châu ngược lại đơ ra, cô còn chưa lấy lại tinh thần đó, nghe thấy có người hỏi: “Làm sao vậy làm sao vậy, sao lại thế này?”

“Không biết nữa, vừa rồi nghe thấy học sinh lớp 10-8 đi thể dục về nói, lúc đi học về xuất hiện ba cảnh sát ở cổng trường, trực tiếp đến lớp 12-1 mang đi rồi, mẹ nó!”

“Sợ xong chưa?”

Nam sinh nước miếng bắn tung tóe trước cửa phòng học dừng lại, lập tức bị dọa thành con chim cút

Mã Bình Xuyên trừng anh ta một cái, bước lên bục giảng, sắc mặt nghiêm túc nói: “Hôm qua sau tiết tự học buổi tối, bạn Hạ Ngữ Bản lớp ta trên đường gặp cướp bóc, Trình Nghiên Ninh lớp 12-1 đi qua vừa thấy, thấy việc nghĩa hăng hái làm, sau khi chế phục bọn cướp bóc thì gọi điện cho cảnh sát. Trước mắt chuyện này đã kết thúc, sáng nay cảnh sát tìm bạn Trình là vì muốn biết rõ sự việc hơn, không biết rõ thì đừng đồn bậy!”

Dứt lời, Mã Bình Xuyên liếc mắt một cái nhìn nam sinh vừa nói chuyện, chứa đầy cảnh cáo hỏi: “Nghe thấy chưa?”

“Rồi ạ.” Trong phòng học vang lên tiếng trả lời thưa thớt.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vơ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trình Nghiên Ninh cậu chờ một chút

Lớp 12-1.

Lúc Trình Nghiên Ninh quay lại lớp đã tan học. Nhưng hầu hết học sinh trong lớp vẫn chưa đi, sau khi thấy ang đi vào lớp học, cô Phùng chủ nhiệm lớp dẫn đầu, vỗ tay bộp bộp một trận, sau đó dùng ánh mắt như nhìn anh hùng, kích động và nể phục nhìn anh.

Lớp trưởng của bọn họ, thành tích gương mặt đáng người khí chất đều thứ nhất, đạo đức tốt phát triển toàn diện, trời sinh đã phát sáng.

“Được rồi, chuyện này mọi người đã rõ. Vì tránh ngoài ý muốn, sau tiết tự học buổi tối hãy về nhà cùng bạn, đừng đi một mình. Trọ ở trường cũng vậy, về ký túc xá nghỉ ngơi sớm một chút.....”

“Biết rồi ạ.”

“Vậy đi, đi ăn cơm đi.”

Cô giáo Phùng chủ nhiệm lớp sau khi dặn dò một lúc, cười nhìn Trình Nghiên Ninh một cái, trong mắt đầy khen ngợi.

Trình Nghiên Ninh nhẹ mím môi, nhìn cô đi ra ngoài.

Tối hôm qua lúc anh đạp xe ngang qua, nữ sinh lớp 10 kia không phải đang bị cướp bóc mà đang bị cưỡng bạo, sáng người nhà tìm đến trường, chắc bắt nguồn từ ý bảo vệ con gái, thống nhất ý tứ với giáo viên, cô nói trước mặt các bạn thành bị cướp.....

“Không tồi đó, lớp trưởng.” Một giọng nam hài hước bên cạnh đánh gãy suy nghĩ của Trình Nghiên Ninh.

Anh quay đầu lại, thấy chỗ ngồi bị mấy người vây quanh, mấy đôi mắt tỏa sáng, đáng vẻ rõ ràng đang chờ anh kể chuyện. Cổ tình, mọi người đang lấy anh làm tiêu điểm, chỉ nhân nhật cười, tiện tay mở sách trên bàn ra: “Đi, ăn cơm đi.”

“A, không phải chứ, tốt xấu gì cậu cũng kể hai câu đi chứ!” Tiết Phi thích nhất xem náo nhiệt, lập tức nóng nảy.

Trình Nghiên Ninh giờ tay vỗ lên tay anh ấy: “Được rồi.”

Thái độ anh hàng ngày vẫn như vậy, nhân nhật, rất hòa đồng, nhưng mang theo ý dừng nên xía vào, Tiết Phi và anh quan hệ rất tốt, nghe vậy cũng chỉ gật đầu, đứng bên cạnh gào: “Được được, lớp trưởng làm chuyện tốt không muốn được tuyên dương, có thể nói là lỗi sống đáng quý. Giải tán đi.”

Không được xem náo nhiệt học sinh giải tán rất nhanh.

Trình Nghiên Ninh cùng Tiết Phi, Khang Kiến Bình dừng ở phía sau, lúc ba người đi đến cửa lớp học, nghe thấy Chân Minh Hình đột nhiên mở miệng nói: “Trình Nghiên Ninh, cậu chờ một chút.”

Trình Nghiên Ninh đứng bước, Tiết Phi và Khang Kiến Bình bên cạnh cũng quay đầu lại, rất ăn ý trao đổi ánh mắt, đi ra ngoài trước.

*

“Làm sao vậy?” Trình Nghiên Ninh đứng tại chỗ, mở miệng hỏi.

Chân Minh Hình âm thầm hít một hơi, hỏi anh: “Chuyện đó, cậu không sao chứ?”

“Hả?” Trình Nghiên Ninh hơi hơi sững sốt, phục hồi tinh thần lại mới hiểu được cô đang quan tâm chuyện cứu nữ sinh kia, nhàn nhạt cười một chút, khách khí nói, “Không sao, cảm ơn đã quan tâm.”

Anh rất xa cách với mọi người, nhưng quan hệ với Tiết Phi và Khang Kiến Bình rất tốt, giống như gần gũi nhưng vẫn giữ đúng khoảng cách điểm mấu chốt. Cùng lớp ba năm, mỗi giáo viên đều không đối xử với anh như học sinh bình thường, rất thương thức và khách khí. Nếu không phải chính tai nghe thấy cô Phùng nói gia cảnh anh bần hàn, Chân Minh Hình sẽ cảm thấy, anh nhất định được nuôi dưỡng tử tế lớn lên.

Gia đình như vậy, mới có thể hun đúc ra nam sinh ưu tú rụt rè như vậy.

Cô nhất thời hoảng hốt, nghe thấy Trình Nghiên Ninh nói: “Nếu không có gì mình đi ăn cơm trước.”

“Còn có!” Chân Minh Hình nhất thời sốt ruột giọng hơi to một chút, phản ứng lại cảm thấy quá đột ngột, bỗng dưng hạ giọng xuống, dùng giọng nói dịu dàng để nghe hàng ngày: “Mình muốn nói chuyện của em gái mình với cậu.”

“.....” Trình Nghiên Ninh nhìn cô ta, không nói chuyện, cũng không đi.

Chân Minh Hình thở phào nhẹ nhõm, hơi nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng nói: “Chắc là hôm qua em ấy thấy mình và cậu cùng đi vào phòng giáo viên, cho nên, chuyện đó. Vì thành tích của mình tương đối tốt, từ nhỏ khá thiên vị mình, em ấy tính tình trẻ con, lại vì chuyện này thường xuyên tức giận, thích tranh đồ và đối lập với mình.”

“.....” Trình Nghiên Ninh vẫn không nói chuyện.

Chân Minh Hình hơi hơi liếm môi, thấp giọng nói: “Xin lỗi nha. Thật ra hôm qua cô Phùng có tìm mình, nói là hy vọng mình có thể khuyên em ấy, sau đó về mình cũng khuyên. Nhưng em ấy không thích mình, mình cũng không biết có tác dụng hay không, thật sự xin lỗi.”

Rốt cuộc nói xong, cô tạ ngẩng đầu nhìn về phía Trình Nghiên Ninh.

Gương mặt tuấn tú của nam sinh không có chút gọn sóng, giọng bình thường hỏi: “Chỉ có vậy?”

Chân Minh Hình ngơ ngác: “Ừ.”

“Không sao.” Trình Nghiên Ninh nói, “Mình không để trong lòng, không cần xin lỗi.”

Chân Minh Hình vẫn có chút ngốc, sau một lúc lâu, à một tiếng. Cô vừa dứt lời, nhìn thấy Trình Nghiên Ninh đã xoay người đi ra ngoài, cùng hai người đang chờ ở cổng trường đi ra.

Anh và Chân Minh Hình nói chuyện cũng không lâu, nhưng người đợi cảm thấy rất lâu, chưa đi được hai bước, Tiết Phi liền cười hỏi: “Bạn Chân nói gì vậy?”

“Không nói gì cả.”

“Chuyện của viên trân châu nhỏ kia à?”

“.....” Trình Nghiên Ninh nhìn thoáng qua Khang Kiến Bình, sắc mặt có chút nhẫn nhịn.

Khang Kiến Bình lập tức cười: “Cậu đừng nhìn mình như vậy, Tiểu Trân Châu cũng không phải mình đặt. Đám học sinh lớp 10 thấy em ấy sáng như Trân Châu mới đặt như vậy, tất cả mọi người đều gọi thế.”

“Chân Chân, đúng là Minh Châu, Tiểu Trân Châu, ha ha ——” Tiết Phi thú vị cười hai tiếng, giống như suy nghĩ gì đó nói, “Mình cảm thấy Chân Minh Hình cũng có ý với cậu đó, hai chị em một người hiền lành ngoan ngoãn, một người vui vẻ hoạt bát, đúng là có chút khó chọn, ha ha ——”

Tiết Phi cười đến hết sức vui vẻ, xoay người đối diện con người đen láy của Trình Nghiên Ninh, đột nhiên cảm miệng, thờ dài nói: “Đến đến đến, không nói, đi ăn cơm, ăn cơm là được rồi.”

Trình Nghiên Ninh thu hồi ánh mắt nhìn anh ấy, chạy đi.

Bên cạnh Khang Kiến Bình cho Tiết Phi một cái biểu cảm “Lợi cho cậu”, đi lên theo.

Tiết Phi ngửa đầu lên trời nhún nhún vai, chạy theo hai người.

Ánh mặt trời đuổi theo bóng dáng ba người, đong đưa đẹp mắt, một cơn gió thổi qua, cành cây nhẹ nhàng lay động, lộ ra cảnh tượng bình dị tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mọi người đều ca ngợi học sinh giỏi

Ven đường, quán mì sợi Lan Châu.

Vị trí sát cửa sổ, bốn người ngồi bên cạnh ba cảnh sát, trong đó có một nam một nữ lớn tuổi mặc cảnh phục, một người khác trẻ hơn mặc quần áo bình thường. Mắt nhìn ra cửa sổ thấy ba nam sinh như ba cây ngô đồng, người đàn ông mặc cảnh phục thu hồi tầm mắt trước, cầm hai nhánh tỏi trên bàn bắt đầu bóc.

Ngay sau đó, nữ nhân trung niên mặc cảnh phục cũng thu hồi ánh mắt, phát ra một tiếng thở dài.

Cảnh sát trung niên đang bóc tỏi dừng lại, ông ta nhướn mày, nghĩ mở miệng hỏi: “Vạn Tuy Tâm kia bị phán mấy năm tù?”

“5 năm bảy tháng.” Nữ cảnh sát trung niên nói.

Cảnh sát nam kia a một tiếng, như suy nghĩ gì: “Sang năm là thi đại học rồi đi.”

“Qua tháng tư.” Người phụ nữ trả lời một tiếng, lại bổ sung, “Nghe nói biểu hiện của bà ấy bên trong không tệ lắm, mong là sau khi ra có thể làm người lần nữa.”

Bà nói xong nhìn người đàn ông mặc quần áo bình thường ánh mắt nghi ngờ, liền chủ động giải thích nói: “Vạn Tuy Tâm là mẹ của Trình Nghiên Ninh, bị tù 5 năm bù tội gây thương tích.”

“Trình Nghiên Ninh?”

Người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo bình thường là người mới đến từ trại huấn luyện, bằng cấp rất cao, không đến ba mươi đã là tiến sĩ, nghiêng về phong cách Tây nên rất hiểu tâm lý tội phạm. Hai người trung niên đều là người có lai lịch, đối với anh ta vẫn rất khách khí, nghe thấy giọng của anh ngạc nhiên rõ ràng, nữ cảnh sát lập tức mở miệng hát ra.

“Nói Vạn Tuy Tâm đúng là uống cho người làm mẹ, 5 năm trước bà ta đâm bị thương chính là con trai ruột của mình. Tiểu Ninh này cũng thật xui xẻo, sinh ra trong gia đình như vậy. Cha nó chết sớm trong nhà không ai quan tâm, ở nhà cũ cùng một đám thanh niên lêu lổng, mấy năm trước vui chơi rồi bỏ đi. Chơi rất nhiều, một người trẻ tuổi và một bà góa chồng, hai người ở với nhau không lâu, sinh được một bé trai trắng nõn. Theo lý thuyết cuộc sống đi theo quỹ đạo bình thường, nhưng có điều xảy ra với hai vợ chồng kia, đứa bé nhỏ vậy đã làm vỡ mấy món đồ, ồn đến hàng xóm sống không yên. Đứa bé Tiểu Ninh này sáu hay bảy tuổi gì đó đã mất tích ngoài ý muốn. Sống không thấy người chết không thấy xác. Mẹ nó càng không ôn, cuộc sống hàng ngày không nói, hút thuốc uống rượu chơi mạt chược, ăn nhậu chơi gái cờ bạc đều đã làm, ở nhà còn đánh đập, cậu có gặp qua người mẹ nào nhân tâm như vậy chưa?” Cảnh sát nữ nói xong liền tức giận, một hơi không dừng, sau đây cầm chén trà trên bàn uống một ngụm.

Người đàn ông trẻ tuổi quần áo bình thường, như nghĩ gì nói: “Hoàn cảnh gia đình như vậy, không dính chút nào lên người nam sinh, các phương diện khác còn rất ưu tú.”

“Còn không phải sao?” Nữ cảnh sát than một tiếng, “Nếu không sao có thể đau lòng cho nó chứ. Chuyện năm đó, toàn bộ người trong thành phố đều muốn Vạn Tuy Tâm ở tù cả đời.”

“Khoa trường như vậy?”

“Khoa trường chỗ nào chứ?” Nữ cảnh sát vui mừng cười nói, “Án tử chính là tay tôi làm. Anh không biết, Tiểu Ninh lớn lên rất ưu tú, lớn kên trắng đẹp còn không nói, trong học tập và các phương diện khác đều không làm người khác lo lắng, tình huống trong nhà như vậy, trên đường đi gặp bà lão còn dừng lại giúp đỡ.”

“Người mẹ kia của nó là đáng bị phi nhổ.”

“Cũng không phải, thiện ác đều có báo. Án này có thể thuận lợi thi hành, may mắn thằng bé Tiểu Ninh này không lo cho mẹ nó, ở nhà lắp cameras.”

“..... Cái gì?” Người đàn ông trẻ tuổi mặc quần áo bình thường sững sờ, cả người ngồi thẳng.

Người trẻ tuổi mặc quần áo bình thường được cấp trên phái xuống vẫn luôn bình tĩnh, khuôn mặt đột nhiên tái nhợt, con ngươi sáng lên ánh sáng khiếp sợ.

Nữ cảnh sát nao nao, giải thích: “Lúc ấy thằng bé nói, sau khi cha nó mất mẹ nó tinh thần thất thường, trong nhà không ai chăm sóc nó không yên tâm, cho nên lắp cameras.”

Người trẻ tuổi mặc quần áo bình thường a một tiếng, hơi hơi nhú mày, trầm mặc không nói chuyện.

Nữ cảnh sát bổ sung nói: “Chỉ lắp một cái ở phòng khách.”

“Sau đó?” Người đàn ông trẻ tuổi quần áo bình thường giống đi đột nhiên hứng thú, ngược mắt lên, tiếp tục hỏi.

Người đàn ông trung niên trầm mặc một lúc lâu, nghe đến câu sau nói tiếp: “Vạn Tuy Tâm phán tù hơn 5 năm, Trình Nghiễn Ninh ở bệnh viện hơn một tháng. Sau khi xuất viện không lâu, bên trên lấy chỗ của nhà họ cải tạo, phá đi toàn bộ, xây thành trung tâm vận chuyển hành khách bây giờ.”

Nữ cảnh sát thờ dài nói: “Vận mệnh của thằng bé lớn lên cũng thay đổi nhiều. Tuy lúc ấy nó chưa 13 tuổi, nhưng những người trong Tổ Dân Phố đều đau hần, hợp tác mua nhà mới cho nó dưới tên nó, vậy cũng coi như nhờ họa được phúc, bị cực thái lai.”

Từ nhỏ gia đình rách nát, tám tuổi cha đã mất tích, mười hai tuổi mẹ vào tù, lớn lên hưởng khoản bồi thường bắt đồng sản lên đến trăm vạn, lác mình thay đổi một thế hệ, cổ tình, người này còn ngồi vững ở trường học An An, là học sinh xuất sắc được nhiều người hâm mộ.

Thật là thú vị .....

Trong mắt người đàn ông trẻ tuổi kia ánh lên ý cười, chưa nói một lời.

“Mời dùng.” Lúc này phục vụ mang mì lên, ba người đang nói chuyện bất ngờ bị đánh gãy. Một lát sau, ăn xong bát nhỏ người đàn ông mặc quần áo bình thường hỏi, “Vậy cha nó đâu, mười năm cũng không có một chút tin tức?”

“Ừ, sống không thấy người chết không thấy xác, báo mất tích đi.” Nam cảnh sát cắn một miếng tòi, lớn giọng trả lời.

Nữ cảnh sát dùng đũa, tức giận nói: “Cái xã hội cặn bã này, mất một người, ai mặc kệ nó, không tin tức chính là tin tốt.”

An Thành là điển hình của thành thị phương Bắc, dân bản xứ trong xương cốt mang theo ngay thẳng hung hãn.

Hai người cảnh sát lớn tuổi nói xong, ăn mì, mồm to ăn canh, đương nhiên cảm thấy bây giờ đã rất tốt, vui sướng.

Người đàn ông trẻ tuổi quần áo bình thường, nhin không được lại nghĩ: “Đúng là có ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-1

Chẳng qua lúc ăn cơm bữa trưa, Trình Nghiễn Ninh lớp 12-1, tin tức thấy việc nghĩa mà xả thân cứu được một nữ sinh bị cướp liền qua sự truyền miệng của giáo viên học sinh trong trường đã dẫn đến xôn xao, mọi người đều biết.

Trình Nghiễn Ninh cảm thấy trong này là có phần cổ tình của lãnh đạo trường học, cho nên cũng không để ý lắm.

Sau khi ăn cơm xong, anh cùng Tiết Phi, Khang Kiến Bình cùng nhau về ký túc xá nam nghỉ ngơi một chút, cách giờ học buổi chiều cũng hơn nửa tiếng, liền cùng hướng phía trong phòng học đi đến.

Xa xa, một bóng người ghé người trên cửa sổ lớp học của họ nhìn quanh.

Hôm nay Chân Minh Châu không có mặc đồng phục cũng không có mặc váy, phía trên chỉ là một chiếc áo tay ngắn kiểu chữ, ngắn tay là có viền lá sen, giống như là gọn sóng quần trên cánh tay trắng nõn của cô, cánh tay trái của cô từ khuỷu tay tới bàn tay toàn bộ đều đặt ở trên cửa sổ kiếng, nhìn qua mặc dù là tinh tế xinh đẹp, nhưng vẫn sống giống cái cang của con tôm hùm. Phía dưới chiếc áo tay ngắn được phối chiếc quần có màu đen bút chì, ống quần bao lấy hai hai chân dài thẳng mà tinh tế, lúc này mũi chân cô hơi nhón nhón, động tác nhỏ ấy đã biểu lộ sự vui vẻ trong cô, dường như chỉ trong chốc lát, liền có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác.

Bước chân của ba người Trình Nghiễn Ninh đều có hơi ngừng một chút.

Tiết Phi nhìn bóng lưng của cô gái, hài hước nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh.

Anh ấy cảm thấy tiểu học mười này thật là rất thú vị, nếu không phải việc học quan trọng hơn, anh ấy cũng muốn theo đuổi. Dù sao, có thể có một cô bạn gái tính cách hoạt bát dễ thương, vừa xinh đẹp, thể thì cuộc sống không khan, đều có thể có rất nhiều thú vị. Bởi vì không biết được cô lại chuẩn bị những chiêu trò mới gì chờ mình, mỗi phút mỗi giây đó, đều sẽ cảm thấy hiếu kỳ cùng ngạc nhiên.

Nhưng hiển nhiên, trong vấn đề này, Trình Nghiễn Ninh cũng không có cùng anh ấy có chung nhận thức. Ánh mắt của anh chỉ nhìn một chỗ, rất nhanh liền thu hồi lại, không chớp mắt hướng phía phòng học đi tới.

"Ai ai ai —— "

Chân Minh Châu ở trước cửa phòng học ngăn cản anh, khuôn mặt nhỏ cười tươi như một đóa hoa.

Thật kỳ diệu a!

Tối hôm qua cô nhìn bóng lưng của anh còn cảm thấy rất đẹp trai, trên đường về nhà anh liền giống như một anh hùng thấy việc nghĩa mà xả thân cứu giúp. Đây là điều mà cô cảm thấy vô cùng thích, có thể thấy được hai người bạn họ tại một số phương diện vẫn là rất giống nhau! Suy nghĩ này khiến cho cô cảm thấy rất vui vẻ, lúc cơm còn chưa có ăn xong, cô đã bắt đầu suy nghĩ làm sao biểu đạt.

Nghĩ đến việc như thế nào biểu thị bạn học Minh Châu tâm tình đặc ý, gờ tay đưa túi nhựa trong tay qua đó, nụ cười như hoa nói: "Đây là nước cam, cái này là mời anh."

Trình Nghiễn Ninh: "..."

Tiểu nha đầu ngay trước mắt vẫn chưa tới một mét sáu năm, đôi mắt của anh rũ nhẹ xuống đem tất cả biểu cảm của cô thu vào mắt. Chân Minh Châu có một đôi mắt đen lấy trong trẻo như ánh trăng, đôi mắt này dường như chưa từng bị nhiễm bẩn bởi bất cứ thứ gì trên đời này, chỉ cần nhìn thoáng qua, liền có thể trực tiếp thấu được đáy lòng của cô.

Không khí yên tĩnh một giây, anh không có nhận lấy đồ vật, mà cất bước bỏ đi.

"Không cho phép đi!" Chân Minh Châu bước một bước lớn, đứng chặn ngay tại giữa cửa.

Khang Kiến Bình và Tiết Phi đứng ở hai bên Trình Nghiễn Ninh mà liếc nhìn nhau, giống như là đã bàn trước vậy, trước sau từ hai bên trái phải của cô mà bước qua, thoải mái mà tiến vào lớp học.

"Phốc, ha ha ha —— "

Mắt thấy hết tất cả, trong phòng học một trận cười vang.

Chân Minh Châu tức giận, cho dù phát bản thân mình quá nhỏ con căn bản không ngăn được cửa cũng không chịu rút lui, nàng duy trì tư thế hai chân chặn ngang cửa, cứ như vậy mà quay đầu lại, phồng má thờ phỉ phò hô: "Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười chứ? Cũng đều là học sinh giỏi mà, bộ chưa từng trải qua việc này sao."

Nhóm học bá lớp 12-1 chưa từng trải qua việc này "Phốc, ha ha ha ha ha —— "

Học sinh giỏi cùng với việc từng trải thì có liên quan gì tới nhau sao?

Tư duy logic của cô gái này thật không ổn a.

Bất quá, Chân Minh Châu cũng không quan tâm tới cái gì là Logic hay phi Logic. Cô coi trọng ai cô liền muốn theo đuổi người đó, chỉ chú trọng việc mình muốn làm, thích hay ghét đều biểu hiện ra ngoài, đi thẳng vấn đề không vòng vo. Cô chính là trải qua như vậy trong mấy mươi năm qua, trong nhà thì có ba dung túng, trong trường học cũng chỉ có hồ bằng câu hữu che chở, đã quen việc hành xử ngang ngược, căn bản là chưa từng trải qua tư vị muốn mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-2

Tiếng cười của mấy chục người sau lưng không chút nào có thể ảnh hưởng đến cô, Chân Minh Châu quay người trở lại còn giống như là làm ảo thuật, từ trong túi quần móc ra một cái kẹo que, cô cứ đứng ngáng chân ngay cửa, một tay gờ lên kẹo que, một tay cầm bình nước cam, bởi vì hơi thấp không thể không nâng đầu lên, cười híp mắt nói: "Em có hai món này, anh dù sao cũng phải chọn một cái a?"

Trình Nghiễn Ninh gương mặt lãnh đạm, nhìn về phía bên trái của cô.

Chân Minh Châu nhanh chóng đứng thẳng, lưng tựa lên bên trái khung cửa, một lần nữa lại đưa tay chặn cửa, còn nghiêng đầu hướng anh le lưỡi làm một cái mặt quỷ.

Trình Nghiễn Ninh: "..."

Anh nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Chân Minh Châu."

"Ồ đây nha."

Trình Nghiễn Ninh gương mặt trước giờ chưa từng gọn sóng cuối cùng cũng xuất hiện thần sắc khuyển lon cảnh cáo, anh nhìn đôi mắt trong veo của cô: "Ngừng ngay cái trò nhảm chán của em đi."

"Được rồi." Chân Minh Châu sáng khoái lên tiếng, ngửa đầu nói, "Chỉ cần anh làm bạn trai của em."

"... Không thể nào."

Ba chữ này đã làm cho nụ cười trên mặt Chân Minh Châu có hơi giảm bớt, cô chính là không chớp mắt mà nhìn anh, đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến giọng nam trung niên: "Cậu là học sinh Trình Nghiễn Ninh à?"

Trình Nghiễn Ninh quay đầu đi: "Chú là?"

"Tôi là ba của Hạ Ngữ Băng, đặc biệt là vì chuyện tối ngày hôm qua mà tới."

Chuyện của Hạ Ngữ Băng toàn trường đều đã biết, nhưng bởi vì chân tướng có ẩn tình khác, ba mẹ của Hạ Ngữ Băng hôm qua đã cân nhắc qua tình huống của Trình Nghiễn Ninh, cũng đặc biệt tìm đến đây một lần, ý đồ chỉ cần nghĩ qua liền biết. Bất quá, ý đồ này Trình Nghiễn Ninh rất rõ ràng nhưng những người khác thì không biết gì cả, chỉ cho là ông ấy đặc biệt tới cảm ơn Trình Nghiễn Ninh thấy việc nghĩa xả thân cứu giúp.

Loại tình huống này, Chân Minh Châu cũng khá tinh mắt, con người của cô hơi chuyển động, trực tiếp bước vào phòng học 12 - 1, đem nước cam cùng kẹo que bỏ trên bàn Trình Nghiễn Ninh.

*

Bên ngoài phòng học, cách đó không xa.

Hạ Ngữ Băng mắt thấy Chân Minh Châu đi vào rồi lại bước ra, xa xa nhìn mình một chút lại thu hồi ánh mắt đi khỏi phòng học, cắn chặt một môi, cúi đầu bước đi.

"Đó là bạn học của con à?" bên cạnh cô ta, là mẹ Hạ cùng đến hỏi.

Hạ Ngữ Băng "Ừm" một tiếng, không nói gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-1

Trên mọi phương diện thì Hạ Ngữ Băng đều rất bình thường, từ nhỏ tính cách có chút nhát gan, bây giờ gặp loại sự tình này, ám ảnh trong lòng là chuyện tất nhiên không phải nói. Nếu như người con trai tối hôm qua căn bản không có chút khả năng nào, cha mẹ của cô ta buổi sáng hôm nay mang cô ta đi bệnh viện kiểm tra xong, cũng đã xác nhận cô ta không có mất đi trong sạch. Bây giờ, vợ chồng họ ghé qua đây một lần, trước tìm Trình Nghiễn Ninh cũng là vì chuyện lần này, thay đổi một chút nhận biết của anh về chuyện tối hôm qua.

Bi ỏi cùng cường gian, hai chuyện này suy xét kỹ lại, khác biệt rất lớn.

Trình Nghiễn Ninh loại học sinh này, trời sinh là có thể đạt được sự tin tưởng của phụ huynh và giáo viên. Cho nên ba của Hạ Ngữ Băng sau khi nhận được bảo đảm của anh đồng thời bị từ chối tạ lễ thì trong cũng yên lòng đôi chút, vừa hướng phòng hiệu trưởng đi tới, vừa quay đầu nói với vợ và con gái: "Nhìn con nhà người ta này, thật là khiến cho cha mẹ yên lòng."

Hạ mẫu gật gật đầu, thấp giọng hỏi: "Như vậy trực tiếp đi tìm hiệu trưởng, ông ấy có đồng ý không?"

Hạ Ngữ Băng là sau giờ tự học buổi tối trên đường về nhà cách tại nơi trường không xa bị tên vô lại khi dễ, việc xác định trách nhiệm cũng tương đối tế nhị. Trường học muốn chối bỏ trách nhiệm, phụ huynh lại không thuận theo, bất luận như thế nào cũng phải đòi một lời giải thích, hoặc là nói, bàn về một chút lợi ích.

Ba của Hạ Ngữ Băng là viên chức ở một xí nghiệp tầm trung bình thường, nửa đời người đều thất bại, mong muốn lớn nhất chính là con gái mình có thể hơn người. Giờ đây quay đầu lại nhìn bộ dạng khúm núm đi theo của Hạ Ngữ Băng, nhìn không được mà thở dài, dừng bước nói: "Được rồi. Chuyện này một đứa trẻ như con cũng đừng nhúng tay vào, trở về phòng học đi."

"... Ba." Sắc mặt của Hạ Ngữ Băng rất khó xử, vẫn còn chút khiếp sợ.

Cha Hạ chau mày nhìn cô ta, nhẫn nại nói: "Không nói tới Trình Nghiễn Ninh nữa, cô bé vừa rồi, con có một chút hoạt bát lanh lẹ như con bé đo là ba đã A Di Đà Phật rồi. Lúc ở nhà đã nói như thế nào? Hôm nay con cứ lên lớp như mọi ngày, mọi người nhìn con không bị sao cả, tin đồn này rất nhanh sẽ qua thôi. Nếu con nghe lời mẹ con trốn ở nhà mấy ngày, sắp tới không biết là bị đồn thành cái dạng gì nữa, đến lúc đó con chỉ có nước ngồi khóc."

Hạ Ngữ Băng cắn cắn môi, không nói gì.

Hạ mẫu thở dài, an ủi cô ta: "Liên nghe ba của con, trước trở về phòng học đi, mấy vết trầy cũng không có gì đáng ngại, nếu là có người hỏi con liền nói bị ngã trong lúc chạy, chờ mẹ và ba con gặp hiệu trưởng, con liền có thể đến lớp chọn học rồi."

"Con không muốn học lớp chọn." Giọng Hạ Ngữ Băng trầm thấp nói.

Học lớp chọn áp lực học tập rất lớn, thành tích của cô ta rất bình thường, lúc này lại đổi lớp, người sáng suốt vừa nhìn liền biết ba mẹ của cô ta tìm đến trường yêu cầu, rất mất mặt. Nhưng cô ta đối với ba mình cũng có chút e ngại, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu vậy, trực tiếp bị hai vợ chồng đang mang tâm sự mà không để ý đến.

Hạ mẫu liếc nhìn cô ta một cái, xoay người cất bước đuổi theo chồng hỏi: "Lát hỏi nói thế nào?"

"Cả ngày trên tin tức đều nói là sẽ giảm bớt, giờ tự học buổi tối vốn luôn tồn tại tranh luận" Hạ cha quay đầu nhìn vợ mình một chút, than thở nói, "Được rồi. Những chuyện này bà đừng quản, một hồi bà chỉ cần làm về mặt đau khổ là được rồi. Con nó vốn là nhát gan, lần này đương nhiên là bị dọa sợ không nhẹ."

Hạ mẫu ồ một tiếng, cùng nhau đi ra phía xa kia.

*

Hạ Ngữ Băng chậm rãi trở về phòng học.

Tình tình của cô ta rất nhát gan, bình thường tại lớp học dường như không có cảm giác tồn tại, hôm qua vấn đề này vừa xảy ra, đột nhiên liền trở thành tiêu điểm chú ý của học sinh cả lớp. Chuông vào học còn chưa có vang, lớp 10 - 7 vốn là có chút ồn ào, lúc cô ta vừa bước chân vào lớp học, thế nhưng tất cả mọi người giống như đã bị ấn vào chốt mở, cùng nhau hướng cô ta mà nhìn.

Hạ Ngữ Băng lập tức tim đập nhanh hơn, cúi đầu càng thấp, trở về chỗ ngồi.

Chỗ ngồi của cô ta là ở tổ ba hàng thứ năm phía bên trái, cách một đường đi là chỗ An Doanh cùng Đặng Song Song ngồi. Đặng Song Song vốn là cúi đầu đọc tiểu thuyết, nhìn thấy cô ta tiến đến liền đem cuốn tiểu thuyết ngôn tình trong tay nhét vào học bản, quay đầu hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Hạ Ngữ Băng lắc đầu, hướng cô cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22-2

Cô ta cùng An Doanh, Đặng Song Song ở cấp hai chính là bạn học cùng lớp, sau khi lên lớp 10, Đặng Song Song cùng An Doanh ngồi cùng nhau, lại trực tiếp giúp cô ta giành lấy vị trí ngồi kế bên, cứ như vậy, nếu như An Doanh không rảnh cùng bạn của cô ấy cùng đi vệ sinh hoặc là lúc nghỉ giữa đi mua đồ ăn vặt, liền có cô ta thay thế. Mặc dù cô ta nhát gan tâm tư lại miễn cưỡng, đối với vị trí "Bạn bè thay thế" này thì trong lòng cũng rõ, nhưng hết lần này tới lần khác, bất lực cự tuyệt.

Học sinh trung học, nhất là nữ sinh, đều là dạng này, làm gì cũng cần có người bạn.

An Doanh dung mạo xinh đẹp tính tình lại kiêu ngạo, cô ấy có đôi khi không tiếp xúc với ai mọi người cũng không quan tâm nhiều, nhưng nếu như giống

cô ta dạng nữ sinh bình thường này, phần lớn sẽ khiến người khác lưu lại ấn tượng cô lập để bắt nạt.

Nghĩ đến điều này, Hạ Ngừ Băng vô thức nhìn về phía An Doanh.

Vô luận là An Doanh hay là Chân Minh Châu, đều để cô ta hâm mộ không cách nào hình dung.

Nhưng, bây giờ mắt cô ta liếc nhìn qua đó, lại phát hiện An Doanh đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ hâm mộ ghen tỵ nhìn về hướng cách phía đó không xa.

Tổ một hàng thứ ba, Tổng Tương Tương vẫn còn chưa tới. Tần Viễn ngồi trên ghế của cô ấy không biết đang cùng Chân Minh Châu nói cái gì, Chân Minh Châu phồng má hung tợn trừng mắt liếc cậu một cái, cậu ngược lại là vui vẻ cười, đưa tay qua, không nhẹ không nặng nắm chùm tóc đuôi ngựa của cô một cái.

"Tránh ra, tóc của lão tử đều rơi hết rồi!" Chân Minh Châu lập tức xù lông, hai con ngươi trừng trừng.

Cô có một đôi mắt rất to và đẹp, thanh tịnh, trong veo, hắc bạch phân minh, thật giống như là trân châu đen đã rơi vào bên trong khay bạch ngọc. Cặp mắt kia trừng lên đại khái là biểu thị ý tứ hung hãn đáng sợ, nhưng cả người cô nhìn qua kỳ thật càng ra nét đáng yêu, giống như một con mèo con bị chọc giận.

Tần Viễn nhéo mặt của cô một cái: "Đường đường là con gái, hờ một tí lại nói là lão tử, bạn học Chân Chân tật xấu này của cậu phải đổi nha, về sau vẫn mình một chút."

Chân Minh Châu miệng đầy lời thô tục Tần Viễn trước giờ không quản, bây giờ lại như là không coi ai ra gì nói lời như thế, trong ngữ điệu có sự cung chiêu, người sáng suốt xem xét liền hiểu.

Hết lần này tới lần khác, lại có thể loại không hiểu phong tình kia.

Chân Minh Châu giờ tay hất tay cậu ra: "Cậu cút ra ngoài, đau chết rồi."

Hạ Ngừ Băng không chút nghi ngờ, chữ cút này nếu như là một học sinh khác trong lớp nói ra, Tần Viễn có thể trực tiếp một cước đem người kia đạp lăn trên mặt đất.

Đặc quyền được phép không giữ mồm giữ miệng trước mặt cậu, trái mắt mà nhìn, duy chỉ có Chân Minh Châu.

Tâm tư của Tần Viễn, bản thân mình có thể nhìn ra, An Doanh như vậy, đương nhiên càng có thể cảm nhận được. Hạ Ngừ Băng mắt thấy đôi môi của An Doanh có một chút bóng bóng, hậu tri hậu giác nghĩ: Cho nên, An Doanh là thâm mến Tần Viễn. Cô ấy nhìn quá chuyên chú, đến mức không có nghe được, Đặng Song Song đã kêu cô ấy hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23-1

"Này, cậu đang nghĩ gì thế!" Liên tiếp gọi hai lần đều không để ý tới, Đặng Song Song có chút buồn bực, giờ một cánh tay lên hươu hươu trước mắt Hạ Ngừ Băng.

Hạ Ngừ Băng lập tức hoàn hồn, cười nói: "Không có gì."

Ánh mắt của Đặng Song Song nhìn vào cổ của cô ta, dò xét nói: "Cổ của cậu có vết bầm, tối hôm qua xảy ra chuyện gì thế? Mình nhớ là cậu đi về rất sớm mà."

"Quên đem theo phiếu điểm, nửa đường đã trở về lấy."

"Hèn chi." Đặng Song Song nói thầm một tiếng, lại đột nhiên như là nghĩ đến cái gì đó nên rất hưng phấn mà hỏi, "Tối hôm qua là Trình Nghiễn Ninh cứu được cậu à. Một mình anh ấy sao? Kia chẳng phải là soái quá rồi! Nghĩ không ra anh ấy lại khỏe như vậy, tình hình cụ thể ra là như thế nào, nói một chút đi, mình tò mò chết mất rồi!"

Hai ngày nay Chân Minh Châu theo đuôi người ta đến mức cả trường đều biết, tính tình trước giờ của Đặng Song Song lại thích xem kịch vui, cho nên âm điệu câu nói này cao hơn so với bình thường một chút, rất dễ dàng liền rước lấy rất nhiều ánh mắt.

Hạ Ngừ Băng nhấp máy môi, nét mặt co quắp.

Thầy trò cả trường không ai là không biết Trình Nghiễn Ninh, cô ta tự nhiên cũng không ngoại lệ. Lúc tối hôm qua, cô ta cho rằng bản thân sẽ chết mất. Nhưng cô ta không nghĩ tới, đột nhiên xuất hiện nam sinh một cước đem người kia từ trên người cô ta đập ngã ra, không đợi người kia đứng dậy, chẳng đến mấy giây mà thôi, anh tạt bước hai bước đến gần, trực tiếp nhấc chân lên giẫm trên mặt người kia, hai tay của người đàn ông ôm lấy một chân của anh, hất ta thuận thế quỵ xuống, lúc bản thân còn không thấy rõ, dùng chân khóa cổ của người kia, cuối cùng lấy cùi chỏ nện người kia hôn mê bất tỉnh.

Hạ Ngừ Băng rất ít khi gặp cảnh người đánh nhau, nhưng giây phút đó, người nam sinh đó đã đến một loại cảm giác an toàn mà không cách nào hình dung, cuối cùng là chờ anh dùng đồng phục đem tay người kia trói sau lưng ngay tại ven đường, lúc đó cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi "Không có sao chứ?", nước mắt cô ta lúc đó cũng không chảy, ôm cặp của mình, nhìn sườn mặt của anh mà ngây ngốc như một người cảm.

Lúc về sau, anh lấy điện thoại của mình gọi báo cảnh sát, cùng cô đợi phụ huynh tới.

Đó là Trình Nghiễn Ninh a...

Là hot boy mà cả trường công nhận, thành tích tốt nhất, nhân duyên tốt nhất, tướng mạo tốt nhất. Đó là người rất nhiều nữ sinh các lớp theo đuổi mà vẫn thờ ơ, là một nam sinh giữ mình trong sạch.

Hạ Ngừ Băng suy nghĩ lung tung, trong lòng rộn ràng, gật gật đầu, nhẹ nói: "Ừm, là một mình anh ấy. Cụ thể đánh như thế nào thì mình cũng không có chú ý."

Đặng Song Song nhìn gương mặt gương mặt ửng đỏ của cô, cười nói: "Hot boy làm anh hùng cứu mỹ nhân a, có động tâm hay không?"

"A?" Hạ Ngừ Băng sững sờ một chút, vừa ngược mắt lên đối diện với ánh mắt đùa cợt của cô, cả người nhất thời cả lăm, "Cậu... Cậu chớ có nói lung tung..."

Chuông vào học vừa vang lên, Tần Viễn đang từ lối đi mà đi về phía sau, một câu của Đặng Song Song đã khiến cậu đột nhiên dừng bước chân, cậu liền đứng ở bên cạnh An Doanh, mắt nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Hạ Ngừ Băng, khoe môi kéo ra một nụ cười, nói theo: "Hot boy nha, động tâm là chắc rồi."

Hạ Ngừ Băng + Đặng Song Song: "..."

Cậu ấy mà lại hạ mình cùng các cô đáp lời, đây quả thực không khoa học chút nào!

Tần Viễn nói xong liền đi, Đặng Song Song hô nhỏ một tiếng, gục đầu trên bàn: "Cười lên đẹp trai chết mất."

An Doanh ngồi cùng bàn cúi đầu lờm cô một chút, khoe môi run rẩy một chút, lãnh đạm: "Người ta cũng không phải vì cậu mà cười, kích động cái gì a?"

"Hướng mình cười là được rồi chứ sao." Đặng Song Song nhìn chăm chăm sắc mặt của An Doanh hai giây, đột nhiên như hiểu ra, cô bỗng nhiên tới gần, hạ giọng hỏi An Doanh: "Cậu sẽ không phải là thích Tần Viễn rồi chứ?"

*

Lúc Tổng Trương Trương theo tiếng chuông mà bước vào lớp học, Chân Minh Châu đang hữu khí vô lực gục xuống bàn, nhàm chán đến nỗi ngồi nghịch ngón tay.

"Thế nào đây là sao vậy? Bạn học Chân Chân không vui sao a."

Chân Minh Châu quay đầu nhìn cô ấy, thờ dài một tiếng mở miệng hỏi: "Cậu nói xem hay là mình thuê mấy người giả bị đánh cướp một chút, tạo cơ hội cho Trình Nghiễn Ninh làm anh hùng cứu mỹ nhân?"

"Phốc —— "

Cô vừa nói xong thì Tổng Trương Trương liền phun ra, cô ấy miễn cưỡng mà nín cười, đưa tay sờ sờ trên cái trán trơn bóng của Chân Minh Châu, chặc chặc nói: "Không có phát sốt a, đây là đã chịu phải đã kích gì rồi?"

Chân Minh Châu một lần nữa như là người không có xương cốt mà gục xuống bàn, ủ rũ nói: "Lúc trưa sau khi ăn cơm xong. Mình đặc biệt mua thêm một ly nước cam, đợi một hồi trước cửa lớp của họ, rốt cục cũng đợi được anh ấy, người ta ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, nước cam cũng không cần."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23-2

Cô haiz một tiếng liền ngồi dậy: "Cậu nói xem anh ấy là sao đây, một chút thể diện cũng không cho."

Tổng Tương Tương buồn cười: "Người ta đối với cậu lại không có tình cảm, nói gì đến thể diện ——"

"Hừ." Chân Minh Châu không vui liếc mắt, "Ồ, đối với mình không có tình cảm, chẳng lẽ anh ấy lại thích người có ngực lớn một chút như cậu à?"

"Ai mà thèm!" Tổng Tương Tương nhào tới che miệng của cô, "Cậu nhỏ giọng một chút thì sẽ chết sao!"

Cô ấy bị dọa cho phát sợ, lấy lại tinh thần mới phát hiện tiết học đã qua mấy phút, vốn là Mã Bình Xuyên chủ nhiệm lớp nên đến thì vẫn chưa thấy đến, trong lớp học rất nhiều người đều đang thì thầm nói chuyện.

Lần này, Chân Minh Châu lập tức cũng chú ý tới, buồn bực hỏi: "Lão Mã là tình huống gì đây?"

"Mình làm sao mà biết được?" Tổng Tương Tương nói.

Chân Minh Châu đưa tay chọc chọc lưng của Dur Minh An ngồi phía trước, nghiêng đầu hỏi: "Bạn học Dur à, tiết học này là chính trị, mình nhớ không lầm chứ?"

Dur Minh An quay đầu nhìn cô: "Ừm, là chính trị."

Chân Minh Châu a một tiếng, vừa dứt lời, nghe được trên giảng đài truyền đến một tiếng: "Lên lớp!"

Mã Bình Xuyên đến rồi.

Lớp trưởng Trương Lô liền vội vàng đứng lên, hô to: "Học sinh nghiêm!"

"Chào —— thầy—— ạ!"

Mã Bình Xuyên khoát khoát tay để cả lớp ngồi xuống, ánh mắt tìm kiếm một vòng cuối cùng lại rơi xuống tổ ba, đa số học sinh trong lớp đều nhìn theo ánh mắt của thầy, phát hiện thầy tựa hồ có chút không vui nhìn Hạ Ngữ Băng, nhìn nhìn không lộ ra.

Cái nhìn này đối với việc sau giờ lên lớp cũng có thể lý giải được.

Bởi vì khi Hạ Ngữ Băng tan học trên đường gặp phải chuyện cướp bóc, cha mẹ của cô ta đối với nhà trường đưa ra điều kiện, nhà trường đương nhiên là trước giờ lên lớp đã tìm Mã Bình Xuyên, chuyển cô qua lớp 10 - 4. Loại sự tình bởi vì học sinh chịu ủy khuất mà đưa ra một chút đền bù để dàn xếp ổn thỏa thì ở trong trường cũng không phải là chưa từng có tiền lệ.

Cho nên, học sinh lớp 10 - 7 đã bàn luận cả nửa ngày, thì cũng đã quên hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-1

Mười giờ tối, tiệm net.

Chân Minh Châu gác một cái rồi ngồi trên ghế sofa, nghiêng đầu cắn mở một cái kẹo que, tiện tay ấn mở giao diện trò chơi.

Lý Thành Công ngồi cách một chỗ nhìn thấy một màn này liền quay đầu qua đây: "Lập team cùng chạy đi."

"Cút." Bạn học Chân Chân là ở trình độ gà mờ nên tự nhiên không thể cùng so sánh cùng Lý Thành Công loại người đã chơi lâu năm, cho nên cô vừa nghiêng đầu, tức giận cười mắng một câu.

Lý Thành Công còn không hết hi vọng: "Mình dùng xe ba gác còn không được sao?"

"Cậu dùng cái gì thì đều..." Chân Minh Châu lời còn chưa dứt đột nhiên nhìn thấy anh ấy mới đổi biệt danh trong trò chơi, phốc cười một tiếng nói, "Tiểu sư muội? Lý Thất Bại có cần phải cọt nhả đến vậy không?"

"Thì vậy đấy, rồi sao?" Lý Thành Công quệt miệng, một dạng mặt vô sỉ.

"Ai, được được được." Hai người này tụ tập lại luôn không tránh khỏi cãi nhau ầm ĩ, Tổng Tương Tương ngồi giữa bọn họ mang gương mặt bất đắc dĩ, thừa dịp Chân Minh Châu còn chưa nhào tới liền vội vàng đẩy cô một cái.

Lần này lực đạo của cô ấy có chút lớn, Chân Minh Châu lại không kịp chuẩn bị, lệch một chút ra khỏi ghế sofa, được Tần Viễn ngồi bên trái cô vừa vận chộp kịp. Tần Viễn một tay vịn đầu vai của cô đẩy cô ngồi thẳng lại, buồn cười nói: "Được rồi, mình sẽ chơi cùng cậu."

"Hừ!" Chân Minh Châu trừng mắt nhìn Lý Thành Công đang làm mặt quỷ, tiến vào căn phòng mà Tần Viễn tạo.

Trình độ trò chơi của Tần Viễn là trên cả Lý Thành Công, nhưng cậu cùng Chân Minh Châu chạy sát nhau nhiều lần, mỗi lần đều chỉ cần một lúc là đã chạy phía trước cô, lúc Chân Minh Châu gấp trở ngại, rơi xuống nước hoặc là tiến vào góc chết, cậu còn có thể đứng nhẹ mà cứu cô ra đường chính, rất nhiều lần đến cuối cùng, vẫn nguyên chỗ đợi để Chân Minh Châu vượt qua điểm cuối cùng hay lầy đọng bay những người khác để cô làm quán quân, có thể nói là chưa từng biết bao tình cảm.

Chân Minh Châu rất thích cùng cậu chạy, không bao lâu liền hoàn toàn ngồi yên.

Tần Viễn rất thành thạo trò chơi này, khoe mắt thoáng nhìn bộ dạng chuyên chú khẽ mím môi của cô, trên khuôn mặt tuấn tú cũng nhin không được lộ ra chút ý cười.

Bên cạnh cậu, Từ Mộng Trạch thu hồi ánh mắt, vận mở bình nước uống một ngụm.

Nhiều Lệ cũng cùng đi theo, thấy anh ấy dừng lại trò chơi liền tiến tới nhỏ giọng hỏi: "Tần Viễn có phải hay không thích Chân Chân a?"

Từ Mộng Trạch mí mắt vừa nhấc: "Đây không phải là rõ rồi sao?"

Ngữ điệu của anh ấy rất bình thường, sắc mặt lại mang một chút lãnh đạm cùng không kiên nhẫn, Nhiều Lệ ở một tiếng, mím chặt môi không nói thêm lời nào nữa.

*

Trong tiệm net ánh đèn u ám.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh đã hơn mười một giờ.

Chân Minh Châu tối hôm qua ngủ không ngon, chơi một hồi liền có chút hơi buồn ngủ, đang nhàm chán ngồi xem phim, nghe được cách đó không xa truyền đến một câu nói của một giọng nam dường như là rất quen: "Nguyễn Huy đâu?"

"Nguyễn Huy ——" trong tiệm net vang lên gọi lớn của cô thu ngân.

Trong góc sofa vang lên một tiếng, người quản lý tiệm net với kiểu tóc màu vàng như ổ gà đang làm ngủ bỗng đứng dậy bước ra, bước đến gần thân thuộc nói, "Anh Dịch đến rồi sao." Chợt, một tay từ trong túi quần lấy ra cái bật lửa, tiến tới, châm lửa cho điều thuốc đang ngậm trên môi của người con trai ấy.

Chân Minh Châu cả đám đều ngồi ở phía bên quầy bar, cô lại không nghĩ được mùi khói thuốc, nhìn hơn hai lần liền bịt mũi mà liếc mắt.

Trách không được sao lại cảm thấy quen mắt như vậy?

Người tới còn không phải là người lần trước đã đánh cái người đẹp trai quản lý tiệm ở đây sao!

Anh Dịch?

Trong lòng Chân Minh Châu vừa xuất hiện một suy nghĩ, chưa kịp nhìn sắc mặt của Tổng Tương Tương, bên ngoài tiệm net lại tiến đến một đám người, từng người kẻ vai sát cánh nhau, không coi ai ra gì nói, nhìn qua giống như là những thanh niên không đảng hoàng của xã hội.

"Đi thôi đi thôi, anh Dịch ghé qua đây tìm tiểu tử cậu."

"Lần trước lão tử vẫn còn chưa tính xong đâu."

"Chết tiệt, những kẻ khác sẵn sốc một chút là được rồi."

Những người phía sau nói xong dăm ba câu đã mất kiên nhẫn, ngậm lấy điều thuốc cười mắng, đẩy người quản lý tiệm đi.

"Được rồi, đi thôi." Phan Dịch đứng ở cuối cùng, mắt thấy A Huy bị vài người túm lấy đẩy ra cửa, nhếch lên một bên khóe môi, hướng về phía người thu ngân đang nhìn anh ấy.

Người thu ngân là người mà lần trước Chân Minh Châu bắt gặp bên ngoài phòng vệ sinh, giờ phút này, cô ta nhìn người con trai tỏa sắc đứng ngay quầy bar, ánh mắt u oán đến nỗi có thể so sánh với vai nữ chính trong truyện ngôn tình cầu huyết. Bất quá, người bị nhìn vẫn mang một bộ dạng tà khí, vừa nói xong, chân đã bước ra ngoài được mấy bước.

Chương 24-2

Cửa tiệm net mở ra một cánh, vừa đi ra ngoài, gió đêm đã thổi vào mặt, anh ấy tiện tay tắt đi tàn thuốc ném đến góc cửa, nghe thoang thoang được sau lưng có tiếng bước chân có chút dồn dập.

"Phan Dịch?" Giọng nói của một cô gái đã lâu ngày không gặp, kìm chế lại khiếp sợ.

Phan Dịch thoáng chốc sững sốt, nghiêng đầu rồi bước đi.

Ánh đèn ngay cửa tiệm net cũng coi là như sáng, lúc anh ấy quay đầu lại Tổng Tương Tương trong nháy mắt đã thấy rõ mặt của anh ấy, không khí ngưng đọng mấy giây, một tay cô che miệng, mắt nhìn chằm chằm anh ấy, cười lên: "Thật là anh sao."

Nhiều năm không gặp, vóc dáng của anh ấy lại cao một chút, đứng ở cửa tiệm net, bộ dạng cho dù là có chút lười nhác không bị trôi buộc, nhưng vẫn như cũ đẹp trai đến mê người.

Quá kích động quá ngoài ý muốn, cô ấy cũng không biết được nên nói cái gì cho phải.

Phan Dịch rõ ràng cũng có chút ngoài ý muốn, nhìn cô ấy hồi lâu, nhấc mí mắt, ngửi khí hơi khàn khàn mang theo một tia chắc chắn: "Tổng Tương Tương."

"Ừm, là em." Tổng Tương Tương thả tay xuống, lại cười.

Cô ấy cũng lớn rồi, dáng người cũng phát triển tốt hơn, trước sau lời lờ mờ cũng rất thu hút ánh mắt người khác, bất quá tính cách cũng hướng ngoại hơn, thẳng thắn lại tự tin không còn bộ dạng câu nệ xấu hổ như xưa nữa, cũng đủ để gọi lên từng chút từng chút những hồi ức tươi đẹp của anh ấy.

"Anh Dịch đứng đây làm gì vậy."

"Ôi, tiểu mỹ nhân có chút lạ mắt a."

"Móa, kêu cậu đến cũng có thể kéo theo một cô gái nhỏ, A Dịch này..."

Chờ hồi lâu cũng không thấy đám bạn của anh ấy đi mà ngược lại còn thấy cảnh này, sau đó ngoài ý muốn mà nhất thời bản loạn bị trêu ghẹo.

Tổng Tương Tương trên mặt nóng lên, nghe thấy Phan Dịch quay đầu nói: "La ó cái gì, đều cút cho hết cho tôi!"

Thanh âm của anh ấy không cao, biểu thị rõ ràng tâm trạng mất kiên nhẫn, những người chạy đến trêu chọc nhất thời sững sốt sau đó lại cười vang, cùng nhau đùa cợt nói: "Nhìn cái gì nhìn cái gì, đều đi thôi, ai dám làm ảnh hưởng anh Dịch với người khác chứ, ha ha ha ha ha ——"

"Cút!" Phan Dịch không khách khí chút nào đạp một cước vô người đi phía sau cùng, mắt thấy bọn họ đi xa, mới ho nhẹ một tiếng hướng Tổng Tương Tương nói, "Bọn họ là bộ dạng đáng sợ vậy đấy, không cần phải để ý."

"Ừm." Tổng Tương Tương nhấp nhẹ khóe môi, gật gật đầu.

Phan Dịch nhìn bộ dạng của cô có chút ngượng ngùng mắc cỡ, suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không, ra ngoài đi dạo một chút?"

Chương 25-1

Tối gần rạng sáng, trên đường phố rất yên tĩnh.

Tiệm net cách An Thành Nhất Trung không xa, nhưng cũng nằm trên con đường khuất cửa trường học, ven đường trồng những cây ngô đồng cao to. Gió thổi qua, vài chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống, giống cánh bướm đang nhảy múa phản chiếu lên trong ánh đèn đường mờ nhạt, khiến cho màn đêm tỏa nét nhẹ nhàng, tĩnh mịch lại tươi đẹp.

Tổng Trương Trương mặc chiếc áo ngắn tay mà đuổi theo ra đây, đi được một chốc mới cảm giác cánh tay có chút lạnh, hai tay cô ấy ôm lại, hơi cúi đầu, nhìn chiếc bóng của hai người dưới ánh đèn đường đang kề cạnh nhau, cho thấy một cảm giác rất thân thuộc, liền cảm thấy trên mặt nóng lên.

"Lên lớp mười rồi sao?" Phan Dịch đột nhiên hỏi.

Tổng Trương Trương ừm một tiếng: "Học ở Nhất Trung sao, lớp 10-7."

"Trường tốt nha." Phan Dịch cười một tiếng, có thể bởi vì thường xuyên hút thuốc, giọng của anh ấy có chút hơi khàn khàn, nụ cười này liền hiển lộ ra mấy phần ý vị sâu xa ý tứ.

Tổng Trương Trương trong lúc nhất thời không xác định anh ấy chỉ đơn thuần là đùa cợt hay vẫn còn có cảm xúc nào khác, liền nhẹ nhàng ừ một tiếng, tự giễu nói: "Em chỉ là dựa vào điểm số để lên lớp thôi."

Phan Dịch trầm mặc một giây, lại hỏi: "Vừa rồi những người kia, là bạn học của em sao?"

Tổng Trương Trương sững sờ, nghĩ đến hẳn là anh ấy chỉ mấy người Chân Minh Châu, liền cười nói: "Ừm, đều là lớp chúng em, bình thường hay cùng nhau chơi đùa."

"Thường cùng một chỗ thâu đêm sao?"

"Không phải." Tổng Trương Trương ngẩng đầu nhìn anh ấy, có chút co quắp giải thích, "Cái kia, em cũng không phải suốt ngày lên mạng, chỉ là ngẫu nhiên..." Cô ấy đối với đôi mắt có chút chuyên chú như cười như không của Phan Dịch có chút không nói nên lời, đầu óc hơi loạn, mặt lại đỏ lên rồi cúi xuống.

Phan Dịch ngừng bước chân, khá là hứng thú nhìn bộ dạng của cô.

Tổng Trương Trương không phải là người đẹp nhất trong số những cô gái mà anh quen biết. Bất quá, ở trước mặt anh ấy, cô ấy lại có hương vị khác với những nữ sinh cùng tuổi, thật sự mà nói thì đó là, phong tình. Một chút ngại ngùng ngây ngô, có chút gan dạ lại nhiệt tình, lại xen lẫn một chút vì vóc người khá đẹp mà sinh ra sự thành thực mà dè dặt.

Kiểu nữ sinh này, đặt loại người như họ ở trong mắt, không khác nào đưa con mồi đến tận cửa, trong đó Tổng Trương Trương vẫn có điều kiện tốt một chút, là kiểu dẫn theo ra ngoài là cũng rất có mặt mũi, có thể khiến người ta quay đầu lại mà huyết giác.

Anh ấy nhìn cô ấy chằm chằm, ánh mắt nóng bỏng trực tiếp rõ ràng là mang tính xâm lược, giống như đem người cô ấy nhìn thấu vậy. Tổng Trương Trương cho dù không ngẩng đầu nhìn anh ấy thì cũng có chút không chịu nổi, giữ vững được mấy giây sau nhếch môi nghiêng mặt qua một bên, lại cất bước thuận đường mà bước phía trước.

Phan Dịch thu hồi khước mồi đang cười không đứng đắn, cất bước đuổi theo.

Hai người cứ như vậy song song đi một hồi, điện thoại Phan Dịch đột nhiên vang lên.

Anh ấy dừng lại nghe: "Nói."

"Con mẹ cậu, đừng đóng cửa, lát nữa tôi liền đến." Anh ấy đứng tại ven đường, hạ giọng nằng hai câu, trực tiếp cúp điện thoại.

Tổng Trương Trương nghĩ đến lúc trước những người kia trêu ghẹo, lại lần nữa cảm thấy khó xử.

Loại chuyện chửi bậy này là vấn đề mà học sinh bây giờ không lấy làm lạ nữa, nhưng Phan Dịch mắng lên cảm giác rõ ràng cùng Tần Viễn bọn họ là không giống nhau. Tần Viễn bọn người là những người nhà giàu, gia cảnh tốt nhà cao cửa rộng, lúc này đây lại còn đang đi học, nên cũng ngang ngược bộc lộ sức sống tràn trề. Phan Dịch những người này lại không giống, lẫn lộn trên đường, không hề giữ miệng, chửi người đều mang theo biểu cảm thô bạo, khiến cô ấy quần bách bất an.

Tổng Trương Trương suy nghĩ lung tung, vô thức ngược mắt, nhìn Phan Dịch.

Bốn mắt nhìn nhau, Phan Dịch tiện tay cầm điện thoại cất vào trong túi quần, nhếch môi cười nói: "Là bọn họ gọi anh, em trở về đi."

Anh ấy vừa nói, Tổng Trương Trương sững sờ một chút, mím mím môi.

Cô ấy muốn nói gì đó, hồi lâu lại không biết mình nên nói cái gì, đành phải ra vẻ thoải mái mà gật gật đầu: "Ừm, mười hai giờ tiệm net cũng sẽ đóng cửa."

"...Anh đưa em về." Phan Dịch nhìn biểu cảm trên gương mặt của cô, nghĩ nghĩ, nói thêm

Hai người lại cùng nhau trở về.

Có lẽ là bởi vì khó có được một lần gặp gỡ nay lại phải tạm biệt, Tổng Trương hơi bạo gan một chút, nghiêng đầu cười hỏi anh ấy: "Anh đi làm rồi sao?" Phan Dịch lúc học tiểu học thành tích rất kém, đi học trễ lại còn ở lại lớp, cho nên so với cô ấy là lớn hơn ba tuổi, mặt tuổi cũng hai mươi rồi, trong suy nghĩ của cô thì có lẽ cũng đã thôi học rồi.

Chương 25-2

Tổng Tương Tương hỏi ra câu này thật ra có mang theo một chút thận trọng, đầu nghĩ tới Phan Dịch lại không hề để ý, ngược lại kinh ngạc nhìn cô ấy một cái, ho mạnh một tiếng, cười lên: "Đi làm? Ha ha, em đừng đùa cùng anh chứ, anh không có đi làm."

Tổng Tương Tương yên lặng nhìn anh ấy một cái.

Một cổ cảm xúc không biết tên dâng lên trong lòng, ề ề khó chịu, Tổng Tương Tương miễn cưỡng nở một cười, nói: "Nha."

"Không sao." Phan Dịch nhìn hiểu được sự đau lòng kèm theo một chút phức tạp nhưng lại khá là buồn cười của cô ấy, tiện tay vuốt ve mái tóc của cô ấy, ngữ điệu vẫn như cũ là bộ dáng lười nhác lại hững hờ.

Tổng Tương Tương bởi vì động tác đột nhiên này của anh ấy mà có chút choáng váng, vô thức, cô ấy đưa một tay sờ lên tóc của mình, nhẹ nhàng cảm lấy.

Không tới mấy phút, hai người về tới tiệm net.

Tổng Tương Tương nhìn cánh cửa khép hờ kia, trong lòng dấy động cảm xúc phức tạp khó nói nên lời. Đứng bên cạnh đây là người con trai mà cô ấy nhớ mãi không quên, anh ấy mặc dù không tốt, cũng rất thẳng thắn, mặc dù thô lỗ, nhưng cũng chân thành, anh ấy đã từng thấy qua vẻ ngại ngùng tự ti của cô, cũng dùng phương thức của anh ấy, mà giúp đỡ cô tìm lại được sự tự tin và lạc quan.

Khó có được một lần gặp gỡ, làm sao bỏ được a?

Tổng Tương Tương cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nghe được tiếng của chiếc bật lửa mở ra và tiếng phực lửa cùng Phan Dịch nói một câu bên tai: "Bên ngoài lạnh, đi vào trong đi."

Mùi khói thuốc quấn quanh ngay chớp mũi...

Tổng Tương Tương hít sâu một hơi, quay đầu đi, ngẩng đầu nhìn gương mặt góc cạnh của anh ấy sau làn khói, cười cười nói: "Vẫn chưa nói lời cảm ơn với anh."

"..." Phan Dịch sững sờ một chút, ngón tay kẹp điếu thuốc đưa xuống một bên, mặt mày hớn hờ.

Tổng Tương Tương có chút ngượng ngùng, vẫn là lấy dũng khí: "Dù sao cũng cảm ơn anh, Phan Dịch, anh đối với em thật sự là rất có sức ảnh hưởng."

Dứt lời, hình bóng cô trong đôi mắt của người con trai hơi ním môi nói: "Ôm một chút có được không?"

Phan Dịch trất nhìn cô ấy chằm chằm, qua mấy giây, ngay lúc cô ấy thấp thỏm bất an, đột nhiên tiện tay ném đi điếu thuốc, giang hai tay ra.

Không đợi cô ấy chủ động, anh ấy nghiêng người ôm lấy cô ấy.

Một bên mặt của Tổng Tương Tương dựa trên lồng ngực của anh ấy.

Trên cơ thể của người con trai này có một loại khí chất lạnh lùng lại nguy hiểm, giống như bộ dạng của những thanh niên lêu lổng, miệng của anh ấy đầy lời thô tục, giới hạn học thức, đạo đức cũng không có cao, trên mặt cũng thường mang theo nụ cười sự hững hờ bất cần đời.

Nhưng mà, vậy thì đã làm sao?

Lòng ngực của anh ấy rất là ấm, thật sự là rất rộng lớn, đem đến cho cô ấy cảm giác an toàn giống như trong suy nghĩ.

Cái ôm này kéo dài một hồi lâu, ngay tại lúc Tổng Tương Tương cảm thấy có thể mãi mãi cũng đừng tách ra, Phan Dịch hai tay nắm lấy đầu vai của cô ấy mà đẩy ra, cười nói: "Được rồi, đi vào đi."

Tổng Tương Tương có chút ngơ ngác, ừm một tiếng, cũng không nhìn lại anh ấy, cất bước tiến vào trong tiệm net.

Chương 26-1

Vừa qua khỏi mười hai giờ.

Tổng Tương Tương mang trong lòng tâm sự nặng nề mà đi vào, phát hiện Chân Minh Châu đã ngủ.

Ngủ trong quán net điều kiện đương nhiên là không thể so với ở nhà được, nhưng Chân Minh Châu đã buồn ngủ đến vậy nên cũng không suy nghĩ nhiều, thậm chí không chống cự đến lúc Tổng Tương Tương trở về, liền tùy ý nằm cuộn tròn trên ghế sofa mà ngủ, nhìn giống như một con mèo.

Cô ngủ thật không thoải mái, trong lúc ngủ mê vẫn còn thay đổi tư thế ngủ.

Tần Viễn nghe thấy tiếng ghế sofa xê dịch thì ngược mắt lên, hướng Tổng Tương Tương nói: "Lúc đầu muốn đi ra ngoài tìm cậu, nhưng tớ đã ngăn lại."

"Nha." Tổng Tương Tương gật đầu cười cười.

Cô ấy cùng Tần Viễn những người này thời gian quen biết không lâu lắm, nhưng đã hiểu rất rõ Chân Minh Châu. Tần Viễn có thể khẳng định một mực như vậy thích cô, cũng không phải là không có đạo lý.

Nhìn cách sống của cô gái này đúng là không có quy tắc, trên người lại có rất nhiều món đồ khó thấy qua. Cô chân thành lại thẳng thắn, nhiệt tình lại đơn thuần, chủ nhiệm Diêm sắc mặt luôn đều đều đối với cô cũng hết sức thiện vị, huống chi Tần Viễn là loại công tử đã nhìn quen mặt trái mặt phải rồi.

Tổng Tương Tương suy nghĩ miên man, ngồi xuống trên ghế sofa lon.

Cô ấy nhìn chằm chằm màn hình điện thoại hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến, mình quên hỏi Phan Dịch số điện thoại di động. Lần tạm biệt này, có thể là mãi mãi không gặp lại. Con hoảng hốt trong nháy mắt quét qua cô ấy, Tổng Tương Tương đợi một chút liền đứng người lên, lại một lần nữa chạy ra ngoài cửa.

Rạng sáng ở trên đường, vắng vẻ, không một bóng người.

Tổng Tương Tương đi nhanh vài bước, đang đi thì lại đột nhiên chạy, mở miệng hô to: "Phan Dịch —— Phan Dịch —— Phan Dịch ——"

Tiếng la quanh quẩn bên tai của cô ấy, không ai trả lời.

Cô ấy ngạc nhiên nhìn xe cộ chạy như tên bắn ở trên đường, ánh đèn nhấp nhòe, cùng những chiếc lá đang rơi xuống theo cơn gió.

Nhìn qua nhìn lại, cô ấy chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhìn dưới đất mà nỉ non: "Phan Dịch."

Vẫn không có ai trả lời cô ấy, cô ấy giống như một đũa ngọc ngồi xổm giữa đường hồi lâu, cảm thấy lạnh, lại từ từ đứng dậy, ôm cánh tay, ngần ngại mà bước trở về. Cô ấy cảm thấy mờ mịt quá, đến mức không cảm nhận được gì, cách đó không xa một phiá sau chiếc xe, có một ánh mắt, dõi mắt theo cô ấy bước chân vào tiệm net.

"Loảng xoảng ——"

Cánh cửa xếp của tiệm net bị kéo xuống.

Ngăn cách hai thế giới.

Phan Dịch bước ra từ phía sau chiếc xe, thu hồi ánh mắt, một tay nắm lấy chiếc quạt lửa màu xanh nhạt, châm cho mình một điếu thuốc.

Tiện tay đóng chiếc bật lửa, anh ấy cất bước tiếp tục đi trở về.

Trong lòng vẫn có một chút ký ức rất rõ ràng, vừa rồi một cái ôm dường như khá là kỳ lạ nhưng lại đặc biệt động lòng người, đã là quá khứ rồi coi như là đã xong, anh ấy là một thanh niên ăn chơi lêu lổng của xã hội, khoảng cách với một cô gái ngoan ngoãn được học trong một ngôi trường tốt là rất xa, cứ cho là anh ấy nhân từ, đó là may mắn của cô ấy.

*

Tổng Tương Tương ở trong phòng vệ sinh rửa mặt, trở lại chỗ ngồi.

Lúc đến nửa đêm, trong tiệm net tràn ngập mùi hương của mì tôm cùng tiếng gõ máy tính lộp bộp lộp bộp, cùng, dường như như có như không cái cảm giác mùi dầu mỡ phảng phất ở khắp mọi nơi.

Bên phải của cô Lý Thành Công vẫn còn đang ngồi chơi, nhưng bên trái Chân Minh Châu thì lại sớm đã ngủ say rồi, ngay cả sức lực cô ngồi trên ghế salon, Tần Viễn đem ghế sofa lon của mình cùng của cô ghép chung với nhau, đang lúc cơ thể của cô đang bị nghiêng, một tay cẩn thận nâng mặt cô lên, đi

chuyển hướng đầu cô vào trong lồng ngực của mình.

Lúc Chân Minh Châu ngủ, trên mặt đều là của cậu là yêu thương sót xa không thiếu chút nào,.

Tổng Tương Tương nhìn qua có chút xuất thần, thật không ngờ rằng, ánh mắt vô tình nhìn qua gặp ngay Nhiều Lệ, cô ấy liền tùy ý mà thu ánh mắt.

Tần Viễn đem đầu của Chân Minh Châu chuyển tới trong lồng ngực của mình, cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng lúc ngủ của cô, chỉ cảm thấy yêu kiều đáng yêu, nhất thời nhìn không được, cậu nhếch khóe môi nở nụ cười, động tác hết sức nhẹ nhàng véo một chút gương mặt hồng hào mũm mĩm của cô gái.

Động tác này khi Nhiều Lệ nhìn thấy thì tròn mắt há hốc mồm, chua chua nói: "Cậu đối với Chân Chân cũng quá tốt rồi."

Tần Viễn che chở cho Chân Minh Châu, chuyện này trong trường là mọi người ai ai cũng biết, nhưng cô ấy lại không cùng đám người này học chung lớp, cho nên rất ít khi gặp được bộ dạng của họ khi gặp gỡ sau lưng, bây giờ thấy tận mắt, chỉ cảm thấy hâm mộ đến tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26-2

Trong ngữ điệu của cô ấy hàm chứa một tia phức tạp, Từ Mộng Trạch đang lộp bộp gõ bàn phím đều ngừng lại, thấp giọng cảnh cáo: "Biết là được rồi."

Chân Minh Châu ở An Thành Nhất Trung là không ai dám trêu chọc, Nhiều Lệ tốt xấu gì cũng là bạn gái trên danh nghĩa của mình, Từ Mộng Trạch cũng không muốn bởi vì cô ấy mà đem phiền phức không sao nói rõ được, cho nên, trong giọng nói của anh ấy lộ ra một chút lãnh ý.

Nhiều Lệ bị ánh mắt của anh ấy nhìn mà trong lòng giật mình, nhếch môi gật gật đầu.

*

"Loảng xoảng —— "

Truyền đến tiếng cánh cửa xếp bị đẩy lên.

Chân Minh Châu giật mình, vừa ngồi dậy liền nghe phanh một tiếng, đụng cái mắt nổi đom đóm. Lúc ngã về trong lồng ngực Tần Viễn cô mở mắt ra, gương mặt mê mang.

"Tê —— "

Tần Viễn một tay nâng trán, hít vào nói: "Xác chết vùng dậy a?"

Chân Minh Châu nhìn khuôn mặt tuần tú của cậu đang kề gần, mờ mịt hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

Tần Viễn xoa nhẹ trán của mình, vịn cô ngồi lại trên ghế sa pha của mình, hậm hực nói: "Cậu chỉ ngủ có một giấc cứ nhích tới nhích lui, nhìn cậu không thoải mái, mình đem cậu đầu đặt trên đùi mình, bây giờ cái chân này cũng mất cảm giác luôn, cậu ngược lại thì tốt rồi, lương tâm bị chó tha sao?"

Chân Minh Châu nhìn gương mặt dở khóc dở cười của Tổng Tương Tương, nhớ tới việc bản thân mình đang lên mạng lại ngủ quên mất, quay đầu lại trông thấy Tần Viễn nhú lông mày lại mà đầm chân, vội và trưng ra bộ mặt tươi cười, lấy lòng nói: "Coi như là mình sai coi như là mình sai, bớt giận bớt giận."

Tần Viễn liếc cô một cái, tức giận hừ một tiếng.

Chân Minh Châu tiến tới: "Đừng tức giận ài, tiểu nhân giúp ngài ấm bóp chân?"

"Cho phép đó." Tần Viễn ung dung đưa chân tới.

Chân Minh Châu a một tiếng đẩy cậu một cái, cười đến hết sức vui vẻ: "Cậu nằm mơ đi, nghĩ hay lắm."

Tần Viễn bỗng chốc bị cô đẩy lên người Từ Mộng Trạch, cậu lười nhác đứng dậy, cả người thuận thế dựa qua đấy, ngáp một cái hỏi: "Lão Từ, mấy giờ rồi?"

Từ Mộng Trạch thân thể có chút cứng đờ, thanh âm cũng giống vậy: "Sáu giờ mười lăm."

"Sáu điểm mười lăm rồi sao?" Bên trái của cậu là Nhiều Lệ gục xuống bàn ngủ đang mơ mơ màng màng nghe được câu này, lập tức ngồi thẳng, "6 giờ 40 là tập thể dục buổi sáng a."

Từ Mộng Trạch liếc nhìn cô ấy một cái, ừm một tiếng, thuận tay tắt máy vì tính.

Anh ấy tắt máy tính nhưng lại không đứng dậy, chờ Tần Viễn một tay đỡ chân của cậu rồi từ người anh ấy đứng lên, lúc đó anh ấy mới đứng người lên, vòng qua ghế sofa đi tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

Tháng chín hạ tuần, sáu giờ sáng.

Trong không khí mang theo theo hương thơm cây cỏ thấm đượm lòng người.

Chịu đựng cả một đêm, cả bọn hướng lớp học đi tới có chút tinh thần uể oải, từng cái bước chân nhẹ hẫng, nhẹ đến nỗi giống như một du hồn vậy.

Trong đây chỉ có mỗi Chân Minh Châu là tốt một chút, Tần Viễn làm chiếc gối dựa cho cô cả buổi tối, cô ngủ miễn cưỡng cũng thoải mái một chút, liền nhảy liên tục vài cái đến bên cạnh Tổng Tương Tương, tò mò hỏi: "Tối hôm qua người kia chính là Phan dịch a, mấy người ở ngoài làm gì vậy?"

Tổng Tương Tương liếc nhìn cô một cái: "Chỉ là nói chuyện thôi."

"Sau đó cậu liền trở lại sao?" Chân Minh Châu không dám tin, sừng sốt một chút lại hỏi, "Cậu không nói hai người bọn cậu không có cái gì đó sao?" Cô duỗi ra hai ngón tay, lặng lẽ meo meo dựng lên động tác hôn môi.

Tổng Tương Tương có chút quỳnh lên: "Nhiều năm không gặp, chỉ nói chuyện chút thôi."

"Không có sau đó à?" Chân Minh Châu vẫn rất là thất vọng.

Tổng Tương Tương thờ dãi một tiếng: "Anh có điện thoại, ở ngay trước mặt mình gọi điện thoại. Nhưng mà mình lại không nghĩ nhiều vậy, quên hỏi số điện thoại."

"..." Chân Minh Châu há hốc mồm, không còn lời nào để nói.

Lúc này Tần Viễn từ phía trước bước tới rồi hơi thả chậm bước chân, một tay đỡ lấy eo của mình, tùy ý nhắc nhở nói: "Anh ấy hình như là bạn của quản lý tiệm net Nguyễn Huy, hỏi một chút số điện thoại không được sao?"

Cái này... Một câu làm thức tỉnh người đang trong mộng.

Tổng Tương Tương kinh ngạc nhìn cậu một chút, lập tức cười: "Đúng a, mình khờ quá đi, không nghĩ tới cái này."

Tần Viễn cười cười, không nói thêm lời nào.

Chân Minh Châu liếc cậu một cái, hạ giọng nói: "Lần trước mình có nói, ày, người mà ở bên ngoài toilet nồng nhiệt hôn, chính là anh ấy, anh ấy cùng cô gái thu ngân tên A Phân, rõ ràng là có gian tình."

Bộ dạng phòng mã biểu lộ sự ghét bỏ của cô chọc cho Tần Viễn vui lên, Tần Viễn tức giận cốc đầu của cô, với lại đè nén giọng nói: "Loại việc này không nên nhúng tay vào, đã qua rồi thì coi như cho qua đi, cậu cứ giả vờ như không biết."

"A? Vì cái gì?" Chân Minh Châu biểu cảm không hiểu mà nhìn cậu.

Lúc cô đợi câu trả lời đôi mắt ánh lên vẻ chuyên chú, giống, giống như ánh sao lấp lánh trên bầu trời. Tần Viễn sững sờ một chút, có chút mất tự nhiên mà dời ánh mắt, thấp giọng nói: "Tóm lại mình và cậu đừng xen vào việc của người khác, nghe thấy không?"

"...Không hiểu sao cả."

"Nghe mình đi không sai đâu." Tần Viễn gõ gõ cái trán của cô, nhếch miệng cười một tiếng.

Chân Minh Châu đang muốn bộc phát, lại nhìn thấy tình trạng của cậu có chút không đúng, tròn mắt đảo quanh, buồn bực hỏi: "Cậu đây làm sao vậy? Vừa ra tới đã nghe răng trợn mắt."

Tần Viễn thở dài: "Làm gối dựa cho một người không có lương tâm, đau lưng nhức eo chuột rút."

Chân Minh Châu trong lòng muốn đánh cậu một trận, lại cảm thấy bộ dạng của cậu có vẻ không giống giả bộ, gãi gãi tóc hỏi: "Không phải chứ, không thoải mái thật sao?"

"Cả một đêm không nhúc nhích, cậu thử một chút xem?"

"Vậy cậu làm gì mà không nhúc nhích..."

Tần Viễn giống như thẳng góc mà nhìn cô, tức giận nói: "Cậu ngủ thành bộ dạng gì, mình làm sao mà nhúc nhích được, đầu óc heo."

Hai người đi sau cùng, đều ngừng bước chân, Chân Minh Châu biểu cảm ghét bỏ của cậu, trong đôi mắt dịu dàng mà sáng ngời, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy có một cái gì đó lóe lên trong đầu cô, khiến cô có chút cảm động.

Tần Viễn bị cô nhìn chăm chú, cũng tự nhiên yên tĩnh trở lại. Nếu như cậu có thể biết giờ lúc này đây trong lòng Chân Minh Châu có chút bị rung động, vô luận như thế nào, cậu sẽ nắm lấy cơ hội bày tỏ ngàn năm có một này và nó đã đến sớm hơn so với dự tính của cậu.

Đáng tiếc, có tiền cũng khó mua được sự sớm biết.

Bộ dạng giật mình của cô gái thật sự là đơn thuần đến động lòng người, cậu rất nhanh liền tùy ý ho nhẹ một tiếng, cúi đầu từ trong túi quần lấy ra mấy cái kẹo cao su, xé ra một cái hờ hững mà nhai, giống như ngày thường trên ghẹo nói: "Làm gì ngăn ra vậy, cảm động sao?"

"Cảm động chết mất.." Chân Minh Châu cảm lấy một cái kẹo cao su làm thức tỉnh tinh thần, thừa dịp cậu kịp chuẩn bị, hai cánh tay bỗng nhiên bóp lấy eo của cậu.

Tần Viễn a một tiếng nhảy căng lên: "Nha đầu chết tiệt kia cậu làm gì vậy!"

Mỗi người đều có một chút dờ dỗi, như hiện tại thì trên thân chính Tần Viễn thì eo của cậu là không thể đụng vào, miễn cảm tê dại đến muốn mạng, cái bóp này của Chân Minh Châu đã trực tiếp khiến cậu chạy xa, lúc phản ứng lại liền cảm thấy mất mặt, cánh tay dài vừa giơ ra, quán qua cổ của Chân Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-2

Hai người hò hét ầm ĩ, Tổng Tương Tương phía trên uy một tiếng.

Chân Minh Châu nửa người đều bị Tần Viễn kẹp ở trong ngực, vừa náo loạn vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy đường lớn đối diện bóng hình Trình Nghiễn Ninh đạp xe chạy qua.

Cô nhất thời: "..."

Học trưởng thân cao chân dài, nháy mắt đã đạp xe đi xa. Tổng Tương Tương có chút bất đắc dĩ thu lại tầm mắt, quay đầu nói: "Hắn là trông thấy chúng ta đi."

Tính tình của cô ấy so với Chân Minh Châu trưởng thành sớm hơn, lời này tự nhiên là muốn nhắc nhở cô, Trình Nghiễn Ninh thấy được cô cùng Tần Viễn bên đường đùa giỡn, nhưng EQ của Chân Minh Châu thực sự phải khiến người xúc động, chỉ cho là cô nói về chuyện bọn họ lên mạng cả đêm không ngủ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Nhìn thấy liền nhìn thấy, chúng ta căn bản cũng không phải là học sinh ngoan."

Tổng Tương Tương không phản bác được: "..."

Cô ấy cảm thấy mình nghi hoặc nhiều, Chân Chân dạng này, làm cái gì cũng như là mèo nhỏ câu cá chỉ nhiệt tình được 3 phút đồng hồ, đầu thể nào coi là thật sự thích Trình Nghiễn Ninh.

Than thở nghĩ xong, Tổng Tương Tương quyết định buông xuôi bỏ mặc.

Sáu giờ rưỡi.

Cả đám đến trường học, ngoại trừ Nhiều Lệ ở bên ngoài, họ đều trong phòng học ngủ bù, tập thể dục buổi sáng là cái gì đối bọn họ mà nói là căn bản không tồn tại.

Mơ mơ màng màng ngủ đến tận mấy giờ, một trận tiếng chuông khiến Chân Minh Châu bừng tỉnh, cô ngược mắt nhìn lớp học vẫn ồn ào, đẩy đẩy Tổng Tương Tương hỏi: "Đi vệ sinh không?"

Tổng Tương Tương mặt còn chôn ở trong khuỷu tay: "Buồn ngủ quá."

Chân Minh Châu gấp một cái đem cái bàn phía sau đẩy một cái, cất bước ra ngoài.

"Chân Chân." Dư Minh An ngồi ở phía trước đang gọi cô.

Chân Minh Châu quay đầu: "Thế nào?"

"Tiết này số học." Dư Minh An nhắc nhở cô, "Chuông lên lớp đã reng rồi."

Toán học à? Môn của Diệt Tuyệt Lý. Chân Minh Châu đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, trả lời một câu "Biết rồi, " không quan tâm bước ra phòng học.

Việc đi vệ sinh, cũng nhịn hết cả tiết học!

Một đường chạy đến nhà vệ sinh, lúc đi ra xoa xoa cổ, Chân Minh Châu ngược mắt nhìn vạt đậm trời xanh, có một loại cảm giác như được sống lại.

"Mẹ nó về sau cũng không tiếp tục đi thâu đêm nữa." Cô vừa nói nhỏ nhắc tới, vừa cả lợ phát phơ hướng về phía dãy phòng học đi tới, lúc đi ngang qua lối rẽ ngay bồn hoa dưới lầu, bất chợt trông thấy hai thân ảnh rất quen mắt.

Hạ Ngừ Băng cùng Trình Nghiễn Ninh...

Hạ Ngừ Băng không có phát hiện Chân Minh Châu đi mấy bước rồi dừng chân, cô ta ngược mắt nhìn một chút Trình Nghiễn Ninh bị mình chặn lại, đồ lên mặt đưa chiếc túi nhỏ trong tay tới nhẹ nói: "Chuyện đêm đó cảm ơn học trưởng, đây là một chút tâm lòng của em."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-1

Thao nha...

Chân Minh Châu nhìn chằm chằm bộ dạng đồ mặt của Hạ Ngừ Băng, kìm nén một loạt cảm xúc không tên đang len lỏi ở trong lòng, trừng to mắt.

Trong tầm mắt của cô, Trình Nghiễn Ninh cũng có vẻ bất vi sở động, ánh mắt của anh mặc dù là nhìn vào mặt của Hạ Ngừ Băng, lại cho người ta một loại cảm giác lạnh lùng, anh thậm chí ngay cả chiếc túi giấy kia cũng không thèm nhìn dù chỉ một chút, giọng nói lạnh nhạt nói: "Chỉ là chút chuyện nhỏ, không cần khách khí."

"Đây chỉ là một chiếc bút máy thôi." Hạ Ngừ Băng có chút gấp, đột ngột ngược mắt lên, giải thích nói, "Em chỉ là nghĩ muốn biểu đạt một chút cảm kích, không có ý tứ gì khác, học trưởng anh..."

"Khục!"

Câu nói tiếp theo của cô ta bỗng nhiên bị một tiếng ho cắt ngang.

Hạ Ngừ Băng cơ bản là nhất gan, vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy Chân Minh Châu làm cả người giật nảy mình, cô ta nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cúi đầu cũng không biết nghĩ cái gì, vài giây sau, đột nhiên nắm chặt chiếc túi giấy mà quay người chạy.

Chân Minh Châu đưa mắt nhìn cô ta chạy xa: "..."

Thanh danh của cô ở trường học nào đương nhiên là cô ta biết rất rõ, nhưng như thế nào đi nữa, cô cũng không phải người ức hiếp kẻ yếu, hành động kia của Hạ Ngừ Băng thật là khiến cô thấy rất xấu hổ, Chân Minh Châu đưa tay sờ sờ cái mũi muốn phá vỡ sự lúng túng này, cách đó không xa Trình

Nghiễn Ninh căn bản không hề nhìn cô, mà trực tiếp cất bước đi luôn.

"Này —— "

“Này!”

Ngay cả hô lớn hai tiếng đều không được trả lời, Chân Minh Châu lập tức có chút tức giận, chạy tới đưa tay cản lại, ngẩng đầu cười nói: "Học trưởng đừng đi mà, anh nghe em nói đi, tính tình em bình thường cũng rất tốt, căn bản là không có ức hiếp nữ sinh khác đâu..."

Trình Nghiễn mắt nhìn cái tay đang chắn trước mặt mình: "Cút."

"..." Chữ này đã khiến cho Chân Minh Châu hoàn toàn sững sốt mấy giây, nụ cười rạn rờ trên mặt cô cũng vô thức tắt lịm đi, nhìn ánh mắt lãnh đạm của cậu nam sinh, có chút không dám tin hỏi: "Cái gì?"

Trình Nghiễn Ninh nhìn thẳng cô.

Anh có một đôi mắt phượng rất đẹp, nhưng giờ phút này, trong cặp mắt kia giống như là chứa đầy sự giá lạnh của sương tuyết tháng mười hai, lạnh lùng lại vô tình, anh nhìn chằm chằm cô vài giây, bạc môi nhẹ nhàng nhếch lên, phun ra một câu: "Cút, nghe không hiểu sao?"

Chân Minh Châu: "..."

Trong nháy mắt, cô cảm thấy tư thế mình bước ra nhà vệ sinh có vẻ không đúng lắm, cũng trong chốc lát, cô cảm thấy trước mắt mình là một Trình Nghiễn Ninh già, nhưng giữa ban ngày ban mặt, cô dù nhìn thế nào, cũng hiểu được con người lạnh lùng vô lễ ngay trước mắt này chính là người mà nàng tuyên bố muốn theo đuổi.

Thua người không thua trận, cô cắn răng nhìn anh một cái, rất nhanh liền cười lên, vô lại nói: "Nghe dĩ nhiên là nghe hiểu, nhưng, sẽ không nha. Nếu không anh lần thử một cái rồi dạy em nha?"

Trong chốc lát gương mặt của Trình Nghiễn Ninh cứng nhắc, đẩy cô ra rồi bước đi.

Động tác đưa tay của anh rất tùy ý, đầu ngón tay hơi lạnh của anh đặt lên một bên đầu của cô mà đẩy ra, để cho cô lao đảo lui nửa bước. Tư thế đó, thần sắc, động tác, giống như là đùa giỡn với chó con, bộ dạng hoàn toàn không đem cô để trong mắt.

Chân Minh Châu một tay ấn lên cái trán, tức giận nhìn anh bước đi.

Con giận bùng nổ!

*

Phía trên hành lang hoàn toàn yên tĩnh.

Chân Minh Châu thở phào chạy đến cửa phòng học, đi quá vội, một tay của cô đẩy cửa ra mới phản ứng lại là, mình quên hô báo cáo.

"Ra ngoài." Trên bục giảng, sắc mặt Diệt Tuyệt Lý tái mét nói.

Cô giáo bên trong cũng có chút thâm sâu giống như Mã Bình Xuyên, có cao cao giống với giáo viên học Cao dạy Lịch sử, có chút lẩn yếu sợ mạnh giống như giáo viên họ Lưu dạy Anh văn, môn tự nhiên thì cũng có kiểu không nề tình như Diệt Tuyệt Lý. Giáo viên Số học này của lớp thứ bảy bọn họ, nghiêm khắc đến nỗi làm cho người khác phát hàn. Chân Minh Châu lần này cũng không có có tâm tình để mà tranh luận với cô giáo, xoay người trực tiếp bước ra ngoài.

Trong phòng học tiếp tục lên lớp, cô bị phạt đứng ở cửa ra vào, không tới vài phút liền nghĩ đến một màn vừa rồi, vô thức mà chau mày.

Trình đại hot boy của Nhất Trung, có chút trong ngoài không đồng nhất a...

"Em cười giỡn ơ là!"

Trong phòng học đột nhiên truyền ra một tiếng rống khiến cô giật mình, Chân Minh Châu thu hồi suy nghĩ đưa đầu vào xem, liền nhìn thấy Diệt Tuyệt Lý ở trên bục giảng ba một tiếng sách đã rớt xuống, nổi giận đùng đùng mắng: "Lý Thành Công em phản thiên rồi phải không!"

Sắc mặt sau khi nổi cáu của Lý Thành Công cũng không tốt là bao, hung tợn trừng mắt nhìn nam sinh ngồi sau mình, khiến cho cả lớp đều quay lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-2

Diệt Tuyệt Lý mắt thấy anh ấy căn bản là không quan tâm lời nói của mình mà nhất thời con giận bùng dậy, nghiêm nghị quát: "Không muốn lên thì đừng lên, cút ra ngoài."

"Ai mà thêm!" Lý Thành Công đập một cước vào ghế, cất bước ra khỏi phòng học.

Diệt Tuyệt Lý nhìn của anh ấy mà hít sâu một hơi, quay đầu sau khi nhìn thì thấy phía sau còn vài người ngủ, lập tức lại nổi giận, lớn tiếng hô: "Mấy đứa đang ngủ kia, đều kêu dậy hết cho tôi!"

Bên tai tiếng la ong ong, Tần Viễn trong lúc ngủ mơ đã sớm vô thức chau mày, giờ phút này bị bạn học bàn bên gọi hai lần nên cũng đã phát cáu, đầu vừa nhấc mở miệng mắng: "Móa, muốn chết à!"

Nam sinh ngồi cùng bàn một mặt hậm hực: "Diệt Tuyệt gọi cậu đấy."

Tần Viễn ưỡ oài ngẩng đầu một cái, cách mấy hàng chỗ ngồi đối diện với sắc mặt tái mét của Diệt Tuyệt Lý, không đợi giáo viên nói chuyện, trực tiếp cất bước hướng bên ngoài mà đi.

Trong năm học này việc bị đuổi ra ngoài không phải mới ngày một ngày hai, Diệt Tuyệt Lý nhìn chằm chằm cậu bước đi ra ngoài cũng không có nổi giận, khuôn mặt cứng nhắc bước nhanh lên bực giảng lại trông thấy Nhạc Linh San đang cúi đầu đứng đó, tức giận nói: "Còn em nữa, ra ngoài luôn!"

Liên tiếp hai ngày nay gặp tai bay vạ gió, Nhạc Linh San không có lên tiếng, cúi đầu đi ra ngoài.

*

Bên ngoài phòng học.

Tần Viễn hướng Lý Thành Công đập một cước: "Mẹ nó có thể hay không để cho người ngủ một chút!"

Lý Thành Công cũng rất ủy khuất, thở phì phò nói với cậu: "Cái này có thể trách mình sao, Nhạc Linh San vừa trả lời câu hỏi thì bọn bàn sau đã cười rầm lên, từng người giống như là kẻ ngốc vậy."

"..." Tần Viễn đỡ trán.

Nhạc Linh San từ trên núi đến, tiếng phổ thông không chuẩn, giọng địa phương rất nặng, lúc trả lời câu hỏi liền dễ dàng chọc cho cả lớp buồn cười, nếu là lúc trước thì Lý Thành Công sẽ cười lớn nhất, vậy mà chỉ mấy ngày, liền làm họ hoa sử giả mà bênh vực kẻ yếu.

Tần Viễn một tay đẩy anh ấy ra, đứng ở bên cạnh Chân Minh Châu, giống như là không có xương cốt mà dựa lưng vào tường, ngáp một cái hỏi: "Cậu đây là lại xảy ra chuyện gì đây?"

Chân Minh Châu nhún vai cười cười: "Trước giờ lên lớp đi vệ sinh nên tới trễ."

Tần Viễn hừ một tiếng cười, đang muốn nói chuyện, phía cửa phòng học truyền đến một tiếng động nhỏ, Nhạc Linh San mím môi đi ra, đứng ở bên phải của Lý Thành Công.

"..." Trước cửa yên lặng mấy giây, Lý Thành Công quay đầu trông thấy đầu vai nhỏ gầy của nữ sinh, bất khả tự nghị hỏi: "Móa, cô cũng đem cậu đuổi ra ngoài sao?"

Nhạc Linh San cúi đầu, căn bản không để ý tới anh ấy.

Lý Thành Công: "..."

Một màn này khiến cho hai người bên cạnh nhất thời tức cười, Chân Minh Châu nhìn bộ dạng ngơ ngác của Lý Thành Công, hơi dò xét nhìn Nhạc Linh San, an ủi nói: "Diệt Tuyệt là đang thời kỳ mãn kinh, không cần bận tâm đâu."

Nhạc Linh San như cũ không ngẩng đầu, thấp giọng nói: "Lần đầu tiên."

"A?" Ba người cái gì cũng không quan tâm lại sững sốt một chút, rất nhanh cũng kịp phản ứng, con gái người ta đây là lần đầu trong đời bị đuổi khỏi phòng học mà phạt đứng.

Lý Thành Công có lòng tốt mà làm ra hai lần chuyện xấu, đang muốn giải thích, lại nghe thấy tiếng nói đầy ắp ẩn nhẫn của nữ sinh đứng bên cạnh: "Lý Thành Công cậu về sau đừng giúp mình."

Lý Thành Công bị điểm tên: "..."

Anh ấy nhìn hai người đồng bọn đứng bên cạnh mà cầu cứu, lại phát hiện Chân Minh Châu cùng Tần Viễn căn bản không có ý định tiếp tục nói giúp anh ấy. Không chỉ có không có giúp anh ấy, hai người thậm chí đều không có kiên nhẫn đứng, cùng nhau cho anh ấy một ánh mắt thương cảm nhưng không thể giúp được gì, rồi cất bước đi.

Anh ấy vội vàng quay đầu hướng Nhạc Linh San: "Viễn ca cùng Chân Chân đi rồi, chúng ta cũng đi thôi, đừng đứng, đứng nơi này giống như đũa ngọc vậy."

Nhạc Linh San vẫn là không nói chuyện, chỉ lắc đầu.

Lý Thành Công khó chịu muốn chết, cố nhẫn nại rồi rống lên: "Coi như mình sai rồi có được hay không, về sau trên lớp học không nói giúp cậu nữa, đừng tức giận a, đi thôi."

"Mình còn muốn nghe giảng bài, cậu đi đi, không cần phải để ý đến mình."

"... Nghe giảng bài?" Lý Thành Công không thể hiểu được tinh thần ham học hỏi của một học sinh tốt, đưa tay gỡ gỡ đầu, vừa than thở lại muốn khuyên, đột nhiên nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng hô đầy tức giận của Diêm Chính: "Tần Viễn, Chân Minh Châu, hai người các em không lên lớp mà đi đâu vậy hả?"

"Ngọa tào!" Anh ấy cực nhanh chạy đến ghé vào trên lan can, mà nhìn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29-1

Dưới lầu, phía bên hàng cây trúc bách diệp.

Diêm Chính sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm Tần Viễn cùng Chân Minh Châu, biết rõ còn cố hỏi: "Đang giờ lên lớp, hai cô cậu là muốn đi đâu?"

Không ai lên tiếng.

Hai người sau khi thức đêm nên sức chiến đấu đã bị giảm mạnh, đều không muốn trả lời với ông.

Diêm chủ nhiệm bị xem nhẹ nên sắc mặt càng kém, nhìn chăm chăm hai người mấy giây, chắc chắn hỏi: "Buổi tối hôm qua đi lên mạng sao?"

Vẫn là không ai lên tiếng.

Lần này Diêm chủ nhiệm con giận bùng lên, hai tay chắp sau lưng cười lạnh vài tiếng, lau trán nói: "Không muốn nói chuyện phải không, được, đứng ngay cửa phòng làm việc cho tôi, tôi không tin, trị không được tật xấu này của các em!"

Ông vừa dứt lời, Tần Viễn nhìn Chân Minh Châu, cất bước đi tới.

Đi theo phía sau ông, đứng ngay cửa phóng chính giáo.

Hai đứa ranh con phối hợp lại nghe lời, Diêm Chính nhất thời không có cách nào để trút giận, nhìn chăm chăm hai người mấy phút, tiến vào văn phòng.

Ông đi vào trong, hai người đứng ngoài cửa lập tức thở dài một hơi, Tần Viễn cúi đầu nghĩ, thấp giọng hỏi Chân Minh Châu: "Có đứng không?"

"Buồn ngủ chết được..."

"Vậy thì đứng cái cọng lông gì, về thôi."

"Bây giờ sao?" Chân Minh Châu nghĩ, "Cách giờ tan học buổi trưa cũng còn tận hai tiết học đó."

Tần Viễn ngáp một cái cười một tiếng: "Leo tường ra ngoài được, dù sao hôm nay cũng thứ sáu, có chuyện gì thì thứ hai lại nói."

Chân Minh Châu quay đầu nhìn cậu, nghĩ thầm cứ như vậy mà đứng thì không biết bao lâu đâu, gật gật đầu nhếch miệng cười lên: "Vậy được, coi như sớm nghỉ."

Cô vừa mới nói xong, bị Tần Viễn lôi kéo cực nhanh hướng phía sân trường mà chạy.

*

Lớp 12-1.

Một cô gái từ trong cửa sổ nhìn ra chuyển động nhỏ ở ngoài mà nhỏ giọng cảm khái: "Khó trách được xưng là hot boy lớp 10, Tần Viễn này đáng đáp thật là phong nhã a."

"Nghe nói ba là một người lãnh đạo trong thành phố." Một nữ sinh khác quay đầu cùng tám chuyện.

Nữ sinh bắt chuyện trước hiển nhiên là không biết được chuyện này, sững sờ một chút, ngoài ý muốn nói: "Chẳng trách, cảm giác Diêm chủ nhiệm muốn bắt bọn họ đều không có cách nào."

"Ai nói không phải đâu, đồ đều là con nhà giàu, điểm số cao đều là dẹt hoa trên gấm, kém chút cũng không sao, trong nhà có quyền thế, chỉ cần vậy thôi thì cũng đã xài không hết rồi, chúng ta sau khi tốt nghiệp phải cực khổ tìm việc làm, người ta làm gì có chuyện phải nghĩ đến những thứ này..."

"Ông trời thật không công bằng a."

"Trên đời có thể có mấy người có vận mệnh tốt như Chân Minh Châu? Minh Châu à, đã nghe một chút cái tên này, hòn ngọc quý trên tay, nghe nói là trong nhà rất được chiều chuộng. Bằng không sao có thể có tính cách ngang ngược vậy chứ? Lớn lên lại rất xinh đẹp nữa, đến trường đều có dạng công tử như Tần Viễn che chở một bước cũng không rồi..."

"Xuyt!"

Hai nữ sinh quay mặt nhìn nhau, vô thức, đều bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Trình Nghiễn Ninh ngồi phía sau.

Bất tri bất giác người bị nhắc đến chính là Chân Minh Châu đang theo đuổi vị lớp trưởng này, khó tránh khỏi có chút ảo não chính mình lắm miệng, nhưng, mắt thấy trên gương mặt tuấn tú của người con trai ấy lại không có một chút biểu cảm nào gọi là bị tác động, khiến cho họ thờ phào một hơi.

Nữ sinh thu lại ánh mắt, yên lặng lại.

Trong phòng học vang vọng tiếng giảng bài dõ dàng của giáo viên.

Ngón tay thon dài của Trình Nghiễn Ninh đang cầm bút, nguyên bản động tác cầm bút hơi có chút ngừng lại, ngòi bút đâm mạnh trên trang giấy, thành một chấm đen nhỏ.

*

Buổi chiều, vừa qua bảy giờ.

Nam Hồ. Từ Kim Viên.

Chân Văn từ ghế sau bước xuống xe, một tay cầm chiếc cặp công văn màu đen, một tay cầm điện thoại hướng trong nhà đi tới, cười liên tục nói: "Được rồi được rồi. Chuyện của con cái tôi đã biết rồi, nhất định quản giáo thật tốt. Ai, thầy cứ yên tâm đi, được chứ..."

Nhẫn nại nghe xong Mã Bình Xuyên ở đầu kia điện thoại nói chuyện, ông nắm chặt điện thoại, đưa tay xoa xoa chân mày, tức giận thờ dài một hơi, cất bước vào nhà.

"Trở về rồi sao?" Nghe được tiếng động Dương Lam bước đến nhập lấy chiếc cặp công văn từ tay của ông, dịu dàng cười nói, "Hôm nay sao lại sớm vậy, hai đứa nhỏ cũng vừa về đến, vừa vặn đang chuẩn bị ăn cơm"

Chân Văn cúi người đổi giày, thuận miệng hỏi: "Minh Châu cũng về rồi?"

"Về rồi, là lão Lý đón về."

"Hừ." Chân Văn liếc nhìn bà ta một cái, trực tiếp hướng trong phòng khách đi tới, ngược mắt liền nhìn thấy Chân Minh Châu cuộn tròn lấy hai chân ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon trong phòng khách, một bên cắn hạt dưa một bên say sưa xem TV, nghe thấy ông trở về, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không ngàng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dương Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2

"Ba!" Chân Văn cảm thấy điều khiển tắt ti vi, đứng tại một bên ghế sofa, từ trên cao nhìn xuống hỏi, "Xế chiều hôm nay con đi đâu?"

Chân Minh Châu ngẩng đầu nhìn ông: "Cái gì mà đi đâu, không phải là đang ở trường sao?"

Chân Văn lười cùng cô tranh luận, tức giận nói: "Chủ nhiệm của con cũng đã gọi điện thoại cho ba rồi, cảm giác trốn học một ngày như thế nào?"

"Ngô." Chân Minh Châu nhìn cách đó không xa Dương Lam bộ dáng cười nham nhăm, lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nắm lấy cánh tay của Chân Văn, giữa đầu ụy khuất hể hể nói, "Cái này không thể trách con à. Con chỉ là tiết trước vừa đi vệ sinh, đến muộn mấy phút mà thôi. Thầy dạy số học không cho con vào phòng học còn bắt con phạt đứng. Lúc đầu con cũng không muốn cúp học a, kết quả là một chưa hết một tiết học thì Tần Viễn cũng bị đuổi ra ngoài, tại cậu ấy không muốn lên lớp học nên đã rủ con đi chơi, con không có cách nào từ chối a..."

"Tần Viễn?" Chân Văn sững sờ một chút, hỏi, "Con của thư ký Tần?"

"Đúng đúng đúng, là cậu ấy đấy." Chân Minh Châu gật đầu như giả vờ.

Cô đem Tần Viễn khai ra, con giận của Chân Văn nhất thời bị giảm đi một nửa, nghĩ nghĩ, nhìn cô rồi cảnh cáo nói, "Lần này coi như xong, về sau ở trường học vẫn là thu liễm một chút, ba cả ngày hôm nay bận đến nỗi chân không chạm đất, lấy đâu ra thời gian xử lý những chuyện còn con của con chứ."

"Được rồi, biết mà." Chân Minh Châu phồng má lên, không cho là đúng.

Dương Lam đứng bên cạnh mắt thấy hai cha con không nói vài câu liền bỏ qua chuyện này, lo lắng nói: "Thư ký Tần chỉ có một đứa con trai, cứ như vậy náo loạn ở trường học, vậy chẳng lẽ trong nhà cũng mặc kệ sao? Con cùng cậu ấy có quan hệ tốt, vậy con bình thường tốt xấu cũng nên khuyên vài câu, không thôi cha mẹ người ta biết rồi cũng không tốt, cho là con không hiểu chuyện, lôi kéo con người ta ra ngoài chơi bời."

Một lời nói thâm ý đã thành công khiến Chân Văn ngừng bước chân.

Ông còn chưa có lên tiếng đâu, Chân Minh Châu đứng bên cạnh con giận lập tức bùng nổ, vừa nghiêng đầu thờ phỉ phò nói: "Tôi khuyên? Tôi khuyên được sao? Bà đứng đấy nói chuyện không khỏi cảm thấy buồn cười sao."

"Đi đây cũng là vì muốn tốt cho con..."

"Dẹp cái bộ mặt giả mù sa mưa của đi đi, thật là buồn nôn."

"Được rồi!" Mắt thấy hai người trong phòng khách lại muốn ầm ĩ lên, Chân Văn cảm thấy vô cùng phiền phức, tức giận nói, "Có thể bắt đầu ăn cơm chưa? Bớt tranh cãi lại đi!"

"Có quý mới muốn cùng bà ta ăn cơm." Chân Minh Châu tức giận quẳng xuống một câu, quay đầu chạy lên cầu thang.

Chân Văn nhìn bóng lưng của cô, không vui nói: "Những lời này bà nói trước mặt của con làm gì? Tính tình của con nó cũng không phải là bà không biết?"

"Tôi đây là chẳng phải chỉ nói một câu cho nó thức tỉnh sao?" Dương Lam thở dài nói, "Được rồi được rồi, Về sau tôi không nói nữa. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Minh Châu cứ tiếp tục như thế không ổn, tính tình tệ đến như vậy, trong trường học lại ngang ngược, dễ dàng xảy ra chuyện."

"Đứa trẻ mới lớn thì có thể xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Chân Văn lạnh đi một nửa, có ý riêng nói, "Tâm tư của nó không có phức tạp như vậy."

Dương Lam cười một tiếng, sáng suốt mà ngậm miệng lại

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-1

Lầu hai, phòng ngủ.

Chân Minh Châu nhào lên trên giường, đang lúc tức giận, nghe được tiếng điện thoại vang lên trong túi xách.

Cô nhảy đi xuống đem túi sách đặt lên giường, lập tức kéo dây kéo ra, lật ngược chiếc cặp đem tất cả đồ bên trong đổ ra ngoài, cầm điện thoại lên nhìn một chút, bấm nút nghe rồi nói: "À lô."

Bên kia yên tĩnh một giây, Tần Viễn hỏi: "Lão Mã có gọi điện thoại cho nhà cậu không?"

"Có thể không gọi sao, gọi cho ba mình." Chân Minh Châu xoay người ngã nằm trên giường, hừ một tiếng nói, "Vừa rồi ở dưới lầu Dương Lam còn làm loạn một trận."

"Nói cái gì rồi?"

"Nói ——" Chân Minh Châu thanh âm ngừng lại, lời nói xoay chuyển, "Được rồi, nhắc đến bà ta liền tức giận. Làm sao, cũng gọi điện thoại cho nhà cậu à? Cha mẹ cậu không mắng cậu sao?"

"Vẫn chưa về nhà." Tần Viễn hừ cười nói, "Hai người bọn họ không biết bạn cái gì, làm gì có thời giờ mà nhắc tới chuyện này, thư ký của ba mình nói."

"Nha." Chân Minh Châu cũng ít nhiều cũng biết một chút chuyện của nhà họ, an ủi nói, "Làm lãnh đạo mà, khẳng định là bề bộn nhiều việc."

Tần Viễn cười cười, không có cùng cô tiếp tục nói về đề tài này.

Hai người tán dóc vài câu, rồi cúp điện thoại.

Chân Minh Châu ngây ngốc nhìn lên trần nhà một hồi, xoay người ngồi xuống, lại đem hết những món lúc nãy đổ ra bỏ lại vào trong cặp.

Bất chợt, nhìn thấy một quyển tập san của trường Nhất Trung.

Cô nhìn chằm chằm quyển tập san của trường mà sững sốt mấy giây, đang lúc muốn bỏ lại vào trong cặp, động tác hơi dừng một chút, mím môi lật ra trang sách có hình của Trình Nghiễn Ninh, chăm chú mà xem.

Danh tiếng của Trình Nghiễn Ninh ở Nhất Trung rất lớn, nhưng có lẽ là vì không cùng một khối với lại cũng không cùng nằm trong vòng quan hệ xã hội, lúc trước cô thật sự chưa từng để ý qua. Giờ phút này nhìn thấy gương mặt của anh in trên trang tập san, cảm thấy thật là không thẹn danh xưng hot boy.

Nhưng mà anh vậy mà hướng cô nói chữ cút?

Chân Minh Châu nghĩ như thế nào, đều có một loại cảm giác không chân thật.

Nào là cút hay là thao đều là những từ họ hay treo trên cửa miệng, cho nên cô cũng không cảm thấy có gì không chấp nhận được, nhưng so với hàm nghĩa của chữ này, cô khó có thể tiếp nhận đó chính là: Chữ này vậy mà từ trong miệng của Trình Nghiễn Ninh nói ra, lại dùng kiểu ngữ khí như vậy!

Một chút cũng không phù hợp với khí chất của anh!

Suy nghĩ lung tung một hồi, cô cầm lấy quyển tập san của trường rồi nhảy xuống giường, chạy đến trước bàn trang điểm, từ trong ngăn kéo tìm ra một cây kéo. Ngay sau đó, cô đem tấm hình của Trình Nghiễn Ninh cắt ra, cầm ở trong tay trái xem phải xem một hồi, lại đột nhiên nhớ nụ hôn của buổi tối ngày hôm kia.

"Hắc hắc." ngây ngốc ngồi cười, Chân Minh đem cây kéo xuống, nhìn chằm chằm cặp mắt ở trong tấm hình, "Hãy đợi đấy, không theo đuổi được anh em không gọi là Chân Minh Châu!"

"Phanh phanh ——"

Hai tiếng đập cửa đột nhiên truyền đến.

Chân Minh Châu tiện tay đem tấm ảnh kẹp trong ví tiền của cô, lớn tiếng hỏi: "Làm gì a!"

"Tiểu thư, tiên sinh bảo cô xuống dưới ăn cơm."

"Biết rồi, xuống liền!"

Cô rất dễ nổi cáu những cũng rất nhanh nguôi giận, dứt khoát đáp.

*

Thời gian hai ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Buổi sáng hôm thứ hai, Chân Minh Châu vội vàng chạy vào phòng học đặt túi sách xuống, cùng với Lý Thành Công cũng đến trễ, hùng hùng hổ hổ hướng sân trường mà chạy.

Lúc hai người chạy đến thì tiết thể dục cũng đã kết thúc, các lớp trong trường đang chỉnh đốn hàng ngũ, mã bình xuyên nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng vội vã của hai người liền tức giận mà không có chỗ phát tiết, mặt lạnh trước để hai người trước trở về trong hàng đứng.

Chân Minh Châu cười cười, bước vào trong hàng ngũ.

Tổng Tương Tương mắt thấy đồng phục của cô còn chưa kéo khóa, thấp giọng hỏi: "Sao trễ vậy?" Chân gia có tài xế đưa rước hai chị em, nguyên do là bởi Chân Minh Hình nguyên nhân, về việc đứng giờ đến trường thì Chân Minh Châu rất có quy tắc, rất ít khi đến trễ.

Cô đang muốn trả lời, nghe thấy giáo viên nữ người chủ trì buổi sinh hoạt hôm thứ hai nói: "Chủ đề sinh hoạt dưới cờ tuần này là «Học sinh cao trung rèn luyện đạo đức», cho mời 12 - 1, học sinh Trình Nghiễn Ninh."

"Oa!"

"Trình Nghiễn Ninh nha!"

"Đầu tuần cậu ấy đã hăng hái làm việc nghĩa đó!"

"Rất đẹp trai nha!"

Tùng đột xì xào bàn tán truyền vào trong tai, Tổng Tương Tương nín cười nhìn Chân Minh Châu một chút, thấp giọng nói: "Nhìn thấy chưa, vạn người mê nha."

Chung quanh một mảnh xôn xao, Chân Minh Châu từ xa xa mà nhìn cậu đang bước lên bục đứng dưới quốc kỳ, vò lấy tóc buồn bực nói: "Nổi danh như vậy, sao trước kia mình căn bản là không có chú ý đến chứ?"

"Ai biết được." Tổng Tương Tương nhún nhún vai, cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-2

Chân Minh Châu không nói nữa, cách đám đông trong sân trường, mà nhón chân lên nhìn.

Cây cột cờ cao cao đứng thẳng tắp trên chiếc bục đứng kéo cờ, trên không trung, cờ đỏ năm sao đón gió phấp phới, dưới lá cờ đỏ, nam sinh mặc đồng phục đan xen xanh trắng của trường Nhất Trung, tuần tú cao ráo, không kiêu ngạo không tự ti đứng tại đó, nhìn qua tựa như một cây Bạch Dương cao to vững trãi.

"Kính thưa các vị lãnh đạo, lão sư, các bạn học sinh thân yêu, chúc mọi người có một buổi sáng tốt lành. Em là 12 - 1, Trình Nghiễn Ninh..." Giọng nói ôn hòa của anh được micro phát ra, một câu ngắn gọn ân cần thăm hỏi cùng với lời tự giới thiệu, hữu hiệu để cho thầy trò cả trường đều yên tĩnh trở lại.

Ánh nắng tươi đẹp của buổi sớm tháng chín tỏa nắng chiếu lên người của anh, khoảng cách lại có chút xa, gương mặt của anh nhìn có chút chân thật, nhưng Chân Minh Châu chính là cảm thấy, anh đứng tại đó, tỏa sáng rạng ngời.

Học sinh ưu tú tại buổi sinh hoạt thứ hai sẽ dốc lòng mà lên phát biểu, đây là truyền thống của Nhất Trung. Nếu như là thường ngày, Chân Minh Châu sẽ rất không kiên nhẫn mà nghe những học sinh giơ tay lên nói liên miên như là niệm kinh, nhưng mà hôm nay, trước giờ chưa từng có, cô lặng yên nghe xong Trình Nghiễn Ninh nói hết.

Kỳ thật nội dung phát biểu của Trình Nghiễn Ninh cũng không dài lắm, cũng không có từ ngữ hoa lệ trau chuốt, trật tự rõ ràng, bình thản nhẹ nhàng, cho người khác cảm giác giống như là anh không nóng không vội, tình tảo đoan chính.

"Chẳng lẽ là cho ta ép?" Đưa mắt dõi theo anh bước xuống bậc thang, Chân Minh Châu cau mày, nghiêm túc mà suy nghĩ lại vấn đề bản thân theo đuổi người ta.

Vẫn còn chưa suy nghĩ xong, cô lại nghe thấy Diêm Chính ngữ khí mùi phẫn là răn dạy "Lớp mười, Chân Minh Châu, Tần Viễn, Từ Mộng Trạch, Lý Thành Công, Nhiều Lệ, không coi trọng nội quy trường, trốn học lên mạng, ghi tội một lần!"

*

Thời gian học sớm.

Trong phòng học truyền đến tiếng đọc sách chậm rãi.

Lầu dạy học ở trên hành lang lầu ba, Mã Bình Xuyên quét mắt một vòng nhìn bốn người dựa vào tường bị phạt đứng, cười nói: "Lớp mười tổng cộng có năm người ghi tội, lớp thứ bảy của chúng ta đã chiếm hết bốn người trong tổng số người, rất không tệ a."

Bốn người chiếm trong tổng số người: "..."

"A, không đúng, phải nói chúng ta chiếm người, tiện thể liên lụy lớp thứ tám chiếm một người, " Ánh mắt của Mã Bình Xuyên rơi vào trên người của Từ Mộng Trạch, hừ cười hỏi, " Học sinh Nhiều Lệ là có quan hệ gì với em?"

Từ Mộng Trạch mặt trắng trẻo nói: "Bạn bè."

"Bạn gái?"

"Không phải." Từ Mộng Trạch ngược mắt nhìn về phía anh ta, "Chỉ là bạn bè bình thường."

Mã Bình Xuyên như cười như không: "Bạn bè bình thường sao?"

"Đúng."

"Phốc —— "

Từ Mộng Trạch mặt không đổi sắc, ba người bên cạnh đã nhìn cả hồi lâu nên thật không thể nhịn được nữa, phốc một cái tiếng cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vờ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31-1: Bộ dạng này của em cũng dám theo đuổi Trình Nghiễn Ninh?

"Cười cái gì cười cái gì!" Mã Bình Xuyên đánh một cái lên đầu Lý Thành Công ở gần thầy ấy nhất, nghiêm nghị hỏi: "Buồn cười như vậy sao! A!"

Lý Thành Công cắn răng ôm đầu chịu đựng, không cười nữa.

Mã Bình Xuyên trừng mắt nhìn anh ta, giận mà không chỗ phát tiết, chỉ thẳng ngón tay mắg: "Tự mình không có tiến bộ cũng thôi đi, trong giờ học của tôi còn muốn ồn ào cái gì đây! Trong một tuần mà có tới hai giáo viên đến tìm tôi tố cáo, Lý Thành Công em thật sự rất có bản lĩnh a? Nếu còn có lần sau, tôi lập tức mời phụ huynh đến đây!"

"Dạ." Lý Thành Công ngoan ngoãn đáp một tiếng, bộ dạng rất biết nghe lời.

Mã Bình Xuyên bực mình không chịu nổi, vừa nhìn về phía hai tên đang cúi đầu nén cười ở bên cạnh, mặt lạnh hỏi: "Thứ sáu tuần trước hai người các em đã làm gì?"

"Không làm gì cả." Hai người hai miệng đồng thanh đáp.

Mã Bình Xuyên nhìn thẳng vào hai người: "Không làm gì cả? Nga, đang đứng phạt yên lành ở bên ngoài phòng học lại đột nhiên biến mất, biến thành con bướm bay đi sao?"

"Phốc —— "

"Ha ha ha —— "

Lần này bất ngờ không kịp đề phòng, cả bốn người đều không nhịn được bật cười thành tiếng.

Mã Bình Xuyên hít vào một hơi, ánh mắt rơi lên trên mặt của Chân Minh Châu, xụ mặt nói: "Chỉ với bộ dáng này của em mà cũng muốn theo đuổi Trình Nghiễn Ninh sao? Em có thể đuổi kịp người ta sao? Em nhìn người ta một chút đi, có lần nào không đứng đầu bảng vinh dự chưa? Lại nhìn chính em thêm chút đi, chủ nhiệm Diêm sớm đã đọc tên em ở ngoài cửa miệng luôn rồi!"

Chân Minh Châu cúi đầu nhìn mũi chân, giả bộ làm người câm.

Cô không lên tiếng, bọn Tần Viễn cũng không lên tiếng, Mã Bình Xuyên nói tới miệng khô lưỡi khô, lại không định dễ dàng tha bốn người như vậy, suy nghĩ một lúc rồi ra lệnh nói: "Cầm cây chổi lên, đi quét sạch sẽ sân vận động cho tôi."

"A —— "

"A cái gì a?" Mã Bình Xuyên lại xụ mặt, "Lập tức đi làm ngay bây giờ!"

"Nga."

Bốn người than thở đi vào phòng học cầm cây chổi lên chạy ra sân vận động.

*

Sân vận động của Nhất Trung vô cùng rộng lớn.

Bốn người bị phạt quét sân cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng ai có thể ngờ rằng con tức lần này của Mã Bình Xuyên quả thật không nhỏ, thông thả ung dung đi theo trông coi ở phía sau.

Đội khi mọi rác rưởi trong sân vận động đều đã được dọn dẹp sạch sẽ, cả người Chân Minh Châu đều trở nên không tốt.

Mã Bình Xuyên mất thấy đáng về mặt ủ mảy ẽ của bốn người thì miễn cưỡng điều chỉnh lại con tức, đi theo vào phòng học, trực tiếp tuyên bố: "Cách thời gian đọc sớm còn năm phút, tôi phải điều chỉnh chỗ ngồi một chút."

"A —— "

Học sinh trong cả lớp đều bị kinh ngạc.

"A cái gì?" Mã Bình Xuyên tức giận nhìn quanh một vòng, ánh mắt uy nghiêm khiến cho mọi người lập tức không dám có điều dị nghị gì, có người bắt đầu thu dọn đồ đạc, đứng dậy đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31-2: Bộ dạng này của em cũng dám theo đuổi Trình Nghiễn Ninh?

"Trở lại." Mã Bình Xuyên liếc mắt nhìn người dẫn đầu đi ra kia, mặt không thay đổi nói, "Mỗi người ngồi vào chỗ ngồi của riêng mình, đợi tôi cho đổi thì mới thông nhất đổi."

Chỗ ngồi của học sinh ban bây đều là sau tựu trường tùy tiện ngồi đại, phía sau lại có thêm học sinh của hơn mười một lớp mới sắp nhập, cho nên chỗ ngồi đều không có quy luật nào cả. Tuy nhiên, Mã Bình Xuyên cũng không phải là cái loại chủ nhiệm lớp đặt thành tích lên trên hết, chuyện điều chỉnh chỗ ngồi chủ yếu là vì nhìn cho thuận mắt đồng thời lập nên kỷ luật cho lớp. Giương mắt nhìn thêm một vòng, ánh mắt của thầy ấy lại trước rơi lên trên người của Chân Minh Châu, lên tiếng nói: "Tổng Trương Trương, em đổi chỗ với An Doanh đi."

Tổng Trương Trương + An Doanh: "..."

Trên mặt hai người đều đồng thời xuất hiện vẻ không tình nguyện, nhưng cũng không lên tiếng.

Mã Bình Xuyên lại không rảnh để ý tới.

Tổng Trương Trương có quan hệ tốt với Chân Minh Châu, An Doanh có quan hệ tốt với Đặng Song Song, hai nữ sinh đều thích xì xào bàn tán trong giờ học, vì vậy cần phải đổi chỗ cho nhau.

Thu hồi lại suy nghĩ, ánh mắt của thầy ấy lại tiếp tục rơi lên trên người của Nhạc Linh San, nhẹ giọng nói: "Nhạc Linh San, em ngồi vào ở bên trong hàng thứ hai, đổi chỗ với Khâu Thiên đi."

"Dạ."

Bị điểm danh đến đều là hai học sinh ngoan, vì vậy cả hai đều đồng loạt đáp lời.

Ánh mắt của Mã Bình Xuyên lại nhìn về phía cuối lớp, lên tiếng: "Lư Mỹ Lệ, em đổi chỗ với Giang Vinh."

"Phốc!"

"Hứa Kiệt, em cười cái gì?"

"Thầy em..."

"Im miệng." Mã Bình Xuyên nhìn anh ta, tức giận nói, "Chờ một lát đặt cái bàn của em ở hàng cuối cùng của tổ một, chỗ của em để trống ở đó."

Lời vừa mới dứt, ánh mắt của Mã Bình Xuyên đặt lên trên trên người của Tần Viễn và Từ Mộng Trạch.

Ban bảy chia làm bốn tổ, mỗi tổ có hai hàng, cộng lại được tám hàng, vốn hàng cuối cùng là chỗ ngồi của năm nam sinh, theo thứ tự là Tần Viễn, Giang Vinh, Hứa Kiệt, Từ Mộng Trạch, Hàn Tín. Anh lại đổi chỗ bọn họ, Lưu Mỹ Lệ và Tần Viễn ngồi ở hàng cuối cùng của tổ hai, Từ Mộng Trạch, Hứa Kiệt, Hàn Tín đều được ngồi một mình, có thể...

Mã Bình Xuyên suy nghĩ một chút, thờ dài nói: "Từ Mộng Trạch, em tới ngồi ở phía trước, ngay tại chỗ ngồi ban đầu của Hạ Ngữ Băng." Thành tích của em này không tệ, có thể cứu vãn được một chút.

Từ Mộng Trạch nhìn Tần Viễn một cái, từ chối cho ý kiến.

Mà ở bên cạnh anh ta, máy tên côn đồ đều theo bản năng đánh giá Tần Viễn một chút.

Lưu Mỹ Lệ là cái tên đứng thứ nhất từ dưới đếm lên trong lớp, tính tình cùng tương mạo đều một lời khó nói hết, lão Mã cổ hủ này lại an bài cô ấy tới chỗ Tần Viễn.

"A —— "

Tần Viễn đang lúc trở thành tiêu điểm của mọi người đột nhiên cười khẽ một tiếng, thừa dịp Mã Bình Xuyên dời tầm mắt đi, đưa tay nhấc bàn học lên, lười biếng đi lên bục giảng.

"..."

Trong phòng học lập tức tĩnh mấy giây, sau đó nghe phanh một tiếng, bàn học của Tần Viễn đã được đặt ở vị trí thứ nhất của tổ một, mà anh ta đang ở bên cạnh, vẻ mặt tập trung ngồi trên bàn học, hất cằm lên, nhìn về phía Mã Bình Xuyên đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cười nói: "Em muốn ngồi chỗ này."

Mã Bình Xuyên: "..."

Tần công tử tự chọn một chỗ ngồi trang nhã, thầy ấy có thể nói gì?

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-1: Cậu nói Trình Nghiễn Ninh có điện thoại di động không nha? (canh hai) (1)

"Đình linh linh —— "

Hồi chuông vào học thứ nhất vang lên, Mã Bình Xuyên bước vào phòng học.

Tiết học thứ nhất trong buổi sáng là môn chính trị, trong lớp cả đám tự nhiên không dám lơ đãng, đều ngoan ngoãn xếp hàng đi vào chỗ ngồi ngồi.

Ánh mắt của Mã Bình Xuyên quét nhìn một vòng: "Lên lớp."

"Đứng dậy —— "

"Chào thầy!"

"Ngồi đi." Sau khi cho lớp ổn định, Mã Bình Xuyên mở sách ra bắt đầu giảng bài.

Lúc giảng bài thầy ấy nói rất lớn tiếng, trong lớp yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, ngay cả Tần Viễn bình thường hay ngủ trong

lớp cũng hiếm khi mở mắt bày ra một điệu bộ chăm chú lắng nghe, đáng tiếc điệu bộ này của anh ta không giữ được bao lâu, một lát sau ánh mắt đã chuyển hướng sang Chân Minh Châu.

Lão lớn tuổi có linh cảm nếu ngồi ở hàng đầu tiên thì sẽ làm cho hai hàng học sinh giỏi ở trước mặt đều cảm thấy vô cùng có áp lực, mắt thấy anh ta chỉ nghe mấy phút đã quay sang nhìn Chân Minh Châu, hai học sinh giỏi ngồi ở hàng thứ nhất ă ý cúi đầu để cho anh ta nhìn thuận lợi hơn, Dư Minh An và Sử Hiểu Tuệ ngồi ở hàng thứ hai lại ngược lại, hai người ai nấy đều ngồi thẳng lên, chần tằm mắt của anh ta khi nhìn Chân Minh Châu.

Tần Viễn hơi ngẩn người một chút, nhìn chằm chằm Dư Minh An nhìn một cái.

Ai có thể ngờ tiểu nam sinh này đã học chung lớp với anh ta mấy năm mà đến một chút ánh mắt cũng không có, tầm mắt chỉ luôn chuyển động theo Mã Bình Xuyên.

Anh ta nhất thời: "..."

Tần Viễn lại nhìn chằm chằm vào Sử Hiểu Tuệ.

Không tới nửa giây, nữ sinh bị anh ta nhìn đến gương mặt đỏ bừng, ngẩng đầu lên nhìn lại.

Tần Viễn lạnh nhạt cong khóe môi, cười như không cười.

Gương mặt của Sử Hiểu Tuệ lập tức đỏ gấc, không dám nhìn anh ta nữa, cúi đầu nhích sang bên cạnh một chút, ngón tay dùng sức siết cây bút trong tay.

Thấy cô ta tránh sang một bên, Tần Viễn lập tức hài lòng, nhưng anh ta không ngờ người anh ta thấy lúc này không phải Chân Minh Châu, mà là An Doanh đã đổi chỗ với Tổng Tương Tương.

An Doanh hơi cúi đầu, đưa tay vén tóc ra sau tai.

Công bằng mà nói, dáng dấp của An Doanh cũng không tệ. Lúc còn ở trung học cơ sở, cô ta cũng là hoa khôi nổi danh trong lớp nha, mặt mũi xinh đẹp lại biết khiêu vũ, thành tích còn rất tốt, người theo đuổi cô ta cũng không ít, có thể cô ta tâm cao khí ngạo, nhìn ai cũng không vừa mắt.

Lúc trước chỗ ngồi của cô ta ở gần chót, mấy nam sinh ở hàng sau lúc nhàm chán sẽ nhìn lên màu sắc đồ lót của cô ta, vừa lưu manh thô tục lại không biết xấu hổ.

Đương nhiên trong đám này không bao gồm anh ta.

Tần Viễn đột nhiên cảm thấy nhàm chán, đang muốn thu hồi tầm mắt thì An Doanh vừa bị anh ta nhìn đột nhiên ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt hạnh lóe lên sự nghi ngờ.

Tần Viễn: "..."

Anh ta cúi đầu, cảm thấy buồn cười, không nhịn được mà cong cong khóe môi.

An Doanh cong môi thu hồi tầm mắt, theo bản năng nhìn về phía Chân Minh Châu đang ngồi ở phía trong cô ta.

Trong giờ học của Mã Bình Xuyên, Chân Minh Châu cũng không dám ngủ, cô rõ ràng không hề nghe giảng, một tay chống cằm, một tay cầm bút, xuất thần mở bài sách giáo khoa ra tùy tiện vẽ lên cái gì đó, lại nhìn vào những nơi cô vẽ lên, toàn bộ đều là ba chữ "Trình Nghiễn Ninh".

An Doanh khẽ nở nụ cười: "Cậu thật sự rất thích anh ấy nha?"

Đây là câu nói đầu tiên sau khi hai người ngồi cùng bàn, Chân Minh Châu bất ngờ nhìn cô ta một cái, động tác viết chữ cũng hơi ngừng lại, lười biếng hỏi ngược lại: "Thì sao, không được hả?"

"Không, chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi." An Doanh gượng gạo cười nói.

Chân Minh Châu nhìn nụ cười trên mặt cô ta, không nói nữa lời, trong lòng lại có chút buồn bực, quay đầu nhìn sang vị trí của Tổng Tương Tương.

Tổng Tương Tương không thích An Doanh, cho nên ngay cả Chân Minh Châu cũng có hơi xa lánh cô ta, ai có thể ngờ lão Mã đột nhiên nháy ra, những ngày kế tiếp thật sự là quá không đẹp tốt rồi.

*

Một buổi trưa cứ như vậy mà trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-2: Cậu nói Trình Nghiễn Ninh có điện thoại di động hay không? (canh hai) (2)

Bởi vì chuyện đổi chỗ, Chân Minh Châu và Tống Tương Tương đều có chút buồn rầu, ăn cơm xong cũng không còn tâm tình chơi đùa gì nữa, cùng nhau trở về nhà trọ.

Mới vừa đi tới cửa ký túc xá thì đã nghe khuất có mấy tiếng khóc thút thít phát ra.

Hai người rõ mắt nhìn nhau, sau đó Tống Tương Tương đẩy cửa ký túc xá ra.

Vương Viện và Trần Anh đang ở trong phòng an ủi Nhiều Lệ, mắt thấy hai người đi vào thì đều thở phào, không biết làm sao nói: "Hai cậu tới khuyên nhủ cậu ấy đi, cơm trưa cũng không ăn, khóc đến bây giờ luôn."

"Làm sao vậy?" Tống Tương Tương buồn bực hỏi.

Nhiều Lệ vẫn còn đang khóc, Trần Anh thay mặt cô trả lời: "Cũng bởi vì chuyện bị ghi lỗi trong buổi họp sáng nay, chủ nhiệm lớp chúng ta thiếu chút nữa đã tức chết, phạt cậu ấy đứng cho tới trưa, nói nếu có lần sau nữa sẽ mời phụ huynh."

Chân Minh Châu + Tống Tương Tương: "..."

Cả hai đều đã lẫn lộn trong trường bao lâu nay, hoàn toàn có thể hiểu được vì sao Nhiều Lệ lại uất ức như vậy.

Chân Minh Châu suy nghĩ một chút rồi thờ dãi nói: "Nếu không thì sau này cậu đừng chơi với chúng tôi nữa, bằng không nhất định sẽ bị phạt như cơm bữa a."

"Hu hu..."

Nhiều Lệ khóc càng lớn hơn.

Cả đám an ủi một hồi lâu cũng không tác dụng gì, không biết có Tống Tương Tương nhức đầu quá hay không, nghiêng đầu nói với Chân Minh Châu: "Cho mình mượn điện thoại di động một chút, mình muốn gọi điện thoại."

"Nè." Chân Minh Châu tiện tay móc điện thoại di động đưa cho cô.

Tống Tương Tương cầm điện thoại di động đi lên sân thượng.

Nghiêm túc nhấn gọi dây số mà trong lòng đã mặc niệm mấy chục lần, cô kéo cửa sân thượng lại, lẳng lặng chờ đợi.

Điện thoại vang lên nhiều lần, bên kia truyền tới một giọng nam không kiên nhẫn: "Nói đi."

Tống Tương Tương bị dọa sợ hết hồn, cũng không lên tiếng.

Trong điện thoại im lặng một hồi lâu, cường độ âm thanh của Phan Dịch đột nhiên thấp xuống, giọng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều, thử hỏi dò: "Tương Tương?"

"... Ừ." Tim của Tống Tương Tương đập chậm một nhịp.

Phan Dịch cười: "A Huy nói em hỏi cậu ta số điện thoại của tôi, thật xin lỗi a, anh mới vừa tỉnh ngủ nên giọng nói có hơi lớn."

Tống Tương Tương vội vàng nói: "Không sao cả, là em quá đường đột."

Nói xong lời này, cô lại tiếp tục im lặng.

Cô không lên tiếng, Phan Dịch cũng không lên tiếng, nhưng cũng không cúp điện thoại, âm thanh ồn ào từ điện thoại truyền tới.

Tống Tương Tương hỏi anh ta: "Anh đang làm gì vậy?"

"Đang mặc quần áo."

Mấy chữ rất tùy tiện này lại khiến cho Tống Tương Tương đỏ mặt, cầm điện thoại di động quẩn quít một hồi lâu, cô giả bộ thoái mái nói: "Đây là số điện thoại di động của bạn tôi, thật ra em cũng không có chuyện gì, chỉ là lần trước tách ra quá đột ngột, ngay cả số điện thoại của anh cũng quên hỏi."

"Vậy được, chờ một lát anh lưu lại."

"Ừ, gặp lại sau."

"Cúp máy đây."

Tổng Tương Tương ôm điện thoại di động gần người, cô có cảm giác tim mình đang đập rất kịch liệt.

Mấy câu nói, hơi thở và giọng nói của nam sinh cách chiếc điện thoại, tưởng tượng đáng về nỗi giận khi mới vừa tỉnh ngủ của anh ta, tất cả mọi thứ đều tựa như có một sức hấp dẫn trí mạng. Cô thử thăm dò đến gần đối phương hơn thì không nhận được mà tự nói mình: Xong rồi, cô xong rồi.

"Đại Ba!"

"A!" Tổng Tương Tương thiếu chút nữa nhảy cẫng lên rồi, nghiêng đầu cho Chân Minh Châu sắc mặt buồn bực, vuốt ngực kêu lênm "Chân Chân cậu hù chết mình rồi!"

Chân Minh Châu vô tội nhìn cô, chớp mắt cười nói: "Cậu đang làm gì nha, mặt mày phôi phôi."

Tổng Tương Tương không nhận được chia sẻ với cô: "Gọi điện thoại cho Phan Dịch."

"Mới vừa gọi cho anh ta hả?"

"Ừ." Tổng Tương Tương gật đầu, đưa điện thoại di động cho cô, nhắc nhở nói, "Mình nói anh ấy lưu cái số này của cậu, có được không?"

"Được a." Chân Minh Châu tùy tiện gật đầu, đang muốn cất bộ điện thoại di động thì đột nhiên nhìn cô hỏi, "Cậu nói Trình Nghiễn Ninh có điện thoại di động hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33-1: Lúc nào cũng chào đón anh đến quấy rầy em nga (1)

Nhất Trung có lệnh cấm học sinh mang theo điện thoại di động.

Mấy học sinh có gia cảnh tương đối khá giả giống như Chân Minh Châu, để cho gia đình tiện liên lạc thì cũng sẽ cho phép mang theo một cái điện thoại di động.

Tổng Tương Tương không có điện thoại di động, cũng không biết được gia cảnh của Trình Nghiễn Ninh, suy nghĩ một lúc thì như có điều gì suy nghĩ nói: "Chắc là có đi,mỗi học kỳ anh ấy đều nhận được học bổng hạng nhất, tự mua một chiếc điện thoại di động chỉ là chuyện nhỏ."

"Nói có lý."

Chân Minh Châu ôm chầm lấy cô hưng hăng hôn một cái, mặt mày hớn hở đi vào nhà trọ.

*

Buổi chiều, trước giờ học.

Trình Nghiễn Ninh và Tiết Phi, Khang Kiến Bình ba người cùng đi phòng học, xa xa nhìn thấy trên bậc thang có hai nữ sinh nhỏ nhắn đang đi qua đi lại.

Buổi chiều thứ hai, ánh mặt trời hình như cũng không tệ lắm.

Chân Minh Châu mặc một chiếc áo đồng phục học sinh tay ngắn màu trắng cùng với một chiếc quần đồng phục học sinh màu xanh đậm, chấp hai tay ra sau lưng, dáng vẻ nhón chân đi qua lại đi lộ ra mấy phần khôn khéo diễm đạm hiếm thấy.

Tiết Phi ha ha cười một tiếng, quay sang nói với Khang Kiến Bình: "Ê, biết điều đi, đừng làm kỳ đà cản mũi."

"Học trường!"

Anh ta vừa dứt lời, Chân Minh Châu đã hào hứng chạy đến bên cạnh anh ta, ngưỡng mặt lên cười hi hi nói: "Em đã chờ anh thật lâu rồi nha."

Tiết Phi: "... what?"

Anh ta cảm thấy lỗi tai mình có vấn đề, Chân Minh Châu trước mắt lại lộ ra một nụ cười lớn hơn, vui vẻ hân hoan hỏi: "Có thể nói chuyện một chút không a?"

"A?"

Đang lúc Tiết Phi vẫn còn ngây ngời, Trình Nghiễn Ninh ở bên cạnh đã cất bước đi.

Khang Kiến Bình nín cười nhìn anh ta một cái, cũng đi theo vào phòng học.

Mặt mày vị tiểu học muội ở trước mắt tràn đầy vẻ mong đợi, Tiết Phi phục hồi lại tinh thần, chỉ dành thờ dài một tiếng, hỏi cô: "Tìm anh có chuyện gì, nói đi?"

"Trình Nghiễn Ninh có điện thoại di động không?"

"Có a." Tiết Phi vừa dứt lời liền hỏi hận, cảnh giác hỏi, "Cậu muốn làm gì?"

"Còn có thể làm gì chứ, không phải chỉ muốn biết số điện thoại di động của anh ấy thôi sao?" Chân Minh Châu vô tội nhìn anh ta một cái, vẻ mặt bày ra biểu tình đương nhiên.

Tiết Phi bật cười: "Vậy sao em không đi hỏi cậu ta?"

Chân Minh Châu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn anh ta một cái: "Anh cảm thấy anh ấy sẽ nói cho em biết hay sao?"

Tiết Phi: "..."

Trình Nghiễn Ninh nhìn như ôn hòa lễ phép, nhưng thực ra lại lạnh lùng hơi hột tưng trong xương, đừng nói là Chân Minh Châu, cho dù là bạn học nữ trong lớp cũng không ai biết số điện thoại của anh. Nếu không có sự đồng ý của anh, Tiết Phi đương nhiên không dám tùy tiện nói số điện thoại của anh ra ngoài rồi. Cho nên anh ta cực kỳ ngượng ngùng cười cười, trả lời: "Vậy thì anh cũng không thể nói cho em biết được, không tốt lắm."

"Sao lại không tốt chứ?!"

"Chính là không tốt nha." Tính tình của Tiết Phi tốt hơn Trình Nghiễn Ninh rất nhiều, vốn dĩ cũng rất có hảo cảm với cô, dù sao cách thời gian vào lớp vẫn còn sớm, thậm chí còn có thời gian nói đùa với cô.

Chân Minh Châu nhìn nụ cười thân thiện trên mặt anh ta, đột nhiên giờ tay đất anh ta đi sang một bên.

"Ai ai ai, nam nữ khác biệt a, bạn học Chân, buông tay buông tay."

"Không buông, anh có nói hay không!"

"Không thể nói a!"

"Em mặc kệ, anh không nói hôm nay cũng đừng mong vào phòng học!"

"..."

Hai người ở bên ngoài phòng học lờ lờ kéo kéo một lúc lâu, Tiết Phi bị cô dây dưa quá thực đã hết cách, nghiêm mặt nói: "Được được được, nói! Nói còn không được sao? Sợ em rồi."

"Nói!" Chân Minh Châu vẫn còn đang túm tay áo đồng phục học sinh của anh ta, rất cảnh giác.

Tiết Phi nhìn cô, bất đắc dĩ nói: "Anh chỉ nói một lần, ha, em phải nhớ, không nhớ được thì cũng không thể trách tôi, được không?"

Con người của Chân Minh Châu chuyển một vòng: "Được, nói đi."

"Nghe cho kỹ." Tiết Phi vừa dứt lời, thật nhanh nói: "133**3729*."

Chân Minh Châu: "..."

Tiết Phi nhìn dáng vẻ cau mày của cô thì thở phào nhẹ nhõm, tháo tay áo của mình ra, nghiêm trang nói: "Anh đã nói rồi đó, không cho phép làm khó anh nữa."

Chương 33-2: Lúc nào cũng chào mừng anh đến quấy rầy em nga (2)

Lời vừa dứt anh ta đã chạy thật nhanh vào phòng học.

*

Buổi tối, mười giờ rưỡi.

Chân Minh Châu cẩn nắp bút ngồi ngẩn người ở trước bàn.

Lúc Tiết Phi đọc số khẳng định là có ý, tốc độ đọc rất nhanh, con số cuối cùng còn căn chữ nghe không rõ, rõ ràng không muốn để cho cô nhớ được.

Đáng tiếc anh ta đã đánh giá thấp trí nhớ của Chân Minh Châu rồi.

Thành tích của Chân Minh Châu kém là thật, nhưng trí nhớ lại rất tốt, cũng vì vậy mà lúc tâm trạng của cô không tệ, vào kỳ thi đôi khi sẽ đột phá ra một vài thành tích đáng nói.

Sau một hồi ngây ngốc nhìn một hàng con số trên máy vi tính xách tay, Chân Minh Châu cũng bắt đầu gọi điện.

Con số cuối cùng không biết, không sao cả, dù sao cũng chỉ số đến số 9 mà thôi, sẽ có một con là của Trình Nghiễn Ninh, cô thử từng con số một, đến số "7" thì bên kia truyền tới một giọng nói lạnh lùng trong trẻo: "Alo, chào ngài."

"Ha ha ha ——"

Cô cao hứng ôm điện thoại di động nhảy cẫng lên, trong điện thoại lập tức truyền tới tiếng đô đô đô máy bận.

Chân Minh Châu bị cúp điện thoại: "..."

Cô nhìn màn hình, tâm trạng có hơi uất ức, không hai giây lại khôi phục như bình thường, hào hứng lưu cái số này vào mục danh bạ, chú thích: "Trình Trình ^ _ ^."

Đáng tiếc, lúc gọi cuộc gọi thứ hai thì lại không có người nhận.

Chân Minh Châu tức đến giậm chân, cầm điện thoại di động uất ức một hồi, trong đầu đột nhiên có một cái ý nghĩ thoáng qua, cô mở cửa đi tới phòng Chân Minh Hinh.

Chân Minh Hinh ở cùng lầu hai với cô, cách cũng không xa, nghe thấy tiếng gõ cửa liền sững sốt một hồi, hỏi: "Ai vậy?"

"Tôi." Chân Minh Châu trực tiếp mở cửa phòng ra, hỏi cô bạn của mình, "Đọc số điện thoại của Trình Nghiễn Ninh cho mình biết đi."

Chân Minh Hinh đang làm bài tập về nhà, đứng dậy đã thấy một bộ dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng của cô thì kiểm chế nỗi buồn trong lòng, nói: "Trình Nghiễn Ninh chưa điện thoại di động."

"Chưa?"

"Chưa có a." Chân Minh Hinh có chút phiền muộn, "Em có thể đừng làm phiền anh ấy nữa được không."

"Không cần chị quan tâm!" Chân Minh Châu ba một tiếng kéo cửa ra, trở về phòng mình.

Làm phiền?

Cô như vậy sao có thể nói là làm phiền chứ?

Cô quang minh chính đại theo đuổi anh đó có được hay không!

Hơn nữa, nếu Trình Nghiễn Ninh không vui khi nhận điện thoại của cô, vậy thì đưa cô vào danh sách đen là được rồi, có thể mặc dù anh ấy không nghe điện thoại, nhưng cũng không có đưa cô vào danh sách đen nha!

Đột nhiên nghĩ một điểm này khiến cho được khích lệ hơn rất nhiều, trở về phòng suy nghĩ một lúc rồi gởi một cái tin nhắn ngắn: "Học trưởng, sao anh không nhận điện thoại của em vậy?"

*

Bên trong một phòng khách được bố trí rất đơn giản.

Trong thư phòng, bàn sách lớn và hai tủ sách chiếm phần lớn không gian, đèn bàn sáng rực, chiếc điện thoại di động trên bàn phát ra mấy tiếng ông ông ông.

Tầm mắt của Trình Nghiễn Ninh dời lên trên sách giáo khoa, không để ý nó.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên một hồi lâu, tới gần lúc rạng sáng, anh tiện tay quăng quyển sách đi, cầm điện thoại di động lên tắt đèn đi về phòng ngủ.

"Học trường, sao anh không nhận điện thoại của em vậy?"

"Em là Chân Chân."

"Cái này chính là số điện thoại của ta, lúc nào cũng chào mừng anh đến quấy rầy em nga."

"Mười một giờ rưỡi, có phải anh đã ngủ rồi hay không?"

"Thật là mệt, ngày mai gặp."

"Ngủ ngon."

Một chuỗi dài tin nhắn ngắn, sau còn có một cái tin nhắn hình.

Trong hình, cô gái mặc một bộ đồ ngủ tay ngắn nghiêng đầu cười, đuôi ngựa có chút rối, mấy lọn tóc trên gương mặt rủ xuống, làm lộ ra làn da trắng nõn mịn màng của cô.

Trình Nghiễn Ninh kiểm chế xóa bỏ mấy tin nhắn này, đặt đồng hồ báo thức, rồi tiện tay đặt chiếc điện thoại di động lên đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dương Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34-1: Tiểu Minh Châu thật thật giả giả (1)

Sau khi tập thể dục buổi sáng xong, bọn học sinh kết thành đoàn trở về lớp học của mình.

Tiết Phi nhớ tới chuyện hôm qua, vừa đi vào phòng học vừa hỏi Trình Nghiễn Ninh đang ở phía trước: "Này, tối hôm qua Tiểu Trần Châu không quấy rầy cậu chứ?"

Trình Nghiễn Ninh lạnh nhạt nhìn anh ta một cái.

Bà vai của Tiết Phi lập tức rủ xuống, làm bộ tội nghiệp nói: "Mình cũng không còn cách nào a, em ấy kéo mình không để cho mình vào phòng học, cậu cũng không phải là không nhìn thấy. Thế nhưng mình thật sự đã đọc rất nhanh, hơn nữa con số cuối cùng cũng nói sai luôn, em ấy chắc chắn không nhớ được đâu!"

"Không có."

"... Hả?"

Tiết Phi nhìn Trình Nghiễn Ninh đã đi xa sững sờ một lúc.

Khang Kiến Bình ở bên cạnh vỗ vỗ cánh tay anh ta, cười nói: "Cô bé kia vừa nhìn thì đã biết là một người không có định tính (xác định tính chất của vấn đề) rồi, cậu nói sai con số cuối thì sao em ấy có thể gọi điện thoại được chứ?"

Tiết Phi suy nghĩ một chút cũng thờ phào cười nói: "Cũng đúng."

Hai người đuổi kịp Trình Nghiễn Ninh, cùng đi vào phòng học.

Ngoài ý muốn, hai người vừa vào phòng học đã nhìn thấy Chân Minh Châu đang ngồi chống cằm ở bên cạnh Trình Nghiễn Ninh, cười híp mắt hỏi anh: "Học trưởng, tối hôm qua anh mấy giờ ngủ vậy?"

Tiết Phi + Khang Kiến Bình: "..."

*

Tiết đọc sớm (*) ở Nhất Trung không có giáo viên trông chừng, hoàn toàn tự giác, bởi vì phòng học của học sinh có nhiều người, cho nên phần lớn đều sẽ đọc sách ở sân vận động hoặc là những địa phương khác, cho dù như vậy thì trong phòng học của lớp mười hai ban một vẫn có mười mấy học sinh đang ngồi, giờ phút này ai cũng đều không tâm trạng đọc sách, mọi ánh mắt đều đặt lên trên người của Chân Minh Châu.

(*) Đọc sớm có nghĩa là đọc vào buổi sáng, có thể đọc thầm hoặc đọc to. Nhưng tốt nhất là đọc to, đọc vào buổi sáng rất tốt cho trí nhớ, đọc sách giáo khoa, ghi chú hoặc báo, tạp chí. Hầu hết các trường sử dụng đọc sớm như một nhiệm vụ nghiên cứu vào buổi sáng, thường đòi hỏi phải đọc mở và yêu cầu phải đọc sách một cách gọn gàng (vì lý do quản lý).

Cô gái này đã trở thành tiêu điểm của mọi người rồi.

Hai người trở mắt nhìn nhau, cố nín cười trở vào chỗ ngồi của mình, sau đó lại nhìn thấy Trình Nghiễn Ninh rút một quyển sách từ trên bàn của mình, sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

Anh vừa đi thì Chân Minh Châu đã vội vàng đuổi theo.

Trong sân trường toàn người, Trình Nghiễn Ninh lại không tìm được chỗ nào yên tĩnh, sau khi đi ra ngoài được mấy phút thì sắc mặt càng lạnh hơn, xoay người đi thẳng về phòng học.

Anh ngồi vào vị trí của mình, Chân Minh Châu cũng ngồi ở bên cạnh anh, anh cũng không để ý tới cô, cô cũng không giận, gục xuống bàn vẫn cười híp mắt hỏi: "Anh không xóa hình của em chứ?"

Trình Nghiễn Ninh làm như không nghe thấy.

Chân Minh Châu lại sấp tới bên cạnh anh, sau đó thay một bộ mặt ủy khuất: "Học trưởng anh nói chuyện đi mà."

Cô đã quen lẫn lộn ở trường học rồi, khi đi học cũng không có khuôn phép, chẳng qua tính tình lại không giống với những người thích cô tình quái rồi, đơn giản là chỉ thích thu hút sự chú ý của người khác mà thôi. Cô vô pháp vô thiên nhưng lại không vô ý thức, trong giờ học tìm người nói chuyện sẽ còn chú ý hạ thấp giọng để không ảnh hưởng đến người khác.

Cho nên lúc này, cô nằm ở bên cạnh Trình Nghiễn Ninh nói nhỏ, bất luận nói cái gì thì người khác cũng không nghe rõ.

Chậm rãi trong phòng học lại vang lên tiếng đọc sách thật thấp.

Động tĩnh này khiến cho Chân Minh Châu sửng sốt một lúc, cô khoanh tay gục xuống bàn, thờ dài nói: "Các học bá đọc sách đều dùng âm điệu thấp như vậy sao, lớp của chúng em mỗi một người đều tựa như một cái loa vậy..."

Trình Nghiễn Ninh nhìn cô một cái: "Em xong chưa?"

"Chịu nói chuyện với em rồi hả?"

Trình Nghiễn Ninh mặt lạnh, tiếp tục không nói gì.

Chân Minh Châu nhìn quyển sách tiếng Anh trong tay anh, tò mò hỏi: "Sao anh không đọc đi?"

"Đi về đi."

"Không muốn."

Trình Nghiễn Ninh tiện tay đóng quyển sách tiếng Anh lại, bình tĩnh nhìn cô.

Chân Minh Châu nhìn vẻ mặt lạnh như băng của anh lại cười lên một cách vô lại, nhỏ nhẹ meo meo hỏi: "Sao lại muốn em lần đi chứ?"

Cô coi như hiểu rõ, ở trước mặt người khác Trình Nghiễn Ninh tuyệt đối sẽ không nổi giận với cô.

Thật đối trá.

Nhưng, cô thích.

Cô cũng không biết tại sao mình lại thích như vậy, nhưng bất kể là đáng vẻ lạnh lùng, đáng vẻ nổi giận hay đáng vẻ ôn hòa lễ phép của anh, cô đều thích.

Con người màu đen vừa sáng vừa trong suốt của cô gái nhỏ hiện lên một chùm ánh sáng lóng lánh.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34-2: Tiểu Minh Châu thật thật giả giả (2)

Trình Nghiễn Ninh lại thu hồi tầm mắt một lần nữa, nhắc quyển sách tiếng Anh lên đọc.

Rõ ràng anh sẽ không nói chuyện với cô nữa, Chân Minh Châu tự mình thì thầm một hồi cũng có chút nhàm chán, đang xoắn xuýt nghĩ xem có nên rời đi hay không thì đột nhiên cô phát hiện trong ngăn kéo của cái bàn cô đang ngồi một quyển sách cũng không có. Cô ngậy người một hồi rồi quay sang hỏi Trình Nghiễn Ninh: "Bạn ngồi cùng bàn với anh đâu?"

Trình Nghiễn Ninh không lên tiếng.

Chân Minh Châu suy nghĩ một chút rồi chạy đến bên cạnh Tiết Phi hỏi.

Tính tình của Tiết Phi tốt hơn Trình Nghiễn Ninh rất nhiều, mắt thấy cô hỏi cũng không có bày vẽ mặt thối gì, cười nói: "Hình như nhà có chuyện gì, xin hai ngày nghỉ."

"Hôm nay không đến?"

"Ừ."

"Quá tốt."

"Hả?"

Tiết Phi còn chưa hiểu rõ cô có ý gì thì cô gái nhỏ kia đã cao hứng chạy ra khỏi phòng học của bọn họ rồi.

*

Nghi vấn này của Tiết Phi ngay lúc ăn sáng xong đã có giải đáp.

Tiếng chuông dự bị vang lên, học sinh của lớp mười hai ban một đều đã ngồi vào chỗ ngồi của riêng mình, mở sách giáo khoa ra chờ đến giờ học.

Chân Minh Châu ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh Trình Nghiễn Ninh, căn bản không có ý rời đi.

"Cô gái này thật cổ chấp nha." Bạn ngồi cùng bàn với Tiết Phi là một nam sinh có tính cách hướng ngoại, vừa thấy anh ta ngồi xuống đã không nhịn được cười nói.

Tiết Phi gãi tóc nhìn sắc mặt của Trình Nghiễn Ninh, mười phần không biết phải làm sao.

"Vào học."

Trên bục giảng đột nhiên truyền tới giọng nữ ôn hòa.

"Chào cô!"

"Chào các bạn học, mời ngồi xuống."

Giáo viên dạy ngữ văn của lớp mười hai ban một đã đến tuổi về hưu, mái tóc hoa râm cũng không có vấn đề gì, tính tình lại vô cùng hòa ái dễ gần. Giờ phút này, bà đặt sách xuống đẩy cái mắt kính trên sống mũi, cười hỏi: "Sao vậy, trên mặt cô có cái gì không đúng sao?"

"... Không có." Chúng học bá trong phòng học đều vội vàng nói.

Giáo viên dạy ngữ văn đưa mắt nhìn quanh phòng học một lần, trong lòng càng thêm buồn bực.

Mọi thứ đều tốt như vậy thì sao mấy đứa này lại có dáng vẻ muốn cười lại không được cười như vậy?

Bà đưa mắt nhìn lại quần áo của mình, lại theo bản năng giơ tay lên vuốt tóc, cảm thấy tất cả đều thật bình thường, cười một cái nói: "Vậy thì bắt đầu học đi, mọi người lật sách ra tới đề mục thứ hai, tiết này chúng ta sẽ học bài tân văn đồng tân nổi tiếng《 Quy Khứ Lai Từ 》(*) của thi nhân Đào Uyên Minh."

Trong phòng học vang lên một loạt các tiếng lật sách xào xạt.

Giáo viên ngữ văn đứng ở trên bục giảng, ánh mắt nhìn đến Chân Minh Châu đang ngồi ngay ngắn, sững sốt hỏi: "Nữ sinh ngồi bên cửa sổ kia, mới tới sao?"

"Phốc —— "

Mỗi người trong phòng học lại không nhịn được bật cười.

Giáo viên ngữ văn có thói quen bảo thủ, cũng rất ít chú ý tới mấy học sinh bát quái trong trường học, cho nên cũng không biết chuyện của Chân Minh Châu, không rõ cho nên hỏi: "Thế nào? Đang cười cái gì vậy?"

"Không, không cười cái gì." Mấy nam sinh ngồi ở hàng đầu vội vàng mở miệng trả lời.

Giáo sư ngữ văn hòa ái nhìn về phía Chân Minh Châu.

Chân Minh Châu sững sốt một hồi lâu, theo bản năng đứng lên, khéo léo đáp: "Chào cô, em là học sinh vừa mới chuyển trường tới vào buổi sáng. Vị bạn học này đã xin nghỉ, thầy Phùng cho em ngồi ở chỗ ngồi của cậu ấy trước."

"Phốc —— "

"Ha ha ha —— "

Mấy học bá của lớp mười hai ban một cười không thờ được.

Ánh mặt trời trong treo của buổi sáng xuyên thấu qua cửa sổ, rọi lên người nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa đang đứng bên cửa sổ, mặc đồng phục học sinh sạch sẽ, trắng nõn ngây thơ, vô cùng khiến người khác yêu thích.

Giáo viên ngữ văn lớn tuổi tức giận trừng mắt nhìn mấy nam sinh đang cười dữ dội trong lớp, hòa ái gật đầu một cái: "Như vậy sao, em tên gì?"

Chân Minh Châu cong môi nhìn bà một cái: "Cổ Trần Trần."

(*) Theo Dịch Quân Tả, một học giả người Trung Quốc, cho biết khi Đào Tiềm làm quan lệnh Bành Trạch, có quan đốc bưu đến huyện, bọn tiểu lại khuyên ông nên buộc dây đai để tiếp quan đốc bưu, ông than rằng: "Ta không thể vì năm đấu gạo mà uốn lưng trước bọn hương lý tiểu nhĩ". Nói rồi, nội ngày đó ông trả ấn từ quan đi về làng cũ. Trên đường ông hoàn thành bài "Quy khứ lai" để biểu lộ chí của mình. "Quy khứ lai" có nghĩa "Hãy đi về đi!", giống như câu nhà Phật đã thường nói: "Quy mệnh khứ lai", "Quy y khứ lai". Chữ "từ" là do người sau thêm vào.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35-1: Học thần nói: Em an phận một chút (1)

"Phụt —— "

"Ha ha ha —— "

"Không được không được, cười chết tôi rồi."

"Ai nha má ơi!"

"Có gì buồn cười chứ!" Vốn dĩ giáo viên ngữ văn vẫn luôn tốt tính, lúc này cũng có chút không vui, bà tức giận nhìn về phía Tiết Phi ngồi cách đó không xa, sắc mặt nghiêm túc nói: "Tiết Phi, em đứng lên!"

Tiết Phi vẫn cười đến mức không cách nào tự kiềm được, run rẩy đứng lên.

"Cười cái gì vậy!"

"Phốc, không có cười cái gì cả." Tiết Phi liếc mắt nhìn Chân Minh Châu đang bày ra vẻ mặt vô tội, không nhịn được lại bật cười, sau đó đành phải nói, "Thưa cô, tên của bạn học mới có chút buồn cười."

Cổ Trần Trần, giả giả thật thật, ha ha ha...

Anh ta cười vui vẻ đến mức không cách nào tự kiềm chế, cô ngữ văn lại không hiểu được ý nghĩa thật sự anh ta muốn nói, vì vậy xụ mặt bất mãn nói: "Bạn học mới vừa mới chuyển tới, mọi người hẳn phải nên đoàn kết thương yêu, chung nhau tiến bộ. Vậy mà em lại vì một cái tên cười đến không dừng được là sao?"

"Thật xin lỗi, cô, em sai rồi." Tiết Phi cúi đầu, hết sức chân thành nói.

"Ngồi xuống đi." Cô ngữ văn tức giận trừng anh ta một cái, ánh mắt lại nhìn về phía Chân Minh Châu, hòa ái nói, "Bạn học mới cũng ngồi xuống đi."

"Cám ơn cô." Chân Minh Châu cười nói.

Cô giáo ừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh đang ngồi bên cạnh cô, nhắc nhở nói: "Bạn học mới còn chưa có sách, Trình Nghiễn Ninh em và em ấy xem chung một quyển đi."

"Phốc ——"

Học bá trong phòng học lại đồng loạt cười ầm lên.

Hết lần này tới lần khác, việc đã đến nước này, không ai dám vạch trần chân tướng ra cả.

Về mặt Trình Nghiễn Ninh không đòi đặt sách ngữ văn của mình ra chính giữa bàn, để cho "Bạn học mới" và anh cùng nhau xem.

Điều này có hơi ngoài ý muốn nha.

Chân Minh Châu cảm kích nhìn cô ngữ văn có hơi lớn tuổi của lớp mười hai ban một một cái, trùng hợp, cô giáo cũng đang nhìn xuống cô, còn chuẩn xác tiếp nhận ánh mắt cảm kích của cô nữa, ngay lập tức trong lòng bà càng thêm có hảo cảm và yêu thích cô hơn.

Trong phòng học không ít học sinh nhìn thấy một màn này thì chỉ cảm thấy đau bụng muốn chết luôn.

Tiểu học muội có thể diễn đạt đến như vậy, Oscar nợ cô một cái cúp người vàng a!

Trên bục giảng, cô ngữ văn không hề có cảm giác gì đối với mấy chuyện hồn nhiên này, đi qua cầm lấy phấn viết, sau đó bắt đầu cẩn thận viết lên bảng.

Ánh mắt của Chân Minh Châu đặt lên trên sách giáo khoa của Trình Nghiễn Ninh.

Lớp này cần phải học cái gì chắc chắn giáo viên đã dặn trước. Trên sách giáo khoa của Trình Nghiễn Ninh có dấu vết chuẩn bị bài, chữ viết của anh cũng giống như người của anh vậy, thanh đậm tuần tú, bút phong lưu loát.

Chân Minh Châu nhích lại gần bên cạnh anh thêm một chút, nhỏ giọng nói: "Chữ của anh thật là đẹp mắt."

Trình Nghiễn Ninh nhẩn nại nhìn cô một cái, không hề phản ứng.

Cùng anh ngồi chung học chung, trong lòng Chân Minh Châu không khỏi vui vẻ, không hề tức giận một chút nào, ngược lại còn thừa dịp đang ở gần, không hề kiêng kỵ mà quan sát anh.

Thật lâu sau, Trình Nghiễn Ninh bị cô nhìn chăm chăm đến mức không còn ngó lơ được nữa, nhỏ giọng nói: "Em an phận một chút đi."

"Vậy anh nắm tay em một chút đi." Chân Minh Châu vừa dứt lời, lập tức đưa tay qua nắm lấy bàn tay đang để bên cạnh của anh.

Ai có thể ngờ tay còn chưa nắm được thì trên bục giảng lại truyền tới một tiếng gọi: "Bạn học Cổ Trần Trần."

Chân Minh Châu dưới ánh mắt nhìn chăm chú của bạn học cả lớp đứng dậy một lần nữa.

Cô ngữ văn đi xuống bục giảng, dịu dàng nói: "Mọi người đọc hết một lượt bài học trước, bạn học Cổ Trần Trần, em đọc đoạn thứ nhất đi."

Chân Minh Châu: "..."

Cô ngữ văn cho cô một ánh mắt khích lệ.

Loại ý tốt này làm cho cô không cách nào từ chối, trong lòng Chân Minh Châu im lặng thờ dài một tiếng, thuận tay cầm sách giáo khoa của Trình Nghiễn Ninh lên, đọc diễn cảm: "Trở về Lai Hề! Điền viên tương vu Hồ Bất Quy? Ký tự đi tám vì hình dịch, hề trù trưởng nhi độc bí? Ngộ dĩ vãng chi bất giản..." (*)

Trong phòng học yên lặng đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, cô mím môi đặt sách xuống.

Chương 35-2: Học thần nói: Em an phận một chút (2)

Chương 35.2: Học thần nói: Em an phận một chút.

Cô ngữ văn tán thưởng nhìn cô, khen ngợi nói: "Không tệ, rất lưu loát. Tiêu chuẩn âm đọc và diễn cảm cũng rất tốt. Trình Nghiễn Ninh, em đứng lên đọc đoạn thứ hai."

Cả đám người trong phòng học đã sớm cười đến ngu luân rồi, hết lần này tới lần khác đều cố nén cười, mắt thấy trường lớp của bọn họ nhận sách từ trong tay Chân Minh Châu, giọng đọc trong trẻo lạnh lùng vang lên: "Chu dao dao dĩ khinh dương, phong phiêu phiêu nhi xuy y. Văn chính phu dĩ tiền lộ, hận thần quang chi hi vi..." (*)

Đọc từng chữ từng câu xong, Trình Nghiễn Ninh vẫn giữ mặt than ngồi xuống.

Mà bên cạnh anh, Chân Minh Châu đột nhiên cầm lấy cây viết của anh, sau đó viết vào trong sách cái gì đó.

Trình Nghiễn Ninh giờ tay cầm lại, bàn tay trái của Chân Minh Châu đột nhiên nắm lấy tay anh, hai người kề cận trong gang tấc, cô nhìn vào mắt anh, im lặng không hề kiêng kỵ cười lên, bộ dáng đắc ý giống như một con mèo không biết tốt xấu đang giương nanh múa vuốt.

Trình Nghiễn Ninh rút tay ra, mặc kệ cô.

Thấy anh chịu thỏa hiệp, lúc này Chân Minh Châu mới an phận được một chút, một tay đè sách của anh, một tay cầm lấy cây viết của anh, cúi đầu nghiêm túc viết.

Giờ học vẫn rất nhanh chóng trôi qua, Trình Nghiễn Ninh buộc lòng phải nhìn vào trong sách, nhìn một câu khá lâu: "Ngày 26 tháng 9 năm 2006, buổi sáng, ánh nắng sáng rõ. Chân Minh Châu và Trình Nghiễn Ninh cùng nhau cộng xem một lá thư, cùng nhau nghe nhạc, đặc biệt ghi nhớ. Chân Chân."

Văn phong nho nhã kiểu này, thật sự làm cho người ta không kịp trở tay.

Trình Nghiễn Ninh vẫn còn đang ngạc nhiên thì cô gái đã đột nhiên ngẩng mặt lên cười hỏi: "Như thế nào, chữ do em viết cũng không kém hơn anh bao nhiêu đúng không?"

Hai người đã ngồi cùng bàn, cô lại cách anh quá gần, đột nhiên ngẩng đầu như vậy, môi cô thiếu chút nữa đã dán lên cằm anh rồi, anh bất ngờ không kịp đề phòng tránh sang một bên, thế nhưng vẫn có thể ngửi thấy hương thơm trong veo trên người cô, đó là hương thơm chỉ có thiếu nữ mới có, một khi chui vào chớp mũi thì sẽ rất khó quên.

Sắc mặt Trình Nghiễn Ninh trở nên lạnh lẽo, sau đó cúi đầu, không hề nói lời nào nữa.

Chân Minh Châu cũng không thèm để ý, đầu ngón tay bên phải tùy ý di chuyển cây viết của anh, bày ra một bộ dáng tung tăng hài lòng vui vẻ.

"Đình đình đình —— "

Chuông tan học vừa vang lên, cô ngữ văn trên bục giảng đi ra khỏi phòng học.

Các học bá của lớp mười hai ban một cũng không nhịn được nữa, đồng loạt ha ha ha ha cười ầm ĩ nghiêng ngả, âm thanh càn rỡ tới mức thiếu chút nữa đã lật tung luôn nóc nhà.

Trình Nghiễn Ninh vẫn ngồi ở chỗ ngồi của mình, mặt lạnh không nói một lời, vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu.

Cây viết ở đầu ngón tay của Chân Minh Châu di chuyển thật nhanh, giống như đang khoe khoang vậy, để cho một đám học bá nhìn như thế là đủ rồi, rốt cuộc cô ba một tiếng vỗ cây bút lên trên bàn, nghiêng đầu hỏi Trình Nghiễn Ninh: "Học trưởng, chút nữa mọi người sẽ có tiết học gì vậy?"

Trình Nghiễn Ninh không ngẩng đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một cuốn sách tiếng Anh.

Nam sinh ở sau lưng anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Chân Minh Châu hiện lên sự buồn bực thì không nhịn được mà hắng giọng ho khan, có ý tốt nhắc nhở nói: "Là tiết tiếng anh của chủ nhiệm lớp chúng ta."

Chân Minh Châu sững sốt một lúc rồi cười nói: "Cảm ơn học trưởng."

Dứt lời, cô liếc mắt nhìn Trình Nghiễn Ninh, sau đó nhảy chân sáo ra khỏi phòng học, nhân tiện còn thuận tay lấy đi cây viết của Trình Nghiễn Ninh dùng cho giờ học.

"Phốc, ha ha ha —— "

"Mẹ ơi, cô gái này cũng thật là đáng yêu quá đi!"

"Chào cô!"

"Em là học sinh mới chuyển trường tới."

"Cô Trần Trần."

"Ha ha ha ha—— "

Mấy nam sinh một xướng một họa đối đáp nhau rồi cười to, Trình Nghiễn Ninh lại móc ra một cây viết từ trong ngăn kéo, khóe môi cũng không nhin được mà cong lên một góc nhẹ.

Độ cong vô cùng khó thấy, giống như anh không có cười vậy.

(*) Quy khứ lai từ (dịch thơ)

Quanh gốc tùng tựa mát thành thoi.

Từ đây về thực về rồi,

Thôi xin từ tuyệt với người vắng lai.

Vì ta đã với đời chẳng hiệp,

Cần chi mà giao thiệp với ai.

Chuyện trò thân thích mấy người,

Bạn cùng đèn sách khi vui đỡ buồn.

Người làm ruộng ôn tồn hỏi chuyện,

Tới xuân rồi sắp đến việc ta.

Hoặc truyền sắm sửa câu xa,

Hoặc khi dừng đình thuyền ra coi đồng.

Dưới khe nọ nước vòng uốn éo,

Bên đường kia gò kéo gập ghềnh;

Cỏ cây mon môn màu xanh,

Suối tuôn róc rách bên ghềnh chảy ra.

Ngắm muôn vật đương mùa tươi tốt,

Ngán cho ta thôi trót già rồi.

Thôi còn mấy nỗi ở đời,

Khử lưu sao chẳng phóng hoài tự nhiên,

Cớ chi nghĩ thêm phiền tức dạ,

Đi đâu mà tất tả vội chi?

Giàu sang đã chẳng thiết gì,

Cung tiên chưa dễ hẹn kỳ lên chơi.

Chi bằng lúc chiều trời êm ả,
Việc điền viên vất vả mà vui.
Lên cao hát một tiếng dài,
Xuống dòng nước chảy ngâm vài bốn câu.
Hình thể này mặc dầu tạo hóa,
Tới lúc nào hết cả thì thôi.
Lòng ta phó với mệnh trời,
Đừng ngờ chi nữa cứ vui về hoài.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-1: Mùi vị bị móng mèo cào vào tim

Trong mấy ngày ngắn ngủi.

Chuyện Chân Minh Châu giả mạo học sinh mới chuyển tới để trêu chọc Trình Nghiễn Ninh đã được lan truyền rầm rộ ở trong trường học, đến mức chủ nhiệm Miss Phùng của lớp mười hai ban một cũng không thể nhịn được nữa, vốn lúc đầu là bạn tốt thân thiết của thầy Mã chủ nhiệm lớp mười ban bảy, bây giờ lại không chút lưu tình tố cáo một tràng dài chuyện của Chân Minh Châu.

Mã Bình Xuyên sợ mất thể diện nhất, lửa giận dâng cao ba thước, lấy chuyện này quở trách Chân Minh Châu suốt một tuần liền, cho đến khi bắt đầu kỳ nghỉ định kỳ mới chấm dứt.

Anh ta yên tĩnh lại, Chân Minh Châu cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh nghỉ dài hạn đã tới.

Chân Minh Châu ở trong nhà làm ổ hai ngày, vào lúc đang ăn cơm trưa của ngày thứ ba, Chân Văn nhắc nhở cô chuyển đến Hàng Châu gấp nhà cung cấp một lần, cũng nhân tiện đi du lịch luôn. Sau khi cô phản đối không hiệu quả thì cam chịu số phận thu dọn đồ đạc đi theo Chân Văn, Dương Lam, Chân Minh Hinh, ngồi hàng ghế máy bay số bốn trước buổi sáng đi tới Hàng Châu.

Hơn mười giờ, phi cơ đáp xuống sân bay.

Chân Minh Châu tiện tay buộc mái tóc dài bù xù thành một cái đuôi ngựa, quảy hai cái túi trên hai vai, lắc lư đi theo phía sau ba người đến cửa ra.

"Chào Chân tổng, trên đường vất vả, vất vả——"

"Đâu có, đâu có, giới thiệu một chút, " Đến cổng đón, Chân Văn ngắn gọn chào hỏi một đôi câu, quay đầu chỉ mấy người ở bên cạnh cười nói, "Đây là vợ và hai đứa con gái của tôi."

"Chào Triệu tiên sinh."

"Chào chú Triệu."

"Chào chú Triệu——"

Nhà cung cấp họ Triệu dẫn theo một người thư ký, hai người tài xế, nữ thư ký mỉm cười kéo chiếc vali trong tay Chân Minh Hinh, sau đó lại nhiệt tình cầm túi giúp Chân Minh Châu, dẫn các cô đi theo sau lưng hai ông chủ, cùng nhau đi về phía bãi đậu xe.

Nhiệt độ ở Hàng Châu cao hơn An thành một chút, ánh nắng chan hòa, khí hậu thì lại ẩm ướt hơn.

Tối gần mười hai giờ, đoàn người đi đến một khách sạn, ngày đầu tiên Chân Văn có công việc, vì vậy sau khi ăn cơm trưa xong đã nhét ba cô nàng vào nghỉ ngơi trong khách sạn, nói là thứ hai ngày sẽ cùng nhau đi tham quan Tây Hồ.

Nhà cung cấp họ Triệu để thư ký Tôn tiểu thư và một người tài xế lại cho ba người sai sử.

Thư ký Tôn hiển nhiên là người có ánh mắt, sau khi giúp ba người đi tới cửa phòng khách sạn, thì liền cười nhìn qua Chân Minh Châu có vẻ khó đối phó nhất nói: "Minh Châu tiểu thư có thích chơi cái gì không?"

Chân Minh Châu cười cười: "Tôi thích ngủ."

Dứt lời, cô quay sang nhìn về phía Dương Lam và Chân Minh Hình đang ở bên cạnh, ngập dài nói: "Hai người không cần phải để ý đến con, buổi chiều con sẽ không đi ra ngoài đâu."

Thư ký Tôn mỉm cười gật đầu một cái, lại nhìn về phía Dương Lam.

Chân Minh Châu đi thẳng vào phòng mình.

Cô và Chân Minh Hình hai chị em sẽ ở mỗi người một phòng, căn phòng vừa rộng rãi lại sáng sủa, có một cái sân thượng nhỏ, ngồi vào cái ghế mây trên sân thượng sẽ có thể nhìn bao quát cả vườn hoa ở lầu dưới của khách sạn. Đáng tiếc Chân Minh Châu lại không có tâm trạng thưởng thức.

Cô nằm ở trên ghế mây, ôm điện thoại di động hỏi Trình Nghiễn Ninh: "Học trường đang làm gì vậy?"

Trình Nghiễn Ninh không để ý tới cô.

Nghỉ ba ngày, cô gửi cho Trình Nghiễn Ninh hai mươi mấy tin nhắn, người ta ngay cả một tin cũng không nhắn lại. Gọi điện thoại cũng không bắt máy, cực kỳ lạnh lùng.

Nếu là trước kia, Chân Minh Châu mới sẽ không mặt nóng áp mông lạnh người ta như vậy đâu.

Nhưng gần đây đầu tiên cô thật sự có chút tò mò với Trình Nghiễn Ninh, thứ hai là chuyện theo đuổi người ta đã huyền não đến người người đều biết, thứ ba, khi nghĩ tới anh, quả thực cô có cảm giác như bị móng mèo gãi vào tim. Sống hơn mười mấy năm, cô vẫn chưa từng quyết tâm làm chuyện gì tới cùng như vậy đâu.

Cô một bên vừa suy nghĩ bậy bạ, một bên lại gọi tin nhắn: "Em và người nhà đến Hàng Châu du lịch rồi, ngày mai đi Tây Hồ, nghe nói sẽ đi xem thử cây cầu gãy và chùa Lô Phong một chút, ha ha."

"Ông ông ông —— "

Tin nhắn vừa mới gửi đi, điện thoại di động của cô lại đổ chuông.

Chân Minh Châu định thần nhìn lại, sau đó thờ dài bắt máy, ừ ừ lên tiếng: "Alo, Trương Trương."

Tổng Trương Trương nghe thấy giọng nói của cô thì có hơi sững sốt, cười hỏi: "Làm sao vậy, mặt ừ ừ này ề."

"Không có gì, cậu sao rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-2: Mùi vị móng mèo cào vào tim (2)

Cô không muốn nói, Tổng Trương Trương cũng quan tâm không có hỏi thêm nữa, chuyển đề tài nói: "Không phải mình đã lưu số điện thoại của Phan Dịch trên điện thoại di động của cậu sao, cậu đọc lại cho mình đi."

"Nga."

Chân Minh Châu lật lại danh bạ, sau đó đọc số điện thoại của Phan Dịch cho cô bạn của mình nghe.

*

Tổng gia.

Tổng Trương Trương cầm bút ghi lại dãy số, sau đó lại cắn cắn môi.

Nhà không có ai, vì vậy cô đã dùng điện thoại di động của ba nên có hơi chột dạ, hít thở sâu khoảng mấy lần, sau đó mới dần lòng gọi điện thoại.

"Alo, ai vậy?" Đầu điện thoại bên kia truyền tới giọng nói lười biếng của nam sinh.

"Phan Dịch?"

Nam sinh sững sốt một hồi, sau đó hỏi lại: "Là Trương Trương sao?"

"Ừ, là em." Tống Trương Trương cười một tiếng, cố gắng tự nhiên mở miệng nói, "Đây là điện thoại di động của ba em, ông ấy đã đi ra ngoài đánh mát chược rồi, em mượn dùng một chút."

"... Nghi lễ rồi à?"

"Ừ, anh đang làm gì vậy?"

Phan Dịch cười một tiếng: "Không làm gì cả."

Hai người đồng loạt im lặng mấy giây ở trong điện thoại, Phan Dịch đột nhiên thở dài một cái, hỏi cô: "Muốn ra ngoài chơi không? Anh đang rảnh đây."

Tống Trương Trương cầm điện thoại di động cười lên: "Được a, em sẽ đến tìm anh."

Phan Dịch đọc địa chỉ một lần, sau đó cúp điện thoại.

*

Nhà của Tống Trương Trương ở lầu sáu.

Đợi đến khi cô hào hứng chạy xuống thì phát hiện sắc trời hình như không được tốt lắm.

Tin tức khí tượng ngày hôm qua đã nói có mưa, nhưng bây giờ chỉ thấy có gió không thấy trời triển mưa, cô ở trước hành lang quần quít một hồi, sau đó quyết định không mang theo dù, đón gió chạy đến trạm xe buýt.

Ông trời chơi không đẹp chút nào.

Xe buýt đi được nửa đường thì trời đã bắt đầu mưa, đợi khi cô ngồi thêm nửa tiếng thì mưa càng rơi càng lớn, nước mưa bị gió thổi tạt lên trên mặt người đi xe.

Chung quanh ngay cả một cửa hàng tiện lợi cũng không có.

Tống Trương Trương ôm cánh tay đứng ở trạm xe buýt, mắt thấy dòng xe chạy không ngừng trên đường, hung hăng chửi thề một tiếng, một tay che trán rồi vọt vào màn trong mưa.

*

Trong quán bar đường phố.

Thời điểm không mở cửa buôn bán, trong ngoài quán đều lạnh tanh.

Bên quầy bar, bảy tám người nam nữ trong lúc rảnh rỗi tụ tập với nhau chơi bài tây. Chơi được hai vòng, Phan Dịch liền ném bài đi, chửi mắng: "Con mẹ nó, không chơi nữa."

"Bài của Dịch ca thúi không thể người nổi a!" Nguyễn Huy ở bên cạnh đưa cái đầu vàng chói qua liếc nhìn bài của anh, ha ha cười nói.

Phan Dịch chơi mát chược hay bài tây đều không tốt. Nếu bình thường bị giễu cợt như vậy, anh sẽ lập tức đập cậu ta một cước, nhưng hôm nay anh lại có chút không yên lòng, nghe thấy lời của Nguyễn Huy ngay cả một phản ứng cũng không có, tiện tay lấy một điều thuốc ở trên quầy bar đưa lên miệng.

Có người tiến lên, đề tiện cười hề hề hỏi: "Có hẹn sao, Dịch ca?"

Phan Dịch hít sâu một hơi, sau đó thở ra một luồng khói, híp mắt cười nói: "Ừ."

"Ai vậy ai vậy, có phải một cô nàng ngực lớn hay không?" Nguyễn Huy vừa nghe anh đáp lập tức hăng hái lên, một bên vừa xào bài vừa nhìn anh, cười đùa cợt nhả hỏi.

Phan Dịch ngậm thuốc lá, ngược mắt liếc nhìn cậu ta một cái.

Nguyễn Huy nhanh chóng chia bài, cười cười nói: "Ta nói có đáng đáp đẹp trai thật là tốt, mấy cô em đều sẽ tự mình lao đầu vào, vậy thì bộ ngực lớn kia có thể là—— a ——"

Phan Dịch tùy ý thu hồi chân, rừ mí mắt nói: "Tổng Tương Tương."

"... A?"

"Cô gái người ta tên là Tổng Tương Tương." Phan Dịch tiện tay dụi tắt phân nửa điều thuốc vừa mới hút, sắc mặt bình thản tiếp tục nói, "Miệng bớt phun đầy phân cho tôi."

Miệng phun đầy phân?

Anh ta nói gì!

Nguyễn Huy nhìn theo bóng lưng dịch ca của cậu ta đang đứng dậy đi về phía cửa, không còn gì để nói (cạn lời).

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-1: Bạn của anh, Trình Nghiễn Ninh (1)

Chương 37.1: Bạn của anh, Trình Nghiễn Ninh

()...

Phan Dịch đi tới ngoài cửa, về mặt có chút hoang mang.

Quầy bar đường phố này nằm ở bên cạnh hào thành của trung tâm thành phố, hai bờ sông được xanh hóa rất tốt, thấp thoáng có mấy công trình kiến trúc thấp bé, có vẻ vô cùng có phong cách, trời vừa tối sẽ trở nên náo nhiệt hẳn lên, sống mơ mơ màng màng.

Lúc này sắc trời vẫn còn sớm, một con đường thật dài có vẻ có chút trống trải, nước mưa bị gió thổi tạt lên lá cây, trong nháy mắt, khí vị của mùa thu đã đột nhiên xuất hiện.

Đưa tay lên xoa ấn đường một cái, Phan Dịch lấy điện thoại di động ra xem thời gian.

Đã qua ba giờ rồi.

Cũng không biết Tổng Tương Tương đã đến đâu rồi.

Anh nghĩ đến cô đã cố ý nhắc nhở mình là mượn điện thoại di động của người nhà để gọi điện thoại, vì vậy cũng không gọi lại, tiện tay nhét điện thoại di động vào trong túi quần, xoay người trở vào quầy rượu.

"Tương Tương cô nương còn chưa tới sao?" Mấy người đang chơi bài thấy anh trở vào đều đồng loạt bật cười, Nguyễn Huy còn cười đùa cợt nhả hỏi một câu.

Phan Dịch cầm lấy một cây dù ở trong quầy bar, tiện tay đánh lên trên lưng cậu ta một cái, híp mắt mắng: "Cút, Tương Tương cũng cho mày gọi hả?"

Nguyễn Huy: "..."

Ngực to không thể nói, tên cũng không thể gọi?!

Vậy gọi là gì!

Cậu ta nhìn theo bóng lưng Phan Dịch rời khỏi, một lần nữa không còn gì để nói.

*

Phan Dịch cầm dù đi ra khỏi quán rượu.

Trận mưa đầu mùa thu nói lớn không lớn, anh cũng không có bụng dù ra, suy tính hai giây liền trực tiếp cất bước đi tới trạm xe buýt gần nhất.

Xa xa, một người nữ sinh xuất hiện ở trong tầm mắt của anh.

Cách màn mưa và cảnh liễu đang lay động, bóng người kia thật ra cũng nhìn không rõ lắm, nhưng anh vẫn có thể phân biệt ra được đó chính là Tổng Trương Trương.

"Tổng Trương Trương —— "

Phan Dịch gân giọng rống to một tiếng.

Nữ sinh đang chạy như bay dừng bước chân nhìn anh một cái, sau đó lại tiếp tục chạy.

"Chết tiệt!"

Phan Dịch nhú mày một cái, bung dù ra bước nhanh tới.

Hai người ngừng lại ở bên cây liễu, Phan Dịch giơ cao dù cản mưa thay cô, trợn to mắt tức giận nói: "Em bị ngu hử, chạy lung tung làm cái gì?" Trạm xe buýt gần đây cách quầy rượu cũng hơi xa, Tổng Trương Trương đội mưa chạy tới làm ướt cả tóc, mấy sợi tóc dính ở trên mặt, vẫn còn đang nhỏ nước xuống.

Bị anh mắng, Tổng Trương Trương bối rối, cắn môi nói: "Chung quanh không có chỗ bán dù."

"Vậy em không biết đi trú một lúc hử!"

Tổng Trương Trương cúi đầu xuống, không nói gì cả.

Đương nhiên cô có thể trú một lúc rồi, đợi khi mưa nhỏ hơn một chút thì cũng có thể tìm một cửa hàng nào đó để mua một cây dù, rồi từ từ đi tới là được rồi. Nhưng ngồi xe đã mất gần một giờ, cô lại không có điện thoại di động, sợ Phan Dịch nóng lòng chờ đợi, cũng sợ anh đợi không được mà rời đi.

Nữ sinh mím môi có chút uất ức, con tức của Phan Dịch lập tức dịu đi một chút, thờ dài nói: "Được rồi, đi thôi, làm khô đầu tóc trước."

Tổng Trương Trương nga một tiếng, gật đầu đồng ý.

Phan Dịch định đi vào quầy rượu, nhưng ánh mắt lại nhìn thấy cái áo ngắn tay của cô đã bị nước mưa làm ướt, con người càng thêm tối tăm, sau đó đột ngột ngừng bước.

Tổng Trương Trương chạy lúc tới đã tận lực che chắn cho quần áo ở trước người, nhưng chỉ có hai cánh tay thì sao có thể lớn như vậy, dù có che chắn cỡ nào cũng bị ướt, ngoại trừ tóc ra, cái áo ngắn tay và cái quần jean của cô cũng ướt một mảnh lớn, đường cong trên thân thể đều lộ ra ngoài vô cùng rõ ràng.

"Sao vậy?" Mắt thấy Phan Dịch dừng lại, cô theo bản năng hỏi.

"Đi tới chỗ của anh đi, trong quán rượu rất loạn."

"Nhà anh?"

Phan Dịch ừ một tiếng: "Nhà bạn anh, anh và cậu ta ở chung."

Anh nói như vậy khẳng định là bạn nam rồi. Tổng Trương Trương mím môi suy nghĩ một chút, có hơi ngượng ngùng hỏi: "Có tiện hay không?"

"Để anh gọi điện thoại."

"Dạ."

Phan Dịch che dù, hai người cùng nhau đi trên đường phố.

Sau khi gọi hai cuộc, bên kia cũng không có ai nghe. Phan Dịch có chút uất ức thờ dài, quay sang nói với Tổng Trương Trương: "Đoán chừng cậu ta không có để điện thoại di động ở bên cạnh, không sao cả, chúng ta cứ đi đến trước."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37-2: Bạn anh, Trình Nghiễn Ninh (2)

Anh nói xong, lại liên tưởng đến tính cách của người kia, sau đó lại gọi đi một tin nhắn: "Bên ngoài trời mưa, mình mang một người bạn tới, là nữ sinh."

*

Tiếng nước chảy trong phòng tắm hơi dừng lại.

Trình Nghiễn Ninh ra khỏi phòng tắm, tiện tay dùng khăn lông lau người, mặc một cái áo thể thao tay ngắn rộng thùng thình và một cái quần dài, vịn cửa ra khỏi phòng vệ sinh.

"Két —— "

Tiếng mở cửa nhà vang lên.

Anh có hơi sững sờ, mở miệng gọi: "Phan Dịch?"

"Cậu ở nhà sao? Gọi mấy cú điện thoại cũng không ai bắt máy."

"Mắc mưa, vừa rồi vẫn đang tắm." Trình Nghiễn Ninh đáp, đi ra hành lang thì nhìn thấy một nữ sinh đang đứng trong phòng khách, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, hơi mím môi.

"Ai ——" Phan Dịch nhanh chóng đẩy anh đi tới bên cạnh, hạ thấp giọng nói, "Chỉ là một người bạn bình thường, mắc mưa không phải nên đi tắm một chút sao, vì vậy tôi mới dẫn vào đây."

Trình Nghiễn Ninh hừ một tiếng: "Bạn bình thường?"

"Lừa cậu thì chính là cháu trai cậu."

Trình Nghiễn Ninh im lặng hai giây, rồi mở miệng nói: "Tôi vừa mới dùng qua phòng tắm."

"Không dám phiền cậu, tôi đi thu dọn." Phan Dịch liếc qua Tổng Tương Tương một cái, tiện tay vỗ vỗ vai anh một cái, xoay người cười nói, "Giới thiệu một chút, đây là bạn anh, Trình Nghiễn Ninh."

"Tổng Tương Tương." Anh ta chỉ vào Tổng Tương Tương đồng thời nói với Trình Nghiễn Ninh.

Trình Nghiễn Ninh chỉ liếc nhìn nữ sinh một cái, rồi dời tầm mắt đi, khẽ vuốt cằm nói: "Chào em."

"Anh, chào anh." Tổng Tương Tương hóa đá một lúc lâu, cuối cùng cũng có thể lấy lại được giọng nói của mình, nhưng vẫn không thể quản được ánh mắt, cứ nhìn chằm chằm vào Trình Nghiễn Ninh.

Nữ sinh mình mang về có chút thất lễ, Phan Dịch cũng không khỏi có hơi sững sờ, chậm chạp nhớ đến Tổng Tương Tương đang học ở Nhất Trung thì không nhận được cười nói: "Quên mất, hai người cũng đều học ở Nhất Trung, biết nhau sao?"

Trình Nghiễn Ninh: "... " Vẻ mặt của anh có vẻ ngoài ý muốn.

Tổng Tương Tương vội vàng thu hồi tầm mắt, lắc đầu nói: "Học trường chắc là không biết em, em học lớp mười." "

Nổi tiếng như Trình Nghiễn Ninh, đương nhiên cô phải biết rồi.

Nhưng mà...

Tổng Tương Tương sáng suốt không nói nhiều.

*

Danh tiếng địa vị của Trình Nghiễn Ninh ở Nhất Trung Phan Dịch rất rõ ràng, cho nên Tổng Tương Tương nhận ra cậu ta, mà cậu ta lại không nhận ra Tổng Tương Tương, chuyện này cũng rất bình thường nha.

Thuận miệng chào hỏi Tổng Tương Tương đôi câu, sau đó anh liền đi vào thu dọn phòng tắm.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, Trình Nghiễn Ninh cầm lấy cái ly đặt ở dưới máy nước uống, sau đó rót một ly nước nóng, đưa cho Tổng Tương Tương.

"Cám ơn học trường." Tổng Tương Tương vô cùng lo sợ nói.

Trình Nghiễn Ninh và Phan Dịch là bạn?!

Trời ơi!

Ngay cả tình trạng chật vật của mình cô cũng quên luôn, hai tay đang bùng ly nước cũng không dám tin.

Tóc nữ sinh bị ướt, quần áo cũng vậy, Trình Nghiễn Ninh thu hồi ánh mắt, cũng không có nhắc nhở cô ngồi xuống, xoay người đi đến bàn ăn, cầm cái điện thoại di động của mình lên.

Ngoại trừ cái tin nhắn kia của Phan Dịch, mấy tin nhắn còn lại đều là từ một người gửi tới.

"Trả lời tin nhắn của em đi, em sẽ tặng anh một món quà, như thế nào? Vật đính ước của Bạch nương nương và Hứa tướng công là cây dù đi mưa nha, hay là em cũng tặng anh một cái nha?"

"Gió nổi lên từ bên ngoài cửa sổ, không biết có mưa hay không."

"Trời mưa đi dạo Tây Hồ, chắc sẽ có một loại hứng thú khác."

"Thật nhàm chán, em đi ngủ một chút đây."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-1: Cảnh giới của đại thần (canh một) (1)

Trong phòng khách lại rơi vào im lặng.

Tóc của nam sinh hơi ướt, anh mặc một cái áo thể thao tay ngắn rộng thùng thình cùng với một chiếc quần dài, tùy ý đứng ở trước bàn ăn, một tay cầm điện thoại di động, cúi đầu, mặt không thay đổi không biết đang nhìn cái gì.

Vóc dáng của Phan Dịch vốn đã rất cao, tối thiểu cũng cỡ một mét tám.

Mới vừa rồi hai người đứng chung một chỗ, Trình Nghiễn Ninh hình như còn cao hơn anh ta một chút, hơn nữa khí chất của anh trầm ổn lại trong trẻo lạnh lùng, cho nên mặc dù Tổng Tương Tương biết tuổi tác của anh không lớn hơn Phan Dịch, nhưng vẫn sinh ra một loại ảo giác anh còn muốn lớn hơn anh ta một hai tuổi.

Còn nữa, khi Phan Dịch ở bên cạnh anh lại rất quy củ, không hề giống với lúc bình thường.

"Tương Tương, em tới đây."

Trong phòng tắm đột nhiên truyền ra một tiếng gọi, cắt đứt dòng suy nghĩ bập bọ của Tổng Tương Tương, cô vội vàng ai một tiếng, buông xuống ly nước đi phòng vệ sinh.

Phan Dịch đứng trước bồn rửa tay, chỉ vào đồ vật ở bên cạnh nói: "Cái khăn lông là mới, sữa tắm, dầu gội đầu gì đều ở trên cái giá này, em cứ tùy tiện dùng. Cái áo ngắn tay này anh chưa có mặc qua, em tắm xong thì mặc vào trước, anh lấy máy sấy tóc giúp em làm khô quần áo."

Tổng Tương Tương có hơi ngạc nhiên, vội vàng khoát tay nói: "Không cần, em có thể tự sấy khô."

"... Vậy cũng được." Phan Dịch tùy ý gạt đầu một cái, quét mắt nhìn chung quanh một lần rồi hỏi cô, "Còn cần gì nữa không?"

"Không có, cảm ơn anh nha."

"Được rồi, em đi tắm đi."

Phan Dịch cong cong môi, ra khỏi phòng vệ sinh.

*

Trình Nghiễn Ninh không còn phòng khách.

Sau khi Phan Dịch đi một vòng rồi đẩy cửa thư phòng đang khép hờ ra, đưa mắt nhìn vào thì nhìn thấy ngoài ban công có một bóng người đang đứng thẳng.

Anh ta thuận tay đóng cửa lại, quay ngược trở ra.

Trình Nghiễn Ninh nghe thấy động tĩnh liền xoay người lại, ngón tay đang kẹp điều thuốc nhìn anh ta một cái.

Phan Dịch cười cười: "Chỉ là bạn bình thường."

Trình Nghiễn Ninh hừ một tiếng, đưa tay dụi điều thuốc vào bên trong cái gạt tàn thuốc, không mặn không nhạt nói: "Cậu tùy ý, nhưng cũng đừng quá mức."

Phan Dịch ghen hờn, đang muốn đưa tay rút điều thuốc thì nhìn thấy trong cái gạt tàn thuốc đã có hai điều thuốc, anh ta nghi ngờ nhìn Trình Nghiễn Ninh, ngoài ý muốn hỏi: "Cậu không có gì chuyện chứ?"

Trình Nghiễn Ninh ngược mắt nhìn lên: "Có thể có chuyện gì chứ?"

Sao anh ta biết được?

Anh ta đã có ít nhất một tuần không tới đây rồi.

Phan Dịch dùng bật lửa châm cho mình một điều thuốc, tựa vào sát lang cang cửa sổ hít một hơi, nghiêm trang nói: "Cô ấy là một học sinh giỏi, tôi biết."

Trình Nghiễn Ninh nhìn anh ta một cái, cũng không đáp lời.

Phan Dịch cười cười, lại nói: "Hồi đó học một lớp tiểu học, mấy ngày trước tình cờ gặp trên mạng, lúc này mới liên lạc với nhau."

Anh ta liên tiếp giải thích mấy câu, Trình Nghiễn Ninh cũng tin tưởng, gật đầu nói: "Tự cậu có chừng mực là được, đừng làm chuyện khiến mình hối hận."

"Tôi biết rồi." Phan Dịch mỉm cười, "Không hề đồ đến mức đó đâu."

"Tôi đi làm bài tập."

Trình Nghiễn Ninh không nhiều lời nữa, kéo cửa sân thượng ra đi vào, mở quyển 《Ba năm thi đại học năm năm bất chước》ở trên bàn ra, cúi đầu làm bài.

Anh được coi là một nhân vật đỉnh cao khiến người khác kiêng kỵ trong vòng nhỏ ở thành Bắc, chỉ mới vừa trưởng thành thôi mà trên danh nghĩa đã có ba căn hộ, hai cửa hàng, mỗi một tháng nhăm mắt cũng có cổ định hơn mười ngàn nguyên ghi vào sổ, hết lần này tới lần khác, người ta cũng chính là học sinh trung học được ghi chữ vàng chiếu lấp lánh trong bảng danh hiệu đó nha.

Đại thần là cảnh giới mà không phải người bình thường có thể tìm hiểu được.

Trong lòng Phan Dịch cảm khái một tiếng, dụi tắt tàn thuốc rồi ra khỏi thư phòng.

*

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2: Cảnh giới của đại thần (một canh) (2)

Tổng Tương Tương tắm xong, ra khỏi phòng tắm.

Cô đã dùng máy sấy tóc để làm khô tóc và quần áo, trước khi ra khỏi cửa cũng sắp xếp lại phòng tắm, rồi quét dọn sạch sẽ, rất sợ Trình giáo thảo sẽ chê bai.

Tuy nhiên, sau khi đi ra ngoài thì đã không thấy Trình Nghiễn Ninh đâu nữa.

Phan Dịch dẫn cô xuống lầu, mưa đã ngừng, hai người vô cùng không mục đích đi xung quanh, vẫn là cô không nhận được sự nghi ngờ trong lòng, tò mò hỏi: "Sao anh lại quen biết Trình Nghiễn Ninh vậy?" Lúc đi tắm cô vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, nghĩ như thế nào thì cũng đều cảm thấy không thể hiểu nổi.

"Từ nhỏ." Phan Dịch ngắn gọn nói.

Tổng Tương Tương nga một tiếng, cúi đầu, như có điều suy nghĩ.

"Sao vậy?" Phan Dịch quay đầu qua nhìn cô một cái, chân mày nhíu lại, giả vờ không đứng đắn cười hỏi: "Vừa ý cậu ta sao?"

"Sao có thể!" Tổng Tương Tương bị dọa sợ hết hồn, liền vội vàng giải thích, "Anh ấy rất nổi danh ở trường học của chúng em, được rất nhiều nữ sinh theo đuổi, cho nên có chút tò mò mà thôi." Trong lòng lại nghĩ về Chân Minh Châu, thế nhưng cô và Phan Dịch còn chưa quen thuộc đến mức không có gì giấu diếm nhau, cho nên chỉ có thể nói đến đó thì ngừng.

Phan Dịch làm ra một dáng không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, mỉm cười nói: "Với bộ dáng kia của cậu ấy thì ai có thể đuổi kịp chứ? Đừng nói những cô gái trong trường học của các em đều thuộc dạng ngoan ngoãn, mà ngay cả một đám người đẹp ở bên quầy rượu đường phố không biết được thế nào cũng nhìn trúng cậu ta, Thiên Nhi đứng đợi ở dưới nhà của bọn anh đòi hiến thân, cuối cùng em đoán xem sẽ thế nào?"

"..." Tổng Tương Tương ngoài ý muốn mở to đôi mắt.

Phan Dịch nhin cười: "Người ta trực tiếp báo cảnh sát."

"A?" Tổng Tương Tương kinh ngạc, tiếp tục truy hỏi, "Nhưng chuyện này cảnh sát cũng sẽ không can thiệp được đi, cái cô đó lại không có phạm pháp."

"Cảnh sát đương nhiên không xen vào." Phan Dịch dường như cảm thấy nhớ lại chuyện này khiến bản thân rất muốn cười, suy nghĩ một chút lại nói, "Ai biểu người ta là học sinh giỏi chứ, nghiêm trang tố cáo nói tình thân của cô gái kia có vấn đề, cảnh sát không tin, lại sợ cô ta lại làm xảy ra chuyện gì quá khích, hơn nữa đêm gọi tới làm biên bản rồi mới cho trở về."

Tổng Tương Tương: "..."

Bất quá trong lòng dâng lên, cô lại hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Cô gái kia tức muốn chết, cách mấy ngày lại tới đây đưa cang hăng hơn, nhưng chuyện này đã bị lan truyền trong tiểu khu, cô gái kia bị mày bà ba cô sáu vây quanh mất không biết liêm sỉ không da không mặt mũi, vô cùng khó nghe, sau đó không chịu nổi đã bỏ chạy."

Tổng Tương Tương nghĩ tới tình cảnh kia đều cảm thấy buồn cười, thay đổi ý nghĩ lại nghĩ đến Chân Minh Châu, thờ phào nói: "Trong trường học ngược lại không đến nỗi như vậy, ai cũng nói tính cách của anh ấy rất tốt."

"Ha ha." Phan Dịch nhìn cô, cười một tiếng cũng không nói thêm.

Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, người nọ thế nào sao anh ta có thể không hiểu rõ chứ. Một điểm tính cách tốt này căn bản là không hề tồn tại có được không?!

Với người bình thường mà nói, dù có thâm thù đại hận đến thế nào thì cũng không đến mức năm mười hai mười ba tuổi đã đưa mẹ ruột của mình vào trong cục cảnh sát đi. Hơn nữa mỗi khi nhắc tới chuyện cậu ta làm không hợp với đạo làm người như vậy, tất cả người biết chuyện đều muốn đi theo sau mắng mẹ cậu ta đáng đời ngồi tù.

Nghĩ đến trước kia, Phan Dịch hiếm khi cảm thấy xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39-1: Có thể đừng lạnh lùng như vậy hay không a (canh hai) (1)

Chủ nhật, ăn cơm trưa xong.

Chân Minh Châu và Tổng Tương Tương cùng nhau đi lên ký túc xá.

Ngày đầu tiên sau khi kết thúc kỳ nghỉ Quốc khánh rơi vào cuối tuần, bắt đầu từ ngày mai thời khóa biểu và lịch làm việc đều sẽ được điều chỉnh, sau khi cùng nhau nghỉ trưa xong, trong lòng Chân Minh Châu vẫn còn có chút phiền muộn, một bên lật túi giấy trong tay, một bên thuận miệng hỏi Tổng Tương Tương: "Nghỉ lễ cậu và Phan Dịch gặp mặt hả?"

"Ừ." Tống Tương Tương gật đầu, về mặt đây.

"Ừ." Tống Tương Tương gật đầu một cái, mặt đầy vẻ phoi phới.

Chân Minh Châu ho một tiếng tiến tới bên cạnh cô, cười đều hỏi: "Đã làm cái gì rồi, thành thật khai ra đi!"

Dáng vẻ xấu xa này của làm Tống Tương Tương sợ hết hồn, cô vuốt ngực, tức giận nói: "Làm hết hồn, cậu hù chết mình a —— "

"Cậu đang nghĩ gì vậy, không tập trung gì hết."

"Minh —— "

Tống Tương Tương nhìn cô, xoắn xuýt không biết có nên nói chuyện của Trình Nghiễn Ninh hay không.

Cô vẫn còn đang xoắn xuýt chưa quyết định xong thì Chân Minh Châu lại đột nhiên ngừng bước, khẽ nói: "Có phải là anh ấy hay không?"

"Cái gì?"

Chân Minh Châu hất cằm lên chỉ về phía xa xa: "Ồ ngay khúc quanh của ký túc xá đó, mới vừa rồi hình như là Trình Nghiễn Ninh đang đi với ai đó."

Nhất Trung có tổng cộng hai khu ký túc xá, nam nữ sinh ở khác khu, đứng ở một góc của sân vận động một lúc lâu, hướng vừa nãy mà Chân Minh Châu chỉ chính là ký túc xá phía sau khúc quanh, một mặt của khu đó đối diện với sân vận động, một mặt đối diện với tường rào của trường học, con đường hẻo lánh quanh co như vậy có rất ít người đi qua.

Tống Tương Tương thu hồi ánh mắt: "Xa như vậy mà cậu cũng có thể nhìn thấy sao?"

"Thị lục 2. 0 không được hả?" Chân Minh Châu đắc ý hừ một tiếng, kéo tay cô đi xuống bậc thang, cực kỳ hào hứng chạy đi.

Tống Tương Tương bị cô kéo đi cũng không còn cách nào, chỉ đành phải chạy theo, trong chốc lát hai người đã đến khúc quanh của ký túc xá, cô mới vừa dừng bước chân lại đã nghe bên cạnh truyền tới một tiếng "Chết tiệt", một tay của Chân Minh Châu chống lên vách tường, cặp mắt trừng to, sau đó nói một câu: "Không nhìn ra a —— "

Nhìn ra cái gì?

Tống Tương Tương ở sau lưng cô thò đầu ra nhìn.

Vừa nhìn một cái, hai mắt của cô cũng tròn to.

*

Trình Nghiễn Ninh vừa quay đầu lại, ném nửa điều thuốc đang kẹp giữa ngón tay đi, nhắc chân Nghiễn nát nó.

Buổi trưa tương đối nóng, anh chỉ mặc một chiếc áo đồng phục học sinh ngắn tay và quần jean, tùy ý đứng ở đó nhìn lại, giữa hai lông mày đều đã ngưng tụ khí lạnh

Mới vừa rình coi đã bị phát hiện, Chân Minh Châu mắng thầm trong lòng một tiếng, lảo lảo liệ liệ đi ra ngoài, mặt mày hớn hờ nói: "Học trưởng, thật khéo nha——" Lúc nói chuyện cô vẫn dùng bộ dạng khi ở bên cạnh anh, kéo dài âm cuối, vừa nịnh hót lại vừa nũng nịu.

Trình Nghiễn Ninh im lặng nhìn cô, lúc này, Tống Tương Tương từ sau lưng cô cũng đi ra.

Tống Tương Tương lộ diện lập tức làm cho Phan Dịch có hơi sững sốt: "Tương Tương?"

Tống Tương Tương mím chặt môi, nhìn anh ta rồi lộ ra một nụ cười hết sức lúng túng, nhìn về phía Chân Minh Châu nháy mắt với cô một cái.

Chân Minh Châu cười khanh khách, không hợp tác chút nào.

Phan Dịch nhìn người này lại nhìn người kia, sau một lúc, anh ta bỗng nhiên cười một tiếng, giơ tay lên vỗ vỗ cánh tay của Trình Nghiễn Ninh rồi nói: "Tôi đi trước đây."

Dứt lời, anh ta nhìn Chân Minh Châu thêm một cái, sau đó xoay người đi.

"Phan Dịch —— "

Tống Tương Tương ngăn người một chút, sau đó liền đuổi theo.

*

Trong không gian nhỏ hẹp tĩnh lặng chỉ còn lại hai người.

Chân Minh Châu cúi đầu nhìn chằm chằm tàn thuốc đã bị đập tắt ở bên chân Trình Nghiễn Ninh, nâng cằm lên cười nói: "Hút thuốc không phải là hành động của học sinh giỏi nha."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39-2: Có thể đừng lạnh lùng như vậy hay không a (cạnh hai) (2)

Trình Nghiễn Ninh không lên tiếng, xoay người bỏ đi.

"Chờ một chút!" Mắt thấy anh không nói lời nào đã bỏ đi, Chân Minh Châu nhất thời nóng nảy, hai ba bước chạy đến bên cạnh anh, ngẩng đầu lên hỏi, "Sao anh không trả lời tin nhắn của em?"

Trình Nghiễn Ninh: "..."

Anh vẫn bày ra một bộ dáng lười nói chuyện.

Trong lòng Chân Minh Châu vô cùng bức bối, oán hận giậm chân một cái, sau đó nhanh chóng móc ra một vật từ trong túi quần đưa tới: "Cho anh nè."

Một cái móc chìa khóa lặt vặt nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của cô.

Trình Nghiễn Ninh khẽ mím môi mỏng, ánh mắt rũ xuống nhìn cái móc chìa khóa kia, trong đầu bỗng dưng thoáng qua cái tin nhắn kia của cô: "Vật đính ước của Bạch nương tử và Hứa tướng công là cây dù đi mưa nha, hay là em cũng tặng anh một cái nha?" Móc chìa khóa trong lòng bàn tay của cô có hình dạng một chiếc hoa tay xinh xắn tinh xảo và một cây dù giấy.

Trình Nghiễn Ninh theo bản năng nâng mí mắt lên, nhìn Chân Minh Châu một cái.

Vóc dáng của tiểu nha đầu chỉ chừng một mét sáu, tựa hồ không muốn thua khí thế, lúc nói chuyện với anh cũng kiêu ngạo nâng cằm, nhưng hết lần này tới lần khác anh đều nhìn ra trong ánh mắt trắng đen rõ ràng kia có một tia cổ chấp và mong đợi, cùng với sự kiềm chế về vô cùng khắt khe.

"Không cần." Thu hồi ánh mắt, giọng nói của anh vẫn lạnh lùng như thường lệ.

Dứt lời liền xoay người lại rồi đi.

Chân Minh Châu trực tiếp đưa tay nắm lấy cổ tay anh.

"..."

Trình Nghiễn Ninh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không lên tiếng.

Không biết là bởi vì xung quanh mình quá an tĩnh hẻo lánh, hay là bởi vì con người của anh quá mức thâm sâu khó lường, mà một nữ sinh vẫn luôn không sợ trời không sợ đất như cô bỗng dưng đỏ mặt, giống như bị điện giật buột miệng tay của anh ra, cúi đầu nhỏ giọng thăm thì nói: "Có thể đừng lạnh lùng như vậy hay không a, em đã chọn rất lâu đó."

Trong giọng nói của cô mang theo một tia đáng thương ủy khuất.

Có thể không ủy khuất sao?

Từ Hàng Châu trở lại cô cũng đã mang quà tặng cho bọn Tàn Viễn, có ai không phải vui vẻ hài lòng nhận lấy chứ, còn khen cô là bạn tâm giao nữa đó.

Nhưng đến lượt anh thì có làm sao cũng không được!

Trong lòng kìm nén đến luống cuống, Chân Minh Châu cúi đầu xoa nắn móc chìa khóa nho nhỏ.

"Vậy sau này đừng có lãng phí thời gian nữa." Trình Nghiễn Ninh đột nhiên nói.

Chân Minh Châu ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với vẻ mặt lạnh như băng của anh. Anh nhìn cô, sau đó hờ hững nói: "Tôi không có hứng thú với những thứ này."

"Vậy anh có hứng thú với cái gì?"

Cô lại trưng ra vẻ mặt thành thật muốn cùng anh thảo luận vấn đề này, Trình Nghiễn Ninh cười nhạo một tiếng, vẫn lạnh nhạt nói: "Đối với cái gì cũng không có hứng thú."

"..." Chân Minh Châu im lặng mấy giây, có hơi hiểu ra.

Không phải đang qua loa lấy lệ với cô sao?!

Cô giận dữ cắn răng nói: "Anh không nhận em sẽ cứ đi theo anh."

"Tùy em."

"Trình Nghiễn Ninh!" Chân Minh Châu đột nhiên tiến lên cản đường anh, cắn môi nắm lấy tay anh, không nói lời nào nhét móc chìa khóa vào trong lòng bàn tay của anh.

Trình Nghiễn Ninh mặt không thay đổi nhìn gương mặt đỏ bừng của cô.

Tiểu nha đầu thờ phỉ phò ngược đầu: "Nhận lấy đi, sau này sẽ không làm phiền anh nữa."

Dứt lời liền xoay người chạy thật nhanh.

Cô cũng không quay đầu lại, rất nhanh đã chạy đi thật xa, ngay cả bóng dáng cũng đều biến mất ở trong ánh sáng rực rỡ của mặt trời, Trình Nghiễn Ninh rũ mắt nhìn móc chìa khóa đang lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay mình.

Anh đứng đó một lúc lâu, sau đó thu ngón tay lại rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40-1: Ngôi sao may mắn của Chân Chân (canh một) (1)

Chân Minh Châu bịch bịch chạy lên lầu năm, đẩy cửa ký túc xá ra.

Tổng Trương Trương không trở lại.

Cô ngược mắt nhìn chung quanh một vòng, sau đó tiện tay đặt túi giấy lên trên bàn của Nhạc Linh San, nâng cằm nói: "Này, Lý Thành Công tặng cậu đó."

Nhạc Linh San mới vừa ngủ trưa dậy, tiện tay buộc tóc thành một chùm đuôi ngựa, ánh mắt nhìn vào túi giấy, bất ngờ a một tiếng.

Chân Minh Châu giải thích: "Là bánh ngọt của nhà bọn họ."

Nhà Lý Thành Công bán đồ ăn, Nhạc Linh San có nghe nói qua ở trong lớp, nhưng vô công bắt thụ lộc, Lý Thành Công còn liên lụy cô bị hai giáo viên mắng. Bánh ngọt cái gì chứ, cô đương nhiên sẽ không nhận rồi. Thế nhưng lời cự tuyệt còn chưa nói ra thì đã nghe Nhiều Lệ ở bên cạnh tò mò hỏi: "Lý Thành Công đang theo đuổi cậu hả?"

"... Không có." Nhạc Linh San ngược mắt nhìn về phía Chân Minh Châu, khó xử nói, "Mình không thể nhận đồ của cậu ta, cậu giúp mình trả lại cho cậu ấy đi."

"Vậy đâu có được." Chân Minh Châu không hề nghĩ ngợi đã trực tiếp cự tuyệt, tiến lên cười cười khoác vai cô nói, "Đưa một phần bánh ngọt mà cũng đưa không xong, mình cứ như vậy đưa lại sẽ bị mấy tên kia cười nhạo, dầu gì chúng ta cũng ở cùng phòng mà, nể mặt chút đi——"

Muốn cầu cạnh người ta, giọng cô giọng hình như cũng trở nên nũng nịu.

Nhạc Linh San rất ít khi thân mật với người khác như vậy, gương mặt bỗng đỏ lên một chút, Chân Minh Châu buông cô ra, sau đó lấy hộp bánh ngọt trong túi giấy ra, không nói hai lời liền mở ra rồi lấy một miếng vừa đưa tới miệng cô vừa nói: "Nếm thử một chút nếm thử một chút, thật sự rất ngon đó."

Nhạc Linh San mím chặt môi tránh về phía sau.

Cô càng tránh Chân Minh Châu càng nhích gần, cuối cùng mặt hai người suýt nữa dán vào nhau làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Linh San đỏ bừng, sau đó cô đành thỏa hiệp cắn một miếng bánh ngọt.

Phản bánh ngọt có hình đóa hoa sáu cánh, vỏ ngoài trắng mềm, nhân đậu xanh thanh ngọt mềm mại, thật sự ăn rất ngon.

Chân Minh Châu nhìn cái miệng nhỏ của cô nuốt xuống, hài lòng đặt nửa miếng bánh ngọt lại trong hộp, sau đó lại thuận tay cầm ba miếng bánh có hình dáng khác nhau chia cho Vương Viện, Trần Anh cùng Nhiều Lệ.

"Cám ơn." Ba người không hề lúng túng như Nhạc Linh San, cười nói cám ơn.

Chân Minh Châu vỗ vỗ tay: "Đại Ba chưa trở lại sao?"

"Tan học đi với cậu mà." Nhạc Linh San nghiêng đầu nhìn cô, liên tưởng đến chuyện hai người thân mật lúc nãy, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hơi đỏ.

Chân Minh Châu ừ một tiếng, không nói nữa.

*

Tại cổng trường học, ở bên đường.

Tổng Trương Trương đi dạo với Phan Dịch một lúc, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Anh đánh nhau với người khác hả?"

Trán và cổ của Phan Dịch đều có vài vết thương, phần da bị rách trên trán vẫn còn chảy máu, trên cổ còn thâm hơn, có hai vết cào.

Nghe cô hỏi, Phan Dịch đưa tay sờ vết thương một cái, bụm môi cười nói: "Một người phụ nữ đánh đá sáng sớm đến đập quầy rượu."

"A ——"

"Không có chuyện gì." Lời vừa dứt, anh đã quay sang thì nhìn thấy ánh mắt lo lắng rõ ràng của Tổng Trương Trương, nén tính khí lại giải thích, "Không liên quan đến anh, quầy rượu là của bạn anh, vừa vặn anh có ở đó nên đứng ra can ngăn thôi."

"Nga." Tổng Trương Trương lập tức thở phào, lộ ra một nụ cười.

Phan Dịch hơi dờn mắt đi, như có như không hỏi: "Người mới vừa rồi là bạn của em sao?"

"Ừ, cậu ấy đang theo đuổi Trình Nghiễn Ninh." Tổng Trương Trương có chút ngượng ngùng nói, "Theo đuổi một thời gian rồi mà vẫn không có kết quả gì."

"Cũng khá xinh đẹp."

"Ừ, ba cậu ấy có mở công ty, gia cảnh cũng rất tốt."

"Nhìn ra được." Phan Dịch cong môi cười cười, gật đầu nói.

Cô gái này có một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kiều diễm, mặt mày sáng lán rực rỡ, trong mắt chứa đầy ánh sáng lung linh, dấu vết thiên chi kiều nữ trên người vô cùng rõ ràng.

Phan Dịch qua loa suy nghĩ một hồi thì nghe Tổng Trương Trương ở bên cạnh đột nhiên nói: "Anh chờ một chút."

"Hửm?"

Anh vừa nâng mắt nhìn thì Tổng Trương Trương đã xoay người chạy vào bên trong tiệm thuốc.

Phan Dịch cách cửa kiếng nhìn mấy giây thì thu hồi ánh mắt, sau đó móc bao thuốc lá trong túi quần ra, châm một điếu đưa lên khóe miệng.

Tổng Trương Trương đi vào không bao lâu thì cầm đồ trong tay đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-2: Ngôi sao may mắn của Chân Chân (canh một) (2)

Phan Dịch kẹp điều thuốc vào ngón tay nhìn về phía cô một cái, sau lại nhìn thấy thứ cô mua là thuốc sát trùng, cồn và bông băng. Anh bất ngờ nở nụ cười, nhìn Tổng Trương Trương nói: "Chỉ là một chút thương tích ngoài da, đâu cần dùng tới mấy thứ này."

"Vết thương trên trán anh vẫn còn đang rướm máu kìa." Tổng Trương Trương mím môi mở chai rượu cồn ra, rồi tiếp tục xé bọc đựng bông gòn ra, nhẹ giọng nói, "Móng tay cũng có độc, phải xử lý cho tốt một chút."

Phan Dịch cong cong khóe môi, lộ ra một ý cười không rõ.

Anh chăm chú nhìn về vô cùng lo lắng trong ánh mắt của Tổng Trương Trương, cô quay đầu nhìn sang bên cạnh để tránh né ánh mắt của anh, đề nghị nói: "Anh ngồi trên cái ghế kia đi, em giúp anh xử lý một chút."

Phan Dịch ngược mắt nhìn về phía hàng ghế trên bậc thang bên ngoài tiệm thuốc, sau đó ném điều thuốc đi tới.

Vóc dáng anh cao ráo, sau khi ngồi xuống tùy ý duỗi thẳng chân ra, động tác tùy tiện mang theo một vẻ lười biếng lưu manh.

Tổng Trương Trương không có ngồi xuống, cô vẫn đứng giúp anh xử lý vết thương.

Trên trán thì dễ rồi, lấy bông gòn thấm cồn i ốt sát trùng một lần, rồi tiếp tục lặp lại thêm một lần nữa thì đã sát trùng xong rồi.

Hai người cũng không lên tiếng, tầm mắt của Phan Dịch còn không biết đang đặt ở chỗ nào.

Tổng Trương Trương âm thầm hơi thở ra một hơi, nhìn gò má góc cạnh sắc bén của anh, nhẹ nhàng mím môi nói: "Anh ngược cô lên một chút đi."

Phan Dịch nhìn cô một cái, sau đó cũng phối hợp ngửa cổ lên.

Trên cổ anh không có vết máu nên không cần sát trùng, Tổng Trương Trương cầm bông gòn cẩn thận chạm vào vết cào đồ ửng kia.

"Ê ——" Môi của Phan Dịch bật ra một tiếng hít hà.

Tổng Trương Trương vội vàng rút tay về: "Đau không?"

"Có hơi lạnh."

Tổng Trương Trương thở phào, cầm bông gòn chạm lên trên vết cào cuối cùng, phải tiến sát lại, ánh mắt cũng không thể tránh khỏi nhìn vào trái cổ hơi nhô ra trên cổ của anh.

Đột nhiên tim cô có chút hoảng loạn.

*

Buổi tối, tám giờ.

Tiết tự học đầu tiên của buổi tối sắp kết thúc, trong phòng học lớp mười ban bảy đây rầy tiếng xì xào bàn tán.

Chân Minh Châu ngủ gật hết nửa tiết, tỉnh lại đã phát hiện Tổng Trương Trương đang ngồi bên cạnh chỗ ngồi đã đổi trước đó, trong tay đang cầm một tờ giấy có màu sắc rực rỡ, hết sức chuyên chú gấp cái gì đó.

Cô ngáp dài nhìn một lúc rồi cười hỏi: "Câu đang gấp cái gì vậy?"

"Ngôi sao may mắn." Động tác gấp của Tổng Trương Trương rất nhanh, không đến mấy giây, một ngôi sao màu hồng mập mạp đã được ra đời dưới đầu ngón tay của cô, rất đáng yêu.

Cửa hàng tinh phẩm ở cổng trường cũng có bán mấy thứ lật vặt này, Chân Minh Châu đã từng gặp qua rồi. Thế nhưng tính tình của cô luôn luôn tùy tiện, cho nên chưa bao giờ làm mấy thứ này đồ thủ công nhỏ nhặt này, mở to mắt nhìn từng ngôi sao nhỏ xinh ra đời bởi bàn tay của Tổng Trương Trương lại cảm thấy chơi rất vui, nhìn một hồi liền chủ động rút một tờ giấy, vô cùng tò mò hỏi: "Phải làm như thế nào vậy, dạy mình một chút đi, dạy mình một chút đi."

Tổng Trương Trương vừa gấp xong một ngôi sao nhỏ nữa, cười hỏi: "Cậu muốn học hả?"

"Không được sao?" Chân Minh Châu liếc cô một cái.

Tổng Trương Trương bật cười: "Được chứ, Đại tiểu thư muốn học thì sao lại không được. Rất đơn giản, làm như vậy trước, thắt nút tờ giấy lại, gấp qua gấp lại, cuối cùng như vậy, bóp lại là được."

Cô vừa nói vừa gấp, lại một ngôi sao rất nhanh được gấp ra.

Chân Minh Châu cũng bắt chước làm theo, thật lâu sau khó khăn lắm mới nặn ra được một cái, tức giận nói: "Hừ, sao lại khó coi như vậy!"

Tổng Trương Trương nhìn một cái, cố nín cười đi qua chỉ cô.

Mấy phút sau, Chân Chân tiểu thư cũng đã thành công gấp ra ba cái ngôi sao may mắn. Cô chơi vui đến đắm chìm vào trong đó, vô cùng tập trung, thậm chí còn không nghe thấy tiếng chuông tan học, cho đến khi ngôi sao nhỏ trong tay đột nhiên bị người khác lấy đi, Lý Thành Công ha ha cười nói: "Trời mẹ, Chân Chân cậu đang chơi cái gì vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41-1: Cô giống như một cô gái nhỏ đáng thương (cảnh hai) (1)

"Trả lại cho tôi!" Thật vất vả mới gấp ra được ba cái ngôi sao, Chân Minh Châu vừa ngược mắt liền thấy dáng vẻ ha ha cười to của Lý Thành Công thì lập tức bùng nổ, đẩy Tổng Trương Trương sang một bên đuổi theo anh ta.

"Ha ha, Chân Chân nhà chúng ta đã bắt đầu làm nữ công rồi nha." Cái tên Lý Thành Công này rõ thiếu đánh, vừa thấy cô đuổi theo thì lại rất ra sức, giờ ba cái ngôi sao trong tay lên cao, vừa nhảy nhót lung tung khắp phòng học, vừa ầm ĩ cười to.

Chân Minh Châu cảm quyền sách ném tới: "Lý Thất Bại cậu đứng lại cho tôi!"

"Không nha không nha!" Lý Thành Công nghiêng đầu nhe răng toét miệng cười to, sau đó nhanh vọt đến bên cạnh Tần Viễn, ôm cánh tay anh ta nói, "Viễn ca cứu mạng a."

"Cứu cái trứng cậu!" Tần Viễn nhắc chân đạp cậu ta ra ngoài.

Một cước của cậu đá tới làm cho Lý Thành Công bay lên cao, đợi đến khi chú ý tới Nhạc Linh San đang đi ra từ trong hành lang thì đã không còn kịp rồi, chỉ tục một tiếng, cả người ngã nhào xuống đất.

"Phốc, ha ha ha ——"

Cả phòng học yên tĩnh một lát, sau đó liền lập tức bùng nổ một trận tiếng cười lớn ha ha, có người thò đầu ra trước nhìn, quái dị la to: "Lý Thành Công cậu có ý phải không?"

"Cút mẹ cậu đi!" Lý Thành Công vẫn chưa đứng dậy đã mắng trước một câu, sau đó nhìn Nhạc Linh San đang ở trong góc bên cạnh bực giảng, "Không sao chứ?"

Nhạc Linh San ngược mắt nhìn anh ta một cái rồi lắc đầu.

Trong lòng lại uất ức không chịu được.

Cô chỉ mới muốn đi nhà vệ sinh trong giờ học mà thôi, vừa đi ra lại gặp phải cái loại tai bay vạ gió này, có thể Lý Thành Công cũng không phải cố ý, cho nên cô cũng không tiện tức giận.

Giơ tay lên xoa xoa cánh tay của mình, Nhạc Linh San đi ra ngoài trong trận cười to của cả phòng học.

Lý Thành Công đứng lên, trừng mắt nhìn một đám trong học đang cười đến mức ngã nghiêng ngã ngửa, tức giận mắng: "Cười cười cười, có gì buồn cười!"

Cả đám trong phòng học càng cười hăng say hơn.

Chân Minh Châu móc ba cái ngôi sao ra từ ra trong tay anh ta, mắt thấy cả ba cái đều đã bị bóp hư thì lập tức giận dữ không chỗ phát tiết, kéo lấy anh ta làm một trận quyền đâm cước đá.

Lý Thành Công kêu gào hai ba tiếng rồi tươi cười bồi tội nói: "Được rồi được rồi mà, a!"

Chân Minh Châu tức giận thu chân, trở về chỗ ngồi của mình.

Lý Thành Công đi theo sau, cười hi hi: "Nè, buổi trưa nhờ cậu tặng quà cho bạn học Nhạc, đã đưa cho cậu ấy chưa?"

Chân Minh Châu lườm anh ta một cái, không định lên tiếng.

"Chân Chân —— "

"Đưa rồi đưa rồi." Chân Minh Châu không chịu nổi nhất chính đáng về một đại nam sinh nũng nịu như anh ta, lập tức phá công, tức giận nói.

"Vậy phản ứng của cậu ấy thế nào?"

"À." Chân Minh Châu hừ lạnh, "Người ta không muốn."

"Hả?!"

"Nhưng mà," Chân Minh Châu nhìn anh ta một cái, đắc ý nói, "Dưới sự uy hiếp dụ dỗ của mình, cậu ấy ăn thử một miếng bánh đậu xanh, ha ha."

"Đã biết Chân Chân nhà chúng ta có thể làm được rồi mà!"

"Ừa —— "

Chân Minh Châu làm động tác nôn mửa với anh ta, bộ dạng tình quái bị mọi người chung quanh nhìn thấy, Tần Viễn và Dư Minh An cũng không nhịn được mà lộ ra một nụ cười rất thích thú.

*

Hai tiết tự học hò hét ồn ào trôi qua.

Chuông tan học vừa vang lên, Chân Minh Châu tạm biệt đám người Tần Viễn rồi xách cặp sách chờ ở bên ngoài lớp mười hai ban một, cách cửa sổ nhìn vào trong.

Đại danh của cô, mấy học bá ở lớp mười hai ban một đã không ai không biết. Vừa nhìn thấy cô xuất hiện thì có người đã cười cười nhắc nhở Trình Nghiễn Ninh: "Lớp trưởng, có người tìm kìa!"

Trình Nghiễn Ninh ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho anh ta.

Nhiệt tình theo đuổi đã hơn nửa tháng, Trình băng sơn căn bản không có dấu hiệu bị hòa tan.

Chân Minh Châu cách cửa sổ nhìn về phía hai gò má lạnh như băng của anh, trong lòng buồn bã đồng thời còn có một chút khó chịu, xoay người đi chậm rãi đi trên hành lang.

Lớp mười tan học sớm hơn lớp mười hai nửa tiếng, cô hôm nay tới sớm hơn một chút, đi tới lui một hồi lâu, trong sân trường đều yên lặng, tiếng chuông vẫn chưa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41-2: Cô giống như một cô gái nhỏ đáng thương (cảnh hai) (2)

Bên trong phòng học sáng hơn bên ngoài rất nhiều, Trình Nghiễn Ninh liếc nhìn ra cửa sổ thì thấy bóng dáng cô đơn của cô. Chân Minh Châu khi an tĩnh lại thì chiếc bóng có mấy phần cô đơn, giống như một cô gái nhỏ đáng thương. Cái cặp trên hai vai bị lệch sang một bên, bả vai gầy yếu của cô tựa hồ có chút không chịu nổi gánh nặng.

Thuận tiện thu hồi ánh mắt, Trình Nghiễn Ninh đột nhiên không còn tâm tư giải đề.

"Nhận lấy, sau này sẽ không đến làm phiền anh nữa."

Nữ sinh thờ phỉ phò nói, hình ảnh nâng mặt hất cằm của cô đều đồng loạt hiện lên trong đầu, đầu bút của anh ngừng lại một lát, đâm vào trong sách một chấm đen nhỏ.

Chân Minh Hình ôm quyển bài tập đến bên cạnh đứng lúc nhìn thấy dáng vẻ có chút mất hồn mất vía của anh, cô hơi ngăn người một lúc, sau đó hạ thấp giọng hỏi: "Minh đi đến phòng làm việc của thầy, cậu có muốn đi cùng không?"

Trình Nghiễn Ninh ngược mắt lên nhìn một xấp tập bài tập khác trên bức giảng, lạnh nhạt nói: "Cậu đi đi, giáo viên toán học buổi tối phải về nhà sớm, bài tập của tôi sáng mai đem qua cũng được."

"Được." Chân Minh Hình gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Trình Nghiễn Ninh cười cười, cảm giác được có một ánh mắt cách cửa sổ phóng lên trên người của anh. Ánh mắt vừa trực tiếp lại không biết thu kiếm chế kia đương nhiên chỉ có một mình Chân Minh Châu rồi.

Tiểu cô nương lỗ mãng, đáng yếu lại ngu ngốc.

Anh cúi đầu xuống, nhân nhạ suy nghĩ.

*

Phòng học bên ngoài.

Chân Minh Hình ôm quyển bài tập đi xuống cầu thang.

"Ê." Chân Minh Châu tức giận gọi một tiếng, hai ba bước chạy đến bên cạnh Chân Minh Hình, hất cằm hỏi, "Chị cố ý đúng không?"

"Cái gì?" Chân Minh Hình không hiểu nhìn cô.

Chân Minh Châu cười lạnh, dùng ánh mắt lăng trì cô ta.

Chân Minh Hình sớm đã quen nhìn ánh mắt tức giận cùng địch ý như vậy của cô rồi, cho nên trên mặt cô ta ngay cả vẻ khảnh trương cũng không có, bình tĩnh nói: "Em không có chuyện gì nữa thì đứng một bên đi, cách giờ tan học còn một lúc, chị phải đi đến phòng làm việc của giáo viên nộp bài tập."

Dứt lời, cô ta cất bước đi lên phòng giáo viên.

Chân Minh Châu nhìn theo bóng lưng của cô ta, chỉ cảm thấy một luồng lửa giận bốc lên từ lòng bàn chân.

Muốn mình chờ ở một bên?

Cô ta cho rằng cô ta là ai chứ, chó má!

Còn có Trình Nghiễn Ninh kia, đối với mình thì vĩnh viễn lạnh như băng, nghe cô ta nói chuyện thì mặt mày vui vẻ, thật là còn đáng ghét hơn cả chó má!

*

Chân Minh Châu thở phò đi về phòng trọ.

Chân Minh Hình muốn cô đợi, hết lần này tới lần khác cô đều không đợi, một hồi lúc chú Lý tới đón hai người về nhà, không nhìn thấy cô thì sẽ nhào nhào tìm kiếm một trận.

(Xiaomei: Ê hê, trẻ trâu vậy cô nương)

Như vậy là tốt nhất, để cho bọn họ tìm khắp trường đi.

Sau một hồi nghỉ ngơi lung tung, Chân Minh Châu lập tức sung sướng hơn rất nhiều, nhảy nhót lung tung đi đến phòng trọ.

Bình thường cô không ở lại trường vào buổi tối, lúc vừa xuất hiện đã trong mấy người trong phòng trọ sợ hết hồn, Nhạc Linh San còn đang gặm bánh bao, nhìn thấy cô đến quá bất ngờ, ngay cả khước miệng cũng không kịp lau sạch.

Chân Minh Châu cùng cô bốn mắt nhìn nhau, sửng sốt một hồi rồi hỏi: "Buổi chiều cậu chưa ăn cơm hả?"

"Ăn rồi." Nhạc Linh San lau khước miệng, có chút ngượng ngừng nói, "Ăn chưa no, lại hơi đói."

Gia cảnh của cô ấy không tốt lắm, cha mẹ vì muốn để cô ấy được đi học đã không màng trắc trở đi tới An thành, sau đó bày sạp bán đồ ăn vặt ở bên cạnh đại học bên kia. Nhạc Linh San rất không chịu thua kém, thành tích tốt lại còn rất tiết kiệm, lúc bình thường sẽ mang mấy cái bánh bao kèm một ít dưa muối, có lúc bánh bao cùng dưa muối sẽ trở thành một bữa cơm.

Những chuyện này Chân Minh Châu có nghe Nhiều Lệ nhắc tới, nhưng chính mắt nhìn thấy Nhạc Linh San ăn uống tạm bợ như vậy thì vẫn là lần đầu tiên, cô đảo mắt một vòng liền cười lên, cong cong môi nói: "Đúng lúc mình cũng có hơi đói, thời gian còn sớm, hay hai chúng ta đi ra bên ngoài ăn đi."

Chương 42-1: Tâm địa của lớp trưởng Trình thật là quá sắt đá (canh một) (1)

Chân Minh Châu đề nghị ra bên ngoài ăn, Nhạc Linh San đương nhiên không vui.

Cô ấy đã mang theo mấy cái bánh bao, lại không thể để lâu, đương nhiên phải càng sớm giải quyết càng tốt. Nhưng Chân Minh Châu ai chứ, lộ ra một bộ dáng nũng nịu bán manh, lại còn rất dính người. Với tính tình nội liễm của Nhạc Linh San vốn đã không biết làm sao cự tuyệt người khác, huống chi cô còn như vậy.

Mấy phút sau, hai người đã đi tới công trường.

Chân Minh Châu dừng lại, nghiêng đầu hỏi Nhạc Linh San: "Ăn cái gì, mình mời cậu."

"Hả?" Nhạc Linh San có hơi sững sốt, sau đó vội vàng nói, "Không cần. Sao có thể để cậu mời, mình có mang tiền."

Chân Minh Châu ra vẻ hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Để cho cậu đi ăn cơm với mình đã rất áy náy rồi, sao còn có thể để cho cậu mất tiền chứ? Ai nha, đừng có dây dưa lằng nhằng nữa, muốn ăn cái gì?"

Nhạc Linh San có chút dè dặt nhìn cô.

Thành thật mà nói, danh tiếng của Chân Minh Châu ở trong trường học thật sự rất kém, không học tập cho giỏi lại muốn yêu đương mù quáng, hơn nữa lại tùy hứng thích làm bậy khoe khoang ngang ngược, gia cảnh đáng người lại tốt, lại có một đồng nam sinh cưng chiều cô, thầy cô ở các khoa và thầy chủ nhiệm cũng không có biện pháp với cô.

Nữ sinh như vậy rất làm người khác chú ý lại khiến người ghen tỵ.

Nhạc Linh San không chỉ một lần nghe thấy những nữ sinh khác trong lớp nói xấu sau lưng cô, nhưng rất có thể là bởi vì cuộc sống từ nhỏ đã khác nhau một trời một vực, hoặc là bản thân cô ấy cũng an tĩnh im lặng, cho nên khi nghe mấy lời nói xấu kia cũng không có gì phải đồng tình.

Thậm chí cô ấy còn cảm thấy Chân Minh Châu rất đáng yêu.

Thu hồi suy nghĩ, Nhạc Linh San hơi cong môi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, cô ấy nhìn sắc mặt đề nghị: "Hoành thánh, như thế nào? Chúng ta đi Tiểu Sa Huyện ăn đi."

"... Được rồi." Đáp án này hình như đã làm cho Chân Minh Châu có chút không biết nên làm sao.

*

Hai người đi đến Tiểu Sa Huyện ăn tối.

Nhạc Linh San muốn gọi một chén hoành thánh, ngược mắt lên thì thấy Chân Minh Châu đang nhìn chằm chằm thực đơn suy tính một hồi lâu, sau đó hướng ông chủ kêu: "Hoành thánh da, đừng để rau thơm."

Hoành thánh da?

Nhạc Linh San bất ngờ nhìn Chân Minh Châu một cái: "Cậu không ăn thịt sao?"

Chân Minh Châu cười cười: "Bây giờ không muốn ăn lắm."

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn ra ngoài tiệm, cũng không biết đột nhiên nghĩ đến cái gì mà hưng phấn nói: "Mình đi ra ngoài mua đồ chút."

"... Nga."

Nhạc Linh San chưa kịp dứt lời thì cô đã chạy ra ngoài rồi.

Chân Minh Châu đi chuyến này rất nhanh đã trở lại, chủ tiệm vẫn còn chưa bung hoành thánh, ngón út xoay một bịch túi ny lon trên không trung, đáng vẻ cả lơ phất phơ mặt mày lại vô cùng hớn hờ.

Nhạc Linh San liếc nhìn túi ny lon, tò mò hỏi: "Cậu mua cái gì vậy?"

"Giấy xếp ngôi sao." Chân Minh Châu giơ ngón giữa đáp rồi tùy tiện ngồi xuống, cúi đầu lấy hai tờ giấy trong túi ny lon ra.

Nhạc Linh San ngạc nhiên, mím môi hỏi: "Dùng cái này gấp ngôi sao hả?"

"Ừa." Chân Minh Châu đưa một tờ giấy cho cô ấy, giãi miệng nói, "Có muốn thử một chút hay không? Rất đơn giản, mình dạy cậu."

Nhạc Linh San mím môi cười một tiếng: "Không cần."

Hình như đã không còn biện pháp với bà cô giáo nhỏ này, Chân Minh Châu có hơi tiếc nuối nhìn cô ấy một cái, sau đó tự mình ra tay gấp giấy lại.

"Cẩn thận nóng." Vào lúc này Chủ tiệm đã bung hoành thánh lên.

Nhạc Linh San cầm đũa và cái muỗng lên, vừa ăn vừa nghiêng đầu quan sát động tác của cô.

Tính tình của Chân Minh Châu có chút cầu thả tùy ý, lúc này mới vừa học gấp ngôi sao nên vẫn còn hứng thú rất lớn, gấp được hai ngôi sao thì uống một hớp canh, đến cuối cùng thả một đồng ngôi sao nhỏ trong tay xuống thì chén hoành thánh da của cô mới ăn được phần nửa đã nguội ngắt.

Nhạc Linh San xoắn xuýt nhìn nhìn rồi nhắc nhở nói: "Cậu ăn hết đồ ăn đi."

Chân Minh Châu ừ một tiếng.

Nhạc Linh San cong môi: "Lãng phí lương thực không tốt lắm đâu."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42-2: Tâm địa của lớp trưởng Trình thật là quá sắt đá (canh một) (2)

Cô ấy và bọn Chân Minh Châu hoàn toàn là người của hai thế giới. Cô nhìn không được Chân Minh Châu để thừa com cũng giống như Lý Thành Công không thể hiểu được vì sao cô ấy bị phạt đứng mà vẫn cố chấp phải nghe giảng vậy. Nhưng mỗi người đều sẽ có kiên trì của mình, không lãng phí đối với cô ấy mà nói là chuyện cơ bản nhất.

Chân Minh Châu bất ngờ nhìn cô ấy một cái, cũng không nói nhiều đã cúi đầu ăn hết.

Nhạc Linh San thở phào nhẹ nhõm.

Trả tiền xong hai người cùng nhau trở về trường học.

Trong lòng Nhạc Linh San vẫn có chút ngưng ngưng, đi một hồi liền chủ động giải thích nói: "Cậu cũng biết điều kiện sinh hoạt của nhà chúng mình không tốt lắm, từ nhỏ ba mẹ mình đã không cho mình lãng phí lương thực rồi, cho nên vừa rồi mình mới có chút không nhìn nổi, đừng để ý nha."

"Không sao, ăn nhiều một chút cũng sẽ không no chết."

Nhạc Linh San: "..."

Cô ấy không lên tiếng, Chân Minh Châu nghiêng đầu qua nhìn sắc mặt của cô ấy thì liền lập tức cười lên, vỗ cánh tay cô ấy nói: "Chút chuyện nhỏ này sao mình có thể để ý chứ, nè, mình nói chuyện cứ như vậy đó, quen rồi. Không có ý làm lệch ý của cậu đâu——"

"Ừ." Nhạc Linh San gật đầu như gà con mổ thóc.

Chân Minh Châu rất sợ nữ sinh ngoan ngoãn này bị ủy khuất, nhìn thấy cô ấy đã thả lỏng thì cũng thở phào, sau đó lại nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên.

Cô móc ra nhìn một cái rồi bắt máy: "Chú Lý."

"Tôi nay con sẽ ở lại phòng trọ, không trở về đâu." Lý Khôn ở đầu dây bên kia hỏi han một tràng dài mà cô cuối cùng chỉ nói một câu rồi cúp điện thoại.

Ở Nhất Trung có khá nhiều người biết cô và Chân Minh Hình là chị em gái, nhưng chỉ có mấy người bọn Tần Viễn thì mới biết rõ tình huống thật sự, hơn nữa cô căn bản sẽ không ở trước mặt những bạn học chủ động nói tới tình huống trong nhà, cũng như cô, Chân Minh Hình cũng sẽ không nói.

Cô không muốn để cho người khác biết cô có một người mẹ ghê, mất mặt.

Chân Minh Hình chắc chắn không muốn để cho người khác biết cô là con gái của mẹ ghê, cũng mất mặt.

Suy nghĩ lung tung một hồi, Chân Minh Châu cũng thu hồi suy nghĩ, đi chưa được mấy bước thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện của nam sinh cách đó không xa.

Hình như là Tiết Phi?

Cô theo bản năng ngược mắt lên nhìn thì thấy ba người đang đi ở phía trước.

Tiết Phi ở bên trái, Trình Nghiễn Ninh ở chính giữa, Khang Kiến Bình còn có một nam sinh khác ở phía bên phải, bốn người xếp thành một hàng đang cùng nhau đi về phía phòng trọ.

Ánh mắt của cô lập tức nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh, sau đó nhanh chóng đã bị Tiết Phi đang nói chuyện với anh phát hiện, anh ta nghiêng người sang cười gọi: "Tiểu học muội, tối nay em cũng nội trú à?"

"Ừ." Chân Minh Châu cười cười, ánh mắt vẫn đặt trên người Trình Nghiễn Ninh, nhưng không giống như trước kia nhìn thấy anh liền đuổi theo.

Tiết Phi nhìn cô một cái, sau đó lại quay sang Trình Nghiễn Ninh, nhỏ giọng hỏi: "Tình huống có chút không đúng nha?"

Trình Nghiễn Ninh nhìn anh ta một cái, không định lên tiếng.

Bốn người an ổn đi vào phòng trọ nam sinh, Tiết Phi không nhịn được lại hỏi: "Cậu đã làm gì Tiểu Chân Chân rồi nha?"

Ánh mắt của Trình Nghiễn Ninh vẫn nhìn thẳng như cũ, vẫn bày ra một bộ dáng không muốn nói chuyện.

Tiết Phi thờ dãi một tiếng, bắt đắc dĩ nói: "Được được được, biết không liên quan tới cậu rồi, nhưng cậu không nhìn thấy dáng vẻ mới vừa rồi của cô nương kia đâu, hai mắt nhìn cậu chăm chăm, khiến tim mình cũng muốn tan nát."

"Phốc, ha ha, người ta lại không nhìn cậu, cậu tan nát cõi lòng cái lông gì!" Khang Kiến Bình mở cửa ký túc xá ra, trêu ghẹo nói.

Tiết Phi ngẩn ra, gãi đầu nói: "Có lẽ bởi vì em ấy xinh đẹp đi?"

Tiểu nha đầu xinh đẹp thích bán manh đột nhiên xụ mặt xuống bày ra một bộ dáng ủy khuất ba ba yên lặng như vậy, là con trai thì đều không chịu nổi nha!

Tâm địa của lớp trưởng Trình thật là quá sắt đá!

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43-1: Nụ hôn đầu của anh? (canh hai) (1)

Chương 43.1: Nụ hôn đầu của anh? (canh hai)

Bốn nam sinh đi vào phòng trọ.

Chân Minh Châu uất ức mà thu hồi ánh mắt, cũng đi trở về.

Nhạc Linh San ở bên cạnh dè dặt nhìn cô một cái, suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Này, cậu không sao chứ?"

"Không có chuyện gì." Chân Minh Châu cong cong khóe môi cười cười.

Nhạc Linh San vụng về an ủi cô: "Bài vở của lớp mười hai rất nặng, Trình Nghiễn Ninh lại học tốt như vậy, khẳng định không thể nói chuyện yêu đương được."

"Tại sao?"

"Hả?"

Chân Minh Châu bước chậm lại: "Tại sao không thể nói chuyện yêu đương?"

Nhạc Linh San ngẩn người một lúc, sau đó nói khoa trương lên một chút với cô: "Bài vở nặng như vậy, tập trung học còn không kịp nữa, sao có thể tốn thời gian đi nói chuyện yêu đương chứ, sẽ ảnh hưởng đến thành tích." Cô nói rất nghiêm túc, giọng điệu không cao nhưng rất nghiêm túc.

Chân Minh Châu im lặng mấy giây rồi ồ một tiếng.

Nhạc Linh San cũng không rõ nguyên do, lúc lên phòng ký túc xá vẫn nhìn thấy vẻ mặt của cô có chút như đưa đám, một lần nữa lại khó xử mở miệng nói: "Từ bỏ là tốt nhất, cao trung (trung học phổ thông) nên lấy việc học làm chủ."

Chân Minh Châu không nhịn được mà xoa mái tóc nhuyển mịn của cô ấy một cái, hỏi ngược lại: "Ai nói mình muốn từ bỏ chứ?"

Hai mắt của Nhạc Linh San mở lớn.

Chân Minh Châu bước một bước lên hai bậc cầu thang, có chút vô lại nói: "Mình đã từng nói nếu không theo đuổi được người ta thì sẽ không gọi là Chân Minh Châu nữa, chẳng lẽ muốn mình đổi họ sao?"

Nhạc Linh San: "..."

Lý do này khiến cô ấy không còn lời nào chống đỡ.

*

Hai người trở về phòng trọ.

Gần tới mười một giờ, Nhạc Linh San mở đèn bàn ra bắt đầu học bài.

Chân Minh Châu rửa mặt xong thì chống cằm nằm dài trên cái bàn chất nhưng ngôi sao nhỏ đã được xếp xong, trong lòng có chút rối bời.

Buổi sáng tức giận nói sẽ không tìm Trình Nghiễn Ninh nữa, buổi trưa cô lại kèm chế không được mà đi đến gần anh, trên thực tế khi nhìn thấy anh thì cái loại cảm giác móng mèo cào tìm lại lập tức nổi lên.

Là vui về sao?

Cô thích Trình Nghiễn Ninh rồi sao?

Không hiểu.

Còn có chút buồn bực.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng nói yêu ai, mặc dù bọn Tần Viễn vô học, nhưng về chuyện quan hệ nam nữ đều rất có quy củ, ở chung quanh cô, người từng yêu đương thì chỉ có một mình Từ Mộng Trạch thôi.

Tuy nhiên, nói vậy Từ Mộng Trạch cũng coi như là một tên quỷ yêu nha!

Chân Minh Châu suy nghĩ miên man rồi đột nhiên kéo cái ghế xoay người, tò mò hỏi: "Nhiều Lệ, Từ Mộng Trạch đã từng hôn cậu chưa?"

"A!" Nhiều Lệ bị cô dọa sợ không nhẹ, gương mặt lập tức đỏ lên, quờ trách nói, "Cậu nói gì vậy, làm sao có thể chứ!"

Đầu óc của Chân Minh Châu lại mơ hồ: "Chưa hôn?"

"Chúng ta mới nói chuyện có bao lâu đâu." Nhiều Lệ thở phì phò nói.

Chân Minh Châu nga một tiếng, sau đó quay đầu lại.

Bỗng dưng cô nhớ lại lúc cô ở lớp mười hai ban một hôn lên môi Trình Nghiễn Ninh một cái ngay trước mặt học sinh cả lớp, khó trách anh lại tức giận đến mức lập tức hất tay bỏ đi.

Như vậy, đó không phải là nụ hôn đầu của anh chứ?

Ý niệm này khiến cô sợ hết hồn, đồng thời cũng quét sạch tất cả phiền não và uể oải của cô trong hôm nay, tiện tay gom những ngôi sao nhỏ trên bàn thành một đống, Chân Minh Châu lấy điện thoại di động ra rồi điều chỉnh lại vị trí của đèn bàn, sau đó chụp cho đống ngôi sao nhỏ một tấm hình.

Chương 43-2: Nụ hôn đầu của anh? (cạnh hai)ầu của anh? (cạnh hai) (2)

Phòng trọ của bốn nam sinh.

Ánh sáng nhu hòa của đèn bàn bao phủ cả mặt bàn, Trình Nghiễn Ninh mở sách ngữ văn ra xem, hơi ngẩn người một chút rồi tiện tay kéo ngăn kéo bàn đọc sách phía bên phải ra.

Một chiếc móc khóa tinh xảo xinh xắn lẳng lẳng nằm trong đó.

"Có thể đừng lạnh lùng như vậy hay không a, em đã chọn rất lâu."

"Cậu đã làm gì Tiểu Chân Chân rồi?"

Hai câu đột ngột cùng xuất hiện, thay nhau vang vọng ở bên tai anh, anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của nữ sinh bị nhuộm đến đỏ ửng.

"Ông ông ông ——" tiếng điện thoại di động trên mặt bàn đột nhiên vang lên.

Anh cầm lên nhìn thì thấy một tấm hình được gửi tới trước, ngay sau đó là một câu nói: "Có phải rất đáng yêu hay không, em gấp cho anh một chai có được không?"

Trình Nghiễn Ninh nhìn chằm chằm câu nói kia mấy giây rồi đặt điện thoại di động xuống.

Anh không trả lời, tâm tình chuẩn bị bài cho tiết học mới cũng bị ảnh hưởng, đang ngẩn người nhìn chằm chằm điện thoại di động thì Tiết Phi đột nhiên chạy đến bên cạnh anh hỏi: "Cái bài này làm sao giải?"

Trình Nghiễn Ninh liếc mắt nhìn rồi kéo cái ghế nhích sang bên cạnh một chút, lấy bài của cậu ta qua.

Bài tập mà Tiết Phi hỏi chính là một đề hàm số rất phức tạp, bước giải tương đối rắc rối, Trình Nghiễn Ninh mới vừa ghi mấy công thức ở trên tờ giấy trắng thì chiếc điện thoại di động ở trên bàn lại đột nhiên vang lên.

Tiết Phi định lấy giúp anh, nhưng tay còn chưa chạm tới thì Trình Nghiễn Ninh đã tiện tay cầm lấy chiếc điện thoại của mình rồi, sau đó mặt không thay đổi nhét vào túi áo.

Tiết Phi hơi sợ run một chút, đang cảm thấy buồn bực lại đột nhiên bị chiếc đồng hồ đeo tay trên cổ tay anh hấp dẫn.

Trình Nghiễn Ninh có dáng dấp tốt, đây là điều toàn trường công nhận. Đừng nói mấy tiểu nữ sinh kia si mê, ngay cả bọn nam sinh như anh ta sống chung lâu cũng không tránh khỏi bị khí chất của anh thu phục, hoàn toàn không dám ở trước mặt anh nói hoặc làm trò đùa quá đáng gì.

Anh ta luôn cảm thấy mặc dù tuổi tác của người này không chênh lệch với tuổi của bọn họ lắm, nhưng cách đối đãi xử sự với người khác lại thành thực đúng mực hơn nhiều so với bạn bè cùng lứa tuổi, có lúc cũng rất lạnh lùng, nhưng sự lạnh lùng này lại không làm người ta ghét, ngược lại làm cho anh càng thêm cao quý mê người.

Chiếc đồng hồ kia vừa nhìn đã biết không rẻ rồi.

*

Khu nhà trọ tập thể ở Nhất Trung đến mười hai giờ khuya phải tắt đèn.

Mười một giờ năm mươi, Trình Nghiễn Ninh thu thập sách vở trên bàn, rửa mặt xong thì nằm lên giường, nhìn lên trần nhà thăm thờ dài một tiếng, anh cầm điện thoại di động lên nhìn.

"Anh không trả lời, vậy em sẽ coi như anh đã đồng ý rồi đó."

Đây là cách nói chuyện điển hình của Chân Minh Châu.

"Đừng làm những chuyện phí công ——" Sau khi gõ xong mấy câu trả lời này thì một hồi lâu anh lại mặt không thay đổi xóa hết toàn bộ.

"Ba!"

Cái đèn ở đỉnh đầu đột nhiên tắt, phòng trọ chìm vào bóng tối.

Trình Nghiễn Ninh nhắm mắt lại, trước mắt liền xuất hiện một đôi con người sáng ngời, tiểu nha đầu không biết nông sâu, ánh mắt nóng bỏng nhìn anh, càn rỡ lại linh động.

Đúng rồi, cô gái nọ chính là như vậy, to gan lỗ mãng, hồn nhiên ngây thơ, lại còn rất sạch sẽ.

Khiến cho anh..

Vừa muốn cất giấu như vật quý, lại vừa muốn hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44-1: Chắc chắn anh cũng thích em (1)

Thời gian một tuần chớp mắt trôi qua.

Thứ hai ngày mười sáu tháng mười, thời gian đọc sớm.

Trong phòng học lớp mười hai ban một, mười mấy người đang ngồi rầm rì đọc sách buổi sáng thì nghe thấy từ cửa sổ truyền tới hai tiếng gõ "Cốc cốc" truyền tới.

Mọi người ghé mắt nhìn cô gái đang vẫy tay cười cười ở bên ngoài cửa sổ.

Chân Minh Châu có khoảng chừng một tuần không đến quấy rầy Trình Nghiễn Ninh, bọn học sinh lớp mười hai ban một còn tưởng rằng cô đã lẳng lẽ rút quân, mà hiện giờ lại đột nhiên nhìn thấy mặt mày cô vui vẻ ngồi ngò, vì vậy có vài người cảm thấy khó hiểu, theo bản năng nhìn cô thêm vài lần.

Hơn nữa có lẽ là bởi vì hôm nay Chân Minh Châu lại quy quy củ củ mặc áo khoác đồng phục học sinh màu lam trắng xen kẻ.

Nói thật ra thì đồng phục học sinh của Nhất Trung rất xấu.

Nhưng cũng không ngăn được vài người có dáng dấp đẹp mắt, vì vậy cho dù mặc cái bao bố cũng sẽ tỏa ra khí chất phi phàm, lớp trưởng của bọn họ là một trong những tài năng xuất chúng của đám nam sinh, còn trong đám nữ sinh thì... Lúc trước còn chưa chú ý đến Chân Minh Châu, Chân Minh Hinh trong lớp bọn họ thường xuyên được nam sinh để mắt tới, nhưng khi em gái xuất hiện thì người chị hình như kém hơn một chút.

Tướng mạo của Chân Minh Hinh vẫn là điềm đạm nhu nhược, khi mặc đồng phục học sinh đương nhiên cũng lộ ra vẻ mềm mại nhỏ nhắn. Nhưng loại khí chất này nhìn quen thì cũng chỉ như vậy. Ngược lại là Chân Minh Châu này, nhìn qua thì thần thái vĩnh viễn luôn là một bộ dạng phần chân thích giương nanh múa vuốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia thật giống như có thể sáng lên, đi đến đâu cũng sẽ thu hút được sự chú ý của người khác trước tiên.

Hôm nay hiếm khi thấy cô mặc đồng phục học sinh kiểu vào xuân thu, hai bên trán một ít mồ hôi, chòm đuôi ngựa đơn giản thoải mái được buộc ở sau ốt, cách cửa sổ cong cong ánh mắt cười một tiếng lộ ra hàm răng trắng nõn thẳng tắp đều đặn, lạnh lợi tinh ranh khiến cho trái tim người cũng mềm dần.

Cũng chỉ lớp trưởng của bọn họ là lạnh lùng đến không hợp tình hợp lý mà thôi.

Ánh mắt nhìn vào gò má của không có biểu cảm gì của Trình Nghiễn Ninh, ở trong lòng của mấy nam sinh đều than thở một tiếng, lắc đầu một cái rồi tiếp tục đọc sách.

*

Chân Minh Châu đi vào phòng học.

Bạn ngồi cùng bàn với Trình Nghiễn Ninh không có ở đây, cô thuận thế ngồi ở trên ghế của người ta, nhất tay móc ra một cái bình thủy tinh có chứa các ngôi sao nhỏ đặt ở chính giữa hai cái bàn.

Ánh mắt của Trình Nghiễn Ninh vẫn rơi vào trong quyển sách tiếng Anh đã mở ra, hoàn toàn không để ý tới cô.

"Nè——"

Chân Minh Châu dậm dậm cánh tay anh.

Trình Nghiễn Ninh nghiêng đầu nhìn cô một cái, môi mím con lên: "Đem đi đi."

"Không được, anh đã đồng ý rồi mà." Mặt của Chân Minh hiện đầy vẻ bất mãn nhìn anh, nhắc nhở nói, "Lúc em hỏi anh thì anh lại không trả lời tin nhắn của em."

Trình Nghiễn Ninh cũng không nhận lấy, lạnh nhạt nói: "Tôi đã từng nói không có hứng thú với những thứ này."

"Hứng thú cũng có thể tạo ra mà."

Cô ra về thông thạo, Trình Nghiễn Ninh lại không nói gì.

Chân Minh Châu có chút thất bại.

Trên đời này sao lại có người lạnh băng khó khăn như vậy chứ!

Cô tức giận suy nghĩ, ngược mắt lên thì đúng lúc nhìn thấy nam sinh hơi mím mím môi, tò mò hỏi: "Lúc anh đi học cũng không lên tiếng như vậy sao?"

Cái vấn đề này Trình Nghiễn Ninh vẫn không trả lời cô.

Chân Minh Châu tức giận, chìa tay định chọt chọt vào eo của anh, nhưng thật không ngờ hai mắt của Trình Nghiễn Ninh lại giống như cũng mọc ở eo, lúc cô chìa tay ra thì đã dùng một nắm chắc tay cô, lực đạo rất lớn, khiến cho cô không thể động đậy.

Tay của anh không thể nghi ngờ là đẹp mắt, lòng bàn tay rộng lớn, đốt ngón tay thon dài, xúc cảm lạnh buốt, rất giống tay của nghệ thuật gia.

Nhưng lúc này Chân Minh Châu hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức tay của anh.

Rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44-2: Chắc chắn anh cũng thích em (2)

Cô có thể cảm giác được nam sinh này căn bản không muốn nói chuyện tình cảm.

Bàn tay nhỏ bé của Chân Minh Châu nhúc nhích hai cái cũng không được, một bụng ủy khuất đột nhiên xông lên, uất ức nhìn anh ba ba nói: "Anh làm em đau quá à —— "

Cô ở bên cạnh anh cho tới bây giờ vẫn không có nói chuyện đàng hoàng, giọng nói ngọt ngào lại cuốn hút người khác.

"Chưa thấy ai mặt dày như vậy cô." Trình Nghiễn Ninh buông tay cô ra, lãnh đạm nói.

Chân Minh Châu rũ đầu nhỏ xuống xoa tay mình hai cái, chép miệng giọng tay lên cho anh nhìn: "Ừm, đồ hết rồi."

Cô từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, bài tập cũng rất ít khi viết, một đôi tay trắng nõn mịn màng, năm ngón tay dài nhọn mềm mại xinh đẹp, nâng mặt lên, đôi môi nhỏ nhắn mà phấn nộn trề ra, giống như hai cánh hoa nhỏ, thật sự rất ứng với một câu trong thơ cổ: "Ngón trắng như hành bóc, Miệng đỏ tựa chu đàn. (*)"

(*) Trích trong "Tiểu Trọng Khanh thi - Đoạn thứ hai", Nguyên văn: Chỉ như tước thông căn, Khẩu như hàm chu đàn.

Trình Nghiễn Ninh liếc mắt nhìn một cái, lạnh giọng nói: "Đáng đời."

Chân Minh Châu: "..."

Cái đầu nhỏ của cô lại cúi xuống, vốn là có chút ủy khuất, nhưng lại chậm chạp phát hiện Trình Nghiễn Ninh đã nói nhiều hơn rồi

Trước kia dù cô có nói chuyện một hồi lâu anh cũng không nhất định sẽ trả lời lại một câu, nhưng lúc này cô nói một câu thì anh một câu, mặc dù vẫn không nói lời nào tốt đẹp hết, nhưng cái này cũng miễn cưỡng coi như việc trao đổi của hai người đã có một chút tiến triển a!

Suy nghĩ miên man một hồi thì cô đột nhiên xi cười, né người dựa vào bàn, một tay chống cằm hỏi anh: "Có phải anh cũng có chút cảm giác với em hay

không?"

Trình Nghiễn Ninh bắt ngờ nhìn cô một cái: "Cô suy nghĩ quá nhiều rồi."

Lại nói chuyện!

Chân Minh Châu hừ một tiếng, quay lại gục xuống bàn, nói nhỏ: "Trước kia em nói gì thì anh cũng đều không trả lời em, bây giờ em hỏi một câu thì anh cũng đáp một câu, đây không tính là tiến bộ sao? Chắc chắn anh cũng thích em."

Trình Nghiễn Ninh: "..."

Mặt anh lại lạnh thành núi băng sơn rồi.

Chân Minh Châu âm thầm chửi mình nhanh miệng, trong đầu xoay chuyển một cái lại cười híp mắt nhìn anh chăm chăm anh.

Anh thật là đẹp mắt nha!

Đỉnh lông mày khôì ngò, mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hấp dẫn (sexy)!

Thật ra thì cô có biết hấp dẫn (sexy) là cái gì đâu chứ?

Nhưng nhìn chăm chăm anh như vậy thì lại cảm thấy khi anh hơi mím môi thì sẽ vô cùng dụ hoặc, khiến cho người ta nhìn một chút liền muốn tiến tới hôn một cái..

Ánh mắt như dao của Trình Nghiễn Ninh đột nhiên phóng tới.

Chân Minh Châu cũng bị tưởng tượng của mình làm sợ hết hồn, thậm chí cô còn cảm thấy chột dạ, mới sáng sớm mình lại nhìn vào gương mặt của nam sinh mà chảy nước miếng, cái này có khác gì mấy người nữ sinh mê trai trong khối đầu chứ!

"Ngôi sao đã để trong ngăn kéo của anh." Vì để che giấu một chút xấu hổ ở trong lòng, cô đột nhiên đưa tay nhét bình thủy tinh vào trong hộc bàn của Trình Nghiễn Ninh, không ngại phiền phức nhấn mạnh nói, "Ba trăm sáu mươi lăm cái đó, em đã gấp rất lâu!"

Trình Nghiễn Ninh đưa tay muốn lấy cái bình kia ra.

Trong không gian chật hẹp, ngón tay của hai người lại đụng phải nhau, một bàn tay cứng rắn lạnh như băng, một bàn tay mềm mại ấm áp.

Bang bang bang bang phanh!

Chân Minh Châu nghe thấy tiếng tim mình đang đập nhanh hơn, cô nghiêng đầu nhìn anh, không biết làm sao liền đỏ mặt, ma xui quỷ khiến thế nào lại nuốt nước miếng nói: "Nếu anh không nhận, em sẽ ở nơi này hôn anh."

"Chân —— "

"Chụt!"

Lời Trình Nghiễn Ninh mới vừa ra khỏi miệng thì cả người đã cứng đờ.

Một cái hôn đặt vào khóm môi của anh.

Chân Minh Châu cũng cứng ngắc, sắc mặt đỏ lên nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Đôi mắt phượng của nam sinh vừa đẹp lại sâu thẳm, cô từ trong đó có thể nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc của mình.

"Àm —— "

Băng ghế rơi xuống đất vang lên một âm thanh đồ ngã.

Trình Nghiễn Ninh tỉnh hồn, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy bóng lưng của nữ sinh đang nhanh chóng chạy xa.

Giống như một con bướm, biến mất trong ánh nắng màu vàng của buổi sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45-1: Chân Chân ủy khuất (1)

Buổi sáng, cách tiết học cuối cùng một khoảng một giờ.

Diệt Tuyệt Lý (Duyệt Tuyệt sư thái đó, thường dành cho giáo viên khó tính) công lưng bước lên bục giảng viết bài giải.

Tổng Tương Tương đã đôi chò liếc mắt nhìn Chân Minh Châu ở bên cạnh đã đi vào cõi thần tiên, co ngón tay gõ lên bàn hai cái sau đó đẩy một tờ giấy nhỏ qua.

"Mượn điện thoại đi động dùng một chút."

Chân Minh Châu móc điện thoại đi động từ trong túi quần ra đưa cho cô ấy, tay cầm viết ghi trên tờ giấy hỏi: "Cậu và Phan Dịch thế nào rồi?"

"Buổi chiều có thời gian không? Có đồ cho anh đó." Tổng Tương Tương soạn xong một tin nhắn rồi gửi đi, sau đó trả lại cho cô, "Thỉnh thoảng có liên lạc một chút, không thể nói có tiến triển gì. Cậu tặng ngôi sao rồi hả?"

"Đương nhiên rồi." Chân Minh Châu viết xong, nhìn cô ấy cười một tiếng.

Tổng Tương Tương suy nghĩ một chút lại hỏi cô: "Trình giáo thảo chịu nhận hả? Thiệt hay giả vậy?"

"Anh ấy không chỉ có đón nhận mà còn nắm tay mình."

"Phốc —— "

Tổng Tương Tương vội vàng che miệng, không dám tin nhìn cô.

Chân Minh Châu cúi đầu, ngu ngốc cười lên.

Mặc dù lời này có phần là giả, nhưng Trình Nghiễn Ninh thật sự đã chủ động cầm tay cô nha, không chỉ có vậy, hai người còn có trải qua cái hôn thứ hai trong mấy ngày nay, mỗi khi nhớ tới trong lòng đều vui vẻ.

Lúc cô đang cười ngây ngô thì Tổng Tương Tương cúi đầu liếc mắt nhìn tin nhắn hồi âm.

Phan Dịch trả lời: "Gi vậy?"

"Gặp mặt đi anh sẽ biết." Tổng Tương Tương bí mật trả lời.

Phan Dịch lại hỏi: "Vào lúc nào của buổi chiều?"

Tổng Tương Tương xoắn xuyết một hồi rồi trả lời anh ta: "Chúng ta tan học lúc hơn năm giờ, tiết đọc sách buổi tối và buổi tự học có thể xin nghỉ, chín giờ rưỡi ta phải về nhà."

"Vậy sáu giờ anh tới trường học đón em."

Tổng Tương Tương nhìn một câu nói khô cằn trong tin nhắn có chút thụ sủng nhược kinh, cũng có chút nhộn nhạo.

"Được." Cô ấy mỉm môi trả lời lại một chữ rồi đưa điện thoại đi động lại cho Chân Minh Châu, sau đó ghi trên tờ giấy nói với cô, "Buổi chiều sáu giờ anh ấy sẽ đến tìm mình, đến lúc đó anh ấy có thể sẽ gọi tin nhắn hoặc là gọi điện thoại vào máy cậu đó."

Chân Minh Châu cúi đầu nhìn một cái, sau đó đột nhiên lại có chút uất ức.

Đến lúc nào Trình Nghiễn Ninh lúc mới thể chủ động tìm cô đây?

*

"Đình linh linh —— "

Tiếng chuông tan học trên hành lang vừa vang lên, trong phòng học lập tức náo loạn lên.

"Làm gì vậy!" Diệt Tuyệt Lý đang viết trên bảng đột nhiên quay người lại, coi cái bảng lau thành thành cây thước, ba ba ba gõ xuống bàn mấy cái, tức giận nói, "Tất cả ngồi yên, giải xong hai bài cuối cùng rồi mới tan học."

"Trời ơi!"

"Mượn rồi nhà ăn sẽ không còn chỗ ngồi a!"

"Không thể để lần sau làm sao!"

Phía sau phòng học nhanh chóng vang lên một trận tiếng hò hét ầm ỉ than phiền.

Sắc mặt Diệt Tuyệt Lý tái xanh nhìn lướt qua, tự mình bắt đầu giảng bài.

Chân Minh Châu sớm đã không nghe lọt, nhưng cô lại không vội đi nhà ăn giành chỗ ngồi, cho nên chỉ bày một bộ dạng xem kịch vui, né người tựa vào tường, cả lờ phất phơ đi chuyển cây viết trên đầu ngón tay, lười biếng đánh giá về mặt của Diệt Tuyệt Lý.

Nhìn mấy giây cũng không có ý nghĩa, ánh mắt lại tùy ý liếc liếc về phía Nhạc Linh San.

Cô nương Nhạc Linh San này quả thực có mấy phần đáng yêu, bất luận là vào giờ học nào cũng là một bộ dạng giống như đói khát nghe giảng, sống lưng đơn bạc gầy gò vênh vênh ưỡn thẳng tắp, giống như một cây mạ non.

Tuy nhiên hôm nay cô có chút không đúng nha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy căng thẳng, nhẫn nại nhìn theo bóng người của Diệt Tuyệt Lý, mấy lần còn muốn nói lại thôi.

Chẳng lẽ là muốn đi vệ sinh?

Suy đoán này khiến cô chút ngạc nhiên, đang định cẩn thận quan sát thì đột nhiên nghe một tiếng gầm hét sức quen thuộc lại hét sức bất mãn từ bốn tổ bên kia truyền tới: "Cái này cũng gần mười phút rồi, có thể tan lớp chưa vậy?!"

Chân Minh Châu: "..."

Cô ngược mắt lên nhìn thì thấy thân hình của Lý Thành Công đang ngóc ngóc đứng thẳng tắp.

Diệt Tuyệt Lý nhìn anh ta bằng vẻ mặt đầy chán ghét, cũng không giảng tiếp bài học, tiện tay ném một quyển sách về phía anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45-2: Chân Chân ủy khuất (2)

Lý Thành Công né người tránh sang một bên, sau đó ba ba ba vỗ lên trên bàn của bạn học ngồi ở phía sau hai ba cái, sợ thiên hạ không loạn kêu lên: "Nhìn cái gì, nhìn cái gì, sao không đi ăn cơm đi, tan học tan học!"

"Lý Thành Công!" Diệt Tuyệt Lý giận đến mức đỉnh đầu bốc khói, sau đó nhanh chóng đi tới nắm lấy tay áo của anh ta kéo ra ngoài đi sang một bên giao huân, "Em đi ra đây cho tôi, tôi không tin hôm nay không trị được tật xấu này của em!"

Lý Thành Công nói leo một tiếng bị cô kéo ra ngoài ngay lập tức.

Trong phòng học dấy lên một trận cười tiếng ồn ào huyên náo.

Chân Minh Châu trợn mắt hốc mồm.

Nhạc Linh San ngồi ở hàng thứ hai ngay cả sách vở trên bàn cũng không cất đã vội vàng chạy ra khỏi phòng học.

*

Tan học một hồi lâu.

Trên lầu học chỉ còn lại cười tiếng huyên náo của học sinh lớp mười ban bảy.

Lý Thành Công bị Diệt Tuyệt Lý một đường lôi kéo xuống lầu nói muốn đi tới phòng giáo viên tố cáo, đám người Tàn Viễn dờ khóc dờ cười cùng đi xuống.

Tai nghe từng tiếng quát mắng của Diệt Tuyệt Lý, Tổng Tương Tương chỉ cảm thấy đau lỗ tai, than thở nói, "Cậu ta bị trúng tà rồi, đang yên lành lại đi làm căng với Diệt Tuyệt Lý, cộng thêm lần trước, đoán chừng phải gọi phụ huynh rồi."

"Ai biết cậu ta bị trúng gió gì." Từ Mộng Trạch ngược mắt liếc nhìn một cái, lạnh nhạt nói.

Chân Minh Châu nhìn người này một chút lại nhìn người kia một chút, sau một hồi lâu vẫn chịu đựng không vạch trần chuyện lương khô của Nhạc Linh San, chuyển đề tài nói, "Cậu ấy đã bị mắng một lúc rồi nha, mình đi đến lớp mười hai ban một nhìn một chút há."

"Ai —— "

Tần Viễn thấy cô chạy xa, uất ức thở dài một tiếng, sau đó cất bước đuổi theo.

*

Lớp mười hai ban một không còn một bóng người, cánh cửa khép hờ.

Chân Minh Châu từ trong khe cửa liếc mắt nhìn, cắn môi suy nghĩ một chút rồi cất bước đi vào, sau đó nhanh chóng đến bên bàn học của Trình Nghiễn Ninh.

Sau khi kết thúc kỳ Quốc khánh thì thời gian ăn cơm cũng có điều chỉnh, thời gian ăn cơm trưa tổng cộng chỉ có một giờ, các phòng học trên căn bản đều sẽ không khóa cửa. Cô chính là nghĩ tới đây nên mới muốn đi vào để nhìn ngôi sao của mình.

Trình Nghiễn Ninh đi ra ngoài cũng không cầm theo, nên chắc vẫn còn ở đây.

Hít sâu một hơi, Chân Minh Châu liền cúi đầu nhìn thử.

Bên trong học bàn chỉ có hai xấp sách vở, không có cái bình nào.

Cầm theo rồi hả?

Ý nghĩ này lập tức khiến cô vui vẻ, sau đó ngồi dậy nhảy nhót đi ra ngoài.

Thế nhưng còn chưa đi ra ngoài thì ánh mắt lại đột nhiên lướt qua bên trong thùng rác phía sau cánh cửa phòng học, sau đó lại ngạc nhiên một chút.

Miệng rộng thùng rác có ném mấy tờ giấy và mấy cái túi ny lon thực phẩm, mà ở phía trên cùng lại bất ngờ chính là cái bình thủy tinh được cô chọn lựa kỹ càng, bên trong cái bình thủy tinh còn chen chúc đầy mấy cái ngôi sao nhỏ mập mập với đủ mọi loại màu sắc.

Ném?

Trình Nghiễn Ninh ném đồ của cô!

Ý niệm này giống như lưỡi dao vạch qua ngực của cô, khiến cho tim cô vô cùng đau đớn.

Sao lại như vậy!

Chân Minh Châu cắn chặt môi dưới, còn chưa kịp đi qua thì trong tầm mắt lại xuất hiện một cặp chân dài được bọc trong cái quần jean.

Cô đưa mắt lên nhìn.

Tần Viễn ngẩn người một chút rồi đi tới bên cạnh cô hỏi: "Sao vậy?"

Hốc mắt Tiểu nha đầu lập tức hồng hồng, lộ ra dáng vẻ muốn khóc.

"Ừm, không có sao hết."

Chân Minh Châu hít mũi một cái, ánh mắt lại không nhìn được mà nhìn về cái thùng rác bên kia, sau đó đẩy anh ta ra rồi chạy khỏi phòng học.

*

Vài người nhanh chóng đi ra đến cổng trường.

Chân Minh Hinh đi ra khỏi phòng làm việc của giáo viên, mím môi trở về phòng học.

Trong phòng học vẫn không có người.

Cô ta cúi người nhặt cái bình thủy tinh đựng ngôi sao may mắn kia lên từ trong cái thùng rác, nắm chắc, sau đó đến bên cạnh bàn của Trình Nghiễn Ninh nhét cái bình trở về chỗ cũ.

Trong đầu lại hiện ra một màn vô tình nhìn thấy lúc đọc sách buổi sáng, cô ta không chế ý định muốn đập vỡ cái bình này, hít thở sâu chừng mấy lần rồi đi tới phía trước tiện tay kéo cửa phòng học lại, bước nhanh đi ra ngoài.

Chân Minh Châu chỉ là một biết xấu hổ tự mình hôn trộm anh mà thôi!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chân Minh Châu buồn bực không vui.

Chuyện này từ lúc ăn cơm trưa đã thật rõ ràng.

Mắt thấy cô hơn nửa tiết đều gói đầu lên cánh tay ngủ, Tần Viễn thu hồi ánh mắt suy nghĩ một chút rồi xé nửa tờ giấy từ quyển bài tập viết lên một câu nói, vò thành một cục quăng về phía cô.

Nhưng cục giấy lại rơi vào trong tay An Doanh.

Cô ta ngược mắt nhìn lên liên đối diện với ánh mắt đang nhìn tới của Tần Viễn.

Nam sinh hát cảm lên ra hiệu với cô ta.

An Doanh hơi nhấp môi một chút rồi gờ cùi chỏ đung đung Chân Minh Châu, nhỏ giọng kêu: "Này."

Chân Minh Châu buồn bực nghiêng đầu nhìn cô ta một cái.

An Doanh liếc mắt nhìn cục giấy rồi hạ thấp giọng nhắc nhở: "Tần Viễn đưa."

Chân Minh Châu cầm cục giấy lên mở ra, miễn cưỡng phân biệt chữ viết như rồng bay phượng múa phía trên: "Sau khi tan học mang câu đi chơi."

Cô đọc xong thì đột nhiên cảm thấy bất ngờ, trước mắt lại hiện ra chữ viết của một người khác.

Người thường nói chữ viết thể hiện bản chất của con người.

Nét chữ của Tần Viễn cầu thả tung bay không ra hình dạng gì, đúng thật là có chút giống với tính cách xưa nay của anh ta, còn Trình Nghiễn Ninh, chữ viết của anh đã được coi là vô cùng ngay ngắn trong đám nam sinh rồi, câu văn ngang dọc đều góc cạnh rõ ràng, đến một nét rạch cũng đều rõ ràng hữu lực...

Tùy tiên giải tỏa tạp niệm trong đầu, cô ngược mắt nhìn về phía Tàn Viễn rồi gật đầu đáp ứng.

*

Xa xa, tiếng chuông vào học đing ling ling vang lên.

Chân Minh Châu tùy tiện gập một chân ngồi lên trên xà đôi, lười biếng thổi gió.

Tần Viễn nhai kẹo cao su, hai cái tay nắm lấy xà đơn dựa vào bên cạnh cô, giống như tùy tiện cười hỏi: "Buổi trưa đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đã nói không sao." Chân Minh Châu nhìn anh nói.

Bình thường cô cứ tùy tiện không tìm không phổi, có thật sự gặp chuyện gì đi nữa thì miệng cũng rất kín, một điểm này biểu hiện khi bị úy khuất về sau là rõ ràng nhất. Tần Viễn xoay cả người nằm ở trên xà đôi, vừa nhướn mày vừa lẩn lộn không đứng đắn cười hỏi: "Là bởi vì Trình Nghiễn Ninh à?"

"Đâu có——"

Chân Minh Châu còn chưa nói xong thì ánh mắt đã lơ về sững sờ nhìn vào một nơi.

Ở sân vận động bên kia, học sinh của lớp mười hai lớp ban một đang đứng xếp hàng ngay ngắn, thể dục thầy vừa thổi "Một hai một, một hai một " vừa chạy về phía bên họ.

Tân Viễn vừa nhìn qua thì thấy Trình Nghiễn Ninh đang ở phía sau vòng ngoài cùng, âm thầm mắng "Chết tiệt " một tiếng.

Con mẹ nó!

Trốn học rồi mà cũng có thể đụng phải người ta lúc đang học thể dục nữa!

Cả người của anh lập tức không tốt, hai tay nắm xà đơn chống lên chống xuống vài cái, ngồi vào bên cạnh Chân Minh Châu.

Anh bạn đẹp trai và cô nàng đẹp gái ở cùng nhau đương nhiên sẽ được nhiều người khác chú ý.

Bọn học sinh của cả lớp mười hai ban một nhìn thấy, trong đội ngũ lập tức oanh động.

"Cái tên năm thứ nhất kia chỉ là bao cò."

"Đây không phải là Tần công tử sao?"

"Còn có Chân Minh Châu, cúp cua cũng quang minh chánh đại như vậy hả?"

"Nhìn cách sinh hoạt của học sinh cao trung người ta một chút đi."

Các nữ sinh xen lẫn hâm mộ cùng bất đắc dĩ nói nhỏ truyền nhau ở bên tai, Tiết Phi quay đầu thì liếc mắt đã nhìn đến bên cạnh Trình Nghiễn Ninh, cười nói: "Tiểu Chân Chân ở đó kìa."

Lúc Trình Nghiễn Ninh đang chạy bộ, mắt nhìn thẳng, gò má trắng nõn vừa lạnh lùng lại cứng rắn.

Tiết Phi mắt thấy anh không muốn để ý thì lại nổi lên mấy phần tâm tư muốn đâm chọc anh: "Đừng nói nữa, em ấy rất xứng đôi với một tiểu nam sinh năm nhất đẹp trai này nha, tùy tiện cùng ngồi chung một cây xà đơn thì cũng giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy đó."

"Nói xong chưa?" Trình Nghiễn Ninh nâng mí mắt nhìn về phía anh ta.

Đây là lần đầu tiên anh giọng điệu hung dữ như vậy để nói chuyện, nhất là cộng thêm ánh mắt lạnh băng này, khiến cho Tiết Phi lập tức im lặng.

*

Đội ngũ ban một chạy qua trước mắt hai người.

Ánh mắt của Chân Minh Châu vẫn theo đuổi phía sau bóng lưng của Trình Nghiễn Ninh, trong tim có hơi đau đớn.

Lúc này Trình Nghiễn Ninh có chạy tới chỗ cô hỏi đồ ăn, nhưng ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô, vẫn cứ lạnh lùng như thường lệ đến mức làm người ta tức giận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46-2: Học thần ghen, vị trí tình cảm chuyển loạn 2

Nhưng rõ ràng ——

Buổi sáng mới nắm tay, mới hôn môi mà.

Cô mím môi nhìn người ta chằm chằm, hoàn toàn không muốn thừa nhận nắm tay là bất ngờ, mà hôn môi cũng như vậy.

Ai

Hay là từ bỏ đi thôi?

Cái ý niệm này đột nhiên xoẹt qua trong lòng, trong đầu cô đột nhiên hiện ra bóng lưng của nam sinh đang lái xe đạp, thành phố ban đêm sầm uất thịnh cảnh chỉ là làm nền, cái bóng đáng tốt đẹp kia đã sớm in thật sâu ở trong đầu cô rồi.

Ngón tay của anh cũng như vè mặt vậy, đều lạnh buốt.

Nhưng gò má và khoe môi của anh lại mềm, còn có mùi vị mát lạnh trên người của anh nữa, rất thích người.

Phiền chết được!

Ánh mắt của Chân Minh Châu trở nên phức tạp, bắt đầu suy nghĩ bậy bạ.

Tần Viễn ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô, không bao lâu sau cũng cảm thấy phiền.

Cô thật lòng.

Ý niệm này đột nhiên xuất hiện khiến anh lập tức mím chặt môi.

*

Theo thông lệ, sau khi chạy bộ xong, học sinh của lớp mười hai ban một sẽ giải tán tự do hoạt động.

Hiếm thấy trong một tiết học thể dục mà đám người Tiết Phi và mấy nam sinh cùng tuổi cái khác lớp hện nhau chơi bóng rổ.

Nhưng hai lớp này còn chưa bắt đầu tranh giải thì một nam sinh bên này của bọn họ lại kêu ôm bụng đi nhà vệ sinh, hồi lâu cũng không thấy trở về. Anh nhìn chăm chăm về phía nhà vệ sinh của nam sinh một hồi lâu, uất ức đất hỏi Trình Nghiễn Ninh: "Cậu thay Cảnh Nguyên đánh một hồi có được không?"

Trình Nghiễn Ninh đánh bóng rổ cũng không tệ, nhưng trong giờ học thể dục kiểu này anh rất ít khi ra sân.

Tiết Phi dò xét hỏi một câu, thấy anh không phản ứng thì cũng không trông cậy vào nữa. Thật không ngờ lúc anh ta định quay đầu muốn tìm những người khác thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng trong trẻo của nam sinh đáp một tiếng: "Ừ."

Đồng ý rồi?

Anh ta lập tức nghiêng đầu nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh.

Sau đó người này tiện tay cởi bỏ đồng phục học sinh, vung tay ném lên trên bồn cây hoa.

Hành động này của Trình giáo thảo đỉnh đỉnh đại danh quả thực rất hiếm thấy, tất cả nữ sinh lớp mười hai ban một vốn định trở về phòng học, nhưng nhìn thấy một màn này thì đều lập tức dừng chân lại, nghiêng đầu nhìn về phía nam sinh đang tụ tập.

Năm đối với năm, đây là tư thế muốn tranh tài nha!

Đặt vào thường ngày thì đây không phải là trận đấu bóng rổ chánh quy, nữ sinh cũng lười xem.

Nhưng lúc này, tin tức Trình Nghiễn Ninh muốn ra sân đột nhiên giống như thổi một làn gió nhẹ cho toàn bộ sân vận động, không đến mấy phút, một bên của sân bóng rổ đã tụ tập một đám nữ sinh của mấy lớp hô hào cổ vũ rồi, tình phát triển ngày càng rầm rộ.

"Trình Nghiễn Ninh có lên!"

"Học trưởng có lên!"

"A a a a!"

"Có lên!"

Tiếng hét chói tai đến khàn cả giọng một đợt lại cao hơn một đợt, trong sân trường cũng náo nhiệt hẳn lên.

Thị lực của Chân Minh Châu rất tốt, ngồi ở trên xà đôi cũng có thể xa xa nhìn thấy bóng nam sinh đang nhún nhảy chạy nhanh, khỏe mạnh mau lẹ, giống như một con báo đang sẵn mồi.

Trước kia ở chỗ này, cô chưa bao giờ nghĩ tới trên người của Trình Nghiễn Ninh sẽ có sức hấp dẫn (sexy) bùng nổ làm người ta thét chói tai như vậy, nhưng giờ khác này, khi nhìn đám người ở xa xa kia, ánh mắt của cô lại hoàn toàn bị một mình anh hấp dẫn, lưu loát tránh né một cách đầy kinh nghiệm, mỗi lần giờ tay lên đều bách phát bách trúng.

Các nữ sinh vây chung quanh sân so tài đã hoàn toàn điên cuồng.

Tiếng hét ủng hộ chói tai đâm thủng cả sân trường.

Ở ngoài sân vận động xa xa có vài học sinh của các lớp tự học cũng chạy tới, ba vòng bên ngoài đều bị vây kín, các nữ sinh nhiệt tình tăng cao đều sắp đuổi kịp thời điểm thể vận hội rồi.

Cách thật xa, Chân Minh Châu hoàn toàn cảm nhận được ——

Sức kêu gọi của giáo thảo.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-1: Em rỗi? 1

O..,

Hơn phân nửa tiết học trôi qua.

Trong sân trường bỗng có những tiếng thét chói tai nổi lên từ bốn phía, Trình Nghiễn Ninh ra sân.

"Học trường học trường!"

"Học trường, nước đây!"

"Trình Nghiễn Ninh!"

Rất nhiều nữ sinh đã sớm mua nước la to xum xích chạy đến bao vây xung quanh anh.

Đã đến giữa trưa, ánh nắng gay gắt của mặt trời hắt vào khuôn mặt trắng nõn anh tuấn của nam sinh. Bởi vì vận động nhiều nên trán và tóc của anh đều bị mồ hôi thấm ướt, trên hàng lông mi đen dày tựa như đọng sương mù, làm cho đôi mắt phượng hẹp dài đen bóng càng thêm ướt át.

A a a a, thật là đẹp trai đến muốn bùng nổ!

Ánh mắt của các nữ sinh quét qua chiếc áo đồng phục học sinh tay ngắn của anh bị mồ hôi thấm ướt, lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn thẳng.

Giáo thảo và ban thảo (*) là hai thành phần không thể so sánh được với nhau nha, có loại cả lợ phất phơ dốt đặc cán mai như Tần Viễn, cũng có loại quy củ đoan chính thành tích nghịch thiên như Trình Nghiễn Ninh, nhưng trong tình huống thông thường, thầy giáo và bạn học đều sẽ nghiêng về loại ôn hòa trầm ổn, đáng hoàng thủ lễ như Trình Nghiễn Ninh nhiều hơn.

(*) Ban thảo: đẹp trai nhất lớp. Giáo thảo: học giỏi nhất trường.

Anh tựa như quý công tử cổ đại thường xem trên ti vi, khí chất cao cao tại thượng. Bởi vì không thể khinh nhờn cho nên mới có thể trở thành nam thần mà nữ sinh hằng ước mơ.

Bình thường không nói một lời cũng rất đẹp trai rồi có được không?!

Vậy mà anh lại biết chơi cả bóng rổ nữa!

Thật ra thì có rất nhiều nữ sinh trong trường học cũng không biết anh biết chơi bóng rổ, lú ra lú rú xúm lại ở bên cạnh quan sát anh.

Để cho tiện vận động, anh đã cởi bỏ đồng phục áo khoác học sinh, trước mắt chỉ mặc một chiếc áo đồng phục học sinh tay ngắn. Chiếc áo tay ngắn có màu trắng, sau lưng đã ướt một mảng lớn dán lên trên người anh, phát họa nên đường cong trên lưng của nam sinh, khó có thể dùng lời nào để diễn tả được sức hấp dẫn này.

Thân thể ướt sũng nhưng lại rất quyến rũ, hoàn toàn không để cho người ta dùng chân lại được!

"Học trường nghỉ ngơi một chút đi."

"Lấy nước của em nè, của em nè, của em nè...!"

Một đám nữ sinh năm thứ nhất liều mạng cầm nước đi đến bên cạnh anh.

Trình Nghiễn Minh nhẹ nhàng mỉm cười một cái rồi tiện tay nhận lấy chai nước của Tống An Như đang đứng bên cạnh bọn họ, mở nắp rồi ngửa đầu uống một hơi.

Đến uống nước mà cũng đẹp trai muốn chết luôn!

Đám nữ sinh năm nhất hâm mộ nhìn bóng dáng của Tống An Như đang đứng bên cạnh anh, ánh mắt kia thật giống như đám tàn phi trong hậu cung đang dùng mắt giết chết kẻ đang được lâm hạnh kia. Tống An Như có hơi buồn cười, mở miệng giải thích nói: "Tôi là học sinh của lớp mười hai ban một, là ủy viên thể dục nhờ tôi đi mua."

Ủy viên thể dục kia chính là Tiết Phi vẫn còn đang đánh bóng rổ nha.

Lúc này, các nữ sinh vây quanh mới nhớ tới cuộc tranh giải vẫn chưa có kết thúc đâu, theo bản năng đều đưa mắt nhìn sang, nhưng sau đó tập thể lại nghe thấy một tiếng "A" chói tai vang lên, trái bóng rổ ở cách đó không xa phanh một tiếng, chuẩn xác đập trúng vào người một nữ sinh đang đứng trong sân vận động.

"Chân Minh Hình!"

Tổng An Như sững sốt một chút, sau đó vội vàng chạy sang bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47-2: Em rề? 2

Chân Minh Hình che cánh tay từ dưới đất ngồi dậy.

Một đám người ở bên cạnh xúm xích vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi: "Có sao không, có sao không?"

"Không sao."

Chân Minh Hình được Tổng An Như nâng đỡ đứng dậy, sắc mặt tái nhợt nói.

Cô bị đập trúng vào cánh tay, thật ra thì trên người cũng không có gì đáng ngại, chủ yếu là vì quá bất ngờ nên bị dọa đến giật mình, trên mặt cũng toát cả mồ hôi.

Tổng An Như liếc mắt nhìn tên đầu sỏ, tức giận la lớn: "Có năng lực hay không, sao trình độ kém quá vậy!"

Đập bóng trúng Chân Minh Hình là một nam sinh của lớp khác, tự biết đuối lý lại nhìn thấy bộ dáng nhu nhược dịu dàng ít nói của Chân Minh Hình liền vội vàng cúi đầu khom người nói xin lỗi: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, dùng sức quá lớn rồi."

"Không sao đâu." Chân Minh Hình miễn cưỡng cười nói.

"Có muốn đi đến phòng cứu thương hay không?" Nam sinh thấy môi cô trắng bệch thì hỏi lại.

Chân Minh Hình vội vàng khoát tay: "Không cần, tôi vào phòng học nghỉ ngơi một chút là được rồi."

"Thật sự rất xin lỗi!"

Chân Minh Hình nhìn nam sinh cười cười, sau đó được tổng an giúp đỡ đi phòng học.

*

Gần tới giờ tan học.

Nữ sinh đến sân vận động xem náo nhiệt ít đi rất nhiều.

Cả đám chơi bóng rổ đều xuống sân, tụ năm tụ ba đứng ở bên bãi tập, uống nước, nói đùa, nghỉ ngơi.

Sau khi tiết học thể dục kết thúc, mọi người điểm danh xong thì mới được giải tán, cho nên Trình Nghiễn Ninh vẫn chưa có trở về phòng học, tùy ý đứng sang một bên, giờ tay liếc mắt nhìn thời gian.

Còn hai phút.

Anh tiện tay mặc đồng phục áo khoác học sinh vào, đang chuẩn bị đi đến chỗ tập hợp thì nghe thấy có nam sinh ở bên cạnh cười nói: "Này, cái người cậu mới vừa rồi đập trúng có phải là Chân Minh Hình không, là hoa khôi của lớp bọn họ mà?"

"Hả?" Người nam sinh đập bóng trúng gãi đầu một cái, "Đúng là rất xinh đẹp."

Mấy nam sinh đều đưa mắt nhìn sang.

Nam sinh mới vừa nói chuyện lúc nãy ranh mãnh cười một tiếng, có ý mờ ám nói: "Đập trúng hoa khôi lớp người ta, không phải nên bày tỏ một chút hay sao?"

Trong lời này có pha lẫn ý không đứng đắn khiến cho mấy nam sinh ban một sừng sốt một chút, có hơi cau mày khó chịu.

Theo như quy luật của thời khóa biểu, nhiều lắm chỉ ba lớp trong các lớp cùng khối có thể học chung tiết thể dục với nhau, trước đó Tiết Phi thường xuyên liên lạc với mấy nam sinh này sau giờ học cùng chơi bóng rổ với anh ta, nhưng cũng không phải là học sinh trọng điểm của khối, mà là mấy thể dục sinh trong lớp phổ thông.

Thể dục sinh thi vào lớp văn hóa của trường đại học với số điểm rất thấp, về mặt thành tích đương nhiên không cách nào so sánh được với bọn họ rồi.

Còn những mặt khác, lúc trước anh ta cũng không quan tâm đến.

Học cùng một lớp, Chân Minh Hình lại là ủy viên học tập của lớp bọn họ, cứ bị nghị luận như vậy ở sau lưng đương nhiên sẽ khiến cho đội ngũ bọn họ cảm thấy rất mất mặt, Tiết Phi đang muốn nhắc nhở thì lại nghe thấy nam sinh kia nói: "Cái loại cô em mềm mại này khi làm sẽ rất có hứng nha."

"..."

Câu nói này khiến cho mấy học bá phải trợn to mắt.

Là một học bá trong toán học như Tiết Phi thì sẽ vô cùng hướng ngoại, nhưng nghe vậy mặt cũng xanh lại, bất mãn nói: "Phùng Khoan cậu nói cái gì vậy?"

Nam sinh thô bỉ nhìn anh ta một cái, cười lên nói: "Sao vậy, nói chuyện phiếm cũng không được sao?"

"Chỉ có cậu mới nói chuyện phiếm như vậy!"

Phùng Khoan xi cười nhìn anh ta, đưa tay chỉ chỉ Trình Nghiễn Ninh: "Em rể của người ta cũng chưa lên tiếng đâu, cậu gấp cái gì!"

Em rể?

Cả đám kinh ngạc nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh, nhất thời nhớ lại những chuyện náo nhiệt vừa xảy ra mấy ngày qua trong trường học.

Trình Nghiễn Ninh mặt không thay đổi nhìn anh ta một cái, cũng không để ý tới.

Phùng Khoan là đại biểu cho thể dục sinh, thành tích chơi bóng cũng rất khá, vốn cũng được coi là nhân vật quan trọng số một trong trường học, nhưng khi gặp được cái lớp này và Trình Nghiễn Ninh thì hoàn toàn bị cái tên giáo thảo cấp học bá này đánh bẹp, đừng nhắc tới có bao nhiêu bực tức.

Nhất là đám nữ sinh kia, ồn ào ồn ào rêu rao, la hét đến đầu anh ta muốn nổ tung.

Mà lúc này mắt thấy Trình Nghiễn Ninh bị chế nhạo cũng không lên tiếng, trong lòng của anh ta khó tránh sinh ra hai phần sáng khoái, cong môi nói tiếp: "Nhưng mà cái loại con gái nhu nhu nhược nhược này ngủ nhiều cũng như vậy, ngược lại là cái cô em năm nhất kia, sức sống bắn ra bốn phía, như vậy mới có hứng thú nha."

Lời này đến Tiết Phi cũng nghe không nổi nữa, cắn răng trợn mắt nhìn anh ta.

Mấy nam sinh chung quanh cũng đều cúi đầu tức đến nở nụ cười.

Phùng Khoan giống như đang nói cho ai đó nghe, bày ra một bộ dạng người từng trải nói: "Mới vừa rồi tôi cũng quan sát qua rồi, cái mông của em gái càng vênh hơn cô chị, hai chân vừa dài vừa thẳng, đoán chừng còn là một con chim non nha, cũng đã đưa lên tới cửa của giáo thảo người ta —— a ——"

Anh ta còn chưa nói xong thì đã la to một tiếng, cả người bị một cước đá ra xa ba thước.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-1: Học thần bùng nổ 1

Biến cố xảy ra, mấy người bên cạnh hoàn toàn vẫn chưa lấy lại được tinh thần, chỉ thấy Trình Nghiễn Ninh nhanh chóng đi tới mấy bước, cúi người xách cổ áo của Phùng Khoan đang còn mê mang lên, phanh một tiếng quăng lên tấm lưới trên lan can, lần thân đi sang hỏi: "Con mẹ mày có dám nói lại lần nữa không?"

"Fuck mẹ mày —— a ——"

Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong sân vận động.

Mấy người ở chung quanh phục hồi tinh thần lại thì nhìn thấy thể dục sinh luôn luôn phách lối đang bị Trình học thần siết cổ áo đánh đến a a kêu loạn đá chân múa quyền chửi tục.

"Hey hey hey!"

"A Ninh!"

"Được rồi được rồi!"

Trong bụng run một hồi, cả đám vội vàng nhào qua can ngăn.

Lúc này Phùng Khoan không biết giữ mồm chính là vì nghĩ loại học sinh giỏi như Trình Nghiễn Ninh sẽ không nổi giận, sao có thể ngờ rằng người này chẳng những nổi giận mà còn ra tay không chút lưu tình, một cước lúc này thiếu chút nữa đã đạp bẻ lồng ngực của anh ta rồi.

Loại chuyện mất mặt này mà còn nhịn được thì có gì không nhịn được nữa chứ!

Toàn bộ nam sinh của hai lớp đi qua ngăn cản cũng không có ích gì, đang hỗn chiến thì xa xa truyền tới một tiếng: "Quét——"

"Mấy người các cậu đang làm gì đó!"

Thầy thể dục nghiêm khắc quát mắng xong rồi thối còi nhanh chóng chạy tới.

*

Tại phòng làm việc của chính giáo.

Mấy giáo viên liếc bảy tám nam sinh cao lớn một cái, sắc mặt phải nói cực kỳ nặng nề.

Đám học sinh gương mẫu tụ tập đánh nhau, cái này mà làm lớn chuyện ra thì trường học cũng không còn mặt mũi, cho nên Diêm Chính luôn thích lớn giọng giáo huấn người khác cũng bất thường không giáo huấn ở bên ngoài, mà kể cả mấy vị giáo viên khác cũng đều như vậy, lôi bọn họ vào phòng làm việc rồi mới từ từ vận hỏi.

"Ai tới nói cho tôi nghe đây là chuyện gì!" Sau một hồi lâu, Diêm Chính lớn tiếng hỏi.

Phòng làm việc yên lặng mấy giây.

Phùng Khoan nín giận nhìn Trình Nghiễn Ninh một cái rồi nói: "Chơi bóng rổ xong đang nói chuyện phiếm ở bên cạnh thì đột nhiên cậu ta lại ra tay đánh em."

"Cái gì?"

Phùng Khoan ngược mắt lên, tiếp tục nói: "Là Trình Nghiễn Ninh ra tay trước."

Diêm Chính xuy một tiếng, lạnh mặt hỏi ngược lại: "Trình Nghiễn Ninh ra tay trước?"

Phùng Khoan khó hiểu trả lời: "Đúng vậy."

"Tại sao ra tay?" Diêm Chính dựa người ra phía sau, dáng vẻ buông lỏng, ánh mắt lại quan sát kỹ càng.

Trình Nghiễn Ninh ra tay đánh người, đây chẳng phải là một chuyện cười sao?

Lời này đừng nói anh ta không tin, ngay cả hai thầy thể dục dạy thể ở bên cạnh cũng đều không tin, một người trong đó lúc bình thường cũng mang thể dục sinh đi huấn luyện liền nhắc chân đạp Phùng Khoan một cước, xụ mặt nói: "Người ta ra tay đánh em, sao người ta lại không đánh tôi hả!"

"..."

Không ai nói chuyện, mấy nam sinh ban một cẳng cúi đầu thấp hơn, cố gắng chịu đựng không dám cười.

Lớp trưởng của bọn họ đánh người thế nào?

Đánh chính là cậu ta!

Ai bảo miệng cậu ta thối!

Liên tưởng tới lúc ở sân vận động, bọn họ một chút cũng không cảm thấy Trình Nghiễn Ninh quá đáng, chỉ cảm thấy cực kỳ soái.

Phòng làm việc im lặng một cách quỷ dị, Diêm Chính đột nhiên lên tiếng: "Trình Nghiễn Ninh, em nói đi."

"Là em ra tay trước." Trình Nghiễn Ninh lạnh nhạt nói, lúc ngược mắt nhìn lên thì Diêm Chính lại nhìn vào khóe môi của anh, khóe môi của anh bị Phùng Khoan đánh một quyền nên đã bị rách ra, còn lưu lại vết máu.

Giương mặt khiến cho người vui cảnh đẹp như vậy, mà khóe miệng lại bị đánh bầm!

Diêm Chính giờ tay ném một quyền sách về phía Phùng Khoan, nghiêm nghị quát lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Trưởng khoa là chính giáo đình đình đại danh trong trường học, một khi thầy ấy nổi giận lên thì vẫn đủ khiến cho người khác khiếp sợ, Tiết Phi theo bản năng lui về sau một bước, chủ động mở miệng nói: "Phùng Khoan làm nhục nữ sinh của lớp chúng em, dùng từ rất khó nghe, lớp trưởng dạy dỗ cậu ta hai cái coi như là đã nhẹ lắm rồi."

Lời này vừa nói ra, mấy giáo viên nhất thời hiểu rõ, sắc mặt cũng càng khó coi hơn.

Những nam sinh trong thời kỳ thanh xuân này, bình thường chỉ thích tùy tiện bình phẩm hoặc âm thầm tương tư hoặc nói mấy câu thô tục về những nữ sinh có dáng dấp đẹp mắt, mấy tiết mục sẽ không thể thiếu trong quá trình trưởng thành của bọn họ.

Bọn Phùng Khoan vốn chỉ học ở lớp phổ thông, thành tích không tốt con người cũng vô lại, tu dưỡng phẩm đức dĩ nhiên không cách nào so sánh với học sinh lớp trọng điểm rồi. Có thể khiến Trình Nghiễn Ninh phát cáu đến mức đánh nhau thì có thể tưởng tượng được chuyện này đã quá đáng đến trình độ nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-2: Học thần bùng nổ 2

Đến nỗi đánh nhau ——

Một thể dục sinh như cậu ta khi đánh nhau lại bị thua thiệt sao?

Trước người có một dấu giày, nhưng có thể so với vết máu trên khóe miệng của Trình Nghiễn Ninh sao?

Trên thực tế đừng nói một dấu giày, cho dù là cả người cậu ta có đầy dấu giày thì cũng không được coi trọng bằng một vết thương của Trình Nghiễn Ninh!

Người ta là học sinh gương mẫu mũi nhọn của trường Nhất Trung đó!

Năm sau còn là một hạt giống tốt được bắt thi Trạng nguyên cấp tỉnh môn lý nữa!

Đây là đối tượng trọng điểm được trường học bảo vệ!

Hai thầy thể dục tức giận nghĩ, chờ Diêm Chính lên tiếng.

Diêm Chính bị chọc giận, nhìn mấy người Phùng Khoan bắt đầu giáo huấn: "Niệm tình các em mới sai phạm lần đầu, lần này bỏ qua, trở về viết cho tôi bản kiểm điểm một ngàn chữ, trước giờ tan học đem tới đây!"

Phùng Khoan uất ức nhìn thầy một cái.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Em nhìn vết thương trên khóe miệng của Trình Nghiễn Ninh kia, không gọi phụ huynh em lên là đã nhẹ tay lắm rồi!"

Hai bên không một ai dám lên tiếng, Phùng Khoan bị chửi cũng có chút dằn ra.

Trình Nghiễn Ninh bị thương?

Con mẹ nó, rõ ràng người bị đánh là anh ta!

Trình Nghiễn Ninh ra tay rất xảo quyệt, lúc đầu khi bị đập anh ta đã rất bối rối, căn bản ngay cả sức đánh trả một quyền cũng không có, đều là tại lúc thầy giáo đi tới thì Trình Nghiễn Ninh mới bị mấy người lôi đi, anh ta quá tức giận nên mới cho anh một quyền!

Giờ khắc này thì anh ta đã thấm thía cảm nhận được cái gì gọi là có miệng cũng khó tả.

Anh ta thất vọng cúi đầu, Diêm Chính miễn cưỡng thuận khí, nghiêng đầu hỏi Trình Nghiễn Ninh: "Có muốn đi phòng y tế khám thử một chút hay không?"

Nội tâm của Phùng chửi thầm: "... Con mẹ nó!"

Đáng tiếc, khi đối mặt với Diêm Chính, lá gan của anh ta còn không lớn bằng Chân Minh Châu.

Trình Nghiễn Ninh cũng không nhìn anh ta một cái, lắc đầu nói: "Không cần, em không sao."

Diêm Chính thở dài, tức giận nói: "Được rồi, đều trở về học đi."

Mấy đại nam sinh đi theo sau thấy thế dục xoay người đi ra.

Ánh mắt của Diêm Chính nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh, suy nghĩ một chút lại nói: "Trình Nghiễn Ninh ở lại một chút."

*

Cửa phòng làm việc bị kéo ra từ bên ngoài.

Diêm Chính đứng dậy đi ra khỏi bàn làm việc, hỏi Trình Nghiễn Ninh: "Chắc chắn không cần đi phòng y tế nhìn thử chứ? Những chỗ khác trên người có bị thương hay không?"

"Không cần, cảm ơn chủ nhiệm." Trình Nghiễn Ninh nhẹ nhàng cười một cái, vẻ mặt ôn hòa.

Diêm Chính nhìn thần sắc của anh không giống như đang giả bộ, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Có phải gần đây áp lực học tập quá lớn hay không?"

Thời khóa biểu của lớp mười hai còn chưa hoàn thiện, sách thi lý vẫn chưa tổng hợp. Nhưng thành tích của Trình Nghiễn Ninh lại luôn ổn định, đáng quý nhất chính là các môn đều phát triển hết sức cân bằng, sau mấy lần chia lớp để thi, môn ngữ văn đều đạt điểm gần như tối đa. Lần tháng thi gần đây nhất, tổng thành tích của anh so với hạng nhất toàn trường cùng kỳ năm ngoái còn cao hơn đến tận ba mươi điểm, không ra ngoài dự liệu thi tuyệt đối sang năm có thể đậu trạng nguyên môn lý cấp tỉnh khiến giáo viên được về vang rồi a.

Dưới tình huống này thì trạng thái học tập của anh đương nhiên cũng vô cùng quan trọng.

Diêm Chính lộ ra vẻ vô cùng ân cần, Trình Nghiễn Ninh cười nói: "Cũng khá tốt, không có áp lực gì."

Loại học sinh mũi nhọn này, lớn lên tướng mạo rất đoan chính, khi đậu Trạng nguyên lên tuyên truyền hình cũng sẽ đẹp mắt hơn người khác rất nhiều lần, Diêm Chính nhìn anh tựa hồ có thể tưởng tượng đến dáng vẻ của Nhất Trung sang năm sẽ vô cùng rạng rỡ khắp thành phố như thế nào, hiếm khi trêu ghẹo nói: "Toàn trường có bao nhiêu người đang nhìn em chứ, gây ra loại chuyện đánh nhau này không sợ mất mặt sao? Nếu em không cẩn thận bị thương ở tay thì làm sao có thể tính toán được đây?"

Đôi môi mỏng của Trình Nghiễn Ninh hơi mím lại: "Dạ, em biết rồi."

"Tốt, " Diêm Chính vừa định cho anh trở về, ý niệm chuyển một cái lại nghĩ đến Chân Minh Châu, bất đắc dĩ nói, "Mười năm đèn sách chính là vì sang năm có thể thi vào một trường đại học thật tốt. Trong giây phút quan trọng này ngàn lần không thể bị những thứ trạng thái khác ảnh hưởng, biết chưa?"

Trình Nghiễn Ninh: "Dạ."

"Đi đi." Diêm Chính thở phào, cười nói.

Trình Nghiễn Ninh gật đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Cậu cho là mình thật sự thích anh ta sao? 1

Việc xử phải được mấy vị giáo viên có tâm áp chế.

Nhưng Trình Nghiễn Ninh bất cứ lúc nào cũng được giáo viên của các lớp treo ở ngoài miệng khen ngợi là một học sinh gương mẫu, cho nên nhất cử nhất động của anh đều sẽ lập tức được truyền khắp sân trường, chớ đừng nói tới loại tin tức lớn như tụ tập đám người đánh nhau khiến cho người trở mặt ghen hờn này.

Suốt một buổi chiều, học sinh toàn trường đều đang nghị luận về chuyện này.

Liên quan đến chuyện này còn có tên của Chân Minh Hinh.

"Nghe nói là vì Chân Minh Hình nha."

"Là cái người đang theo đuổi anh ấy hả?"

"Không phải không phải, người đó là Chân Minh Châu, Chân Minh Hình hình như là chị của cậu ta, học lớp mười hai ban một."

"Mình cũng chưa từng nghe nói về cô ấy."

"Dù sao cũng học ở ban một, nhất định là học bá, đoán chừng đáng đáp phải rất đẹp, nếu không thì mấy tên thể dục sinh kia cũng không nói bậy sau lưng cô ấy rồi."

"Trình Nghiễn Ninh vì cô ấy mới đánh nhau nha, thật là không dám tin tưởng."

"Ừ, cảm thấy những người khác đều có thể tiếp nhận nha, chuyện anh ấy làm lần này quá kinh hãi rồi, nhưng vừa nghĩ tới đã thấy thật là đẹp trai!"

"Học tập tốt lại biết chơi bóng rổ, mẩu chốt là đáng đáp cũng vô cùng tốt nữa!"

"Xuyt!"

Đột nhiên vừa ngược lên thì lại nhìn thấy Chân Minh Châu, mấy nữ sinh lớp mười đang rửa tay bên cạnh phòng vệ sinh nữ nhất thời biến sắc, sau đó đều vội vàng đi ra.

Chân Minh Châu đi qua xoa xoa tay dưới vòi nước.

Cô cúi thấp đầu xuống, mấy lời mới vừa rồi giống như ghim sâu vào bên tai của cô, không ngừng sinh sôi nảy nở, quanh quẩn ở bên tai cô, trong lòng cô vô cùng buồn bực, khiến cho cổ họng cô thêm ngứa ngáy, ngay cả ngực cũng có chút hít thở không thông.

Cảm giác này rất cổ quái, lại rất xa lạ.

Tiếng chuông vào học của tiết tự học buổi tối vang lên, cô hít một hơi thật sâu rồi ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Hơn năm giờ chiều, trời còn chưa tối, hoàng hôn cũng đã từ cuối chân trời nhanh chóng bao phủ khắp sân trường.

Lúc Chân Minh Châu đi qua lớp mười hai ban một cũng không giống trước đây đi vào tìm Trình Nghiễn Ninh, cô chỉ lơ đãng liếc một chút, nhìn thấy ánh đèn của phòng học sáng ngời và rất nhiều học sinh đang cúi thấp đầu thì thu hồi tầm mắt trở về lớp học.

"Chân Chân?" Tại hành lang, Nhạc Linh San đang ôm một xấp tập bài tập thật dày nhìn cô.

Vóc dáng của Nhạc Linh San bé gầy, nhìn qua còn chưa tới một thước sáu, ôm một xấp tập bài tập như vậy thì thấy xấp tập bài tập này đã cao tới cằm cô ấy rồi.

Chân Minh Châu không có tâm trạng đi vào phòng học, tiện tay nhận lấy một xấp rồi nói với cô ấy: "Mình đi với cậu."

"Cám ơn nha." Nhạc Linh San cảm thấy trong ngực nhẹ đi một chút, Chân Minh Châu đã ôm một nửa chồng tập bài tập rồi, cho nên cô ấy liền nở một nụ cười thân thiện với cô, vừa đi lên phòng giáo viên vừa nhắc nhở nói, "Bài tập của cậu và Tần Viễn còn chưa nộp đâu."

Giọng của cô ấy vô cùng nghiêm túc, Chân Minh Châu lại bị chọc cho vui vẻ hơn một chút: "Giáo viên sẽ không quan tâm tới bọn mình đâu."

Nhạc Linh San cũng sốt một chút, sau đó phát hiện cô nói không sai.

Lúc thầy Hậu duyệt bài tập, cho dù không nhìn thấy bài tập của cô và Tần Viễn thì cũng chưa từng hỏi tới, hoàn toàn buông xuôi bỏ mặc.

Thu hồi lại suy nghĩ, cô ấy cũng không nói gì nữa.

Chân Minh Châu đi bên cạnh cô ấy, ở trên mặt viết rõ ràng bốn chữ tâm tình buồn bực, nghĩ tới buổi chiều trong trường học mọi người đều đang nghị luận âm ỉ về sự kiện kia, Nhạc Linh San liền xoắn xuýt có nên an ủi cô đôi câu hay không thì đột nhiên nghe trên cầu thang truyền tới một âm thanh đang nói chuyện.

"Trình Nghiễn Ninh, chờ một chút —— "

Là một giọng nữ, trong giọng nói nhu hòa hơi mang theo vẻ gấp rút.

Nhạc Linh San theo bản năng dừng bước, nghiêng đầu nhìn thấy Chân Minh Châu bên cạnh cô ấy cũng dừng lại không đi.

"Hửm?"

Giọng của nam sinh lạnh lùng nhưng lại ôn hòa.

"Chuyện hồi chiều cảm ơn cậu. Liên lụy cậu bị thương, thật xin lỗi."

Yên tĩnh một giây, sau đó nam sinh kia nói: "Không sao."

"Nhưng khỏe miệng của cậu đều đã bầm xanh rồi, tốt nhất nên đi tới phòng y tế nhìn một chút đi."

"Không sao."

Sau vài ba lời thì nghe thấy tiếng bước chân bước xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-2: Cậu cho là mình thật sự thích anh ta sao? 2

Nhạc Linh San vừa nhìn lên thì thấy hai người kia đang đi xuống, nam sinh trước mặt chính là Trình Nghiễn Ninh, mà đi theo phía sau anh là một nữ sinh dịu dàng ít nói, lúc nữ sinh gặp hai người các cô rõ ràng có hơi sững sốt một chút, thần sắc cũng có chút khẩn trương.

Chị của Chân Minh Châu và cô không hề giống nhau chút nào nha.

Nhạc Linh San đang nghĩ như vậy thì nhìn thấy Trình Nghiễn Ninh đã bước xuống mấy bậc thang.

Mà Chân Minh Châu bên cạnh cô lại đứng yên không nhúc nhích.

"Làm phiền tránh ra một chút." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của nam sinh vang lên bên tai.

Nhạc Linh San nga một tiếng rồi vội vàng lui xuống hai bước để cho Trình Nghiễn Ninh và Chân Minh Hình thuận lợi đi xuống.

Rất nhanh tiếng bước chân của hai người đã đi xa.

Trong hành lang chật hẹp, bầu không khí nặng nề đến mức làm cho người ta không cách nào thở nổi, cô ấy là loại người có tình cảm vô cùng chậm chạp cho nên lúc này liên lúng túng không thôi, thật lâu sau cô ấy mới cẩn thận hỏi Chân Minh Châu: "Nè, cậu không sao chứ?"

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Chân Minh Châu đột ngột ngẩng đầu lên cười hỏi: "Không sao, có thể có chuyện gì chứ?"

"Trình Nghiễn Ninh —— "

"Cậu cho là mình thật sự thích anh ta sao?" Chân Minh Châu đứng thẳng người, giơ tay lên xoa tóc cô ấy một cái, dùng một giọng điệu dửng dưng trước sau như một nói, "Mình nhầm chán nên mới tìm thú vui theo đuổi anh ta mà thôi, có cái gì ghê gớm đâu."

Lời nói như vậy, nhưng cô lại khiến cho người ta có cảm giác ủy khuất đến muốn khóc.

Nhạc Linh San khó xử nhìn cô một cái rồi lại mím chặt môi.

*

Buổi tối, chín giờ bốn mươi.

Chiếc xe Audi màu đen vững vàng chạy trên con đường nhựa rộng rãi của thành phố.

Không khí bên trong xe quả thực rất quý giá, tài xế Lý Khôn không nhin được ngược mắt lên nhìn kính chiếu hậu một cái.

Ở hàng ghế sau xe, hai cô nương một người ngồi bên trái một người ngồi bên phải, sau khi lên xe mỗi người liền ôm cặp ngồi ở đó, không ai trao đổi, không khí rất an tĩnh.

"Sao vậy cà."

Lý Khôn cảm khái trong lòng, cũng không chủ động mở miệng hỏi, tuân theo phương án xử sự từ trước đến nay chở hai người về nhà.

*

Nam Hồ · Từ Kim Viên.

Tại khu biệt thự được coi như là số một ở An thành, sau khi đêm đến rất an tĩnh.

Mùi hoa quế nhàn nhạt bay trong không khí.

Xe chạy đến cổng hàng rào hoa thì mới dừng lại, Chân Minh Châu liền trực tiếp nhảy xuống đi, ba một tiếng đóng cửa xe lại.

Lý Khôn vội vàng đi xuống, nhìn theo bóng lưng của cô thì trong lòng lại thở dài một tiếng, cất bước đi về phía sau, khom người mở cửa xe bên trái ra, một tay ngăn ở nóc xe rồi khách khí ôn hòa cười nói: "Đại tiểu thư, cẩn thận trúng đầu."

"Cám ơn chú Lý." Chân Minh Hình vẫn như trước, lễ phép nhã nhặn.

Lý Khôn đóng cửa xe lại, đi cùng cô ta vào trong nhà.

Buổi tối ông không ở lại Chân gia, đại đa số đều lái xe đi về, nhưng trước khi đi thì cũng không thể không tiến vào chào hỏi.

Hai người vừa vào nhà thì Dương Lam đã chờ ở đó tiến lên chào đón hỏi: "Đã về rồi sao? Có đói bụng hay không?"

"Không đói, học bài xong thì chỉ muốn đi ngủ." Chân Minh Hình cười đáp một câu, ngược mắt lên thì nhìn thấy Lý Khôn và Chân Văn đang nói chuyện, sau đó thấp giọng hỏi Dương Lam, "Nó đã đi lên rồi sao?"

"Vừa về tới thì đã xụ mặt rồi, có ai chọc đến nó đâu, thói xấu." Dương Lam tức giận nói một câu, suy nghĩ một chút lại nói, "Một hồi tán gẫu với ba con một chút đi, tình trạng gần đây của công ty không tệ, hôm nay tâm tình của ông ấy rất tốt."

"Dạ, con biết rồi." Chân Minh Hình khéo léo cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50-1: Tôi ghét chết các người (canh một) 1

Lầu một, trong phòng khách.

Chân Văn mới vừa đưa Lý Khôn ra cửa, xoay người lại liền nghe thấy một trận ầm ỹ chói tai từ lầu hai truyền tới.

Ông ngừng một lát rồi tức giận nói: "Nha đầu Minh Châu này xảy ra chuyện gì vậy?!"

Chân Minh Hình đang ngồi uống sữa tươi trên ghế sa lon ngồi nhìn ông một cái, cũng không lên tiếng.

Dương Lam đứng dậy lóng tai nghe một chút rồi ôn nhu cười nói: "Nghe như là đang luyện đàn violon đó, chỉ là trước đây không có thời gian nghe nó luyện đàn, hình như bây giờ kỹ năng đã bị hạ xuống nhiều rồi, nghe không lưu loát chút nào."

Chân Văn một đời giàu có, cho nên về mặt đào tạo đứa trẻ cũng rất hào phóng.

Lúc hai chị em Chân Minh Châu chưa tới năm tuổi đã bắt đầu đi theo giáo viên chuyên nghiệp học đàn, Chân Minh Hình học dương cầm, Chân Minh Châu không muốn học giống cô ta nên chọn đàn violon, mấy năm nay cũng không biết là vì muốn tranh giành khẩu khí hay là vì nguyên nhân khác mà ở phương diện này vẫn luôn không chịu vứt bỏ, thập đại danh khúc (mười bài hát nổi tiếng) đều có thể hoàn hảo kéo lưu loát, hơn nữa còn rất êm tai.

Nhưng tối nay rõ ràng cô có điều không đúng.

Nói là luyện đàn chỉ bằng là nói chế tạo tiếng ồn thì càng thích hợp hơn!

Tâm tình đang tốt đẹp của Chân Văn cũng bị cô làm ảnh hưởng đến mất sạch, nhăn mày hỏi Chân Minh Hình: "Hôm nay nó ở trong trường học đã xảy ra chuyện gì gì?"

Chân Minh Hình ngẩn người, sau đó mím môi nói: "Không có xảy ra chuyện gì cả."

Dương Lam đã đến ngồi trên ghế sa lon, nghe vậy có chút bất đắc dĩ nhìn cô ta một cái, tức giận nói: "Nhìn cái dáng vẻ yếu đuối của con kìa, nói thế nào đi nữa thì nó cũng coi như em gái của con, cho dù bình thường nó không thích con, nhưng con cũng phải có trách nhiệm chứ? Trong trường học có chuyện gì cũng không chịu nói cho chúng ta biết, ngay cả lần trước, nếu không phải chủ nhiệm lớp gọi điện thoại đến nhà nói nó cúp cua để theo đuổi nam sinh thì chúng ta cũng không biết!"

Nói xong lời này, trên mặt bà ta liền hiện lên vẻ hận không rèn sắt không thành thép vô cùng rõ ràng.

Chân Minh Hình nắm chặt cái chén nhỏ không lên tiếng.

Dương Lam lại nói: "Đừng trách mẹ nói con, hai con là con gái của nhà này, sau này các con phải nâng đỡ lẫn nhau!"

"Thật xin lỗi, ba." Chân Minh Hình áy náy nhìn về phía Chân Văn.

Cô ta luôn luôn khôn khéo hiểu chuyện, cũng không hay cãi nhai như Dương Lam, mọi mặt học tập đều làm cho người khác rất yên tâm, Chân Văn nhìn thấy dáng vẻ áy náy của cô thì khó tránh khỏi có chút đau lòng, nhìn Dương Lam nói: "Đứa nhỏ vẫn đang bận bịu chuyện học tập mà, sao có thể cả ngày lẫn đêm đều phải đi chú ý tới những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể kia của nó."

Dương Lam nhìn ông rồi than vắn thở dài một tiếng.

Từng trận từng trận ồn ào trên lầu khiến người nghe cảm thấy vô cùng bị làm phiền, Chân Văn nghe một hồi thì cũng không chịu nổi nữa, nhìn người hầu đang đứng bên cạnh nói: "Đi lên bảo nó ngừng lại cho tôi, hơn nửa đêm rồi mà cứ không ngừng ầm ỉ!"

Người hầu sững sốt một chút rồi vội vàng rời dạ một tiếng, lập tức đi lên lầu.

Đáng tiếc trong nhà này lại không ai có thể trị được Nhị tiểu thư Minh Châu.

Người hầu lên không được bao lâu đã xuống ngay, khó xử nhìn Chân Văn rồi thấp giọng nói: "Tiên sinh, vậy..."

"Được rồi được rồi được rồi, đi xuống đi."

Chân Văn phát tay một cái, tức giận ngồi trên ghế sa lon, cúi người cầm một điều thuốc lên hút.

Dương Lam vội vàng đưa bát lửa qua giúp ông mời thuốc lá, than thở nhẹ giọng nói: "Theo lý thì nó ở trong trường học có đám bạn như Tần công tử giúp đỡ thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chẳng lẽ bị giáo viên giáo huấn trong giờ học sao?"

Lời này khiến cho Chân Văn có chút bất ngờ lại giật mình nhìn về phía bà ta.

Thời kỳ thanh xuân của những hài tử này không hề dễ xác định, lỡ như nha đầu Minh Châu này và công tử Tần gia chơi đùa rồi gây ra xích mích thì cũng không quá tốt.

Chân Văn ngồi thẳng người nhìn về phía Chân Minh Hình: "Hôm nay ở trường học nó thật sự không có chuyện gì sao?"

Chân Minh Hình nhìn ông, khẩn trương nắm chặt một chút tay: "Vậy, vậy con nói rồi ba đừng tức giận."

"Nói đi!" Chân Văn cúi người dúi tắt tàn thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50-2: Tôi ghét chết các người (canh một) 2

Chân Minh Hình bất an điều chỉnh tư thế ngồi một chút rồi nhỏ giọng nói: "Trước đó vài ngày, em ấy nhìn thấy con và một bạn đại diện lớp của chúng con cùng nhau đi đến phòng làm việc của giáo viên, sau đó đoạt lấy loa trường của thầy chủ nhiệm tuyên bố, bảo là muốn theo đuổi người nam sinh kia. Nhưng người nam sinh kia học rất giỏi, là người đứng đầu lớp của chúng con, vẫn luôn một mực không để ý tới em ấy. Hôm nay trong giờ học thể dục giờ, nam sinh lớp chúng con chơi bóng rổ với những nam sinh của lớp khác, không biết nói thế nào lại lan đến chỗ con."

Chân Minh Hình giọng ngừng một lát, trong hốc mắt ẩn lệ khó khăn nói: "Những lời đó rất, rất khó nghe. Nam sinh lớp chúng con bất bình cho con, sau đó mấy nam sinh trong lớp mới lao vào đánh nhau, lúc đó Minh Châu vừa vặn đang cúp cua chạy đến sân vận động, chắc là cảm thấy có thể đụng mặt người nam sinh kia ở bên trong, nên..."

"Cái gì!" Dương Lam đã sớm biến sắc, nghiêm nghị hỏi, "Bọn họ ở phía sau bố trí con?"

Chân Minh Hình nghẹn ngào cúi đầu xuống, chỉ lặng lẽ rơi lệ.

Thấy cô ta như vậy, Dương Lam lại ngăn ra, một tay bịt mắt nặng nề nghẹn ngào một chút, hướng Chân Văn nói: "Mẹ vẫn luôn nói với nha đầu Minh Châu này đừng nên tiếp tục gây chuyện nhưng nó vẫn không nghe. Bây giờ ngược lại tốt rồi, nó mới bây lớn lại đi cấu kết với công tử Tần gia, đứa trẻ này ngay cả bạn học tốt cùng lớp với Minh Hình cũng muốn cướp! Đừng nói là cuối cùng không theo đuổi được nam sinh kia mà còn bị công tử Tần gia đá nha!"

"Nó nói như vậy à?" Sắt mặt của Chân Văn cực kỳ không tốt.

Dương Lam chịu đựng nén lên: "Nếu không có chuyện thì sao lại như vậy, dầu gì cũng lớn lên cùng nhau, cô chị bị người ta nói bậy nó cũng không quan tâm, còn bởi vì con bé được bạn học giúp đỡ mà tức giận!"

"... Thật là quá kỳ cục!"

"Tôi rất kỳ cục à?" Chân Văn vừa dứt lời thì nghe sau lưng vang lên một giọng nữ đầy mỉa mai.

Ông vừa nghiêng đầu thì đã thấy Chân Minh Châu đang tròn mắt hung hăng nhìn ông.

Chân Văn lạnh mặt nói: "Chẳng lẽ không phải à?"

Không sai...

Chân Minh Châu tròn mắt nhìn ông, suy nghĩ về những lời đó của Chân Minh Hình.

Cô là bởi vì Trình Nghiễn Ninh đi bên cạnh cô ta cho nên mới chú ý tới anh.

Cô cũng là do trình nghiễn đánh nhau vì Chân Minh Hình nên mới không vui.

Rất không vui.

Nhưng chuyện không phải như vậy!

Trình Nghiễn Ninh không phải bạn trai của Chân Minh Hình, Chân Minh Hình cũng nói mình không thích anh thì sao cô lại không thể theo đuổi!

Bọn họ dựa vào cái gì mà nói vậy sau lưng cô!

Còn có Tần Viễn!

Sao cô lại đi cấu kết với Tần Viễn chứ!

Trong lòng vốn đang tức giận thì lại càng tức giận hơn, Chân Minh Châu vừa ngược lên thì liền nhìn thấy gương mặt điềm đạm đáng yêu đang mang nước mắt của Dương Lam, đột nhiên thở gấp một hơi, sau đó nhanh chóng xông tới hung hăng tát một cái lên mặt bà ta.

(Chỗ này nguyên tác đề là Chân Minh Hình nhưng lại không thể có chuyện cô này đánh mẹ mình nên mình nghĩ tác giả nhầm)

"A!"

"Chân Minh Châu!"

Tiếng hét chói tai của Dương Lam cùng tiếng rống giận của Chân Văn đồng thời vang lên.

Chân Minh Châu hét cao cái cảm lên, nhìn Dương Lam cười nhạt nói: "Khóc đi! Sao lại không khóc, ngoại trừ giả bộ đáng thương thì bà còn biết cái gì!"

"Ba!"

Một bạt tai bất ngờ không kịp đề phòng rơi lên trên mặt cô.

Chân Văn nhìn cô, đau lòng ôm đầu mắng: "Mày nhìn mình thử xem giống cái hình dạng gì! Uống công nuôi mày đến lớn như vậy! Động thủ với mẹ mình lại còn lễ sự như vậy, ngay cả phân nửa chị mày cũng không bằng!"

Những lời này trực tiếp khiến Chân Minh Châu bùng nổ, cô lập tức nhảy lên rống to: "Tôi không có mẹ, mẹ tôi sớm đã chết rồi!"

Một câu nói thờ ơ gấp khiến cho bầu không khí lập tức trở nên nặng nề.

Chân Minh Châu một tay bịt mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tôi cũng không có chị..."

"Minh Châu!"

"Ông đừng tới đây!" Chân Minh Châu lui về phía sau, nén nước mắt, từng chữ từng chữ nói, "Ông đánh tôi, ông lại đánh tôi, tôi cũng không có người cha như ông!"

"Tôi ghét chết các người!"

Cô gân giọng rống lên một hơi rồi xoay người chạy thật nhanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Trình Nghiên Ninh, em có chút sợ

Trên đường phố gió đêm thổi phù phù, còn có chút lạnh.

Chân Minh Châu chạy rất lâu, dừng lại thở dốc.

Nước mắt trên mặt bị gió thổi giàn dụa, cô kho lưng chống tay lên đầu gối, chỉ cảm thấy từ cổ đang lên khí nóng, làm cô không còn sức chạy tiếp.

Lỗ tai vang một trận ong ong, rất khó chịu.

Cô cứ như vậy một hồi lâu, lang thang không có mục tiêu mà bắt đầu đi.

Từ lúc bắt đầu cô luôn biết mình không đấu lại Dương Lam và Chân Minh Hinh, lâu rồi chưa có cuộc sống như vậy.

Sao lại vô dụng như vậy!

Biết rõ họ cố tình chọc giận cô, vẫn không nhịn được mắc mưu.

Một giây kia, tức giận làm cô không có cách tự hỏi.

Chân Văn vẫn luôn là người lớn nhất!

Không thấy rõ sao?

Trên thực tế nhất định ông hiểu được một chút, nhưng làm chủ một nhà, làm thương nhân thành công, vẫn luôn phải quản lý xí nghiệp nhà mình, ông đã quen được tôn trọng, theo bản năng sẽ thiên vị mẹ con đáng thương kia.

Đáng giận!

Vừa tức vừa buồn nghĩ, Chân Minh Châu hít sâu một hơi, cô đi đến ngồi xuống bậc thang.

Chạy ra nhất định không thể về.

Nhưng sau khi về nhà đã bỏ cặp sách và áo khoác, trước mắt cô chỉ còn quần áo trên người, tiện tay mang theo mấy tờ tiền lẻ và điện thoại.

Chân Minh Châu sừng sốt, vội vàng cúi đầu lấy điện thoại ra.

Ngón tay lạnh băng tìm danh bạ, cô nhìn một lúc lâu, vẫn không gạt để gọi.

Không thể tìm Tàn Viễn.

Cha mẹ anh không thể quản chặt anh, nhưng dù sao cũng là lãnh đạo, hơn nữa Dương Lam ở nhà âm dương quái khí nói, cô theo bản năng có chút không muốn tìm đến anh, không chừng Dương Lam biết sẽ châm chọc thành thế nào.

Lý Thành Công và Từ Mộng Trạch cũng không được.

An Thành này lớn như vậy, mấy nhà trường bồi này ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại thấy, cô không muốn bị chế giễu.

Tổng Tương Tương cũng không nên gọi, gọi cho cô ấy không tránh được nghi ngờ.

Không kịp về trường học.

Cô cầm điện thoại suy nghĩ miên man, đủ kiểu nguyên nhân, loại trừ từng người từng người trong đầu, bắt đầu ngóc ra.

Thì ra, cô lại không có chỗ để đi.

Một hồi lâu, cô ngẩng đầu lên nhìn chiếc xe vọt qua đường, đột nhiên nghĩ đến một người.

Không biết Trình Nghiên Ninh đang làm gì.

Nhà anh ở đâu?

Chắc là anh chưa ngủ.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô, đến cuối cùng, cô không kìm chế được ý nghĩ, cầm lấy điện thoại, tìm được số của anh, cúi đầu bắt đầu nhấn tin

*

11 giờ rưỡi.

Trình Nghiên Ninh tắt vòi hoa sen, ra toilet.

Phòng khách, Phan Dịch một chân gác lên bàn trà dựa vào sofa hút thuốc xem TV, nghe thấy anh ra nhắc nhở: “Điện thoại cậu rung lâu rồi.”

Trình Nghiên Ninh ừ một tiếng, không đi xem.

Sắc mặt Phan Dịch sùng sốt một chút, lại nói: “Mình nói điện thoại cậu rung lâu rồi.”

Trình Nghiên Ninh liếc anh ấy một cái: “Nghe thấy rồi, mình sấy tóc đã.”

Dứt lời, anh đến tủ giường cầm máy sấy tóc, lại vào toilet, từ từ sấy tóc.

Phan Dịch cúi đầu nghĩ, nghiêng ngẫm cười nói: “Nữ sinh sao, mình xem.”

“Cậu đừng động.”

Tiếng máy sấy vang âm im bật, Trình Nghiên Ninh lạnh giọng nói.

Phan Dịch căn bản không đứng dậy khỏi ghế sofa, nghe vậy lại cười không đứng đắn hơn, gân cổ lên hỏi: “Có phải em gái xinh đẹp ở trường kia hay không!”

Vấn đề này, Trình Nghiên Ninh không trả lời anh.

Anh sấy khô tóc dọn dẹp phòng tắm, cất máy sấy lại vào ngăn kéo, đi đến trước mặt uống cốc nước, tiện tay cầm điện thoại, trở về phòng ngủ chính.

Biết số của anh không có mấy người, gửi tin nhắn muộn như vậy, làm người không tưởng tượng được

Trình Nghiên Ninh cúi người đem ly nước đặt ở trên tủ đầu giường, cúi đầu xem di động.

“Thật ra Chân Minh Hình không phải là chị ruột của em.”

“Có người nói có mẹ có ba kế, cũng không sai chút nào.”

“Em cãi nhau với cha em bị đuổi ra ngoài.”

“Gió cạnh Nam Hồ thật lạnh.”

“Thật ra sống ở biệt thự cũng chả tốt tý nào, buổi tối không thấy cái quý gì cả, lạnh tanh.”

“Có phải anh vẫn luôn cảm thấy em bám theo anh đúng không?”

“Có thể nói chuyện với em không?”

“Em không lừa anh.”

“Trình Nghiên Ninh, em có chút sợ.”

Đọc xong tin nhắn cuối cùng, Trình Nghiên Ninh yên lặng một giây, trực tiếp gọi điện thoại qua.

“Xin chào, số máy quý khách vừa gọi tạm đóng.”

Giọng nữ máy móc lạnh như băng dừng bên tai anh, anh nhú chặt mày, bước ra ngoài.

Phòng khách, Phan Dịch thấy anh vào phòng lại ra, muốn đi ra cửa, vội vàng ngồi thẳng gọi: “Đã trễ thế này cậu đi đâu vậy?”

“Có chút việc.” Trình Nghiên Ninh nói xong thấy quần đùi trên người mình, dừng một giây, không nói một lời mà xoay người trở về, không đến mấy phút, đã thay xong quần áo, ở cửa thay giày.

Người như anh làm việc hay nghỉ ngơi đều rất có quy định, đáng về thể này, Phan Dịch cảm thấy giống quý.

Nhưng không đợi anh hỏi lại, cửa phòng đã đóng rầm một tiếng.

*

Điện thoại hết pin rồi.

Chân Minh Châu ôm cánh tay cuộn ở ven đường, có chút hoang mang lo sợ.

Tuy cô không học vấn không nghề nghiệp, rất ít khi ở một mình bên ngoài khi muộn thế này, đặc biệt là chỗ như Nam Hồ, không nhiều người, đến tối lại càng ít, quanh quẩn đến làm người sợ hãi.

Không biết nên đi đâu, cô mím môi tính hướng đi.

“Ha ha, đại ca nói đúng.”

“Ông đây 27 là ra rồi.”

“Tôi không nghĩ nhiều như vậy, tích tiền về cưới vợ là được.”

“Nhìn cái đồ không có tiền đồ này!”

“Ha ha ha.”

Tiếng nói chuyện vang lên từ xa, lời nói của đàn ông vẫn thô tục như hàng ngày.

Chân Minh Châu theo bản năng ngược mắt nhìn lại, thấy năm sáu người đàn ông đi cạnh nhau cách không xa, có đội mũ bảo vệ màu vàng, chắc là thợ ở công trình nào gần đây.

Cô giương mắt nhìn lại, đương nhiên mấy người đàn ông đó cũng nhìn cô.

Tất cả đều sừng sốt một chút, mấy người liền bắt đầu trêu đùa.

“U!”

“Ha ha, buổi tối nhảy ra một cô bé!”

“Em gái à!”

Dưới ánh đèn đường mấy người cười không kiêng nể gì, Chân Minh Châu theo bản năng nắm chặt tay.

Cô sợ hãi, đương nhiên mấy người cũng phát hiện, có người huýt sáo vang dội, đến gần cô.

Hai chân đột nhiên có chút mềm, Chân Minh Châu mắt thấy mấy người kia càng đến gần, hai tay nắm chặt, xoay người chạy đi.

“Ha ha ha ha ha, chạy!”

Tiếng cười của người đàn ông đã xa nhưng vẫn vang bên tai, Chân Minh Châu bị chính suy nghĩ miên man của mình dọa mất lá gan, cũng không quay đầu lại, vẫn luôn chạy nhanh.

“Chân Minh Châu!”

Bên đường một tiếng hét làm cô dừng lại.

Chân Minh Châu vừa quay đầu lại, Trình Nghiên Ninh đẩy cửa xe taxi ra, bước chân xuống dưới.

Anh đứng xa nhìn cô, khuôn mặt bị đèn đường chiếu lên.

Trình Nghiên Ninh?

Chân Minh Châu sững sờ ở tại chỗ, nhìn anh, không dám nhúc nhích, nghi ngờ là mình sợ hãi sinh ra ảo giác, lại thấy Trình Nghiên Ninh.

Cô cũng không nói cho anh là cô ở đây mà?

Cô đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, Trình Nghiên Ninh lại động, nhấc chân chạy đến trước mặt cô.

Lúc anh đi bộ qua vườn hoa nhỏ, Chân Minh Châu đột nhiên chạy nhanh lên, lao đến, ôm chặt anh.

Chương 52: Anh chưa 18 sao?

Đã qua đêm, bốn phía rất yên tĩnh.

Thành thị không ồn ào náo nhiệt như ban ngày, hầu như mọi người đều đã ngủ.

Gió đêm thổi, ánh đèn gần đó, gieo rắc trong bóng đêm, tạo ra cảm giác yên bình.

Trình Nghiên Ninh ngược mắt nhìn lại, không có một bóng người trong tầm mắt, trừ bọn họ.

Chắc là cô gái này không có khóc, hai cánh tay ôm chặt lấy eo anh, giống như đứa trẻ đang bắt lấy đồ chơi yêu thích nhất vậy.

Mà anh, tâm phiền ý loạn ra cửa, dựa vào hai chữ Nam Hồ trong tin nhắn mà đến đây, sau đó taxi đi quanh đây vài vòng, thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Chân Minh Châu ôm anh thật lâu, căn bản không buông tay được.

Cô mười mấy năm trước, cũng chưa từng có cảm giác này.

Một giây thấy anh, trời giống như sáng lên.

Cô vẫn ôm chặt anh, gương mặt vừa vịn úp vào ngực anh, cách hai lớp quần áo, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh, tiếng đập bình thường làm cô yên tĩnh lại, những bất mãn đang có giải phóng hết.

“Trình Nghiên Ninh?” Cô không ngẩng đầu, giọng nhẹ nhàng, rất cẩn thận.

Trình Nghiên Ninh rũ mắt nhìn đỉnh đầu cô “Ừ.”

“Cảm ơn.” Chân Minh Châu đột nhiên cười.

Ánh mắt Trình Nghiên Ninh vẫn luôn dừng trên đỉnh đầu cô, mở miệng hỏi: “Có thể buông ra không?”

“..... À.”

Có thể ôm anh lâu như vậy, cô đã thỏa mãn rồi.

Chân Minh Châu rất nhanh buông anh ra, ngửa đầu hỏi: “Sao anh biết em ở đây?”

Trình Nghiên Ninh hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Lên xe.”

Chân Minh Châu vừa nhấc mắt, lúc này mới thấy taxi vẫn dừng ở chỗ cũ, lúc cô gương mặt lên, Trình Nghiên Ninh đã xoay người chạy qua, suy nghĩ biến mất, cô vội vàng đuổi theo.

Hai người lên xe, tài xế hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

Trình Nghiên Ninh nói qua một chút: “Trong An Thành.”

“Giờ này trường đã đóng cửa rồi.” Chân Minh Châu liếc anh một cái, nhắc nhở.

“Tội biết.” Giọng điệu Trình Nghiên Ninh nhàn nhạt.

“Vậy cuộc đi đâu?” Tài xế hỏi.

Trình Nghiên Ninh mí mắt cũng không nâng một chút, vẫn đáp: “Đi trong An Thành.”

Tài xế ngơ ra một chút, yên tĩnh khởi động xe.

*

Xe taxi lái trên con hẻm nhỏ.

Trình Nghiên Ninh tuy đến đây tìm cô, sắc mặt vẫn như cũ, lạnh băng.

Anh làm cho người ta thêm phiền, người đàn ông xa lạ đang ngồi lái xe phía trước, nên Chân Minh Châu nghe anh cố chấp nói đi xung quanh, liền sáng suốt ngậm miệng, chỉ nhìn chăm chăm phong cảnh ngoài cửa sổ.

An Thành là thủ đô, đang ở thời kỳ phát triển nhanh, mỗi ngày một dạng.

Ánh sáng ban đêm, đẹp hơn ban ngày.

Cô tập trung nhìn, đột nhiên nghe thấy nam sinh bên cạnh nói: “Dừng ở đây đi.”

“Không tới sao.” Giọng tài xế từ trước mặt truyền đến.

Trình Nghiên Ninh liếc anh một cái: “Sang bên là được.”

Tài xế lăm bắm lái xe sang bên, thu tiền, giẫm chân ga rời đi.

Chân Minh Châu phân rõ phương hướng, ngược mắt nhìn xung quanh, phát hiện chỗ này cách trường học bọn họ một đoạn, chẳng lẽ, muốn ở khách sạn?

Cô theo bản năng nhìn về phía Trình Nghiên Ninh, chần chờ nói: “Ồ khách sạn sao?”

“Ừ.” Trình Nghiên Ninh nhàn nhạt trả lời một tiếng, đi đến khách sạn bên đường.

Chân Minh Châu vội vàng đuổi theo: “Anh muốn em ở bên ngoài một mình à?”

“Tôi ở cùng em.”

“Hà?”

Trình Nghiên Ninh liếc nhìn cô một cái: “Hai phòng.”

Chân Minh Châu à một tiếng, không rõ là tiếc nuối hay yên tâm, ý nghĩ lại đổi nói: “Anh chưa 18 tuổi sao?”

Những lời này làm Trình Nghiên Ninh sững sốt một chút, anh dừng bước chân nhìn Chân Minh Châu một chút, bất đắc dĩ nói: “Đợi lát, tôi gọi điện thoại.”

Nói xong, anh bước đi gọi điện thoại.

Chân Minh Châu không có đến gần, đứng tại chỗ chờ anh gọi điện thoại.

Trình Nghiên Ninh gọi không lâu, khoảng 1-2 phút sau, anh cầm điện thoại đi đến trước mặt Chân Minh Châu: “Đi thôi.”

Chân Minh Châu à một tiếng, lại đuổi theo.

Hai người đẩy cửa đi vào, lễ tân nhìn ra cửa chính, lúc thấy Trình Nghiên Ninh rõ ràng sững sốt một chút, giọng rất ân cần dịu dàng hỏi: “Chào anh, là anh Trình sao?”

Anh Trình sao?

Xung hô này làm Chân Minh Châu chú ý, đột nhiên phát hiện, Trình Nghiên Ninh nhìn qua đúng là trầm ổn hơn học sinh cấp ba nhiều.

Anh khách khí cười: “Đúng vậy.”

“Giám đốc Lưu mới gọi điện cho tôi, đây là thẻ phòng.”

“Cảm ơn.” Trình Nghiên Ninh cầm thẻ, ngược mắt nhìn Chân Minh Châu bên cạnh một cái, “Đi thôi.”

“A.” Chân Minh Châu lập tức thu hồi suy nghĩ.

*

Hai người đến cửa thang máy.

Đã qua 12 giờ, cửa thang máy không có một người.

Lúc chờ thang máy, Trình Nghiên Ninh đưa một cái thẻ cho Chân Minh Châu: “503.”

Chân Minh Châu cúi đầu nhìn một cái, hỏi anh: “Anh bao nhiêu vậy?”

“509.”

Nghe không ở cùng tầng.

Chân Minh Châu đi theo anh vào thang máy, mắt thấy sắc mặt anh thất sự rất lạnh nhạt, hỏi vấn đề đang rối rắm cả đêm: “Anh thích Chân Minh Hình à?”

“Không thích.” Trả lời không có độ ấm, lại dứt khoát ngoài dự đoán.

Chân Minh Châu lập tức bất mãn: “Vậy sao anh còn đánh nhau vì chị ta?”

Mặt Trình Nghiên Ninh không cảm xúc nhìn cô một cái.

Hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, mấy giây sau, ding một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Trình Nghiên Ninh bước ra ngoài, tìm phòng.

Chân Minh Châu theo sát bước chân anh, giữa đầu không thuận theo không buông tha hỏi: “Sao anh lại đánh nhau vì chị ta vậy? Không thích thì tại sao ra mặt giúp chị ta? Không lẽ là vì cùng lớp? Lớp trường như anh là quá tốt bụng đi, cái gì cũng quán! Này!”

Trình Nghiên Ninh dùng thẻ mở cửa phòng, quay đầu nói với cô: “503 chắc là ở phía trước.”

“Anh còn chưa trả lời vấn đề của em mà!” Chân Minh Châu gằn cổ kêu.

Cô mới 1m63, Trình Nghiên Ninh lại 1m83, hai người kém 20 cm, nên mỗi lần nói chuyện với anh, cô đều ngẩng cô lên.

Trình Nghiên Ninh rũ mắt thấy gương mặt đỏ bừng của cô, đột nhiên cúi người, giọng mát lạnh lọt vào lỗ tai.

“Không liên quan đến em.” Anh nói.

Chân Minh Châu bĩu môi, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn anh.

Một cái chớp mắt này, trên môi Trình Nghiên Ninh đột nhiên nổi lên ý cười, rất nhẹ rất nhanh, bỗng nhiên không thấy. Anh giơ tay lên, ngón tay để lên vai cô, tùy ý đẩy một cái, xoay Chân Minh Châu nửa vòng, quay lưng lại với anh hướng ra hành lang.

“Đi ngủ đi.”

Ba chữ ngắn gọn phía sau, Chân Minh Châu bất mãn quay đầu lại, đối phương đóng cửa phòng rầm một tiếng.

Làm cô đang ngập cảm xúc suýt sặc chết.

Chân Minh Châu ở trước cửa kêu vào bên trong: “Em còn chưa nói xong mà!”

Trình Nghiên Ninh không trả lời cô.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Người này đúng là đáng ghét

Thành phố lộng lẫy xa hoa, nam sinh khoe môi mỉm cười, đứng ở bên đường.

“Trình Nghiên Ninh!” Chân Minh Châu gọi to tên anh, anh tay ôm chặt eo anh, ngửa đầu cười hỏi, “Sao anh lại tới đây?”

“Lo cho em.” Nam sinh cúi đầu, bất đắc dĩ nói một câu.

Chân Minh Châu nhìn chăm chăm mặt anh, nam sinh xinh đẹp mắt phượng khẽ chuyển, dịu dàng và yêu chiều.

Tay cô ôm eo anh chặt hơn, bẹp miệng hỏi: “Vậy anh đánh nhau vì Chân Minh Châu, em cho rằng anh thích chị ta.”

“Đồ ngốc, anh chỉ thích em.” Nam sinh giờ tay, nâng mặt cô lên.

“Bộp bộp bộp——”

Chân Minh Châu nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh.

“Bộp bộp——”

“Chân Minh Châu!”

Một trận tiếng ồn làm cô không thắng nổi, Chân Minh Châu a một tiếng xóc chấn lên, hô to: “Làm gì thế!”

“Dậy đi học.” Ngoài cửa vang lên giọng lạnh lẽo của nam sinh.

Trình Nghiên Ninh?

Chân Minh Châu ngạc nhiên cúi đầu nhìn một cái, trợn mắt há hốc mồm.

Vừa rồi là nằm mơ?

Cảm giác chưa ngủ, trời đã sáng rồi?!

“Dậy chưa?” Ngoài cửa lại truyền đến giọng mang theo chút không vui.

“Dậy rồi dậy rồi dậy rồi!” Cô vội vàng nhảy xuống giường, dùng tốc độ trăm mét lao đến cửa, tiếng mở cửa cạch một cái, một tay bám cửa, ngửa đầu cười tủm tỉm nói, “Buổi sáng tốt lành nha.”

Trình Nghiên Ninh: “.....”

Anh nhìn thoáng qua nữ sinh đầu tóc rối mù, mới mở miệng: “6 giờ rồi, rửa mặt xong đi học.”

Ánh mắt anh thân thiện, ẩn có một tia ghét bỏ.

Đâu có nửa điểm dịu dàng yêu chiều!

Là hai người hoàn toàn khác trong mơ!

Xây ra chênh lệch bất ngờ làm cô tức giận, tức giận nói: “Biết rồi.”

Dứt lời, về phòng rửa mặt.

Tối hôm qua về phòng đã khuya, qua một ngày, cô chưa thay đồ, đặt đầu liền ngủ. Khách sạn chỉ có đồ dùng rửa mặt rất bình thường, cô nhớ lại Trình Nghiên Ninh trong mơ liên tục mình mà đánh răng, rất nhanh đã chuẩn bị xong.

Lấy thẻ phòng, cô nhảy đến phòng thứ 9.

Cửa phòng mở ra, đi lao công mặc áo màu vàng đang thay vỏ gối, nghe thấy tiếng động theo bản năng quay lại, cười hỏi cô: “Trả phòng sao? Phòng nào vậy?”

“Phòng thứ 3 ạ.” Chân Minh Châu theo bản năng trả lời một tiếng, ngoài ý muốn hỏi, “Người đâu rồi ạ?”

Người phục vụ ngơ ra một chút: “Đi rồi!”

“Mẹ nó!” Chân Minh Châu hấp tấp lao ra.

Cửa thang máy rỗng tuếch.

Cô tức đến không xong, lúc chạy ra gương mặt nhỏ giống như khắc bốn chữ “Tức chết đi được”.

“Phòng số 3 phải không?” Lễ tân nhìn cô một cái, đưa hai mươi tệ ra, “Đây là nam sinh phòng số 9 nhờ chuyển cho cô.”

Chân Minh Châu về mặt ngơ ngạc nhận tiền, ra khỏi khách sạn.

Cũng không biết Trình Nghiên Ninh đang ở đâu, sáng sớm đã đi, không phải về nhà thì là đến trường, còn không cho cô biết, rõ ràng muốn phân rõ giới hạn với cô.

Người này, đúng là đáng ghét!

Nhưng dù anh đi không nói một tiếng, để lại 20 tệ bảo cô đi taxi đến trường, vậy cô muốn giận cũng không được. Rốt cuộc, tối hôm qua cũng là anh đột nhiên xuất hiện, cho cô một chỗ yên thân.

Ôm tâm trạng phức tạp như vậy, Chân Minh Châu ngoan ngoãn đến trường.

Cô vừa đến trường liền tìm Trình Nghiên Ninh, nhưng Trình Nghiên Ninh căn bản còn chưa tới, đợi một lúc sau, cô tạm thời đi đến lớp.

*

Trước giờ học.

Lớp 10-7 có một phần ba học sinh ở lại.

An Oánh không biết đã đi đâu đọc sách, Tống Tương Tương ngồi chỗ cô.

Chân Minh Châu không ngủ tốt có chút mệt, buồn ngủ nằm vào bàn, xoay đầu nhìn Tống Tương Tương, lên tinh thần hỏi: “Hôm qua tiết tự học cậu không ở đây, nói thật đi, làm gì!”

Thật ra chiều qua Phan Dịch tìm cô aqys, Chân Minh Châu biết.

Tống Tương Tương tức giận mà đánh một cái, có chút oán trách nói: “Cậu biết rõ còn muốn hỏi sao?”

“Minh biết cái gì?” Chân Minh Châu về mặt vô tội, “Minh không biết gì cả.”

Dứt lời, cô ác ý thú vị chớp mắt.

Tống Tương Tương nằm lên bàn, nhỏ giọng nói: “Ở cùng Phan Dịch chứ sao.”

“Làm gì!”

Tống Tương Tương ngây ngô cười một tiếng, nhin không được nói: “Ở cạnh nhau.”

“A!” Chân Minh Châu hung hăng ngờ ra một chút, đang muốn hỏi lại, nghe thấy tiếng Tần Viễn gọi bên ngoài, “Chân Chân, ra đây một chút.”

Chân Minh Châu và Tống Tương Tương cùng nhau nhìn ra, người trước mắt thay đổi, người sau nhìn chăm chăm người ngoài cửa sổ một chút, quay đầu hỏi: “Đó là ai vậy?”

*

Ở hành lang ngoài phòng học.

Chân Văn thu hồi ánh mắt, nói với Tần Viễn: “Cảm ơn.”

Hai tay Tần Viễn thả tự nhiên, quy củ đứng trước mắt ông, cười lễ phép và khách khí: “Lời này của chú Chân khách khí rồi.”

Con trai độc nhất nhà họ Tần nói chuyện khách khí với ông như vậy, ai có ánh sáng cũng thừa, Chân Văn không lộ liễu đánh giá anh một cái: “Con bé bị chú chiều hư, càng lớn càng không nghe lời.”

Tình huống nhà họ Chân Tần Viễn biết một chút, nghe vậy trong lòng cười nhạt một tiếng, trên mặt vẫn cười như cũ: “Đâu có, Chân Chân rất đáng yêu.”

Anh khen như vậy, Chân Văn cười càng thêm hòa đồng, đang muốn nói nữa, nghe thấy tiếng lạnh băng bên cạnh: “Đến làm gì?”

Không có cả xưng hô.

Chân Văn có chút xấu hổ, theo bản năng lại nhìn Tần Viễn một cái.

Nhìn mặt đoán ý đương nhiên Tần Viễn có, cười nói: “Vậy chú Chân nói chuyện với Chân Chân đi, cháu đi đọc sách.”

“Được.” Chân Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mất thấy Tần Viễn đi ra, ánh mắt ông lại rơi lên người Chân Minh Châu lần nữa, cười hỏi: “Tối qua con đi đâu?”

“Liên quan gì đến ông——” Chân Minh Châu đáp một câu.

Nhìn qua cô bình tĩnh hơn trong tưởng tượng, trong lòng Chân Văn kinh ngạc, thả lỏng nhiều hơn, thấp giọng nói: “Sao lại không liên quan đến cha? Cha là cha con, con có chuyện gì sao lại không liên quan đến cha? Con luôn bị khen ngược, chúng ta đi tìm con cả đêm, suýt nữa báo công an đó!”

“Tôi không có người cha như ông.”

Chân Văn nhìn cô thờ dài, giờ tay chạm vào mặt cô: “Còn đau phải không?”

Chân Minh Châu tránh sang chỗ khác, không muốn để ý đến ông.

Chân Văn hăm hực thu tay, thấp giọng nói: “Cha biết tát con một cái là không đúng, nhưng mà nói sao được, con không thể ra tay đánh người lớn được, đúng không? Con không thích đi Lam cha cũng biết, nhiều năm như vậy cũng chưa bắt con gọi mẹ, nhưng mấy quy củ lễ phép này, nhà chúng ta cũng nên có đúng không?”

Chân Minh Châu không nói chuyện.

Tối hôm qua cô tát Dương Lam một cái, thật ra là lần đầu tiên.

Cô không nói lời nào, Chân Văn không nhìn được thương tiếc, lời ngon tiếng ngọt nói: “Được được được, đều là cha sai, được chưa? Con xem cha ủa công ty một đêm chưa ngủ tý nào, bây giờ tha thứ cho cha đi, cha hứa, sau này nhất định không có lần thứ hai.”

Chân Minh Châu lúc này ngược mắt nhìn ông một cái.

Người đàn ông trung niên chính trực thành thực, cả người mặc đồ tây màu đen tôn lên dáng người, hàng năm vẫn rèn luyện tốt, nhìn qua ông trẻ hơn những người cùng tuổi một chút, phong độ nhẹ nhàng, đáng vẻ khác thường, có thể tưởng tượng thấy lúc trẻ đẹp trai mê người thế nào.

Cha của mình là trai đẹp, nên cũng rất chú trọng hình tượng và phong thái.

Nhưng trước mắt, trên cằm ông có vết tỳ, nói một đêm không ngủ cũng không phải nói dối, vì nhường cô, thậm chí vẫn luôn nói chuyện nịnh nọt.

Còn muốn sao nữa?

Chân Minh Châu dôi mắt không nhìn ông nữa: “Ông đi vào đi, tôi muốn đi vào.”

“Đừng giận cha, nha?” Chân Văn giờ bàn tay to xoa đầu cô, lấy lòng cười nói, “Cuối tuần mang con ra ngoài, mua quần áo nên đổi.”

Chân Minh Châu mặt không biểu tình, cũng không hé răng.

Chân Văn cúi người xuống trước, nhìn cô cười: “Hay là chúng ta mua điện thoại mới? Đàn violon mới, thế nào?”

“Được tôi vào đây.” Chân Minh Châu ghét bỏ nhìn ông một cái, xoay người vào lớp học.

Cô vẫn đáng vẻ ghét bỏ giận dữ như cũ, nhưng Chân Văn có thể cảm giác được, mình đã có hiệu quả, ít nhất, oan ức của con bé tan đi rất nhiều.

Cách cửa sổ thấy Chân Minh Châu ngồi xuống, ông thờ dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người xuống lầu, đi đến cửa lớp 12-1, thấy Trình Nghiên Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vờ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bạn Minh Châu rất hoạt bát đáng yêu

Phòng giáo viên.

Văn phòng giáo viên lớp 12-1.

Dương Lam không lộ liễu đánh giá nam sinh trước mặt một cái, dịu dàng cười nói: “Tính cách Minh Hinh nhà chúng tôi rất dịu dàng, nếu không phải tối hôm qua về nhìn rõ ràng tâm trạng không tốt, tôi còn hỏi sao lại thế, lại nói đúng là phải cảm ơn bạn học Trình.”

Dứt lời, bà duy trì vẻ mặt cười, cực kỳ khách khí.

Sắc mặt Trình Nghiên Ninh lại rất bình thường nói: “Không cần khách khí, đều là bạn, nên vậy, chúng cháu đánh nhau cũng không có gì đáng nói.”

“Nói cũng đúng.” Dương Lam gật đầu đồng ý, nhất thời không nói chuyện.

Tối hôm qua Chân Minh Châu chạy đi, cả nhà gà bay chó sủa, Chân Văn cả đêm không ngủ, mắt thấy sáng, lòng nóng như lửa đốt mà chạy đến trường,

nói không thấy Chân Minh Châu, nhanh chóng báo cảnh sát.

Bà không có cách khác, chỉ có thể đi theo.

Trên đường ngoài ý muốn phát hiện Chân Minh Hình có chút khăn trương.

Nghĩ đến mấy lời hôm qua cô ta nói, bà không nhịn được muốn gặp Trình Nghiên Ninh.

Bà hiểu con gái bà, luôn nghe theo lời bà, lúc nhắc tới Trình Nghiên Ninh, giọng lại có chút thiên vị, là bà có chút không yên tâm. Nhìn thấy Trình Nghiên Ninh trước mắt, suy đoán trong lòng không khỏi tăng thêm mấy phần.

Nam sinh trước mắt cao gầy, vẻ ngoài và khí chất khó tìm, có cô gái nào mà không thích chứ?

Dương Lam nghĩ lung tung, lại bắt đầu đánh giá quần áo Trình Nghiên Ninh.

Mới vừa nhắc mắt, lại thấy Chân Văn, bà vội vàng thu liễm ánh mắt, cười nói: “Chồng, ở đây.”

Chân Văn gật đầu với bà ta, lúc đi đến bàn cô Phùng chủ nhiệm lớp, lễ phép chào hỏi: “Cô Phùng sao, chào cô, tôi là phụ huynh học sinh Chân Minh Hình.”

Người đàn ông hơi cúi người vừa tao nhã lại có phong độ, mỗi cái gợn tay nhắc chân đều mang theo vẻ thành thực và trầm ổn, cô Phùng còn trẻ, vội vàng đứng dậy, cười nói: “Chào anh chào anh.”

“Con bé ở lớp làm cô lo lắng nhiều rồi.”

“Sao có thể chứ? Minh Hình tính tình và thành tích đều tốt, các giáo viên rất thích.”

Chân Văn thở dài, giống như nói chuyện nhà: “Nói ra cũng bớt lo hơn Minh Châu nghịch ngợm kia nhiều.”

Nói đến con gái nhỏ sắc mặt của ông thu liễm một chút, nhưng giọng điệu nói ra, chứa đầy yêu chiều. Cô giáo Phùng nghĩ, cười nói: “Em Minh Châu rất hoạt bát đáng yêu.”

Hoạt bát đáng yêu?

Dùng từ này để hình dung thì vẫn khó nói hết.

Chân Văn thân nhiên cười một tiếng: “Gần đây nó gây thêm cho cô không ít phiền toái đi?”

Đối mặt với người đàn ông phong lưu nhẹ nhàng như vậy, cô Phùng cũng thấy xấu hổ khi nói bậy con gái nhà người ta. Nhưng thật sự muốn phụ huynh quản con cái nghiêm hơn một chút, cho nên nghĩ, rất hàm súc nói: “Anh cũng biết, lớp của chúng tôi là lớp tốt nghiệp. Các em học rất nhiều vì chuyện lớn, thật sự không thể phân tâm. Em Chân Minh Châu lần trước thừa dịp có một học sinh xin nghỉ, giả làm học sinh đến học làm cả trường bàn tán, đúng là có chút không thích hợp.”

Chuyện này Chân Văn cũng không biết, nghe vậy kinh ngạc, cười.

Cô Phùng nhìn ông, trong lòng thở dài, không muốn nói tiếp.

Chân Văn giống như cảm thấy ông cười có chút không thích hợp, nhân cơ hội nghiêng đầu nhìn về phía Trình Nghiên Ninh, giọng ôn hòa hỏi: “Đây là em Trình phải không?”

“Chào chú.” Trình Nghiên Ninh nhìn ông một cái, bình tĩnh lại khách khí.

Chân Văn lại không khách khí như vậy, cười cười trực tiếp đặt câu hỏi: “Nghe nói con bé kia theo đuổi cháu?”

Vấn đề này người ta trả lời thế nào?

Cô Phùng theo bản năng nhìn về phía Trình Nghiên Ninh, phát hiện anh trầm mặc không nói.

Chân Văn giống như cũng không muốn nghe đáp án, thấy anh không mở miệng lại nói: “Con bé từ nhỏ được chú chiều hư, nuôi thành tính không coi ai ra gì như vậy. Nhưng mà cháu để ý chút sẽ phát hiện, thật ra nó rất đơn thuần, không có ý xấu với người khác.”

“Chồng!” Dương Lam bên cạnh mắt thấy ông nói càng ngày càng xa, nhỏ giọng nhắc nhở một chút.

Chân Văn liếc nhìn bà ta một cái, đổi chủ đề: “Được rồi, không nói nhiều nữa. Hôm nay chú muốn thay con bé đó nhận không phải với cháu, nghe nói thành tích con rất tốt, nó quấy rầy con như vậy rất xin lỗi.”

Trình Nghiên Ninh trầm mặc chớp mắt một cái: “Chú khách khí quá, cháu không sao.”

“Vây được.” Nền nói cũng nói, Chân Văn nhìn về phía cô Phùng một lần nữa, “Hàng ngày bận chuyện công ty, khó tránh khỏi có sơ hờ trong chuyện quản con cái, mong cô thứ lỗi. Sau khi trở về tôi sẽ coi trọng vấn đề này, quản nó thật tốt.”

“Vây không thể tốt hơn, anh cũng vất vả rồi.” cô Phùng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chân Văn hơi hơi gật đầu: “Vây cô bận đi, chúng tôi không quấy rầy nữa.”

*

Cô Phùng tiễn hai vợ chồng ra ngoài, quay lại văn phòng.

Thấy tất cả giáo viên nữ khác cảm thán: “Cô nói xem người đàn ông nho nhã như vậy, phụ nữ dịu dàng, sao lại sinh ra con bé, thích làm loạn như con khỉ, khó trách cha nó gọi nó là lưu manh nhỏ.”

Sự tích vinh quang của Chân Minh Châu, giáo viên trong trường hay nói mấy chuyện này.

Sáng còn yên ổn, một giáo viên khác bật cười, đáp lời nói: “Cô nghe người ta gọi con bé lưu manh, nhưng mà không phải đau lòng rõ ràng sao? Nếu con gái tôi ở trường làm loạn như vậy, thế nào tôi cũng phải đánh gãy chân nó.”

“Con bé đó lúc không nói gì là ngoan nhất.” Giáo viên dạy văn kiếm lời nhất nói một câu.

Thở dài xong, cả văn phòng giáo viên đều bật cười.

Giáo viên Ngữ Văn cũng biết trò hải ở lớp học lúc đó, nhìn Trình NghiêN Ninh, hòa ái cười cười, lại nói: “Nói sao A Ninh vẫn là tốt nháy, chỉ là sắc mặt quá lạnh. Cô bé lớp 10 kia làm loạn, cũng không chán ghét, xinh đẹp lanh lợi, đúng là xứng đôi.”

“Ha ha ha.”

“Điều này cũng đúng, nếu không NghiêN Ninh em suy nghĩ thử xem?”

Mấy giáo viên 12, đều xem Trình NghiêN Ninh như con ruột của mình.

Cô giáo Phùng nghe xong hai câu cảm thấy đau răng, ngược mắt nhìn về phía Trình NghiêN Ninh, cười nói: “Đi thôi, về lớp.”

Trình NghiêN Ninh gật đầu, cùng cô đi ra ngoài.

Hai người rời khỏi văn phòng, cô Phùng thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Các cô nói đùa, em đừng để trong lòng.”

Trình NghiêN Ninh ừ một tiếng.

Cô Phùng quay lại nhìn anh một cái, lại nói: “Thi đại học là con đường ranh giới của mỗi người, bây giờ em cố gắng bao nhiêu sau này có thể cao bấy nhiêu. Vận mệnh của em em nắm trong tay, kết quả thi đại học phía trước, nhất định không thể lơ lỏng, hiểu không?”

Trình NghiêN Ninh cười với cô một cái, lại gật đầu.

Đây là đáng về duy nhất của anh, nhưng sáng sớm, đối mặt với anh, giáo viên trẻ tuổi lại cảm thấy lo lắng, nghĩ lại nói: “Phụ huynh Chân Minh Châu em đã gặp rồi, xí nghiệp nhà họ rất có địa vị, sự nghiệp thành công, nên cả người khí phách, cô hy vọng sau này em có thể trở thành người như vậy, mà không phải ham muốn nhất thời lúc trẻ, sau này lớn rồi phần đầu có chút muộn, tạo thành tiếc nuối cả đời.”

Câu này, chân thành lại chứa đầy mong ước, tuy là Trình NghiêN Ninh, cũng không khỏi cảm động.

“Em biết, cảm ơn cô.”

Cô Phùng cười vỗ cánh tay anh, cười nói: “Cô tin em.”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tôi nên đối xử với em thế nào?

“Reng reng reng——”

Tiếng chuông vào giờ truy bài vang lên, một tổ học sinh lớp 10 ra ngoài.

Không có cách khác, giờ ăn sáng ngắn ngủi có nửa tiếng, cổng trường cũng không mở, ba khối đều đến nhà ăn ăn cơm, thật sự rất chật, đi chậm không chỉ không thể ăn, còn còn rất dễ vào tiết muộn

Nhưng mà, việc đến muộn không quan trọng với đám Tàn Viễn như vậy.

Trong phòng học học sinh đi gần hết rồi, bọn họ mới chậm rãi đi về phía nhà ăn.

“Anh Viễn, cầm” Được nửa đường, Lý Thành Công đưa cho Tàn Viễn một điều thuốc.

Tàn Viễn tùy tay kẹp sau tai, thuận tiện đi chậm lại cùng Chân Minh Châu và Tống Tương Tương.

Chân Minh Châu và Tống Tương Tương từ sáng luôn nói thăm gì đó, đáng vẻ thần bí làm anh thấy phiền lòng, cổ tình, anh không có cách nào đi nghe họ nói chuyện, chỉ có thể âm thầm buồn bực.

Bên cạnh Lý Thành Công rộng lòng hơn anh rất nhiều, xoay đầu cười mắng: “Các cậu ở phía sau dong dài cái gì?”

“Ai cần cậu lo!” Chân Minh Châu hừ với anh một tiếng, nhấc mắt nhìn một hướng ngơ ra một chút, ngay sau đó, cô đột nhiên buông tay Tống Tương Tương ra, chạy nhanh về một hướng.

*

Ba học sinh lớp 12-1 đi bên trên, bên cạnh người đột nhiên truyền đến một tiếng: “Trình Nghiên Ninh!”

Giọng nói này, rất có sức hấp dẫn.

Mấy người lập tức dừng bước, đồng thời nhìn qua.

Chân Minh Châu nhảy ba bước đến trước mặt Trình Nghiên Ninh, ngửa đầu cười hỏi: “Anh đi ăn cơm à?”

“Ừ.” Trình Nghiên Ninh nhàn nhạt đáp một chữ.

Đám người vây xem kinh ngạc suýt rớt cằm, phải biết rằng, trước kia người này một chữ cũng bùn cùn!

Chân Minh Châu ở cùng anh một đêm, cho nên không phát hiện thái độ của anh thay đổi rất nhiều, nghe thấy trả lời rất vui vẻ, đầy ý cười nói: “Em đi cùng anh, được không?”

“..... Không được.” Trình Nghiên Ninh vẫn nhàn nhạt.

Khuôn mặt nhỏ của Chân Minh Châu lập tức suy sụp, đang muốn nói, phía sau truyền đến tiếng không kìm chế được: “Con nhóc kia đủ chưa?”

Một tiếng này hấp dẫn anh mất mọi người.

Chân Minh Châu quay đầu lại, nhìn thấy Tàn Viễn một tay cầm bật lửa châm thuốc, rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Bên này bị từ chối, bên kia mấy người đều đang đợi, Chân Minh Châu ngẩng người sau đó nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhanh chóng quay đầu lại, nói với Trình Nghiên Ninh: “Vậy ăn cơm xong em đến lớp anh tìm anh, nhớ kỹ đó.”

Trình Nghiên Ninh nhìn cô, sắc mặt lạnh nhạt, không đáp lại.

Đáng vẻ này của anh Chân Minh Châu đã thấy nhiều, nên xoay người chạy đến cạnh đồng bọn.

Một giọng nói gọi cô trở về, Tàn Viễn có chút cảm thấy mỹ mãn, thấy cô trước mắt cười lộ lên, giơ tay, khoác vai cô hừ nói: “Thấy sắc quên bạn, cơm sáng cậu mời.”

“Cậu hút thuốc, tránh xa mình một chút!” Chân Minh Châu tức giận đẩy rồi lại đá chân anh, bắt mẫn nói.

Tàn Viễn kêu lên một tiếng ngồi dậy, ngược mắt nhìn ra xa.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng Trình Nghiên Ninh, cao gầy tuấn tú, lộ ra khí chất kiêu ngạo lạnh nhạt.

“Hừ.”

Anh tức giận hừ một tiếng, tùy tay vứt điều thuốc đi.

*

Sau bữa sáng.

Chân Minh Châu và Tống Tương Tương đi tranh WC, hai người cùng nhau đến lớp học.

Chuông mới vang lên, vườn trường im ắng.

Lúc hai người đến khu dạy học tầng một, Chân Minh Châu đột nhiên nói: “Cậu lên trước đi, mình tìm Trình Nghiên Ninh nói một câu.”

“A?” Tống Tương Tương ngơ ra một chút, nghĩ đến sắc mặt phức tạp của Tần Viễn ngoài nhà ăn thì đau lòng, chân chò hời, “Chuông vang rồi, tan học lại xuống dưới không được sao, cùng nhau lên đi.”

“Cậu lên trước đi.” Chân Minh Châu còn chưa dứt lời liền chạy.

Sáng nay muốn nói chuyện với Trình Nghiên Ninh.

Muốn cảm ơn anh.

Lại muốn bên cạnh anh.

Trăm vết cào trong lòng.

Trong lòng cô nhảy nhót, lại không biết được mình, chỉ là rất muốn nhìn thấy anh.

Chân Minh Châu giống như chạy một mạch đến cửa lớp 12-1, cách cửa sổ thấy giáo viên chưa đến, nhảy dựng lên kêu: “Trình Nghiên Ninh! Trình Nghiên Ninh!”

Cô gọi hai tiếng, trong phòng học đã xảy ra một màn rớt cảm của mọi người.

Trình Nghiên Ninh đứng lên đi ra.

Sắc mặt anh giống như trước đây, lạnh nhạt thân nhiên, không nhìn ra cảm xúc, nhưng một động tác này, thật sự là phá lệ, nhìn anh đi ra ngoài, nhóm học bá 15-1 nhìn theo, sôi nổi lên.

Đứng ở bên ngoài nhìn thấy tiếng động này, Chân Minh Châu lại đỏ mặt.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Trình Nghiên Ninh.

Nam sinh đi đến cầu thang, nhìn cô nói: “Chuyện gì đến đây nói.”

Chân Minh Châu nhảy nhót nhảy qua, ngửa đầu nhìn anh, cười tủm tỉm.

Trình Nghiên Ninh mặt không biểu tình nhắc nhở cô: “Mau đi học đi.”

“A.” Chân Minh Châu lập tức hoàn hồn, trong lúc nhất thời quên mình muốn nói gì, thuận miệng nói, “Muốn cảm ơn anh, chuyện tối hôm qua.”

“Không cần khách khí.” Trình Nghiên Ninh nhìn cô một cái.

Một cái liếc mắt này chứa ý lạnh và xa cách, Chân Minh Châu ngơ ra một chút, mím môi hỏi: “Lúc nào anh cũng là dáng vẻ này, lạnh như băng.”

“Nếu không thì sai?”

“Hà?”

Trình Nghiên Ninh đương nhiên có chút mất kiên nhẫn, cười nhạt một tiếng hỏi: “Tôi nên đối xử với em thế nào?”

“Ít nhất,” Chân Minh Châu bị biểu cảm lạnh nhạt của anh đã kích, dùng đầu óc của cô nghĩ, thử thăm dò nói, “Tốt xấu cũng biết nhau lâu như vậy rồi, tối hôm qua anh còn.....”

“Tối hôm qua là tình huống đặc biệt.” Trình Nghiên Ninh không chút khách khí mà đánh gãy cô, nói trắng ra, “Chỉ cần là người quen biết, bất kể là ai, tình huống này tôi đều sẽ ra nhìn một cái, không phải bởi vì em.”

Sắc mặt Chân Minh Châu có chút trắng, ngơ ngác mà nhìn anh.

Trình Nghiên Ninh lại nói: “Không cần tự mình đa tình.”

Chân Minh Châu ở trước mặt anh luôn mặt dày, nhưng câu nói không có độ ấm này, làm cô cảm thấy thất bại không có chỗ chui, trong đầu loạn lên, cô nhìn anh, không nhận được oan ức: “Anh sao lại như vậy chứ?”

Đến tìm cô muộn như vậy, còn cho cô ôm, lúc này mới bao lâu, lại lạnh nhạt như vậy?

Cô rất không thích giọng điệu này của anh, nói chuyện với cô như vậy, còn không bằng không để ý đến cô.

Chân Minh Châu nghĩ miên man, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện Hạ Ngữ Băng.

Cô không nói, Trình Nghiên Ninh xoay người liền đi.

“Ai ——”

Chân Minh Châu bỗng dưng ngược mắt, không nhìn được gọi anh.

Lần này, Trình Nghiên Ninh cũng không quay đầu lại, nói một câu cuối cùng: “Sau này đừng đến tìm tôi nữa, phiền chết.”

Chân Minh Châu: “.....”

Cô nhìn bóng dáng kia, cảm thấy ghen khuất đến tột đỉnh.

Hơi há mồm, lại không dám kêu anh.

Cô giống như đứa bé mới trải nghiệm vui sướng, cảm xúc vừa lên, bị người trực tiếp hắt một chậu nước lạnh, cả người đều lạnh thấu, theo bản năng, cô chậm rãi quay đầu, cách cửa sổ nhìn chằm chằm Trình Nghiên Ninh.

Trình Nghiên Ninh cúi đầu lấy sách vở trong bàn ra, không nhìn cô.

Trong phòng học có rất nhiều người nhìn ra ngoài.

Như trước, cô hoàn toàn không để bụng những ánh mắt đó, nhưng lúc này, lại cảm thấy tất cả mọi người đang cười nhạo cô.

Chân Minh Châu bướng bỉnh nhìn chằm chằm Trình Nghiên Ninh, hai tay bên người theo bản năng nắm chặt.

“Chân Minh Châu?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nữ.

Cô quay đầu lại.

Cô Phùng nhìn cô hỏi: “Lại tới tìm Trình Nghiên Ninh?”

Chân Minh Châu hơi há mồm, không ra tiếng.

Ánh mắt cô Phùng nhìn về mặt mắt mát của cô, ánh mắt dịu dàng toát ra chút phiền chán, nhẫn nại nói: “Lớp tốt nghiệp áp lực học rất lớn, các bạn đều không dễ dàng, sau này em thu liễm một ít, đừng đến lớp này nữa.”

Chân Minh Châu cúi đầu, vẫn là không nói một lời.

Cô Phùng thờ dãi, lại nói: “Cô biết tình huống nhà em, đứa bé có xuất thân tốt như em, đương nhiên không thấy tầm quan trọng của thành tích, đây là nguyên nhân gia đình, cô cũng không muốn nhiều lời. Nhưng hầu như học sinh lớp cô hoàn cảnh gia đình rất bình thường, kết quả thi đại học có thể thay đổi con đường tương lai của họ, không thể chậm trễ chút nào, nên xem như là cô là chủ nhiệm lớp, sau này đừng làm ảnh hưởng đến mọi người.”

Lời này nói trắng ra cũng rất nghiêm trọng, Chân Minh Châu cúi đầu nghe, không hé răng.

Đi vào lớp học, cô Phùng nhìn cô một cái cuối cùng, ôm sách đi vào bục giảng lớp học: “Vào học!”

“Chào cô.”

Tất cả học sinh trong phòng học đứng dậy, Trình Nghiên Ninh theo bản năng liếc một cái ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng tươi sáng, không có một bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56-1: Thật là phiền toái 1

An thành rơi xuống mấy trận mưa, thu ý ngày càng nồng đậm.

Lá cây ngô đồng đã vàng rồi.

Lá cây bạch quả cũng vàng theo.

Mấy bụi hoa hồng trong vườn hoa đều đã nở rộ.

Chỉ có cây tùng bách và cây sồi xanh là vẫn xanh tươi, tinh thần phấn chấn đứng sững như cũ.

Chân Minh Châu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt chuyển từ đầu này sang đầu kia, nhàm chán đến nổi mụn.

Trên bục giảng, Mã Bình Xuyên gọi hai tiếng cũng không thấy cô có phản ứng, cau mày lên giọng hô to: "Chân Minh Châu!"

"Đến!" Chân Minh Châu điều kiện phản xạ đứng dậy.

Sau lưng vang lên một trận tiếng xì cười.

Ánh mắt uy nghiêm của Mã Bình Xuyên quét nhìn một vòng, rất hiển nhiên làm cho trong phòng học an tĩnh lại, sau đó lần đầu tiên anh ta lộ ra một nụ cười với Chân Minh Châu: "Đang ngày ngô cái gì đó, lên lấy bài thi đi, tám mươi một điểm."

"Tám mươi một?"

"Lão Mã cũng đã cười rồi kìa."

"Thần kỳ quá."

Sau lưng vang lên mấy tiếng nghị luận, Chân Minh Châu đứng dậy nhận bài thi rồi trở lại chỗ ngồi.

Dư Minh An ở trước mặt nghiêng đầu nhìn cô một cái, lộ ra chiếc răng khểnh cười thấp giọng nói: "Thi không tệ nha."

Chân Minh Châu cũng cười một tiếng với anh, thần sắc thì vẫn dửng dưng giống như trước.

Trí nhớ của cô cực kỳ tốt, chỉ cần có lòng thì mấy môn học loại như chính trị lịch sử này liền có thể nắm chắc một số điểm không tệ, lần này cũng chỉ vì không muốn quá mất mặt, cho nên trước khi thi chăm chỉ học tập suốt một tuần lễ, tám mươi một điểm cũng đã không tệ rồi.

Cô cảm thấy vậy nhưng Mã Bình Xuyên lại thấy được hy vọng.

Lớp mười không phân môn, bọn học sinh đều phải học chín môn chủ đạo cho nên đương nhiên sẽ cố gắng hết sức, dưới tình huống không quay cóp bài ai mà Chân Minh Châu có thể thi môn chính trị được tám mươi một thì đã vượt xa dự liệu của anh ta rồi, trước giờ học anh ta còn đặc biệt chú ý tới thành tích các môn khác của cô mới phát hiện những môn thiên về trí nhớ như ngữ văn, tiếng Anh, lịch sử thì cô đều có thành tích đứng đầu trong lớp học, còn lại thì rõ ràng cô đều không hề nỗ lực học tập.

Đương nhiên biểu hiện gần một tháng của cô cũng khiến cho người ta rất yên tâm, ít nhất khoa trưởng Diêm và cô giáo Phùng đều không đặc biệt đi tìm anh ta nữa.

Nghĩ đến những chuyện này, sau khi phát bài thi xong thì Mã Bình Xuyên liền gọi Chân Minh Châu ra ngoài phòng học.

*

Bên ngoài phòng học.

Chân Minh Châu đứng dựa vào tường, cúi đầu nhìn mũi chân.

Trong lòng mới vừa khen một lần thì người này đã lại lặp lại tình trạng cũ rồi.

Mã Bình Xuyên tức giận hừ một tiếng, không mặn không nhạt nói: "Tám mươi một điểm, thi không tệ."

"Không có sao chép đâu." Chân Minh Châu nói một câu chặn miệng anh ta.

"Ngẩng đầu lên."

"..." Chân Minh Châu ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, rất vô tội, còn có chút không hiểu.

Hai mắt cả cô rất lớn, trắng đen rõ ràng, lúc nhìn người ta không chớp mắt thì vừa vô tội lại thuần khiết, đặc biệt giống một con mèo nhỏ được nuôi trong

nhà, mang chút ít ụy khuất buồn bã như vậy lập tức khiến cho người ta không thể tức giận dù chỉ một chút.

Mã Bình Xuyên trở lại vấn đề chính: "Thầy đã nhìn giúp em rồi, ngữ văn, tiếng Anh, lịch sử đều đứng đầu trong lớp."

"Nga."

Mã Bình Xuyên giận không chỗ phát tiết: "Không ý kiến gì hả?"

Giọng điệu hướng dẫn từng bước kiểu này thật là làm cho người ta cực kỳ khó chịu, trong lòng Chân Minh Châu mắng thầm một tiếng, bắt đầu dĩ thử dài nói: "Thầy có lời gì thì cứ nói thẳng, em đang nghe đây, vòng vo như vậy rất phiền phức."

"..." Mã Bình Xuyên cảm thấy kiếp trước đã mắc nợ cô.

Nhìn khắp cả lớp, đến tận xa cũng sẽ không trâu đến mức nói mấy đồn ép anh ta như vậy!

Nhưng lần này anh ta cần phải khoan dung độ lượng hơn.

Mã Bình Xuyên trực tiếp bỏ qua giọng điệu bất mãn của cô gái nhỏ này, nén cơn tức xuống nói tiếp: "Có thể thi được mấy môn học này với số điểm như vậy đã nói rõ về mặt học tập của em cũng không phải không có chút thiên phú nào, chỉ cần chăm chỉ thêm một chút, ba năm sau nếu muốn thi đại học thì nhất định sẽ không thành vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56-2: Thật là phiền toái 2

"Không có hứng thú ——" Chân Minh Châu hơi hột trả lời một câu.

Mã Bình Xuyên tức đến nở nụ cười nói: "Vậy em có hứng thú với cái gì hả?"

Chân Minh Châu nhìn anh ta một cái, sau đó tiếp tục nhìn xuống mũi chân.

Mã Bình Xuyên cúi người đi nhìn cô: "Trình Nghiễn Ninh sao?"

Ba chữ này vừa nói ra, Chân Minh Châu rõ ràng sững sốt một chút, sau đó mím chặt môi không lên tiếng.

Một tháng nay, cô đã không có đi qua lớp 12-1 nữa.

Đương nhiên cả hai lớp đều ở cùng một dãy lầu học, nếu cô tận lực lưu ý thì vẫn có thể có rất nhiều cơ hội nhìn thấy Trình Nghiễn Ninh, lúc tập thể dục buổi sáng hoặc lúc đi học đều cách anh rất gần, chỉ cách có mấy mét mà thôi.

Thế giới này chính là kỳ diệu như vậy đó, khi một có người đi vào tim của cô, thì ánh mắt sẽ thường xuyên tìm thấy anh.

Nhưng cô chịu đựng không nói lời nào với anh cũng không đi quấy rầy anh.

Cô không biết mình đã nhện xuống như thế nào, chỉ biết là khi cô thu liễm thì Trình Nghiễn Ninh lập tức cách càng xa cô, không có khi nào đồng thời cùng nhau xuất hiện cả.

Chân Minh Châu chỉ môi suy nghĩ bậy bạ, Mã Bình Xuyên thì tinh bơ quan sát về mặt của cô.

Cô gái nhỏ mặc đồng phục áo khoác học sinh kiểu xuân thu đứng dựa vào tường, mặc dù lúc nói chuyện còn mang theo giọng điệu không đếm xỉa tới như trước, nhưng phàm là người hiểu cô thì sẽ phát hiện trong lúc vô tình cô vẫn có chút biến hóa, giống như một cô gái trưởng thành.

Nhưng mà suốt một tháng chuyện cô theo đuổi Trình Nghiễn Ninh cũng đã sớm hạ màn.

Mã Bình Xuyên có tâm khích lệ cô, chỉ hơi trầm ngâm lấy Trình Nghiễn Ninh làm gương, chuyển đề tài hỏi: "Cảm thấy nhà mình rất ưu việt, thành tích không là vấn đề gì có phải hay không?"

Chân Minh Châu lại nhìn anh ta một cái, vẫn không có trả lời.

Mã Bình Xuyên nói lời thăm thía: "Dù điều kiện gia đình có khá hơn nữa thì đó cũng là bản lãnh của cha mẹ, không phải bản lãnh của em. Đòi người rất

dài, em cũng không thể vĩnh viễn dựa vào cha mẹ, có đúng không? Nói chung có một số việc, em nên cần tự đối mặt. Em nhìn Trình Nghiễn Ninh người ta một chút đi, cha mất tích mẹ ngồi tù, nhưng vậy thì thế nào? Thành tích của em ấy rất tốt, tất cả tình trạng khó khăn trước mắt đều là tạm thời, cũng không có gì ghê gớm..."

Mã Bình Xuyên lúc sau còn nói cái gì đó, nhưng Chân Minh Châu một chữ cũng không nghe lọt.

Thời gian tựa hồ trôi qua rất lâu, Mã Bình Xuyên ngừng nói, cô lẳng lẳng nhìn anh ta, chần chờ nói: "Cha mất tích mẹ ngồi tù?"

Cô bé trước mặt này lộ ra vẻ mặt không thể tin.

Mã Bình Xuyên thở dài: "Câu chuyện này cũng chỉ một số ít thầy cô trong trường học biết, đừng nói với những người khác, biết chưa?"

Chân Minh Châu ngu ngơ hồ hồ gật đầu một cái.

Chuông tan học đột nhiên vang lên làm hai người giật nảy mình.

Mã Bình Xuyên ngược mắt lên nhìn vào phòng học rồi mở miệng nói: "Vào học thôi, phải học tập chăm chỉ một chút."

Chân Minh Châu đưa mắt nhìn anh ta rồi đi.

Đội khi bóng dáng của Mã Bình Xuyên biến mất ở cuối hành lang thì cô mới đột nhiên tỉnh mộng, sau đó lập tức chạy nhanh xuống lầu dưới, chạy thẳng tới lớp 12-1.

*

Lớp 12-1.

Thầy giáo toán học đang dạy lý giờ ở trên bục giảng.

Trình Nghiễn Ninh đang cúi đầu nhìn các bước giải đề, đột nhiên bị bạn ngồi cùng bàn đâm một cái.

Anh vừa quay đầu thì đã nhìn thấy Chân Minh Châu đang đứng ở phía bên ngoài cửa sổ.

Cô gái nhỏ cũng không biết thế nào mà đứng không nhúc nhích ở ngoài cửa sổ nhìn anh, ánh mắt vừa trực tiếp lại vừa ủy khuất.

Trình Nghiễn Ninh khẽ run lên, nghe nam sinh ngồi cùng bàn nhỏ giọng nói: "Em ấy đã đứng ở đó mấy phút rồi."

Thật là phiền toái...

Trình Nghiễn Ninh nhẹ mím môi nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57-1: Không sai, anh chính là như vậy 1

"Tan lớp."

Cách giờ lên lớp còn có hai phút, thầy giáo toán học mới giải phóng mọi người.

Bọn học sinh lớp 12-1 hiển nhiên đã thành thói quen, không một câu oán hận cúi đầu thu thập sách vở.

Trình Nghiễn Ninh lấy từ học bàn ra mấy cuốn sách vở phải dùng cho tiết sau, vẫn tiếp tục không nghe tới mấy câu nói về Chân Minh Châu.

Cô còn đứng ở đó nhưng cũng không hề bước tới.

Bạn ngồi cùng bàn với Trình Nghiễn Ninh là một nam sinh có chiều cao trung bình, cảm giác được ánh mắt của Chân Minh Châu, anh ta không nhịn được lại nhìn thêm hai lần, nhỏ giọng nói với Trình Nghiễn Ninh: "Cô bé kia nhìn như có chuyện tìm cậu đó, hay là..."

Anh còn chưa nói xong thì tiếng chuông vào học lại vang lên.

Nam sinh dứt khoát không nói gì thêm, hơi bất đắc dĩ thờ dài một tiếng rồi cúi đầu lật sách.

Trình Nghiễn Ninh không liếc mắt dù chỉ một cái.

Công bằng mà nói, Chân Minh Châu có nhân duyên rất tốt với người khác phái.

Đừng nói Tần Viễn và cô thường xuyên chung một chỗ với những học sinh lưu manh dốt nát, mà ngay cả đám học sinh giỏi luôn chăm chỉ chuyên cần trong lớp như bọn họ cũng sẽ theo bản năng muốn giúp cô, bản thân người nam sinh ngồi cùng bàn với anh vốn là người rất ít nói, cũng không nhận được mở miệng giúp cô.

"Anh cái người này sao cứ như vậy chứ!"

Trong đầu đột nhiên vang lên giọng tố cáo chứa đầy sự ủy khuất của cô gái.

Anh mở sách ra và vẫn không hề bị dao động.

Không sai, anh chính là như vậy, đối trá, lạnh lùng, là một người chỉ biết sống vì bản thân mình.

Chân Minh Châu là biến số xảy ra bất ngờ trong cuộc sống của anh, anh nhìn cô giống như con khi con nhảy lên nhảy xuống, dù khinh thường nhưng lại không nhận được mà dùng chân ghé mắt nhìn cô thêm mấy lần, chỉ khi nào bình tĩnh trở lại thì mới có thể không chút lưu tình mà cách xa cô ngoài ngàn dặm.

Anh rất rõ ràng, bọn họ là hai người hoàn toàn trái ngược.

Vốn không nên cùng nhau đồng thời xuất hiện.

*

Bên ngoài phòng học.

Chân Minh Châu đứng đợi mấy phút, nhiệt tình trong lòng cũng từ từ bị dập tắt.

Gia cảnh không tốt thì thế nào?

Cho tới bây giờ cô chưa từng để ý cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, ở trong mắt cô, anh chính là anh, hoàn toàn không giống một người nào khác, trong trẻo lạnh lùng lại thờ ơ, ưu tú lại cẩn thận, khiến cho cô không nhận được mà muốn đến gần nhưng lại luôn sinh ra cảm giác chùn bước.

Cô càng ngày càng quan tâm đến cảm nhận của anh, sợ anh phiền, sợ bạn anh coi thường cô.

Mấy câu nói cuối cùng kia của anh thật sự đã làm cho trái tim nhỏ bé của cô bị tổn thương, nhưng khi vừa nghe Mã Bình Xuyên nói như vậy thì cô lại ném tất cả ra sau ót.

Thì ra anh gặp nhiều khó khăn nhưng vẫn có thể ưu tú như vậy.

Cô nhìn một chút lại thấy hơi khó chịu, nhưng tự nhiên lại cảm thấy càng lúc càng tự hào.

Đó là người cô thích, có thể không ưu tú sao!

Ý niệm này chợt thoáng qua trong đầu, Chân Minh Châu cảm thấy trong lòng mình có thêm một ngọn lửa, ngọn lửa này cứ cháy cứ cháy, khiến cho cả trái tim của cô đều cảm thấy cực kỳ nóng bỏng, cô thậm chí còn theo bản năng nâng tay lên đề vị trí của trái tim mình.

Vẫn còn khó chịu nha, rất muốn chạy nhanh đến, rất muốn hô to.

Liều mạng không chế buồn phiền trong lòng mình, Chân Minh Châu đột nhiên xoay người chạy đi.

Không biết tại sao đến, lại bất ngờ không kịp đề phòng mà bỏ đi, hành động khác thường của cô khiến tất cả mọi người ở lớp 12-1 sững sờ nhìn cô một chút, sau khi lấy lại tinh thần thì mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Trình Nghiễn Ninh đang ngồi ngay gần.

Trình Nghiễn Ninh vẫn bày ra một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, không hề gợn sóng.

Nhưng không ai phát hiện trên bàn tay phải của anh đột nhiên hơi nắm lại một chút, rồi sau đó lại đưa trở vào trong học bàn.

Sâu trong học bàn phía bên phải có một bình ngôi sao may mắn đang nằm lẳng lặng.

Đầu ngón tay truyền tới cảm giác vừa lạnh lẽo lại cứng rắn.

*

Chân Minh Châu một hơi chạy lên lầu ba.

Lúc vào phòng học thì đột nhiên phát hiện Nhiều Lệ đang đỏ mặt đứng phạt trước cửa phòng học ban tám.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57-2: Không sai, anh chính là như vậy 2

Khoảng thời gian này cô ấy và Từ Mộng Trạch không có chia tay, nhưng lại thường xuyên khóc ở trong phòng trọ, than phiền Từ Mộng Trạch không quan tâm, không dịu dàng, không giống như một người bạn trai, lỗi tai của mấy người các cô đều sắp kết kết rồi.

"Tại sao lại tới trễ?" Diệt Tuyệt Lý kẹp sách từ phía sau đi lên, bắt mắt nhìn cô một cái.

Chân Minh Châu thu hồi ánh mắt, đi vào phòng học.

"Àm" một tiếng, cửa phòng học ban bảy bị đóng kín.

Âm thanh kia rơi vào tai Nhiều Lệ khiến cô ấy sinh ra một loại cảm giác bị toàn thể giới từ bỏ, không nhận được mà khóc lên.

Lần thi tháng này, cô ấy bị giảm đến hai mươi mấy hạng trong lớp, bị chủ nhiệm lớp phê bình hết nửa tiết, mặt trong mặt ngoài đều bị lôi ra chà đạp, mất hết mặt mũi.

Cô ấy cảm thấy trước giờ chưa từng chịu loại ủy khuất này.

Con ủy khuất này rốt cuộc cũng bộc phát vào lúc đi học buổi trưa, khi người đi trên hành lang thưa dần, cô ấy liền khắc chế nỗi buồn của mình mà đi đến trước cửa phòng học của ban bảy, lớn tiếng kêu lên: "Từ Mộng Trạch, cậu đi ra ngoài một chút!"

"Tiểu Mộng, có người tìm kia, ha ha!" Lý Thành Công đẩy bàn một cái, dễ dàng cười hề hề hô to.

Từ Mộng Trạch ngay cả một ánh mắt cũng không cho anh ta, cất bước ra khỏi phòng học.

Anh có chuyện muốn nói, mấy đồng bạn tốt tự nhiên không thể đi theo, cho nên đều xúm lại một chỗ chờ anh ta.

*

Trung tuần (*) tháng mười một.

(*) Trung tuần (từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

Buổi trưa, trên hành lang cũng rất lạnh lẽo.

Nhiệt độ của ánh nắng mặt trời cũng thấp, vô cùng có cảm giác bị thương.

Nhiều Lệ ngẩng đầu lên gương mặt lạnh nhạt trắng nõn của Từ Mộng Trạch, mím môi nói: "Kỳ thi lần này thành tích của mình bị hạ xuống rất lợi hại, chủ nhiệm lớp phạt ta đứng suốt hai tiết, nói là sẽ giống như các cậu mời phụ huynh của mình lên gặp mặt."

"Nga." Từ Mộng Trạch lạnh nhạt đáp một tiếng, một bộ không đếm xỉa tới.

Nhiều Lệ lập tức nổi giận, bắt mắt nói: "Thái độ của cậu như vậy là có ý gì chứ, mình là bởi vì cậu cho nên thành tích mới giảm xuống!"

Chân mày Từ Mộng Trạch nhướng lên một cái: "Cậu đang kể chuyện hài đó hả?"

"Cái gì?"

"Nói chuyện yêu đương là thành tích có thể bị giảm xuống?" Từ Mộng Trạch cười nhạo một tiếng. "Vậy sao tôi không rút hạng, mà còn tăng lên hai bậc nữa."

Nhiều Lệ bình tĩnh nhìn anh ta một cái, dần lòng nói: "Vậy thì chúng ta chia tay đi."

"Được thôi." Từ Mộng Trạch hoàn toàn không do dự.

Không hề có an ủi như mong muốn, nói chia tay cũng dễ dàng bị đáp ứng như vậy, Nhiều Lệ nhìn gương mặt trắng nõn lạnh nhạt của anh nhất thời không

nhìn được cảm hận cùng ủy khuất trong lòng, giờ tay hô to: "Từ Mộng Trạch cậu là tên khốn kiếp!"

"..."

Bàn tay của cô ấy không có rơi lên trên mặt anh mà đã bị chế ngự ở trên không trung.

Bốn mắt nhìn nhau, trong hai mắt của Từ Mộng Trạch toát ra sự lạnh lẽo đến rùng mình: "Cô nên có chừng mực."

Nhiều Lệ nhìn anh ta, không nhìn được mà run lên một chút.

Hai người chung một chỗ cũng đã được hai tháng rồi, nhưng cô ấy lại căn bản không thể hiểu được Từ Mộng Trạch, mỗi cử chỉ của anh ta luôn kiên nhẫn và ôn hòa, nói chung chính là cái dạng lúc trước đưa cho cô ấy một chiếc điện thoại di động nắp bạc, dựa tường cười nói: "Suy nghĩ một chút về chuyện làm bạn gái của tôi đi."

Đoạn này cảm tình không có chút báo hiệu nào đã bắt đầu, lại bất ngờ không kịp đề phòng mà kết thúc.

Nhiều Lệ rút ra tay mình ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mắt tôi bị mù mới đồng ý quen cậu."

Trong đáy mắt của Từ Mộng Trạch hiện ra một tia châm chọc mà nguy hiểm, thu tay lại, môi mỏng cong lên: "Cút."

Nhiều Lệ nhìn anh rồi oa một tiếng khóc lớn chạy đi xa.

*

Biến cố này thật khiến người ta phải trợn mắt hốc mồm.

Lý Thành Công đang muốn phát biểu cảm nghĩ sau khi xem xong thì lại nhìn thấy sắc mặt của Chân Minh Châu ở bên cạnh hơi đổi một chút, sau đó cất bước đuổi theo hướng Nhiều Lệ bỏ chạy.

Anh ta nhát thời: "..."

Nghiêng đầu nhìn Tần Viễn một cái, Lý Thành Công vuốt vuốt cái ót hỏi: "Chân Chân bị trúng gió cái gì vậy?"

Tần Viễn không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm theo bóng lưng của Chân Minh Châu.

Tổng Tương Tương ở bên cạnh âm thầm thở dài một tiếng, cười nói: "Dù gì cũng ở cùng một phòng trọ, mình cũng nên đi qua nhìn một chút. Các cậu cứ đi ăn cơm đi, đừng chờ bọn mình."

Nói xong, cô cũng cất bước chạy theo.

Trong lòng cô rất rõ ràng, Chân Minh Châu không phải bị động kinh, mà là tức cảnh sinh tình.

Thái độ của Từ Mộng Trạch đã làm tổn thương trái tim nhỏ bé của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-1: Nói tình cảm nhiều tục lắm 1

Nhiều Lệ một đường chạy thẳng về phòng trọ, oa oa khóc lớn lên.

Chân Minh Châu thấy cô ấy cũng không có những hành động quá khích khác thì thở phào nhẹ nhõm, một mình ngồi trên ghế ngăn người.

Cô không có đi dỗ Nhiều Lệ.

Nhìn Nhiều Lệ, cô cảm thấy chính mình cũng rất cần được an ủi.

Tổng Tương Tương đuổi theo tới thì nhìn thấy một màn này: Nhiều Lệ nằm ở trên bàn khóc lớn, Chân Minh Châu ngồi một mình trên ghế, cũng không biết đang suy nghĩ gì mà mặt hồn mất vía, trên mặt lộ ra vẻ trầm tĩnh hiếm thấy.

Cô thở dài một hơi, rồi đi đến bên cạnh Nhiều Lệ, vỗ vỗ lưng cô ấy: "Đừng khóc nữa."

Nhiều Lệ rống to: "Cậu ta dựa vào cái gì bảo mình rút đi chứ!"

Tổng Tương Tương im lặng một giây rồi thở dài nói: "Đó chính là câu cửa miệng của cậu ấy, không có gì lớn đâu. Dù sao cậu ấy động một tí là chộc cho cậu khóc, tách ra cũng tốt."

Nghe cô nói như vậy, Nhiều Lệ khóc càng thương tâm hơn.

Cô ấy cảm thấy mình đã bị ma quỷ ám ảnh, vậy mà vẫn còn có chút không từ bỏ được Từ Mộng Trạch.

Trong lớp bọn họ cũng có mấy bạn học đang yêu đương, khi đi học sẽ len lén nắm tay nhau một chút, tan học cũng sẽ cùng đi tản bộ nói chuyện phiếm ở trong sân trường, có khi lặng lẽ ôm nhau, có khi còn trốn ở trong một góc không người hôn nhau.

Nhưng Từ Mộng Trạch lại khác, hai tháng nay đến một cái sắc mặt tốt cũng không có!

Thứ không có được luôn là tốt nhất.

Cô không cam tâm!

Nỗi đau nhất thời dâng lên, Nhiều Lệ càng khóc càng to, cho đến khi Chân Minh Châu ngược mặt lên nhìn cô ấy một cái, rồi đột nhiên nói: "Đừng khóc nữa, có thôi đi không!"

"Hức!" Nhiều Lệ khóc nức một cái, khuôn mặt đầy nước mắt quay sang nhìn cô.

Chân Minh Châu bị cô ấy khóc đến phiền, nhăn mày nhìn cô ấy rồi tức giận nói: "Rõ ràng cậu ấy không thích cậu, khóc tới khóc lui được cái lông gì, nước mắt không đáng tiền như vậy hả? Ôn ào chết được."

"Cậu không phải mình, dĩ nhiên sẽ không hiểu." Trong giọng nói của Nhiều Lệ trong vẫn mang theo âm thanh nức nở.

Chân Minh Châu đột nhiên bật cười: "Trình Nghiễn Ninh còn khó trị hơn cậu ấy nhiều, mình cũng đâu có lấy nước mắt rửa mặt."

"..." Nhiều Lệ nhìn sững sột nhìn cô một chút, đột nhiên dùng giọng điệu phức tạp nói, "Dù sao không có anh ấy thì cậu vẫn còn có bọn Tần Viễn, cũng không có gì ghê gớm."

Lần này đến phiên Chân Minh Châu á khẩu không trả lời được.

"Phốc —— "

Tổng Tương Tương đang đứng ở bên cạnh đột nhiên bị chọc cười.

Chân Minh Châu nhìn cô ấy một cái, tức giận nói: "Không biết xấu hổ nha, cười trên sự đau khổ của người khác."

"Cái gì chứ!" Tổng Tương Tương vừa nói chuyện vừa tiến tới bên cạnh cô, nghiêm trang nói, "Mình cảm thấy lời Nhiều Lệ nói vô cùng có lý, Tần Viễn trừ mặt học tập ra thì những chỗ khác hoàn toàn không hề kém Trình học thần nha, huống chi cậu ấy còn tốt với với cậu nhiều như vậy!"

Đây không phải là lần đầu tiên Tổng Tương Tương nhắc tới cái đề tài này, nhưng lần này là ở phòng trọ, cô ấy vừa nói xong Nhiều Lệ liền phụ họa theo nói: "Đúng vậy đúng vậy, Tần Viễn tốt với cậu biết bao nhiêu, nhiều nữ sinh trong trường học đều hâm mộ muốn chết, học tập không giỏi cũng không có vấn đề nha, nhà bọn họ có quyền có thể mà."

Cha của Tần Viễn là một vị đại lãnh đạo của thành phố, mẹ cũng là nhân vật có mặt mũi, chuyện này ở trong trường học cũng không phải bí mật gì.

Một anh chàng công tử như vậy, muốn cái gì thì không phải dễ dàng như trở bàn tay sao?

Nghĩ tới đây một màn cô ấy nhìn thấy vào hai tháng, Nhiều Lệ khỏi nói có bao nhiêu hâm mộ, nhưng Chân Minh Châu lại lập tức nghĩ tới lúc cha cô nhắc tới Tần Viễn thì rất khách khí, còn có vẻ mặt tươi cười quái gở của Dương Lam nữa.

Cô lắc đầu một cái: "Được rồi được rồi, hai người đừng nói bậy bạ nữa, suy nghĩ một hồi lại khó xử."

"Sao lại vậy chứ?" Nhiều Lệ buồn bực nhìn cô một cái.

Chân Minh Châu nhăn nheo giải thích nói: "Chúng mình là bạn tốt thôi có được không? Chính là cái loại bất cứ lúc nào cũng có thể vào nơi dầu sôi lửa bỏng vì đối phương, nói tình cảm nhiều tục lắm, giống như cậu vậy nè, ôn ào chia tay, chẳng phải đã quậy đến mức ngay cả nói chuyện cũng không thể nói sao? Hoàn toàn không thể hiểu nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-2: Nói tình cảm nhiều tục lảm 2

"Tần Viễn cũng không phải là Từ Mộng Trạch àmà ——" Tổng Trương Trương thờ dài nói.

"Dù sao mình cảm thấy chúng mình như bây giờ là tốt nhất." Chân Minh Châu bày ra vẻ mặt thành thật nói xong liền cáo nói, "Còn các cậu nữa, sau này không cho phép đùa giỡn như vậy, truyền tới chỗ cậu ấy thì mất mặt biết bao nhiêu, còn có thể nghỉ chơi với nhau nữa đó."

Thấy thái độ của cô rất kiên quyết, Tổng Trương Trương cũng bắt đầu đi thờ dài.

Có lẽ Tần Viễn không bày tỏ rõ ràng cũng là bởi vì cái này đi?

Tình yêu thời cao trung làm sao có tương lai chứ, đại đa số đều chỉ là vui chơi mà thôi.

Bởi vì chỉ thích một chút đã tùy tiện bày tỏ, một khi ồn ào chia tay thì thường sẽ tuyệt giao với nhau, không nhìn mặt nhau nữa, so sánh mà nói thì làm bạn tốt sẽ tự tại vui vẻ hơn rất nhiều.

Tổng Trương Trương đang suy nghĩ miên man lại nghe Chân Minh Châu nói tiếp: "Hơn nữa cậu ấy còn định xuất ngoại."

"Xuất ngoại?" Hai người mới vừa an tĩnh được một chút lại bị làm cho bất ngờ.

Chân Minh Châu gật đầu, có chút phiền muộn nói: "Ừ, nhiều nhất là học xong lớp mười hai sẽ đi."

Nghĩ tới đây, kỳ thật đã cùng nhau trải qua những ngày điên cuồng lâu như vậy rồi, nói xong câu này Chân Minh Châu cũng không khỏi yên tĩnh trở lại.

Hai người ở bên cạnh nhìn nhau một cái, Nhiều Lệ không khỏi hâm mộ nói: "Quả nhiên gia cảnh tốt có khác nha, mặc sức mà chơi đùa ở trong trường học, đời người cũng không cần lo âu buồn bã, gia trưởng đều có thể an bài ổn thỏa hết tất cả."

Tổng Trương Trương thì nhìn Chân Minh Châu một cái, dò xét hỏi: "Đây là ý của cha mẹ cậu ấy hả?"

"Chắc vậy." Chân Minh Châu cũng không rõ lắm về chuyện này, dù sao cũng còn xa lắm, nhưng uy danh của cha mẹ Tần Viễn lại như sấm bên tai. Nhất là mẹ cậu ấy, được người trong giới chính trị gọi là thiết nương tử, nghe nói vô cùng có thủ đoạn lại còn rất độc tài.

Thu hồi lại suy nghĩ, cô dặn đi dặn lại hai người: "Chuyện này các cậu biết là được rồi, không được đi nói bậy bạ đó."

"Ừ." Nhiều Lệ thờ dài, lẩm bẩm nói, "Khó trách lần trước khoa trưởng Diêm rống mình, nói là cái gì mà một khi học tới lớp mười hai thì sẽ lấy tiếng đi xuất ngoại."

Cô vẫn còn chút cảm thán, Tổng Trương Trương lại cười cười, lập tức chuyển đề tài hỏi Chân Minh Châu: "Thứ bảy cậu có rảnh không?"

"Rảnh." Chân Minh Châu nhìn cô ấy một cái rồi trả lời.

Tổng Trương Trương đi tới bên cạnh cô, nắm cả bả vai cô nói: "Đi mua quần áo với mình đi."

"Được thôi." Chân Minh Châu không chút nghĩ ngợi đã đáp ứng.

*

Buổi sáng thứ bảy.

Chân Minh Châu thức dậy ăn điểm tâm rồi đeo túi xách đi ra cửa.

Gia cảnh của Tổng Trương Trương ở mức trung bình, so với cô thì kém hơn rất nhiều, nhưng so với Nhạc Linh San thì lại tốt hơn rất nhiều. Người cha trên danh nghĩa có một chiếc xe taxi, mẹ làm nhân viên cho một cơ sở xí nghiệp.

Hai người hẹn nhau ở trước cửa một khu KFC trong trung tâm thương mại của thành phố.

"Nếu vậy thì dừng bên cạnh là được rồi."

Nhìn thấy Tổng Trương Trương ở phía xa xa, Chân Minh Châu bước xuống xe chạy tới, liên tục nói: "Sorry, sorry, dậy trễ."

"Không sao, là mình tới sớm." Tổng Trương Trương không có điện thoại di động còn phải ngồi xe buýt mà tới, sợ tới trễ lại đi ra cửa đợi, nghe Chân Minh Châu liên tục vung vẩy hai cánh tay nói không nên lời thì cười nói, "Này, có một chuyện cậu đừng nóng giận nha ——"

"Cái gì?" Lời Chân Minh vừa mới ra khỏi miệng thì ánh mắt liền nhìn về một nơi, cả người đều sửng sốt.

Một người con trai ngậm thuốc lá trên miệng đang đi tới, trong tay còn xách theo hai ly thức uống, nhìn thế nào cũng thấy đây là một tên lưu manh không hơn không kém!

Trừ Phan Dịch ra thì còn có ai nữa!

Humm, một con kỳ đà cắn mũi như cô có thể lát nữa sẽ muốn bùng nổ!

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dương Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-1: Con trai đẹp trai nhất vào lúc nào? 1

Chân Minh Châu tức giận chu miệng nhìn Tổng Tương Tương.

Mười ngón tay của Tổng Tương Tương xoắn vào nhau, làm bộ tội nghiệp giải thích: "Mới vừa rồi gặp được ở ven đường, mình không lừa gạt cậu đâu!"

Chân Minh Châu: "..."

An thành lớn như vậy, ở ven đường cũng có thể gặp hả!

Cô cũng không muốn nói gì nữa, bị thương đón nhận cái hiện thực này.

"Cho em này." Phan Dịch đi đến khi hai người đang nói chuyện, giờ thứ trong tay lên đưa cho Tổng Tương Tương, lại nói thêm, "Hai ly trà sữa, hai người mỗi người một ly."

Tổng Tương Tương nhìn anh rồi lộ ra một nụ cười, ngọt ngào nói: "Cám ơn anh, của anh đâu."

"Không muốn uống." Phan Dịch nói xong nhìn Chân Minh Châu một cái, cong khóe môi lên cười đến khuôn mặt đầy gió xuân, "Hi, rất có duyên nha."

Chân Minh Châu mắng thầm trong lòng: "... Tôi mới không muốn có duyên với anh."

Cô im lặng trừng mắt nhìn anh rồi đưa tay cầm lấy ly trà sữa đang tỏa hơi lạnh: "Ừa."

Cô gái nhỏ hình như có chút cáu kỉnh mà nhận lấy.

Phan Dịch nghĩ đến cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt, ho nhẹ một tiếng rồi thu tầm mắt, tùy ý tự nhiên đặt một cánh tay lên trên bả vai của Tổng Tương Tương, sắp lại gần hỏi cô: "Muốn mua cái gì? Đi gian hàng nào?"

Tổng Tương Tương có chút ngượng ngùng nhìn cánh tay của anh ta, gương mặt hồng hồng nói: "Trước đi đến Sâm Mã xem thử một chút đi."

Tình chàng ý thiếp, dáng vẻ của hai người này thật là cay mắt!

Chân Minh Châu vừa uống trà sữa vừa đi bên cạnh Tổng Tương Tương, ánh mắt cũng không biết đang nhìn chỗ nào.

Nếu như nói dáng vẻ mắc cỡ của Tổng Tương Tương khiến cho Phan Dịch cảm thấy rất hường thụ, thì dáng vẻ vô đầu bức tóc hai mắt chuyển loạn của cô lại khiến cho Phan Dịch cảm thấy vô cùng muốn trêu ghẹo, anh ta hoàn toàn không thể ngờ được cô gái ngây thơ như thế này lại đang theo đuổi Trình Nghiễn Ninh.

Ba người chạy theo tâm tư của mình rất nhanh đã đi tới trước cổng của Sâm Mã.

Trung tâm thương mại Sâm Mã này rất lớn, trên dưới có chừng bốn tầng, ba người trực tiếp đi thang máy lên đến khu bán trang phục nữ ở lầu hai, Tổng Tương Tương bắt đầu thử quần áo.

Thời tiết đang chuyển lạnh, cô muốn mua một cái áo khoác dày, áo lông và quần jean.

Bạn trai chính quy đã tới, cho nên vị quân sư như Chân Minh Châu lập tức cảm thấy rất vô dụng, vì vậy chỉ đành tùy tiện đi xung quanh.

Trang phục mùa đông của cô Chân Văn đã sớm mua xong rồi, cho nên tới quay qua quay lại hai phút cô liền không còn hứng thú gì nữa, tiện tay ném ly trà sữa đã uống xong vào thùng rác, xoay bước đi về phía phòng thử quần áo.

Phòng thử quần áo.

Tổng Trương Trương mặc một chiếc áo bông trắng cổ tròn và một chiếc quần jean đi ra.

Vóc dáng của cô cao hơn Chân Minh Châu một chút, khoảng chừng một mét sáu mươi lăm, cả người cũng nặng hơn Chân Minh Châu một chút, hơn chín mươi cân (45 kí đó), vóc người đẹp, ngực thuộc cúp 36d ở trong đám học sinh cao trung thật sự có thể kiêu ngạo xưng bá.

Tình cảnh này của mình cô đương nhiên rất rõ ràng, sau khi thay quần áo xong thì cả người đều lúng túng âm thầm đỏ mặt.

Phan Dịch lựa cho cô một chiếc áo lông bó sát người, đường cong cao ngất rất thu hút ánh mắt của người khác.

"Thấy sao ——" Tổng Trương Trương lấy đũng quần ngăn đầu, khi đối diện với tầm mắt của Phan Dịch thì câu định nói lập tức nghẹn ở trong cổ họng.

Phan Dịch khoanh hai tay đứng quan sát cô, hai mắt híp lại, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, ánh mắt trầm trui hoàn toàn không hề khắc chế một chút nào.

"Mình thử cái khác đi." Tổng Trương Trương áp úng nói xong liền xoay người rời đi.

"Ai ——" Phan Dịch nhanh chóng kéo tay cô lại: "Nhìn rất đẹp, cái này là được rồi."

Con trai lúc mua quần áo không đắn đo như vậy đâu, quyết định rất dứt khoát.

Tổng Trương Trương lại cảm thấy nhức đầu, mím chặt môi ngưng ngưng nói: "Cảm thấy có chút không quen."

Phan Dịch xì cười: "Cảm thấy lộ ngực to hả?"

""

Lúc Chân Minh Châu đi tới thì chợt nghe thấy một câu nói ngả ngón này, cả người đều cứng đờ, sắc mặt đỏ ửng lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59-2: Con trai đẹp trai nhất vào lúc nào? 2

Phan Dịch vẫn tiếp tục trêu ghẹo: "Cái này rất tốt, sạch sẽ, trông em có vẻ rất thanh khiết."

Chân Minh Châu không có nhìn thấy sắc mặt của Tổng Trương Trương, cô chỉ cảm thấy người này sao lại không biết xấu hổ như vậy đâu, đang ở trước mặt công chúng nha, bộ dạng cúi người cúi đầu nói chuyện kia của anh ta giống như đang muốn cúi xuống hôn Tổng Trương Trương vậy.

Tổng Trương Trương đã bị kích thích đến không còn biết nói gì rồi.

Phan Dịch giơ tay lên vén chòm tóc đang rủ xuống ở bên mặt của cô ra sau tai, tiện tay lấy một chiếc áo khoác ngoài bằng vải ni treo trên kệ áo rồi đưa cho cô nói: "Thử cái này một chút đi, mặc ở bên ngoài chiếc áo lông này để anh nhìn một chút."

"Dạ." Tổng Trương Trương máy móc nhận lấy chiếc áo khoác ngoài, cúi đầu đi vào.

Phan Dịch nhìn thấy cô kéo tấm rèm lại thì quay đầu liếc mắt nhìn về phía người đang đứng ở cách đó không xa, cười cười nói: "Đẹp mắt không?"

Đẹp mắt cái đầu anh!

Chân Minh Châu bày ra vẻ mặt đầy chính khí đi ra hỏi anh: "Anh luôn dụ dỗ nữ sinh như vậy hả?"

Dụ dỗ?

Phan Dịch hơi nhướng lông mày lên hỏi: "Còn nhớ chuyện ở trên mạng kia sao?"

Nhắc tới sự kiện kia thì sắc mặt của Chân Minh Châu đều không sao tốt lên được, hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói với anh: "Nếu anh dám có lỗi với Đại Ba, tôi nhất định không để yên cho anh đâu!"

Cô gái nhỏ cao một mét sáu mấy, trắng nõn xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn giả làm người lớn nhưng vẫn lộ ra bộ dạng còn chưa dứt sữa, Phan Dịch không nhìn được mà bật cười, lưu manh không đứng đắn cong môi hỏi cô: "Đại Ba? Là ai nha?"

"Tương Tương!" Chân Minh Châu nhất thời tức giận nói.

Phan Dịch à một tiếng, về mặt trở nên hơn hớn.

Mother fucker!

Chân Minh Châu tức giận chửi tục trong lòng, còn chưa kịp mắng ra khỏi cửa miệng thì lại nghe thấy một tiếng động.

Tổng Tương Tương mặc áo khoác ngoài đi ra, nhìn thấy hai người đều đang mỉm cười (?) thì ngần người một chút rồi cười hỏi: "Thấy thế nào?"

"Đẹp mắt."

"Không tệ."

Hai người biểu đạt một ý nói.

Hai màu trắng đen phối hợp với nhau chưa bao giờ là lỗi thời, Tổng Tương Tương cũng cảm thấy đẹp mắt, do dự một chút lại hỏi: "Nếu không thì lấy cả ba món này luôn được không?"

Khi con gái mua quần áo thì đều rất thích đi thêm một vòng nữa để lựa chọn món đồ thích hợp, giống như vừa mới mua một món đồ trong cửa tiệm này xong, Tổng Tương Tương vẫn còn chưa đi đủ, lúc hỏi câu này thì hơi có chút xoắn xuýt, luôn cảm thấy ở phía sau còn có đồ tốt hơn.

Chân Minh Châu mua quần áo cũng mua như vậy, nhưng không hề khó xử với những thứ này, cho nên lập tức không thể hiểu được ý muốn của cô.

Phan Dịch lại quan sát cô thêm một lần, gật đầu nói: "Theo ý em đi."

"Vậy được rồi."

Tổng Tương Tương đi vào trong thay quần áo.

Cô vừa đi vào thì không khí bên ngoài lại trở nên giương cung bạt kiếm.

Phan Dịch nhìn Chân Minh Châu đang tức giận một cái rồi xoay bước đi ra ngoài, cầm ba bộ quần áo mới đi tính tiền.

Hành động này của anh lại làm cho Chân Minh Châu sững sốt một chút, cũng hơi thay đổi cách nhìn về anh.

Con trai đẹp trai nhất vào lúc nào?

Đương nhiên là lúc không nói hai lời đã móc tiền ra trả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60-1: Ngày mốt là sinh nhật của A Ninh (canh mốt) 1

Tổng Tương Tương thay quần áo xong thì đi ra ngoài, thấy hai người vẫn ngoan cố chờ đợi thì có hơi sững sờ.

Tay của Phan Dịch đang xách hai cái túi lớn.

Cô không ngờ rằng anh ta đã thanh toán giúp mình, Tổng Tương Tương vội vàng buông quần áo xuống chạy tới, về mặt rất không tự nhiên nói: "Sao có thể để cho anh tính tiền chứ, em có mang tiền theo, hóa đơn đâu, e, trả tiền lại cho anh."

Phan Dịch đưa tay ôm lấy cô: "Khách khí với anh làm gì."

"Không, như vậy không được tốt lắm." Tổng Tương Tương bị anh ta ôm vào trong ngực, ấp úng nói.

Ba bộ quần áo tốn tới mấy trăm đồng tiền nha, cô và Phan Dịch quen biết không bao lâu, sao có thể tùy ý xài tiền của người ta như vậy chứ?

Phan Dịch bị dáng vẻ áy náy của cô chọc cười, cúi thấp đầu xuống bên tai cô nói: "Mua quần áo cho vợ mình sao lại không nên nha?"

Tổng Trương Trương a một tiếng, cả người đều nóng lên.

Thật ra cô biết có rất nhiều học sinh lúc nói chuyện yêu đương đều sẽ lên lút gọi đối phương là chồng vợ, bởi vì như vậy sẽ biểu hiện sự thân mật của cả hai. Có lẽ đây cũng là lần đầu tiên Phan Dịch xưng hô theo kiểu này đi.

Nhất là anh ấy lại gọi với giọng điệu như vậy!

Làm lòng cô cũng trở nên mềm mại.

Đang lúc Tổng Trương Trương vẫn nà đắm chìm trong bong bóng màu hồng không cách nào kiềm chế được thì bên cạnh đột nhiên truyền tới một giọng nói vô cùng bất mãn: "Con mẹ nó, hai người xong chưa vậy!"

Chân Minh Châu nhìn đáng về cô gái nhỏ thẹn thùng của Tổng Trương Trương thì đã hận tới mức ngứa răng!

Thật là!

Tên lưu manh này không phải chỉ thanh toán giúp cậu ta thôi sao, có cần cảm động thành như vậy không!

Sớm biết vậy thì vừa rồi cô đã giành tính tiền rồi, tránh để cho cậu ta cứ đắm chìm trong cái bấy ôn nhu không cách nào tự kiềm chế như vậy a.

Tổng Trương Trương căn bản không nhìn ra cô đang tức giận, chỉ cho rằng bởi vì mình và Phan Dịch quá mức buồn nôn nên mới khiến người khác chê cười, cho nên liền vội vàng rời khỏi ngực Phan Dịch, kéo cánh tay của cô cười hỏi: "Được rồi, được rồi, trưa nay muốn ăn gì?"

Mua quần áo mất nửa tiếng, thời gian tiếp theo có thể nói là vô cùng dư dả.

Chân Minh Châu suy nghĩ một lát nhưng cũng không có chủ ý gì.

Mà Tổng Trương Trương biết gia cảnh của cô nên cũng chưa bao giờ bắt bẻ những chuyện nhỏ nhặt này, suy nghĩ một lúc liền mở miệng nói: "Hay là chúng ta đi ăn thức ăn tự phục vụ đi, được không?"

Cô biết gần đây có một chỗ, mỗi người trả bảy mươi đồng, nghe nói ăn rất ngon.

Chân Minh Châu gật đầu: "Được."

Phan Dịch lấy điện thoại di động ra xem thời gian một cái, sau đó lên tiếng nói: "Còn chưa tới mười một giờ, hay là đi dạo một vòng nữa đi, anh muốn mua ít đồ, được không?"

Tổng Trương Trương a một tiếng, vô cùng ngượng ngùng hỏi: "Anh muốn mua cái gì?"

Ánh mắt của Phan Dịch nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Chân Minh Châu, trên mặt hiện lên nụ cười thú vị: "Ngày mốt là sinh nhật của A Ninh, anh muốn chọn quà sinh nhật cho cậu ta."

Tổng Trương Trương, Chân Minh Châu: "..."

Hai người sững sờ một lúc lâu, Chân Minh Châu mới mở miệng nói: "Sinh nhật của Trình Nghiễn Ninh?"

"À, ngày 20 tháng 11." Vừa dứt lời, anh ta lập tức quan sát Chân Minh Châu từ đầu đến chân một cái, "Sao vậy, cũng muốn mua quà cho cậu ta à?"

"Mới không có." Chân Minh Châu lập tức phủ nhận theo phản xạ điều kiện.

Phan Dịch cười một tiếng, cũng không đùa cô nữa, khoác tay lên vai Tổng Trương Trương cười nói: "Đi thôi, khúc quanh bên kia có một tiệm sách."

"Tiệm sách?" Tổng Trương Trương lập tức ngây người một hồi.

Phan Dịch rõ ràng không cảm thấy lời này của mình có gì không đúng, không để ý ừ một tiếng, cong môi cười nói: "Tốt nghiệp ban học sinh giỏi mà, phải mua cho cậu ta một ít sách bài tập, cậu ta nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với những thứ này."

*

Năm phút sau, ba người đi tới tiệm sách.

Phan Dịch hiển nhiên không có kinh nghiệm cũng không có hứng thú với việc chọn mấy cuốn sách bài tập sách này, sau khi đi một vòng quanh khu vực sách hướng dẫn thì đã trực tiếp hỏi người bán hàng: "Có sách bài tập dành cho học sinh lớp mười hai dùng hay không? Cái loại sách mới ra, hơn nữa còn cực kỳ khó đó."

Bán hàng: "..."

Cô ấy bình tĩnh quan sát Phan Dịch một lúc, sau đó cười nói: "Có."

Phan Dịch gật đầu: "Mỗi loại lấy một quyển."

Bán hàng một lần nữa: "..."

Đi làm lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên thấy có người mua sách như vậy nha.

Thế nhưng cô vẫn duy trì nụ cười như cũ, đi tới giúp Phan Dịch chọn sách, đến khi cô chọn được mười mấy cuốn thì Phan Dịch lên tiếng nói: "Được rồi."

Nhiều quá cảm lên cũng rất tốn sức.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60-2: Ngày mốt là sinh nhật của A Ninh (canh mốt) 2

Anh ta lật hơn mười cuốn sách hướng dẫn ra xem thử một lần, sau đó lựa ra ba cuốn sách Trình Nghiễn Ninh đã từng đọc qua, rồi chỉ vào một xấp sách thật dày còn lại nói: "Được rồi, chỉ lấy những cuốn này, chọn một cái túi giấy lớn chắc chắn một chút để vào."

"Được, xin mời ra quầy thu ngân tính tiền."

Phan Dịch giơ tay lên ngăn một cái, sau đó đi tới quầy thu tiền.

Chân Minh Châu và Tống Tương Tương đều không đi qua, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh ta, rất nhanh Tống Tương Tương cười nói: "Chưa từng thấy qua anh ấy đi mua quà cho người khác nha."

Chân Minh Châu lộ ra nụ cười như có điều suy nghĩ.

Lời của Mã Bình Xuyên lại hiện ở bên tai.

Phan Dịch và Trình Nghiễn Ninh là bạn, nhất định cũng biết gia cảnh của anh ta không tốt, cho nên mới mua chút đồ dùng thực tế như vậy cho anh ta.

*

Mười hơn một giờ.

Ba người rời khỏi tiệm sách cùng nhau đi ăn cơm.

Bởi vì Phan Dịch chủ động mua quà sinh nhật cho Trình Nghiễn Ninh, cho nên Chân Minh Châu liền có chút hảo cảm với anh ta, cũng không còn bài xích như trước.

Đây có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi...

Cửa hàng thức ăn tự phục vụ cách tiệm sách cũng không xa, không bao lâu ba người đã đi tới phía trước của hàng, đang định đi vào thì bên cạnh đột nhiên truyền tới giọng nói vô cùng quen thuộc: "Chân Chân!"

Giọng điệu thật giống đồng chí gặp đại bộ đội trong thời kỳ cách mạng giải phóng, Chân Minh Châu trực tiếp nghiêng đầu: "Lý thất bại cậu..." Lời còn chưa dứt thì cô lại đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp ở bên cạnh Lý Thành Công, câu nói kế tiếp cứ nghẹn ở trong cổ họng, gương mặt cười ha hả nói, "Chào bác gái."

Bác gái?

Tống Tương Tương ở bên cạnh có chút sửng sốt, sau đó cũng vội vàng cười nói: "Chào bác gái."

Người phụ nữ xinh đẹp gật đầu một cái, cười cười nhìn về phía Chân Minh Châu: "Các con cũng ra ngoài mua đồ sao?"

Mẹ của Lý Thành Công tên là Hồ Diệp, Chân Minh Châu đã từng gặp qua cũng đã nghe Chân Văn nhắc tới, rất nổi danh trên thương trường, cho nên cô liền cho ra mười hai phần khiêm nhường lễ phép, khéo léo nói: "Dạ, đã mua xong rồi, bọn con đang chuẩn bị đi ăn cơm đây."

Vừa dứt lời, cô lập tức ngược mắt lên nhìn tấm bảng hiệu của cửa hàng thức ăn tự phục vụ.

"Các người ăn cái này sao?" Lý Thành Công bị mẹ anh ta kéo lại, động tác cũng không thay đổi, nhiệt tình mời, "Chúng ta cùng nhau đi tới quán hải sản Vân Ký đi!"

"Đã lâu không gặp, hay là chúng ta đi cùng nhau đi được không?" Hồ Diệp cũng nổi danh thương con trai.

Chân Minh Châu nháy mắt ra hiệu với Lý Thành Công, nhìn về phía Hồ Diệp: "Không cần đâu bác gái, vừa rồi chúng ta đã đứng xếp hàng rồi."

*

Hàn huyền được một lát, sau đó mấy người lại tách ra.

Trong đầu Tổng Tương Tương vẫn còn hiện lên dáng vẻ cao quý thanh nhã của người phụ nữ vừa rồi.

Tháng mười một trong An thành đã rất lạnh rồi, Hồ Diệp chỉ mặc một cái váy len dài mềm mại, bên ngoài khoác một cái áo choàng dài chất lượng cao cấp với phần bâu áo bằng lông, mắt cá chân trắng nõn lộ ra bên ngoài, trên chân mang một đôi giày ống thấp bằng lông vô cùng chói mắt, mái tóc dài được cố định ở sau ót, nhìn qua thì không giống một phụ nhân nhà giàu, mà càng giống phong cách của một minh tinh điện ảnh hơn.

Cô không khỏi than thở: "Mẹ của Lý Thành Công sao lại đẹp như vậy a?"

"Cậu cũng nghĩ như vậy sao." Chân Minh Châu nhìn cô một cái.

Tổng Tương Tương cười nói: "Ta cho rằng mẹ của Tần Xa đã có thể nói là khá xinh đẹp rồi."

"Cậu nghĩ như vậy là sai lầm rồi. Bà của Tần Xa có tướng mạo tốt hơn một chút, khí mẹ cậu ấy thì lại có khí chất rất mạnh mẽ. Nhà Lý Thành Công nhà vừa khéo ngược lại, bà cậu ta là kiểu người đầy đặn trung hậu, nhưng mẹ cậu ta lại vô cùng chú trọng phong cách, là mỹ nhân nổi danh trong giới đó."

Tổng Tương Tương nga một tiếng: "Bà cậu ta là người có địa vị, cưới một người vợ trẻ tuổi xinh đẹp trái lại cũng rất bình thường."

Chân Minh Châu xi cười: "Lý Thành Công có hai người chị, mẹ của cậu ấy cũng gần năm mươi rồi."

"À!" Tổng Tương Tương lập tức bị đóng băng trong gió, "Nhìn qua cũng chỉ hơn ba mươi thôi nha!"

Cô và Phan Dịch hai mắt nhìn nhau, cả hai đều có chút kinh ngạc.

Chân Minh Châu lại theo bản năng nghiêng đầu nhìn về phía hai mẹ con rồi đi.

Mẹ của Dương Lam khiến cho cô chán ghét, mẹ của Lý Thành Công lại khiến cho cô kính sợ, hai người phụ nữ này căn bản không thể so sánh được với nhau. Một người phụ nữ luôn đắm chìm trong việc tính toán xét nét cùng tranh đoạt tình nhân sẽ không thể nào so sánh được với một người phụ nữ khôn khéo linh hoạt thành thục ở trên thương trường.

Cô cũng nhớ rất rõ ràng, Chân Văn từng nói qua ở trên bàn cơm: "Danh hiệu Hồ mặt cười này ngược lại rất thích hợp với bà ấy."

Hồ trong Hồ Diệp, đồng âm với từ hồ trong hồ ly, chính là để hình dung về người mẹ nhìn như bình hoa này của Lý Thành Công.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vạ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61-1: Có thể hôn cậu sao? 1

Gần hai giờ, ba người ăn cơm xong.

Buổi sáng Chân Minh Châu làm một bóng đèn công suất lớn, suýt nữa tự nổ.

Cho nên khi ra nhà ăn, cô liền nói với Tổng Tương Tương "Hai người các cậu đi chơi đi, mình về nhà đi ngủ."

Buổi sáng Tổng Tương Tương gặp Phan Dịch là ngoài ý muốn, vô cùng cao hứng, khó trách buổi sáng lạnh nhạt với cô, nghe vậy vô cùng ngại ngùng, nhỏ giọng dỗ "Xin lỗi a, vậy khi nào cậu muốn đi chơi, mình đi cùng với cậu."

Chân Minh Châu không nói gì, nhìn cô ấy "Cậu lại như vậy, mình sẽ không để ý tới cậu."

Cô và Tổng Tương Tương có thể ăn nhip với nhau là do cô ấy cởi mở hơn so với nữ sinh bình thường, không có tâm tư lái nhái, sao có thể nghĩ đến người này gặp Phan Dịch liền không bình thường, giống như tiểu bạch thỏ.

Trong lòng oán thầm, Chân Minh Châu vô ý thức nhìn đại sói xám đang hút thuốc bên cạnh, kéo Tổng Tương Tương nói “Này, cậu đừng lên giường với anh ta.”

Tổng Tương Tương sừng sốt, đỏ mặt “Cậu nói gì vậy.”

Cô ấy vừa vội vừa tức giận, xấu hổ muốn chết, Chân Minh Châu lại còn có bộ dáng đắc ý “Không phải lớn lên đẹp trai chút sao? Cậu nhìn thấy anh ta liền đỏ mặt chân mềm, có tiền đồ hay không? Dù sao mình mặc kệ, cậu không thể lên giường với anh ta, nhìn qua anh ta giống đồ lưu manh.”

“Cậu mới lưu manh” Tổng Tương Tương tức giận nói.

Chân Minh Châu không thể tưởng tượng nổi, mở to mắt “Ngọa tào, mình là vì cậu được không?”

Cô một bộ suyết nữa phát điên, Tổng Tương Tương vừa bực mình vừa buồn cười, kéo cô đến ven đường, vừa đón taxi vừa cười “Được rồi được rồi, mình gọi cậu là chị được không? Biết cậu muốn tốt cho mình, yên tâm a, mình không mù.”

Chân Minh Châu phồng quai hàm lên, nhìn Phan Dịch đứng tại chỗ,

Nam sinh cũng đang nhìn hai người, thấy cô trừng mắt, nhất thời mỉm cười, vẫy vẫy tay.

“Cắt.” Chân Minh Châu tức giận thu hồi ánh mắt.

*

Taxi nhanh chóng rời khỏi tầm mắt hai người.

Tổng Tương Tương quay đầu cười cười với Phan Dịch, nói “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Cậu còn muốn đi chỗ nào?” Phan Dịch ôm vai cô hỏi.

Tổng Tương Tương bị anh ta ôm vào trong ngực trước nơi đông người chỉ cảm thấy mặt nóng rát, nhưng quái lạ, cô không muốn để anh ta buông ra, cho nên cô cố gắng bỏ qua ánh mắt của người bên cạnh, cúi đầu nói “Vốn dĩ không có kế hoạch gì.”

Phan Dịch nở nụ cười, bỗng nhiên nói “Những lời vừa rồi, tôi đều nghe được.”

“A?” Tổng Tương Tương sừng sốt nhìn anh ta, liền vội vàng giải thích “Chân Chân, cô ấy nói chuyện liền như vậy, cậu đừng để trong lòng.”

“Có sợ không?” Phan Dịch yên lặng một chút, hỏi.

Tổng Tương Tương khó hiểu nhìn anh ta.

Phan Dịch buông tay ra, đứng trước mặt cô, một tay đặt lên vai cô, hơi hơi cúi người, nghiêm túc hỏi “Đã nhiều năm không gặp, tình trạng của tôi cậu cũng thấy rồi, một tên lưu manh, cô ấy đều hiểu phải cẩn thận, cậu liền yên tâm như vậy?”

Ý tứ ngầm trong lời này làm trái tim Tổng Tương Tương kinh hoàng.

Cô cắn môi, nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói “Dù sao tôi tin tưởng cậu.”

Đây là loại cảm tình không thể khống chế được, cũng là một loại tín nhiệm không thể hình dung, cô thích anh ta liền tin tưởng anh ta, say mê anh ta! Lùi một vịn bước, cho dù chịu thiệt cô cũng cam tâm tình nguyện.

Nữ hài nói xong liền ngẩng mặt, đôi mắt cũng như đang nói.

Phan Dịch không nhịn được mỉm cười, nhéo mặt cô, nói “Tôi không lưu manh đến mức ấy.”

Tổng Tương Tương ăn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61-2: Có thể hôn cậu sao? 2

Bộ dáng ngốc nghếch của cô ở trước mặt anh ta, Phan Dịch rũ hai mắt, cảm thấy tâm ngửa ngáy, hạ giọng bổ sung bên tai cô “Nhưng mà nếu cậu cho phép tôi có thể suy nghĩ.”

Suy nghĩ cái gì?

Nhất thời Tổng Trương Trương ngỡ ngàng, sau đó khuôn mặt đỏ bừng, bỗng nhiên đi nhanh hơn.

Phan Dịch nhìn bóng lưng cô, cười haha, đuổi theo nói “Đổi quần áo một chút, mang cậu đi xem phim điện ảnh.”

“Xem phim điện ảnh?”

“Không thích?”

“Không.” Tổng Trương Trương ngại ngùng nói “Chỉ là đi rất ít.”

*

Loại xem phim giải trí là xa xỉ với học sinh bình thường.

Tiền tiêu vặt của Tổng Trương Trương chủ yếu dùng ăn cơm và lên mạng, chưa bao giờ mua vé xem phim.

Nhưng mà buổi sáng khi mua quần áo Phan Dịch tính tiền, ăn cơm xong Chân Minh Châu lại trả tiền, cô tiết kiệm được hơn trăm đồng, mặc kệ thế nào lần này cũng không thể để Phan Dịch tính tiền.

Sau khi mua hai vé, cô quay đầu hỏi Phan Dịch “Uống Coca được không?”

“Được.” Phan Dịch không để ý những thứ này.

Tổng Trương Trương cười cười, quay đầu nói với nhân viên bán vé “Vay phần ăn này đi.”

Cô mua một túi bắp rang và hai cốc Coca, Phan Dịch đang ở xa hút thuốc liền đi qua cầm hai cốc Coca.

Tổng Trương Trương cúi đầu nhìn hai tấm vé phim, nhếch môi, âm thầm hít sâu một hơi.

“Vào bên phải.”

Bên ngoài sảnh phim, nhân viên công tác mỉm cười nói.

Phan Dịch đi trước, khi lên bậc thang hỏi một câu “Hàng nào?”

“Hàng 16, số 16 và 17.”

Phan Dịch nga một tiếng, tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau đến hàng cuối cùng.

Cậu đứng ở bên ngoài, dựa vào ánh đèn mờ tối bên ngoài sảnh xem phim liếc mắt quan sát Tổng Trương Trương, thích thú cười.

Tổng Trương Trương đỏ mặt cúi đầu đi vào trước.

Có lẽ bộ phim không hấp dẫn, đã buổi chiều mà số ghế ngồi không nhiều, mãi đến tắt đèn trên đỉnh đầu, vẫn không có người thứ ba vào chỗ hàng cuối cùng, bộ phim bắt đầu chiếu.

Tổng Trương Trương ôm bắp rang, có chút khấn trương.

Giống như làm kẻ trộm.

Cô cũng không hiểu mình khấn trương cái gì, có lẽ khi cổ tình mua vé ở hàng sau, cô có chút chột dạ đồng thời có chút lúng túng, chờ mong, thấp thỏm, vô cùng phức tạp.

“Ngán người làm gì, bộ phim đã bắt đầu rồi.” Phan Dịch ở bên cạnh đột nhiên nói.

Tổng Trương Trương nga một tiếng, ngược mắt nhìn màn hình lớn.

Bộ phim này nghiêng về tình yêu nên tình tiết có chút chậm, Tổng Trương Trương nhìn một lúc liền cảm thấy nhàm chán, ánh mắt chậm rãi đảo qua bên cạnh, hơi hơi sững sờ.

Phan Dịch nhắm mắt dựa vào ghế, giống như ngủ rồi.

Xung quanh rất tối rất an tĩnh, sườn mặt anh ta rất đẹp, có lực hấp dẫn lớn hơn phim điện ảnh.

Tổng Trương Trương cắn môi, nhìn rất lâu dần dần vươn tay ra, tay cô phủ lên mu bàn tay của Phan Dịch.

Phan Dịch trở tay nắm chặt tay cô, dựa vào ghế, nâng mắt nhìn cô, sau đó anh ta cúi đầu cười cười, nghiêng thân qua, hỏi Tổng Trương Trương “Có ý mua hàng cuối cùng, là muốn tôi làm chuyện xấu a?”

Anh ta nói chuyện vẫn như vậy, lười nhác càn rỡ, nhưng hành vi vẫn còn tốt.

Thậm chí còn chưa hôn cô.

Tổng Trương Trương ôm chặt bắp rang trong ngực, nói dối “Không có.”

Trong lòng bàn tay kia, trắng mịn mềm ẩm, Phan Dịch chưa bao giờ cẩn thận cảm nhận nhiệt độ tay nữ hài, trong chốc lát nắm tay cô, lại cảm thấy chỗ trong ngực ấm áp, để anh ta cảm thấy kiên định lại yên tâm.

Anh ta nhìn khuôn mặt xấu hổ của Tổng Trương Trương chăm chăm, lưỡng lự một chút liền bên tai cô thấp giọng hỏi “Có thể hôn cậu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62-1: Nếu không liền thôi đi 1

Oanh ____

Giống như có cái gì nổ tung ở bên tai.

Tổng Trương Trương đỏ mặt nhìn anh ta, chạm đến ánh mắt sâu thẳm của anh ta, cô cúi đầu xuống.

Cô mua vé phim ở hàng cuối cùng, quả thật có chút tư tâm, nghĩ có lẽ Phan Dịch sẽ ôm cô, thậm chí hôn cô, nhưng cô không nghĩ tới anh ta sẽ hỏi những lời này, trung cầu ý kiến của cô.

Loại chuyện này để người ta trả lời thế nào?

Tổng Trương Trương cắn môi, không chịu lên tiếng.

Cô không lên tiếng, cảm xúc lại vô cùng rõ ràng, Phan Dịch ở bên tai cô, cúi đầu mỉm cười cũng không hỏi lại, một tay nắm cầm cô, đem môi cô chuyển đến bên cạnh môi mình, nghiêng đầu đến gần, liếm khước môi cô.

Tổng Trương Trương “.....”

Trong nháy mắt cả người giống như bị điện giật.

Cô cảm thấy những hình dung trong tiểu thuyết ngôn tình cũng không khoa trương.

Sau khi Phan Dịch liếm khước môi cô, trong đầu cô liền trống rỗng, chỉ có thể ngây ngốc để anh ta tùy ý ngâm môi cô, dần dần cạy khớp hàm cô, thậm chí lấy đầu lưỡi thăm dò cô.

Trong mờ tối “Bang” một tiếng đem cô bừng tỉnh, bỗng nhiên Phan Dịch mỉm cười.

Tổng Trương Trương choáng váng, mờ mịt nhìn cậu.

Phan Dịch cúi người nhặt bắp rang trên mặt đất, nói với cô “Roi hơn một nửa rồi.”

Tổng Trương Trương không ăn bắp rang mấy, vẫn luôn ôm trong ngực, vừa nãy khi được hôn liền quên mất, theo bản năng đưa tay nắm quần áo của anh ta, bắp rang rơi xuống làm cô bừng tỉnh.

Thật không có tiền đồ.....

Tổng Trương Trương đỏ mặt, cúi đầu xuống không lên tiếng.

Trong lòng bất ổn.

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, nhưng cô có thể cảm nhận được đây không phải nụ hôn đầu của Phan Dịch.

Kỹ năng hôn của anh ta rất thành thạo, dễ dàng làm cô đầu óc choáng váng, thậm chí cô còn cảm thấy khi được anh ta hôn môi, chính mình không nhận được muốn ôm chặt anh ta, dán chặt vào anh ta, ngực nóng bừng, còn có loại cảm giác mờ mịt và trống rỗng.

Cô miên mang suy nghĩ, một cái bắp rang đưa tới bên miệng.

Tổng Trương Trương theo bản năng nhìn qua.

Phan Dịch cười hỏi “Cậu mua, không thích ăn sao?”

Tổng Trương Trương lắc đầu, ngậm bắp rang nhai nuốt.

Phan Dịch thuận tiện đem bắp rang bỏ vào trong lòng cô, nghiêng người uống một hớp Coca.

Anh ta và Trình Nghiên Ninh từ nhỏ cùng nhau lớn lên, khác nhau là Trình Nghiên Ninh ý chí kiên định, mục tiêu rõ ràng, mặc kệ trong nhà gà bay chó sủa đều có thể bình tĩnh học tập, anh ta không được.

Từ nhỏ ba mẹ anh ta đều mất, được cha mẹ nuôi không có con nuôi dưỡng.

Buồn cười là anh ta chưa học xong tiểu học, bỗng nhiên mẹ nuôi sinh con, có con ruột.

Sau đó anh ta bị nuôi thả.

Mấy năm nay lăn lộn lung tung ở xã hội, không có tương lai không mục tiêu, sống mơ mơ màng màng, hăm hại lừa gạt, tiền giấy và con gái là hai chuyện đáng giá nhất trong cuộc sống, năm 17 tuổi anh ta liền ngủ với một cô gái trong tiệm cắt tóc.

Còn Tổng Trương Trương, anh ta không nghĩ tới đời này có thể gặp lại.

Lúc này còn hôn cô.

Cảm giác lúc này với trước kia không giống nhau.

Trước kia anh ta không chủ động, nữ nhân đưa đến cửa nhìn thuận mắt liền lên giường, sáng khoái xong liền tách ra.

Nhưng vừa rồi, khi nghĩ hôn cô liền khẩn trương, lo lắng bị từ chối, sau khi hôn rồi thì lo lắng trong miệng mình còn mùi thuốc khiến cô không thoải mái, hôn xong còn buồn bực, muốn kéo cô vào trong lòng làm chuyện quá phận.

Bất tri bất giác, Phan Dịch uống xong cốc Coca.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62-2: Nếu không liền thôi đi 2

Chiếu hết phim.

Hai người rời khỏi rạp.

Bên ngoài sắc trời có chút tối, Phan Dịch hỏi Tổng Trương Trương bên cạnh “Đói bụng không?”

Ra ngoài cả một ngày, Tổng Trương Trương không dám tiếp tục ở bên ngoài, mím môi nhìn anh ta một chút, nói “Tôi phải về nhà.”

“Đừng a, trời sắp tối rồi.” Phan Dịch nhìn hoàng hôn bao phủ thành phố, hậu tri hậu giác phát hiện vậy mà mình lại cùng nữ sinh đi dạo cả ngày, còn cảm thấy chưa đủ, thật không thể tin nổi.

Thu hồi suy nghĩ anh ta cười nói “Lấy quần áo một chút, tôi đưa cậu về nhà.”

Tổng Trương Trương sùng sốt, từ chối nói “Không cần đâu, cậu đi qua nhiều phiền phức, tôi ngồi xe bus về là được.”

Phan Dịch cười “Tôi lái xe của bạn, cách không xa.”

Lái xe?

Chuyện này có chút ngoài dự kiến của Tống Tương Tương, cô cúi đầu nghĩ nghĩ, liền không từ chối.

Hai người cùng nhau đi lấy quần áo, đi bộ đến chỗ Phan Dịch đỗ xe.”

Phan Dịch lái một chiếc Volkswagen màu đen, đi vào dòng xe cộ cũng không gây chú ý, Tống Tương Tương ngồi ghế phụ, trên đường có chút mệt, đầu hướng sang một bên, thoáng cái liền ngủ gà ngủ gật.

Động tác này làm Phan Dịch chú ý, anh ta nhìn cô cười cười, ánh mắt nhìn xuống dưới người cô.

Dây an toàn thắt chặt tạo ra một khe rãnh sâu. ....

Dáng người Tống Tương Tương tốt, khi tiểu học thường xuyên làm đồng học chú ý, lúc đầu anh ta chú ý đến cô cũng vì điểm này, nhưng lúc này nhìn thấy bộ ngực cô gần trong gang tấc, trong đầu nhớ lại bộ dáng nữ sinh ngại ngùng cúi đầu cong lưng, không cảm thấy buồn cười mà lại thương tiếc.

Khi lần nữa bị dừng lại, Phan Dịch ra khỏi ghế lái, mở ghế phụ, điều chỉnh ghế dựa thấp xuống giúp Tống Tương Tương.

*

Tống Tương Tương ngủ không lâu.

Khi Phan Dịch lái xe đến tiểu khu nhà cô liền tỉnh lại.

Khi tỉnh lại phát hiện chỗ ngồi khác thường, sừng sốt một chút, ngại ngùng hỏi Phan Dịch “Cậu điều chỉnh ghế giúp tôi sao?”

“Ừm, đầu cậu đều sắp gãy.” Phan Dịch thuận miệng nói.

Trong lời nói của anh ta mang theo trêu đùa, Tống Tương Tương lại không cười nổi, thấy xe cách tiểu khu càng gần liền vội vàng nói “Cậu đừng lái về phía trước, đem xe dừng ở ven đường đi, tôi đi bộ về nhà.”

Phan Dịch nhìn cô, đem xe dừng một bên, hỏi “Sao vậy, sợ bố mẹ cậu phát hiện sao?”

Tống Tương Tương trầm mặc một chút, cắn môi “Àn.”

Hoàn cảnh gia đình cô bình thường, đương nhiên bố mẹ cũng giống như bố mẹ gia đình bình thường khác, hy vọng con gái thành phượng hoàng, hơn nữa có điểm buồn bực chính là nhà cô và nhà An Oánh cùng tiểu khu, mẹ cô và mẹ An Oánh có quen biết, so sánh hai người, người làm con gái như cô đương nhiên không thể chịu thua kém.

Nghĩ tới đủ loại trước đây, nhất thời cảm xúc của Tống Tương Tương liền đi xuống.

Phan Dịch tắt thuốc, ngón tay cuộn tròn, điểm nhẹ vô-lãng, một hồi lâu lên tiếng hỏi “Ồ cùng một chỗ với tôi có áp lực?”

Giọng điệu của cậu có chút nghiêm túc, Tống Tương Tương kinh ngạc, liền vội vàng phủ nhận “Không có.”

Phan Dịch lại cười, cầm một bàn tay cô vừa vuốt nhẹ vừa nói “Trước đây tôi suy nghĩ không chu đáo, dù sao cậu còn đang đi học, Nhất Trung là trường học trọng điểm, bài tập quan trọng hơn.”

Tống Tương Tương mím môi nhìn anh ta, không nói gì.

“Nếu không liền thôi đi.” Phan Dịch nhìn cô, cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cậu là nam nhân a? 1

Thôi đi?

Đương nhiên Tống Tương Tương hiểu ngụ ý của hai từ này.

Nhưng, không nữa a.

Quan hệ của cô và Phan Dịch, ngay từ đầu là do cô có đủ dũng khí mới có thể tiến tới bước này, thời gian của hai người còn không được bao lâu, anh ta vừa muốn nụ hôn đầu của cô chớp mắt lại nói như vậy.

Tổng Trương Trương mờ mịt, không biết làm sao.

Cô không đáp ứng cũng không phản đối, nhất thời Phan Dịch không hiểu được lòng cô, lại cảm thấy có thể cô đang rối rắm, không hiểu sao liền có chút buồn bực, nói với Tổng Trương Trương “Tôi hút thuốc được không?”

“n.”

Phan Dịch đốt một điếu thuốc.

Trong xe có chút buồn bực, anh ta mở cửa xe xuống hút thuốc, hút hai hơi lại càng thấy phiền, tiện tay dập tắt thuốc, ném xuống, quay đầu trở về xe, lại nói với Tổng Trương Trương “Thực ra chúng ta cũng không thích hợp lắm, lúc này mới mất đầu, cắt đứt rất tốt.....”

“Tôi rất buồn cười phải không?” Tổng Trương Trương đột nhiên hỏi.

“.....” Phan Dịch sững sờ.

Tổng Trương Trương ngẩng đầu nhìn anh ta, đỏ mặt nói “Tôi biết tôi không phải bạn gái đầu tiên của cậu, hơn nữa so với những cô gái ở bên ngoài tôi cũng không thể thường xuyên cùng cậu đi chơi, uống rượu, đánh bài, còn có.....chuyện kia tôi cũng không có kinh nghiệm, nhận nụ hôn cũng như kẻ ngốc, ...” Nói xong, cô chợt nghẹn ngào một tiếng, chảy nước mắt.

Phan Dịch không thể tin được nhìn cô “Cậu nói vậy bậy gì vậy?”

“Tôi biết.....”

“Cậu biết cái rắm” Phan Dịch trực tiếp cắt ngang lời cô, còn không nhận được nói lỗ mãng.

Vậy mà cô lại so sánh với những nữ nhân kia.

Phan Dịch nhủ thầm, liếc cô một cái, vẫn không hiểu tại sao cô sẽ nghĩ như vậy, còn tự hạ thấp giá trị con người mình.

Trong tầm mắt của anh ta, nước mắt của Tổng Trương Trương chảy càng nhanh.

Phan Dịch vừa bực mình vừa buồn cười, nâng một bàn tay cô lên đặt vào lòng bàn tay cậu, bắt đầu nói “Đừng khóc, được không?”

Tổng Trương Trương không để ý tới cậu.

Phan Dịch thở dài, cúi người xuống, dán trán vào mu bàn tay cô, nghiêng răng nói “Tôi thừa nhận, trước cậu tôi từng ngủ với người khác, nhưng cái này thành thói quen, người trong bang đều như vậy, nhưng mà trước đây chưa từng có bạn gái.”

Trong xe yên tĩnh đến dọa người, Phan Dịch ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tổng Trương Trương không tiếng động khóc.

Không phải anh ta chưa thấy nữ sinh khóc, nữ sinh khóc lúc muốn sống cùng anh ta đều có, nhưng sống lớn như vậy, lần đầu tiên khi thấy nữ sinh khóc liền cảm thấy có chút luống cuống, không hiểu phải đối xử với người ta như thế nào.

Yên lặng một lát, anh ta nắm tay Tổng Trương Trương nói “Thật sự, trước kia chưa từng kết giao bạn gái, cậu là người đầu tiên. Những người khác đều là chơi đùa mà thôi, còn có a, những chuyện cùng nữ sinh mua quần áo, xem điện ảnh, trước kia đều chưa từng làm.”

Tư thế của anh ta rất thấp, cúi đầu thành một tư thế rất khó để đỡ cô, vẻ mặt nghiêm túc.

Tổng Trương Trương không muốn khóc nhưng lại không nhận được.

Cô từng nghĩ người như Phan Dịch có thể đã sớm cùng nữ sinh khác phát sinh quan hệ này, có thể tưởng tượng là một chuyện nghe anh ta nói là một chuyện khác, cô rất khó chịu, không biết hít thở thế nào.

Cô không nói gì, Phan Dịch cũng hết đường xoay sở.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63-2: Cậu là nam nhân a? 2

Một lúc lâu, anh ta lại nói “Trước kia không nói rõ ràng với cậu, là tôi sai.”

“.....vì sao?”

“Cái gì?”

“Không phải bạn gái đều có thể lên giường.” Tổng Tương Tương cắn môi nhìn anh ta chăm chăm.

Mắt cô hồng hồng, ướt sũng, Phan Dịch bị cô nhìn như vậy, trong lòng sợ hãi, kiên trì giải thích “Nam nhân đều như vậy.”

“Cậu là nam nhân a?” Tổng Tương Tương vừa tức vừa giận, “Cậu mới lớn bao nhiêu.”

Phan Dịch đột nhiên bị cô gằm nhẹ như vậy có chút ngốc, phản ứng lại liền nhìn cô một hồi lâu, khoe môi giật giật, giống như muốn cười lại chịu đựng không cười, nhỏ giọng nói “Không nhỏ.”

Tổng Tương Tương ngây ngốc nhìn anh ta.

Chuyện người lớn này nhất thời cô chưa nhận thức được.

Ánh mắt Phan Dịch nhìn cô, bỗng dừng lại thân thể về sau, ngồi thẳng vào ghế lái.

Hầu kết anh ta khẽ lặn, bộ dáng có chút khó chịu.

Tổng Tương Tương hậu tri hậu giác suy nghĩ cẩn thận lời anh ta vừa nói, cả người ngây ngốc, bỗng nhiên quay người ngồi thẳng ghế phó lái.

Bầu không khí ái muội bắt đầu len lỏi trong xe.

Bên ngoài kính chắn gió, xâm xầm tối.

Tổng Tương Tương ngồi yên ở ghế phó lái một hồi lâu, mở miệng nói “Tôi không chia tay.”

Dứt lời, không đợi Phan Dịch trả lời liền cúi đầu xách hai túi dưới chân, đẩy cửa xe ra chạy đi.

Phan Dịch nhìn bóng lưng cô chạy trốn, không nhận được mỉm cười, lúc trước bởi vì rối rắm mà có chút buồn bực, bây giờ bởi vì mấy chữ chắc chắn của cô mà hết sạch.

*

Tổng Tương Tương chạy thẳng về nhà.

Đẩy cửa ra, mùi thơm của đồ ăn từ phòng bếp bay ra.

Cô một tay xách túi quần áo, vừa cúi người đổi giày vừa hỏi “Mẹ, buổi tối mẹ làm cái gì a?”

Vương Như giờ cái muống, từ trong phòng bếp thò đầu ra, lớn tiếng nói “Không phải tối hôm qua con nói muốn ăn sườn xào chua ngọt sao, buổi trưa mẹ để bố con mua một chút, còn mua bánh phồng tôm con thích ăn, vừa chiên xong, có người được mùi không?”

“Dạ, thơm muốn chết.” Tổng Tương Tương đem quần áo bỏ vào phòng, chạy ra nói.

Vương Như quay lưng về phía cô, vừa xào sườn vừa nói “Con đi mua quần áo liền đi cả ngày, thật thoải mái a.”

Tổng Tương Tương có chút chột dạ, cười nói “Còn cùng bạn học mua chút đồ.”

“Chính là nữ sinh trong nhà có tiền sao?”

“A?”

“Nghe mẹ An Oánh nói, quan hệ của con với mấy bạn học có tiền rất tốt.” Vương Như thêm chút nước vào nồi, đẩy nắp nồi, xoay người lại nói “Mẹ và ba con cũng không phải người bảo thủ, nhưng con cũng không phải đứa bé, đạo lý tối thiểu cũng nên hiểu một chút. Liền nói hôm nay đi, mua hai bộ quần áo mất 800 đồng, đây không phải là phô trương lãng phí sao? Mấy lần mua như vậy, một tháng tiền lương của mẹ cũng không đủ.”

Tổng Tương Tương nhỏ giọng nói thầm “Con cũng không tốn tiền lương của mẹ.”

“Tiền của ba con còn không phải tiền của mẹ sao?”

“Được rồi, được rồi.” Tổng Tương Tương chuyển đề tài, hỏi “Bố đâu?”

“Đi chơi mệt chược rồi, con gọi điện thoại để ông ấy về nhà.”

“Dạ.” Tổng Tương Tương sáng khoái đáp lời, cầm điện thoại chạy về phòng mình.

Gọi điện thoại cho bố xong, nghe thấy Vương Như còn đang trong phòng bếp xào rau, cô lại gọi điện thoại cho Phan Dịch, nói lái xe cẩn thận, chưa nói hai câu đã tắt máy, xóa xong dãy số, nghĩ nghĩ lại gọi cho Chân Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Sân thể dục cũng không phải do nhà anh xây

Trong phòng ngủ.

Chân Minh Châu đang quan sát mấy quà tặng trên giường.

Buổi chiều, sau khi chia tay Tổng Tương Tương và Phan Dịch, cô cũng không về nhà mà đi cửa hàng lớn gần đó, vòng vo lằng lằng trên lầu dưới một hồi chọn mấy món quà sinh nhật tặng Trình Nghiễn Ninh.

Cặp sách, bút máy, đồng hồ, khẩu trang, khăn quàng cổ, găng tay.....

Anh sẽ thích một cái đi.

Cô vui vẻ trong lòng, lại xách một cái túi bên cạnh, lấy áo lông trắng ra.

Lúc đầu cô không nghĩ mua quần áo cho Trình Nghiễn Ninh, nhưng khi trên đường đi qua cửa hàng kia, cảm thấy áo len này sạch đẹp, anh mặc chắc chắn có khí chất đặc biệt, nhất thời không nhịn được liền mua.

Làm sao mang cho anh đây?

Chân Minh Châu đang rối rắm vấn đề này, điện thoại liền vang lên.

Cô liếc mắt nhìn cuộc gọi đến, bắt máy “Làm sao vậy?”

Nghe Tổng Tương Tương ở bên kia điện thoại nói mấy câu, cô tức giận nói “Cậu ta bà tám như vậy a.”

Cô biết Tổng Tương Tương và An Oánh cùng tiểu khu, nhưng mà đây là lần đầu tiên Tổng Tương Tương nói với cô chuyện An Oánh nói xấu sau lưng, nói xong cảm thấy tinh thần sáng khoái, hỏi sang chuyện khác “Đúng rồi, mình muốn mua điện thoại, cậu có giới thiệu cái nào không?”

Chân Minh Châu sững sốt “Tại sao đột nhiên muốn mua điện thoại?”

“Không tiện liên lạc với các cậu.”

“Có phải không tiện liên lạc với Phan Dịch không?”

Bị vạch trần tâm tư, Tổng Tương Tương có chút xấu hổ, dứt khoát không nói nữa.

Chân Minh Châu tức giận hừ một tiếng, nói “Nếu cậu chỉ gọi điện thoại, nhắn tin thì mình có thể đưa điện thoại trước của mình cho cậu.”

“A, vậy sao được?”

“Tại sao không được?” Một tay Chân Minh Châu đem đồ vật nhét vào cặp xách, nghiêm trang nói “Dù sao điện thoại kia cũng không hỏng, dùng rất tốt, chỉ cần cậu không ghét bỏ là được.”

Đương nhiên Tổng Tương Tương biết điện thoại trước của Chân Minh Châu vẫn còn tốt.

Nhưng điện thoại của cô cũng không rẻ, Tổng Tương Tương ngượng ngùng, nghĩ nghĩ nói “Vậy mình trả tiền cho cậu.”

“Được rồi.” Chân Minh Châu bị cô chọc tức, ném cặp sách sang một bên, nói “Quan hệ của chúng ta thế nào a, một chiếc điện thoại cậu còn lải nhải với mình, còn có thể làm bạn tốt sao?”

“Việc nào ra việc đó.”

Chân Minh Châu không còn cách nào khác, yêu cầu “VẬY cậu mời mình ăn cơm.”

Tổng Trương Trương nghĩ nghĩ, nói “VẬY được rồi.”

“n, thứ hai đưa cho cậu.”

Nói xong, Chân Minh Châu tắt điện thoại, đi tìm chiếc điện thoại trước.

*

Ngày thứ hai.

Chân Minh Châu rối rắm cả ngày mà vẫn chưa tặng quà.

Lúc trước đi tìm Trình Nghiễn Ninh cô cũng không sợ gì, không đắn đo, muốn đi liền thoải mái đi, cũng mặc kệ người khác nghĩ thế nào. Nhưng lúc này, hình như không được.

Cô cảm thấy dài dòng như vậy không hợp với tính cách của cô, nhưng cô chính là dây dưa như vậy.

Lần dây dưa này đến tận buổi tối.

Tổng Trương Trương dùng thẻ mới, sau khi tan học cô liền hẹn Phan Dịch, cô chưa tặng quà nên cũng không có tâm trạng về nhà, liền mang túi quà trở về ký túc xá.

Trong ký túc xá, mấy người khác chưa trở về, còn Nhiều Lệ mới chia tay với Từ Mộng Trạch làm ở trong ký túc xá vừa ăn khoai lát vừa xem tiểu thuyết, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới hư ảo.

Tiện tay đem cặp sách để lên bàn, Chân Minh Châu ngồi trên ghế ngắn người.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trần Anh cùng Vương Viện lần lượt trở về, trông thấy bộ dáng mặt hồng hồng của cô cũng không làm phiền, từng người đi rửa mặt, sau đó Nhạc Linh San trở về, bất ngờ hỏi một câu “Chân Chân, buổi tối cậu ở ký túc xá à?”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Đường Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64-2: Sân thể dục cũng không phải do nhà anh xây 2

Chân Minh Châu quay đầu xem cô “Hôm nay cậu về muộn như vậy?”

“Ừm.” Nhạc Linh San đi đến dưới bóng đèn, chớp mũi lấp lánh mồ hôi, cười nói “Ồ dưới lầu học thuộc từ.”

Trong lớp bọn họ, thành tích tiếng Anh của Nhạc Linh San không kém, nhưng so với các môn học khác liền có chút trở ngại, hơn nữa dính dáng đến kỹ năng nghe và đọc, mỗi khi cô mở miệng, liền giống tiếng địa phương của cô khiến cả lớp cười to.

Thấy cô khom lưng lấy chậu nước, Chân Minh Châu chợt nói “Cậu tự đọc như vậy hiệu quả không?”

“Ghi chép là có thể nhớ kỹ, thật giống như khẩu âm không hợp quy tắc.” Nói đến chuyện này, Nhạc Linh San không nhịn được nhún mày, có chút buồn phiền.

Chân Minh Châu tiện tay kéo ngăn kéo của mình, lấy ra một cái mp3 đưa cho cô, “Nếu không cậu thử cái này xem xem? Tải mấy bài hát tiếng Anh hoặc bài đọc tiếng Anh xuống, khi chạy bộ, trước khi đi ngủ đều có thể đọc theo, rất thuận lợi, chắc có thể sửa được cách đọc.”

“Mp3 à?” Nhạc Linh San tò mò nhận lấy, cười nói “Bác mình cũng nhắc đến cái này với mình.”

“Bác cậu?”

“A, nga.” Nhạc Linh San nhìn mp3 “Đã nói mình mua một cái.”

Bác của cô chính là chủ nhiệm lớp Mã Bình Xuyên, nhưng trong lớp không ai biết chuyện này, đương nhiên Chân Minh Châu cũng không biết, nghe vậy

cũng không nghĩ nhiều, cười nói “Lúc trước, mình dùng nó để nghe bài hát, gần đây không dùng nữa, nếu cậu không có liền cầm lấy dùng trước đi.”

“Có thể à?” Thật ra cô nương Nhạc Linh San này cũng có chút thẳng thắn.

Chân Minh Châu nở nụ cười “Có cái gì không thể à.”

“Vây được.” Nhạc Linh San vui vẻ đánh giá đồ chơi mới trong tay, gật đầu nói “Vây mình dùng thử trước, nếu hiệu quả sang năm mình cũng mua một cái.”

“Àn.” Chân Minh Châu gật gật đầu, lại ghé vào bàn thờ dài.

Nhạc Linh San đem mp3 để trên bàn, nâng mắt liền thấy bộ dáng này của cô, nghĩ nghĩ nhỏ giọng nói “Chân Chân, khi mình vừa đi lên, Trình Nghiễn Ninh và hai nam sinh khác đang ở sân thể dục chơi bóng rổ à.”

Một câu này để tinh thần Chân Minh Châu tỉnh táo, bình tĩnh nhìn cô “Ài?”

Nhạc Linh San mím môi “Là giáo thảo.” (theo baidu, giáo thảo là từ có nguồn gốc từ Đài Loan chỉ các nam sinh đẹp trai, xuất sắc nhất trong trường được mọi người công nhận.)

Cô vừa dứt lời, Chân Minh Châu lập tức kéo cặp sách lớn ở trên bàn, vèo một cái chạy ra ngoài ký túc xá.

*

Hơn 10h tối.

Trong sân trường rất ít người, sân thể dục lại càng ít.

Nếu Trình Nghiễn Ninh chơi bóng rổ ban ngày sẽ khiến cho các nữ sinh vây quanh, nhưng buổi tối ở lại ký túc xá không nhiều, trời lạnh, tận cùng sân thể dục có chút ánh đèn mờ tối, từ xa chỉ thấy màu đen, không phân biệt được mặt người.

Xa xa, Chân Minh Châu đã nghe thấy tiếng bóng rổ đập “Bịch bịch bịch”.

Nhóm học bá chơi bóng rổ đều yên lặng không một tiếng động, không ai nói chuyện.

Đến gần một chút, cô dựa vào thị lực cực tốt nhìn thấy bóng dáng Trình Nghiễn Ninh, liền không do dự chạy nhanh qua.

Bỗng dung một người chạy tới, đương nhiên Trình Nghiễn Ninh nhìn thấy, không chỉ anh nhìn thấy mà Tiết Phi và Khang Kiến Bình cũng nhìn thấy, chờ ba người nhìn thấy rõ mặt Chân Minh Châu, Tiết Phi đẩy Khang Kiến Bình, cười nói “Đi, chạy bộ cùng Tống An Như”.

Dứt lời, hai người bọn họ liền chạy đi.

Trình Nghiễn Ninh ôm bóng rổ, nhìn Chân Minh Châu đang đứng trước mặt, nhàn nhạt hỏi “Có việc?”

Nam sinh vừa mới vận động xong, mở miệng hơi thở gấp, mê người lại gọi cảm.

Nhưng Chân Minh Châu còn nhớ rõ trước đây anh lãnh đạm bức bối, liền có chút không tự nhiên, cô nắm chặt dây cặp sách, ngẩng mặt lên ngang ngược hỏi “Không có chuyện gì liền không thể đến đây sao, sân thể dục cũng không phải do nhà anh xây.”

Trình Nghiễn Ninh “.....”

Bạn đang đọc truyện *Học Bá Dưỡng Vợ Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.